FURTUNA IADULUI

FURTUNA IADULUI

Moartea Germaniei Național-Socialiste
1944 – 1947

THOMAS GOODRICH

Versiune românească de Meșterul Manole
Cu un cuvânt înainte de George Piscoci-Dănescu

THE PALM PRESS
MANASOTA KEY FLORIDA

TABLA DE MATERII

Cuvânt înainte
Prolog
I. Iadul coboară din cer
II. Moartea și moartea ce vine
III. Între foc și gheață
IV. Distrugere în crescendo
V. Râsul Satanei
VI. Ultimul glonț
VII. O mare de sânge
VIII. Indescriptibil
IX. Războiul fără de sfârșit
X. Culisele Iadului
XI. Crima Mileniului
Epilog: Despre Învingători și despre Victime
Note
Bibliografie
Index

FOTOGRAFII

Hamburgul bombardat
Arthur Harris
Bombe incendiare peste Germania
Ilya Ehrenburg
«Războiul democrat»
Infanteriștii germani (*Landser*)
Henry Morgenthau
Pachebotul Willhelm Gustloff
Jan Montyn
Yalta: Winston Churchill, Roosevelt și Stalin
Dresda bombardată
Bătălia Berlinului
Adolf Hitler: Ultima Revistă de Front
Berlin: Bătălia subterană
Căderea Berlinului
Pe Drumul Siberiei
« Denazificarea! »
Masacrul american de la Dachau
Dwight D. Eisenhower
Leni Riefenstahl
Camerele de Tortură americană
Un Lagăr american al Morții
Cavaler Cazac
Expulzarea Milioanelor de Deplasați
Victor Gollancz
Războiul Total: Lumea întreagă contra lor!
Pradă de război
Shlomo Morel
Kurt Vonnegut
Fără Acoperiș, Fără Speranță

Lacrima învinșilor. Cuvânt înainte

Nu puteam refuza să scriu câteva rânduri în fruntea versiunii românești a acestei cărții, deja publicată în marile limbi de circulație internațională. Cum să refuzi a anunța vestea cea bună ? Despre Vestea Bună este vorba, vestea pe care o așteptăm de trei sferturi de veac ! În plus, ea vine din America, adică este și mai bună, ca tot ce vine din țara celor mai exacte raporturi cantitative din acest sfârșit de epocă sumbră, pe care o trăim sub dominația ei. Sau, mai degrabă, o murim. O murim, probabil, pentru că cele trei sferturi de veac, de după victoria celor, din ultimul război, nu au fost o epocă de pace, ci un război continuu, psihologic, anti-spiritual, cu deportări, revoluții culturale, comisii inter-aliate de control, colectivizare, denazificare, drepturi-minciună și alte blestemății. În aceste trei sferturi de veac, memoria și amintirea părinților și bunicilor noștri, ce au luptat și au murit pe Nistru, la Cotul Donului, în Gulagul siberian sau cel autohton, a fost permanent insultată de învingătorii și de toboșarii lor, cărora a sosit momentul să le-o spunem de la obraz. Mai moale cu vitejiile ! Luați-vă comunismul, pornografia, coca-cola, drepturile mincinoase ale omului, comisarii și politrucii europeni, rachetele… Lăsați Deveselul. Duceți-vă unde și-a înțărcat Dracu drăcușorii. În țara lui sfântă. Nu ne mai murdăriți pământul, retina, memoria ! Nu numai voi aveți memorie. Apa are și ea memoria ei, ca și pietrele, peste care trece. Pietrele au memoria lor, iar noi locului ne ținem – ca *Babele* Bucegilor, Caraimanul, Ceahlăul, Omul, Masa tăcerii… Cum am fost, așa rămânem !

Dracul nu este atât de negru pe cât ni l-au prezentat, exorcizat și văicărit « teologii » postbelici – falșii istorici, cronicarii oficiali și oficioși ai celui de al doilea război. Nu este exclus ca dușmanii lui, îngerașii anglo-saxoni și sovietici, să fii fost ei înșiși, dacă nu negri, ca smoala iadului, oricum mai negri decât își imaginează drept-credincioșii contemporani – păpușile cuminți, cu atitudine civică sănătoasă, ce votează la toate alegerile și sunt permanent dezamăgite de cei pe care i-au votat, fie pe vremea lui Ceaușescu, fie sub regimul ucigașilor președintelui din Scornicești ! Cuminți și la locul lor, veșnic pe sforile celor ce le manipulează, păpușile în chestiune sfârșesc, uneori, prin a deschide ochii. Adesea însă cam târziu. Totuși, decât niciodată, mai bine mai târziu !

Mulți cred că Istoria face obiectul manualelor școlare sau universitare, al lucrărilor oficiale sau oficioase, al propagandei partidelor și guvernelor, ce ne păzesc, să nu greșim. Să nu citim vreo carte neaprobată de urmașii lui Roller, Leonte Răutu, Popescu-Dumnezeu sau un alt Savonarola – vreunul, de exemplu, dintre cadeții cărora le-au crescut dinții, trimiși pe vremuri, de Securitatea năpârlită, să-i facă tartine lui Constantin Noica și să-i aprindă luleaua, în Păltinișul Cibinului, unde se pregăteau noile cadre, de nădejde, la foarte ortodoxa mânăstire de acolo, sub ochii unui mitropolit reeducat penitenciaricește, răspopit și împielițat, în anii cincizeci. A mărturisit-o singur !

Cărțile de genul acesta nu se găsesc totdeauna în librării. Ele sunt respinse la difuzare, cenzurate, adesea arse, mai ales în bibliotecile publice, sistematic curățate ideologicește. Adică incendiate ! În ultimele aproape trei sferturi de veac, Securitatea comunistă și politrucii răspopiți, după decembrie 1989, nu au încetat o clipă să ne supravegheze lecturile dizidente, modelul clasic al cenzurii și al terorismului intelectual fiind nu OUG 31/2002, a premierului-pușcăriaș Adrian Năstase, nici legea 217/2015, ci legea 364, din 2 mai 1945, publicată în Monitorul Oficial nr 102, din 4 mai 1945 și promulgată sub auspiciile sinistrei Comisii Inter-aliate de Control, anglo-franco-sovieto-americane, din Bucureștiul de după cataclismicul 23 August.

Inutil să adăugăm că legea 364/1945 a fost semnată de majestatea lui, regele Mihai I și de fidelii săi miniștri – Teohari Georgescu la Interne și Petre Constantinescu-Iași la Propagandă. Foarte semnături toate trei, dar niciuna românească ! Încă de pe atunci, lucrurile se petreceau ca astăzi. Nu bulgăroi cu ceafa groasă, nici grecotei cu nas subțire, ci Nemți ratați și Jidani înverșunați. Altfel, foarte drăguți – drăguții de ei, străinii ăștia, rătăciți la noi, ce ne iubesc de ne strâng de gât, cu dragostea lor de aproapele ! Dacă tot nu ne șterg de pe lista lor, ce-ar fi să o șteargă cu totul ! Până nu-i punem la popreală sau la plată. Ce zici Majestate ? Lasă Peleșul, Săvârșinul, Broștenii…, doar n-a venit bunică-tău cu ele în traista din bățul cu care l-a lepădat vaporul, de zece mai, la Drobeta ! Să ne dai un semn și nouă, de mila Măriei Tale !

Nu avem a mulțumii blestematei Comisii Inter-Aliate de Control, care, după Meșterul Manole, nu a avut altă menire decât aceea de a ne tăia cerebralicește împrejur. Ca OUG 31/2002, legea 217/2015 și alte reglementări banditești, una mai scelerată ca alta. Ziua a opta pândește nu numai păpușile cuminți, care habar n-au ce-i aia ziua a opta, ci și pe cei ce trag sforile, care știu mai mult de o groază ! Ce am văzut am văzut ! De acum însă, vedem nu numai Gomora, ci și Sodoma – care deja e pe noi !

Cititorii acestei cărți vor afla că Nemții nu au avut și nu puteau să aibă monopolul crimelor de niciun fel – că nu există crimă germană pe care Aliații să nu o fi comis înzecit, poate însutit ! Până acum însă, adică de aproape trei sferturi de secol, rătăciți între relige și idolatrie, teologii-istorici i-au prezentat pe Nemți și pe aliații lor, printre care și pe noi, Românii, sub culori din cele mai demoniace. Drăcești ! Nu fără interes. Bineînțeles. Interesul poartă fesul. Se măsoară în dolari ! Nimic nou sub soare.

Mareșalul Antonescu, șeful regimului paternalist din România anilor 1940-1944, a fost și este încă prezentat, de către rabinii și teologii-politruci, deghizați în istorici, drept criminal de război, demon, ca și cancelarul german Adolf Hitler, fascistul Mussolini – nu însă și mareșalul Mannerheim, al Finlandezilor, popor a cărui coloană vertebrală merită atenția și admirația noastră. Lucrurile nu s-au petrecut așa cum pretind politrucii deghizați în istorici, iar adevărul sfârșește prin a ieși la lumină. Istoria nu înseamnă a alege între îngeri și demoni, iar adevărul istoric nu este negociabil la bursa valorilor, Națiunile Unite,

Pactul Nord-Atlantic sau altă tarabă. Odată petrecut, faptul istoric e fapt. Nu poate fi schimbat. Din această cauză, fără antene în Alasca, nici sateliți printre stele, Istoria este o știință mai precisă decât meteorologia, de exemplu, care este probabilă. Probabil sau neprobabil, timpul nu poate fi țintuit locului, ca în povestea cu Decuseară, Miez-de-Noapte și Zori-de-Zi. O bucată de vreme, fenomenele istorice, ca și ploile, pot fi învârtite, meteorologicește – de către cei interesați, puternici și cu antene. Câtva timp, ele pot fi falsificate de teologii-istoricii-meteorologii, securiștii serviciilor secrete, ideologii, politrucii, purtătorii du cuvinte și de fraze, comisarii politici ce s-au înmulțit, după război, prin cariocineză talmudică.

La aproape trei sferturi de veac după sfârșitul războiului și criminala politică a statului banditesc intitulat republica populară sau republica socialistă România, după ce sute de mii de soldați, prizonieri și civili români au pierit pe Prut, pe Nistru, la Cotul Donului în Gulagul siberian sau în cel autohton, urmașilor acestora le putem spune : Sus inimile voastre ! *Victis honos* ! Glorioșilor Învinși – onoarea este de partea voastră ! Nu ați pierdut războiul pe câmpul de luptă, ci în palatul regelui trădător, al politicarzilor din jurul lui, cărora le țâțâia fundul și li se udau pantalonii când auzeau de Stalin ! Părinții și bunicii noștri au luptat și au murit într-un război just, apărând interesele juste – nu numai ale noastre, ci ale întregii Europe. Acum, când afro-asiatizarea Vechiului continent se petrece sub ochii noștri, înțelegem și mai bine lupta și sacrificiile lor, chiar dacă, în mările europene, ca în toate mările, există insule și insule. Una dintre acestea, dincolo de Mânecă, se crede cireașă pe savarină. Meteahna va trece odată cu cireașa ! Cât o fi el de perfid, perfidul Albion nu scapă de ce se teme. Londonistanul, Ouagadougou sur Seine și alte metropole oacheșe au umplut deja golul, de după război, din cireașă și nu numai. Orașul-lumină e în pană de lumină iar învingătorii în pană de omenie. Natura are oroare de vid !

De aproape trei sferturi de veac, orice exegeză a războiului pleacă de la ideea că Germania național-socialistă și führerul ei au fost Răul absolut. Altfel spus, inamicii Germaniei național-socialiste, Anglia, Statele Unite, Uniunea Sovietică și Franța, ar fi reprezentat Binele absolut. Nu-i așa ? Semnalăm maniheismul dar nu insistăm. Cartea de față răspunde multora dintre întrebările pe care cei de bună credință și le vor fi pus de la război încoace.

Se înțelege de unde vine complexul teologico-mitologic al istoriografiei câștigătorilor războiului, ai căror politruci-istorici, cădelnițează Doamne miluiește și Dolarul ologește. Panteonul politeist a avut totdeauna un loc pentru Dumnezeul necunoscut. Politeismul nu a fost absolutist, exclusivist, totalitar. El nu a ologit nicio credință Fără ordonanțe de urgență, el a fost deschis către realitate. Că ne place sau nu, ordonanțele de urgență și legile scelerate, nu pot înlocui realitatea, baza unică a cunoașterii, a științei, a oricărei legislații, oricărei bune credințe sau omenii, a oricărui viitor. Falsificarea realității este o crimă. Dimpotrivă, demascarea acesteia, a minciunii, dogmelor, țărilor sfinte, a falselor sfințenii și a dătătorilor universali de lecții este prima datorie a oricărui om.

Pentru noi, nicio țară de pe lume nu-i mai sfântă ca a noastră. Decebal, Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, mareșalul Ion Antonescu nu pot fi scoși din panteonul daco-român – în ciuda presiunii învingătorilor din ultimul război și a slugoilor lor, ce cred că pot îndruga orice minciuni. Printre aceștia, după exemplul marabuților, rabinilor, preoților, pastorilor, muftiilor, ayatolahilor, istoricii și o bună parte dintre pretinșii oameni de știință au devenit dogmatici. Credincioși, nu glumă ! Curioasă credință pentru pretinșii oameni de știință ! Știința ducerii în sclavie a popoarelor, a învârtirii frazelor, a șterpelirii diplomelor și titlurilor universitare, merit fără de care nu se poate ajunge în fruntea unui partid, într-un guvern sau pe vreo strapontină parlamentară. S-a ajuns că, după exemplul bisericii, al sinagogii sau moscheii, școala și universitatea ne învață să credem ! Nu să cercetăm. Meteahna vine de la profeții biblicim de la Marcion, Tertulian și alți « Părinți » ai Bisericii, dizidenți creștini, a căror doctrină este adesea redusă la maxima « Crede și nu cerceta ». Ca și aceștia, teologo-ideologii nu au nevoie să cerceteze, să verifice, să cântărească ceva cu atenția cuvenită. Ei cred și bună ziua ! Dacă cercetezi, poți avea surprize ! Cine știe ce găsești ! De aceea, căutarea, cercetarea științifică și descoperirea adevărului sunt interzise. Prin lege ! Legea 364/1945, ordonanța 31/2002 legea 217/2015 și celelalte legi-bisturiu, de tăiere cerebrală împrejur, cum se exprimă, pitoresc, deși nu tocmai neaoș, Meșterul Manole – inspiratorul *Învățăturilor lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*.

Indiferent de credința, necredința sau știința noastră, realitatea nu poate fi însă penitenciarizată, încazarmată. Pentru o vreme, cum vom vedea, ea poate fi bombardată, măsluită, coafată, în care caz, cei ce o cercetează – mai ales în fostele democrații populare, devenite democrăcii europene – riscă, în ale Istoriei, de exemplu, « Mititica » sau Săpoca. Ca pe vremea Anei Pauker, a lui Dej sau Ceaușescu. S-a întors mașina lumii ! Am căzut din lac în puț ! Ba chiar în puța glorioșilor eliberatori, ce băgaseră groaza și ștanga nu numai în « burgheji », cum spunea lozinca vremii – Ana-Luca și cu Dej, bagă ștanga în burgheji ! – ci în toate fustele, până dincolo de Berlin. Care altă ștangă putea ejacula Londonistanul, Ouagadougou/Seine, bârnacii, cioroii plini de dolari ?

Putem cerceta ce vrem. Chiar și realitatea. Cu condiția să găsim ce trebuie, ceea ce, în înțelepciunea lor, ordonanțele de urgență guvernamentală au prevăzut din timp. Pentru a ne împiedica să greșim. Bineînțeles ! Inchiziția creștină a dispărut. Au apărut însă ordonanțele de urgență, care, ca și faimosul tribunal creștin, ne spun în ce să credem, în ce să nu credem și să ne cerem cu două degete, când vrem la oliță. Ca la doamna educatoare și ducătoare, la oliță. De la grădiniță! În caz contrar, ordonanțele și legile scelerate, măsoară pedepse. Poetul ne-a prevenit : « Vouă vă pune lege, pedepse vă măsoară / Când mâna v-o întindeți la bunuri zâmbitoare…». Nu există însă bun sau valoare mai zâmbitoare decât dreptul de a căuta adevărul, de a-l găsii și a-l transmite altora, care îl vor sporii și ei, după puterea și norocul lor. Omul ce caută găsește adevărul! Fără această căutare, nu suntem oameni adevărați ci mai curând vite. Vite fără coarne ! Asta face din noi OUG 31/2002.

Adevărul este binele suprem, mai presus de viață, lucru predicat și de Biserică, ce uită să îl practice. S-a ajuns la credința fără faptă, adică la moarte, cum spune Cristos ! Dogmatismul este practicat de mulți oamenii de știință, inclusiv cei din Academia Română, în care lichele de talie intercontinentală, recte un anumit sighetean de baltă, au devenit Nembri de Onoare. Auzi vorbă : Onoare ! La așa onoare, așa nembri ! Asta lipsește tovarășilor hahademicieni, la care lumea se uită ca la niște codoși bătrâni, scârbe pretențioase și ridicole, moștenire sinistră de pe vremea lui « ADI », academiciana-doctor-inginer, omul de știință de renume internațional, în fața cărei fuste udau pantalonii toți viermișorii ce colcăie în această povară de pe sărăcia națională.

Dacă tot vorbim de pedepse, poate n-ar strica pentru măreții academicieni, ce nu zic pâs în fața celor ce ne acuză de crime fictive, ce trebuiesc crezute. Fără cercetare ! Marcion-citire !

În locul pedepsirii codoșilor academici, se prevede pușcăria pentru cei ce caută și găsesc adevărul – care, bineînțeles, strică socotelile FMI-ului, Bruxellesului și ale altora. Temnița pândește pe cei care, găsind adevărul, lucru foarte grav, îl comunică celor din jur, ceea ce este gravism, incompatibil cu drepturile omului, cu Europa, democrația, paralelismul căilor ferate, Dandanache, înțelepciunea roților dințate și menstruația găinilor plouate. Până mai ieri, cunoașterea, știința, dreptul se judecau într-un fel. După intrarea în Europa, se judecă invers. Adevărul devine minciună. Minciuna devine adevăr. Ca în epoca lumină. Noi ? Noi trebuie să tăcem. Ba chiar să aplaudăm, să reînvățăm a sări ca pinguinii congresului paișpe. Parcă a fost ieri. Un ieri trecut în prezentul continuu al ordonanțelor urgente, votate și promulgate de hoții și lichelele ce au furat și vândut tot ce se putea fura și vinde din agoniseala cincinalelor, a celor patruzeci și cinci de ani.

Acum câteva secole, în fața creștinilor inchizitori, judecători în sutană, ce îl siliseră să nege realitatea, Galilei a spus « Și totuși se mișcă ! ». Pe urmele lui și ale altor oameni de știință, autorul spune cam același lucru. Da. Se mișcă ! Realitatea nu poate fi ucisă, pedepsită – cum a crezut democratul Xerxes, care a biciuit valurile mării, ce se împotriveau corăbiilor sale, într-un alt război.

Tom Goodrich a avut ideea cercetării ascunsului aisbergului ultimului război. Fără să neglijeze pe Stalin și pe Aliații acestuia, nici întâlnirile tovărășești, de la Teheran sau Yalta, autorul a împins cercetarea istorică până în tranșeele soldaților ambelor tabere, până în cozile din fața magazinelor alimentare, a robinetelor de apă potabilă, până în pivnițele și adăposturile anti-aeriene ale sugarilor, copiilor, femeilor și bătrânilor cu care se războiau aviatorii englezi și americani. Grație lui Goodrich și a celor peste o mie de surse consultate de el, pentru prima oară, în cele trei sferturi de veac, cititorul pătrunde nu numai în preajma celor ce au făcut războiul, de o parte sau de alta, ci în chiar intimitatea celor ce l-au suportat, a copiilor măcelăriți, a femeilor răstignite, violate, a Berlinezilor, Dresdanilor, a celor cinci milioane de civili, femei, copii și bătrâni, exterminați, cu trotil și cu fosfor, de democrațiile dătătoare de lecții – scăpate parcă din biciul lui Xerxes. Bombardarea Vietnamului, a Belgradului, Irakului, Libiei, Afganistanului, halal vitejie de rumegători de

gumă, la zece mii de metri înălțime. Autorul a pătruns în intimitatea milioanelor de refugiați și de soldați, în teroarea femeilor ce nu găseau gaură de șarpe, în fața glorioșilor căutători de davai-ceasuri, lănțișoare, multi-violatorii soldați aliați. Nu toți violatorii și davai-ceasornicarii au fost Ruși ! De reținut !

Cum să clădim viitorul pe scornelile sacerdotalo-pseudo-istoricilor, care șterg din Istorie cele ce nu le convin, introducând, în căcăstoarea lor istorică, cele necesare, din perspectiva anumitor socoteli și interese ? Evident, secrete !

Din acest punct de vedere, față de epoca-lumină cea mai stalinistă, ba chiar și față de cea biblică, post-bailoniană, modelul tuturor stalinismelor, nu s-a schimbat mare lucru : după nevoile momentului, ale secretarului general, ale vreunui Ezra sau Neemia, comisari iahveici la Bruxelles, « istoricii » freacă țiparul și minciunile în proza lor infectă, fără de care Stalin, de exemplu, nu ar fi ajuns marele lingvist, ce uimise Occidentul, iar Ceaușescu nu ar fi fost nici el împăunat mare revoluționar, la cincisprezece ani – pe care tot Occidentul l-a pupat îndelung în fund și l-a răsplătit cu clauza națiunii celei mai favorizate. Să aibă cu ce să ne dea la cap ! Așa s-a scris și rescris, istoria cu pricina. Modelul clasic este *Vechiul Testament*, care încă se rescrie. În zilele noastre !

Ca și hârtia, realitatea suportă, cât suportă, prăpăstii peste prăpăstii. Mulți l-au cunoscut și răsfățat pe marele revoluționar, fiul lui Andruța. Patriarhul îi trimitea telegrame. Caragielești, dar telegrame. Moftul nu era tocmai românesc. Majestatea ei grațioasă, regina Elisabeta a II-a, a Angliei, l-a primit pe marele revoluționar la Westminster, sub Big Ben. L-a plimbat cu caleașca și a fost cucerită până la orgasm de marea lui vârtoșenie revoluționară. Nu mai vorbim de președintele De Gaule, de Brejnev, Gorbaciov, Nixon, Africa neagră, loja B'Nai Brith, intelectualii progresiști ce l-au răsfățat pe marele scornicean. Toate iudele l-au pupat ! Până când scorniceanul-maimuțoi și democrat-popular a deschis ochii, iar socialismul științific și internaționalist, al lui Mordecai și Lenin-Blanc, a început să devină național. Adică omenesc. Poate chiar adevărat !

Utopic sau științific socialismul a avut vântul în pupă nu numai în *Utopia* lui Morus, *Cetatea Soarelui*, *Capitalul* și alte cărțulii, ci și în Uniunea Sovietică, de exemplu, în lagărul ei de concentrare socialistă și exterminaționistă, în China, Coreea, Cuba, Germania național-socialistă, ale cărei lagăre, de altfel, au fost singurele falanstere viabile, cu monedă proprie, echipe sportive, orchestre simfonice, curent și în garduri, lucruri ignorate de Charles Fourier, edilii lui Ceaușescu sau boierul Bălăceanu, din Scăenii Prahovei. Ce vremuri, dom-le ! La doi pași de Blejoi ! Lângă Dealul Mare, Valea Călugărească… La butucul vinului !

În România paukero-dejistă, după modelul Jdanov, înalt preot și rabin bolșevic, al lui Stalin, Mihail Roller, rabin popit și el, din secta Pauker-Dej, a făcut o astfel de istorie – istoria banditilor și a veneticilor de astăzi. Roller s-a dus. Istoriile și istoricii lui au rămas. Când vom scăpa de blestemații sectei Jdanov-Roller, Pauker-Dej și ceilalți ?

Răspundem cu anticipație celor ce cred că unele dintre aceste cuvinte-înainte sunt prea tari. Nu avem alte arme decât cuvintele – spunea un poet controversat, foarte popular într-o vreme.

Dușmanii adevărului și ai omenirii dispun de servicii și de arme secrete, de justiția injustă, polițaii ghiftuiți, privilegiați și adânc tăiați împrejur la creier. Poate și în altă parte. Dușmanii omenirii dispun de închisori, temniceri și blestemății născocite de Talpa Iadului. Noi nu avem decât cuvinte. Nu avem alte arme, decât cuvântul ce exprimă gânduri și idei. Cu excepția artiștilor și a altor trăiriști, adevărul nu poate fi exprimat altfel. Deși nu poate fi transmis decât prin cuvinte, el este sigura armă ce pune Talpa Iadului cu botul pe labe. Pornografia nu stă în cuvinte, nu stă în adevăr, cum credeau puriștii, nu foarte subtili, care, în loc să-l asculte, și să recitească *Sonata Kreutzer*, îi reproșau lui Hasdeu, acum un secol, replica lui la proza tolstoiană, în chestiunea femeii. Era vorba de aceeași Rusie, cu aceleași năravuri și înainte de năpârlirea comunistă ! Dincolo de imaginile pe hârtie sau televizualo-internetice, pornografia stă și pleacă din legile ce promovează sodomia și sexualitatea aberantă, semănând confuzia între iubire și sex, între iubire și viciu, între dragostea de copii și pedofilie. Pornografia stă între cei ce promulgă legile scelerate ce pătează obrazul omenirii, distrug familia și lumea lui Dumnezeu.

Din această perspectivă, de la oarecare altitudine, cartea de față se citește ca un best-seller. Pentru a-și păstra cumpătul, a nu fii podidiți de lacrimi și a duce lectura până la capăt, cititorul poate să prevadă o batistă de rezervă ! Puțini sunt cei cărora *Furtuna Iadului* nu le-a dăruit o lacrimă. Lacrima învinșilor ! Care ordonanță de urgență va interzice lacrima pentru învinși, pentru ceea ce ar fi putut fi și ar fi fost, dacă nu se puneau dracii și Stalin de-a curmezișul ? O lacrimă pentru șansa, pentru experiența ce s-a pierdut poate pe vecie. Pentru învinșii noștri, care rămân ai noștri, după cum învingătorii lor rămân ai lor. Dacă vor rămâne învingători ! Vom trăi și vom vedea. De aici, sau de dincolo!

George Piscoci-Dănescu

P R O L O G

În noaptea de 20 octombrie 1944, satul Nemmersdorf doarme liniştit. Atmosfera este sumbră, totuși calmă. Doar strălucirea lampadarelor publice trădează prezenţa omenească în satul adormit. Suntem în a şasea toamnă de la începutul războiului. Altădată puternic, poporul german se clatină pe marginea prăpastiei. Oraşele lui sunt ruinate, industria este distrusă, economia la pământ, armatele duşmane strâng menghina mortală peste frontierele Reichului. Cei capabili să vadă şi să gândească înţeleg că înfrângerea totală este nu numai sigură ci chiar iminentă. Totuşi, satul Nemmersdorf doarme. Doarme liniştit.

De şase ani, cel de al III-lea Reich este angajat în cel mai violent, mai mortal şi mai cataclismic război pe care lumea l-a văzut vreodată. Milioane de Germani sunt morţi, încă pe atâția sunt estropiați sau mutilați, supravieţuitorii se înfundă pe zi ce trece într-o mizerie şi o foamete de neînchipuit. Totuşi, Nemmersdorf doarme. Ca totdeauna, copiii sunt înfofoliţi cu grijă, la căldurică, într-o securitate aparentă, alături de mamele lor. În camerele de la parter, bunicii – avansaţi în vârstă, sunt singurii bărbaţi rămaşi pe lângă casă. Ici şi acolo ghiceşti câte unul în dosul perdelei, ce se mişcă discret. Dacă te apropii de fereastră, auzi câte unul cum tuşeşte sau îşi aprinde pipa, se deplasează pentru a-și face un ceai sau a trage un şnaps. De cealaltă parte a curţilor gospodăreşti, vacile rumegă, gânditoare. S-au săturat şi ele de războiul ce nu se mai termină. În piaţa satului, neobositul ceas comunal bate zi de zi, noapte de noapte, an după an şi secol după secol, sferturile, jumătăţile şi orele întregi. Aparent, cel puţin, spre deosebire de lumea cuprinsă de vuietul sirenelor și vâltoarea războiului, zilele și nopţile din Nemmersdorf sunt la fel de liniştite ca totdeauna. Totul este însă pe punctul de a bascula. Totul poate fi măturat într-o clipă. Pentru totdeauna. Sătucul adormit poate fi înghițit într-o clipă de oceanul de lavă al războiului.

De şase sute de ani, Prusia orientală este postul de frontieră al Germaniei. Avansată către Est, în pământurile slave, adesea ostile, spre deosebire de restul Germaniei, vechea provincie teutonică a fost silită să facă faţă mulţimii pericolelor efective sau potenţiale. Istoria ei se confundă cu lupta continuă pentru apărarea grânarului Germaniei, ţăranii de aici dezvoltând o tradiţie militară şi o nobleţe sufletească ce şi-a pus pecetea pe întreaga castă ofiţerească şi pe armata germană din toate timpurile.

În această a şasea toamnă de război, în ciuda reputaţiei sale militare, Prusia orientală este unul din rarele bastioane germane încă nedevastat de război. În vreme ce toate centrele urbane germane au devenit ruine fumegânde, oraşele şi satele Prusiei orientale, aflate în afara zonei de bătaie a bombardierelor anglo-americane, sunt încă intacte, în cea mai mare parte.

Scăpată aproape neatinsă, după atâţia ani de război, această provincie pare privilegiată faţă de alte regiuni ale Germaniei. Nemţii din partea centrală sau de vest, bombardaţi zi şi noapte de aviaţia aliată, consideră Prusia orientală aproape un fel de rai pe pământ. Prusacii însă, mai ales cei din extremitatea orientală, ştiu că războiul a atins un maximum de paroxism, că provincia lor este în calea Armatei roşii. Pe zi ce trece, bubuitul tunurilor de pe front se apropie. Noapte de noapte, orizontul roşu-alburiu al frontului vibrează neîncetat la Est. La jumătatea lui octombrie 1944, armata sovietică a atins frontiera Reichului german. Ca și la Nemmersdorf, deşi duşmanul este la doi paşi, viața continuă în întreaga Prusie orientală, fără nicio urmă de panică.

Naţional-socialist devotat şi discipol necondiţionat al lui Adolf Hitler, Erich Koch, şeful districtului Prusia orientală, consideră că este dator să reziste până la ultimul cartuş, oricare ar fi consecinţele. Împreună cu resturile Wehrmachtului, cu unităţile decimate ce luptă cu disperare contra duşmanului, ce se apropie de frontiera orientală, Erich Koch este hotărît să prevină şi să împiedice orice formă de panică sau de defetism în rândul populaţiei. Exceptând zona tampon, de opt kilometri, în spatele frontului, şeful districtului interzice orice tentativă de evacuare. Nu mai vorbim de pedepsirea amatorilor de îmbogăţire rapidă, ca urmare a situaţiei militare disperate. În teorie, cel puţin, civilii care nu ţin cont de necesitatea absolută a ordinii celei mai desăvârşite riscă o execuţie sumară. Manifestările de panică, precum retragerea economiilor de la bancă, sacrificarea fără motiv a animalelor din ferme şi chiar pregătirea suspectă a valizelor sunt pasibile de pedeapsa cu moartea[1].

"*Niciun German demn de acest nume nu îşi permite să creadă că Prusia orientală poate să cadă în mâinile Ruşilor*", anunţă naţional-socialistul pur şi dur[2], pe un ton ameninţător. Severitatea lui Koch şi disciplina de fier par necesare menţinerii curajului câtorva şovăielnici. Pentru cei mai mulţi însă, ele s-au dovedit absolut inutile. În ciuda situaţiei disperate, credinţa în patria germană şi încrederea totală în Wehrmacht sunt de nezdruncinat. Ca pe vremea Primului Război mondial, domneşte sentimentul că frontul se va stabiliza și de această dată pe graniţă, iar Ruşii vor fi învinşi printr-un război de uzură. Cât priveşte zvonurile despre « bestialitatea bolşevică » şi aluziile oribile la « hoardele asiatice », care invadează Germania, majoritatea Prusacilor zâmbesc înţelegători. Mulţi consideră că acestea reprezentă o tentativă a guvernului de a le stimula voinţa de rezistenţă[3].

Aşa s-a făcut că în noaptea de 20 octombrie, pe când Nemmersdorf şi alte sate apropiate dormeau într-o securitate iluzorie, s-a produs ceea ce părea inimaginabil. După ce a străpuns apărarea germană, Armata roşie a năvălit cu brutalitate în interiorul Reichului. În câteva ore, sovieticii au lărgit spărtura frontului şi au invadat câmpia din faţa lor. După mai multe zile de luptă pe viaţă şi pe moarte, armata germană reuşi să se

regrupeze şi să lanseze un contra-atac irezistibil, împingându-i pe Ruşi de cealaltă parte a frontierei[4]. După recucerirea terenului pierdut, trupele germane au descoperit un adevărat coșmar.

”*Rușii au torturat civilii din multe sate…*”, raportează un ofiţer german, ”*unii au fost bătuți în cuie, pe porţile magaziilor, alţii au fost ucişi care cum*[5]”. În lungul şoselelor, refugiaţii au fost depăşiţi de bolșevici, cu care ocazie oamenii fură scoși din căruţe, violaţi, asasinaţi. Soldaţilor germani nu le venea să creadă ochilor. După șase ani de război, iadul pe pământ apăru chiar pe pământul lor. Medicul militar, locotenentul Heinrich Amberger, relatează următoarele:

> Pe şoseaua ce traversează Nemmersdorf, aproape de pod… am văzut o întreagă coloană de refugiaţi, zdrobiţi de tancurile ruseşti; nu numai căruţe şi şarete, ci mulţi civili, mai ales femei şi copii… Toţi au fost terciuiţi de tancuri. Pe marginea şoselei, în curţile fermelor se găseau numeroase cadavre de civili care, evident… fuseseră asasinaţi în mod sistematic[6].

Şocat şi scandalizat, un alt martor adaugă:

> Ceva mai departe, pe şosea, într-o curte, patru femei au fost răstignite pe podeaua unui car răsturnat. Puțin mai încolo, o scenă aproape similară: două femei dezbrăcate sunt răstignite pe fiecare din cele două uşi ale unui hangar. În locuinţe, am găsit un total de şaptezeci şi două de femei şi copii, plus un bărbat de 74 de ani, toţi morţi… asasinaţi în mod bestial, cu excepţia câtorva, ucişi cu un glonţ în ceafă. Mai mulţi bebeluşi aveau craniile zdrobite. Într-o cameră am descoperit o bătrână de 84 de ani, aşezată pe o canapea: craniul îi fusese parţial decapitat, cu toporul, sau poate cu o cazma[7].

”*Toate femeile au fost violate, inclusiv fetiţele de opt ani*”, notează un alt observator[8].

Bătrânii, care au încercat să îşi protejeze soţiile, fiicele sau nepoatele, au fost aruncaţi la pământ şi tăiaţi bucăţi cu toporul. Un grup de peste cincizeci de prizonieri de război francezi şi de muncitori polonezi, care interveniseră din instinct, pentru protejarea femeilor şi copiilor, au fost castraţi şi apoi ucişi[9]. Locotenentul Amberger continuă:

> În lungul străzii, o bătrână a fost găsită în genunchi, cu fruntea la pământ şi un glonţ în ceafă. Nu departe, un bebeluş de câteva luni a fost ucis cu un glonţ în frunte… Mai mulţi bărbaţi au fost ucişi cu lovituri de unelte sau de bâte, capetele lor fiind aproape terciuite… În satele vecine s-a găsit aceeaşi situaţie – multe cazuri similare, peste tot pe unde a trecut Armata roşie. Nici la Nemmersdorf, nici în altă parte nu am găsit vreun civil german în viaţă[10].

Îngrozite de enormitatea şi sălbăticia crimelor, autorităţile germane au solicitat anchetatori şi personal medical neutru – din Spania, Suedia şi Elveţia, pentru a constata carnajul. Totuşi, când anchetatorii neutri şi-au depus rapoartele, iar informaţiile despre acest abator omenesc au fost difuzate, nu s-a produs nicio reacţie. Nicăieri! În iarna lui 1944, propaganda imorală contra Germaniei a câştigat încă o bătălie : bătălia tăcerii, a minciunii, dezinformării și manipulării opiniei publice. La sfârşitul conflictului, războiul cuvintelor atinsese o astfel de violenţă încât foarte puţini erau cei din afara frontierelor Reichului cărora

le păsa de bebeluşii cu craniile zdrobite, sau de femeile violate și răstignite. În ultimele luni de război, inamicul ce trebuia ucis era nu numai cancelarul Adolf Hitler şi Partidul lui naţional-socialist, nu numai soldaţii sau ofiţerii ce duceau greul luptei. În aceste ultime luni de război, scopul Aliaţilor devenise anihilarea totală a poporului german, uciderea fiecărui bărbat german, a fiecărei femei germane, a fiecărui copil german! Germania trebuia ștearsă de pe fața pământului!

În testamentul său politic din 1925, *Mein Kampf*, Hitler a definit în termeni fără echivoc planul lui de a debarasa Germania de orice influenţă jidovească – economică, politică sau culturală – dacă va ajunge la putere. Opt ani mai târziu, când această aparentă ficţiune a devenit realitate, iar Hitler a ajuns cancelarul uneia dintre cele mai mari puteri industriale ale lumii, Jidanii de pe întregul pământ s-au alarmat şi au declarat război Germaniei. Temându-se de propagarea naţional-socialismului şi primejduirea poziţiilor lor dominante, din întreaga lume, Jidanii influenţi se reuniră în iulie 1933, la Amsterdam, pentru a lansa un apel la sancţiuni economice globale contra Germaniei lui Hitler. Americanul Samuel Untermeyer, iniţiatorul campaniei de boicot, declarase că această acţiune este un ”*război sfânt… un război ce trebuie dus fără încetare… contra unei veritabile hoarde de animale crude şi sălbatice*[11]”. Din această cauză, Germanii au răspuns prin propriul lor boicot. Pe când cetăţenii germani erau încurajaţi să evite orice contact cu intreprinderile jidoveşti, s-au promulgat o serie de legi pentru excluderea Jidanilor germani din arte, din presă, din profesiunile liberale şi, mai ales, pentru a-i incita să părăsească Germania.

Evident, nu numai că lupta economică continua, dar ziariştii jidani, scriitorii, dramaturgii, cineaştii din lumea întreagă se înhăitară contra doctrinei national socialiste și a regimului socialist din Germania. După declanşarea conflagrației, în 1939, şi intrarea în conflict a Statelor Unite, doi ani mai târziu, războiul de cuvinte a atins proporţii nemaivăzute vreodată. Pe când zvonurile privind persecuţiile regimului german contra Jidanilor se propagau cu meșteșug, campania de propagandă contra lui Hitler şi a fascismului a degenerat rapid în urlete fanatice pentru exterminarea acestora. Niciunde în altă parte a lumii, ura nu fu mai atroce şi mai perversă decât printre Jidanii americani. Realizatorul şi scenaristul Hollywood, Ben Hecht, scria următoarele:

> Un cancer se dezvoltă în lume. În spiritul şi sufletul său, acest cancer este Germania, germanismul, Germanii. În ochii lor plângăreţi şi în pielea lor palidă, în gambele ce le ascund picioarele şi în fălcile lor groase citesc împlinirea unei crime şi promisiunea altora. Germanul urăşte democraţia pentru că nu se iubeşte nici pe sine. El are numai un ideal politic. El se bazează pe gâtul său gros, pe ochii

lui lacrimogeni, pe pielea sa veştejită… Este vorba de un criminal, de un asasin. Gândul de a ucide oameni fără apărare face să le lucească gâtul lor gros, germanic… Germanii mă scandalizează pentru că sunt nişte asasini murdari, demenţi, nebuni care vagabondează cu saliva ce le curge din gură. Mă scandalizează pentru că ridică ochii lor mici şi porcini către Jidani, grohăie şi vociferează într-una, făcându-şi drum cu ghearele pentru a deveni stăpânii lumii… Că cel mai nesuferit dintre toate triburile omeneşti, că inima germană de piatră îndrăzneşte să-şi permită a proscrie din lume numele de Jidan, ce-i eclipsează precum arborele buruienile, de la picioarele lui, ăsta este un scandal imens… ceva diabolic[12].

”*GERMANIA TREBUIE SĂ PIARĂ*”, plusează Theodore N. Kaufman, în volumul lui foarte popular, ce poartă acest titlu.

De data asta, Germania a constrâns lumea la un RĂZBOI TOTAL. În consecinţă, ea trebuie să fie gata pentru a plăti SOCOTEALA FINALĂ. Aceasta nu-i decât una, o singură notă, singura plată finală: Germania trebuie să piară pentru totdeauna! Concret! Fără ezitare!... Dominaţia mondială, ca obiectiv, nu trebuie lăsată la îndemâna Germaniei, iar singurul mijloc de a o împiedica este distrugerea rasei germane din lume… Nu există decât un singur mod de a scăpa, pentru totdeauna, lumea de germanism: stăvilirea germanismului la izvoarele lui, secarea izvoarelor din care au ieşit aceşti făcători de războaie. Poporul german trebuie împiedicat pe vecie să se reproducă[13].

Pentru a-şi pune planul în aplicare, Kaufman recomanda ca atunci când războiul se va sfârşi, toţi Germanii, bărbaţi şi femei, să fie sterilizaţi. Rezultatul, scrie autorul, va fi ”*eliminarea germanismului şi a vectorilor săi*[14]”. Departe de a fi şocate de această propunere holocaustică, principalele ziare americane au fost entuziasmate de măreața viziune…

”*O idee senzaţională!*” – aplaudă magazinul *Time*.

”*O teorie provocatoare*” – ţinu isonul *Washington Post*.

În America şi în Marea Britanie un număr mare de oameni îi înţelegeau pe Jidani şi chiar îi compătimeau. Totuşi, într-o primă etapă au rămas consternaţi, nu le-a venit să creadă că o astfel de pălăvrăgeală incendiară este posibilă între oameni ce se pretind civilizaţi. Englezii și Americanii nu îşi puteau crede ochilor şi urechilor, auzind la radio sau citind în ziare apeluri patologice la uciderea nevinovaţilor şi a vinovaţilor deopotrivă – fără să se spună vreodată în ce constă vina cuiva. Totuşi, simpla greutate a propagandei, persistenţa ei pe faţă, dar şi subtilă, prin cinema, prin radio, prin cărţi, magazine şi ziare, a sfârşit prin a adormi opinia publică cloroformizată şi a-şi face cale către spiritele oamenilor. În cele din urmă, o parte importantă a Americanilor şi a Britanicilor nu mai făcu nicio distincţie între uciderea unui soldat naţional socialist german şi a unui bebeluş german.

La 15 septembrie 1944, aprobând « Planul Morgenthau » preşedintele Franklin Roosevelt îşi dădu acordul pentru exterminarea oficială a poporului german. Numele acestui plan venea de la ministrul Finanţelor sau secretarul Trezoreriei lui Roosevelt, deşi, de fapt, fusese conceput de secretarul şi principalul consilier al acestuia, Harry Dexter White – amândoi Jidani! Din întâmplare, bineînţeles! Planul Morgenthau era un

program de distrugere totală a Germaniei, după victorie. Pe lângă distrugerea tuturor industriilor Germaniei, planul prevedea închiderea şi inundarea definitivă a tuturor minelor, reducerea la jumătate a teritoriului german şi alte astfel de măsuri, nu foarte democrate. După cum se calculase şi după cum Roosevelt, generalul Marshall şi alţii ştiau foarte bine, acest plan garanta că aproximativ două treimi din populaţia germană, adică în jur de 50 de milioane de oameni, urmau să moară curând de foame. Cu restul populaţiei redus la nivelul supravieţuirii mizerabile, cu o agricultură de subzistenţă amputată în carnea şi pământul ei, înconjurată de vecini duşmănoşi, se estima că, în două generaţii, poporul german va înceta să existe[15].

”*Şi-au făcut-o cu mâna lor…*” – lansa Morgenthau către cei ce îşi exprimau dezacordul cu un astfel de plan. ”*De ce mi-aş bate capul cu cele ce vor cădea pe capul acestui popor*[16]?

”*Doar nu vreţi ca toţi Germanii să moară de foame*?, îşi întreba socrul, între ei, ginerele preşedintelui Roosevelt. ”*De ce nu?*”, răspundea democratul Roosevelt fără să clipească[17].

Un alt partizan al planului Morgenthau a fost Winston Churchill. În ciuda primei lui reacţii, când l-a calificat de « crud, nu creştin », atitudinea Primului Ministru britanic s-a schimbat rapid când Americanii i-au trecut pe sub nas câteva milioane de dolari ca « împrumut », sub formă de furnituri şi materiale[18]. Contrar aprobării mediatizate şi zgomotoase a lui Roosevelt, cea a lui Churchill fu discretă. Chiar dacă intenţiile acestea ar fi fost de largă notorietate, ele nu ar fi avut probabil cine ştie ce efect într-o naţiune angajată de cinci ani în războiul contra « Răului » şi în care propaganda anti-germenă din Primul Război mondial era încă la ordinea zilei. ”*Imposibil să imaginăm ceva suficient de crud contra acestor blestemaţi de Germani*”, lansa o foarte creştină franţuzoaică, ce-şi crescuse copiii în frica Dumnezeului iudeo-creștin. ”*Ei sunt o boală oribilă și de nemărturisit, ce se propagă în toată Europa*[19]”. Un ofiţer din marina britanică adăugă:

> E pentru a doua oară că aceşti criminali au făcut o măcelărie din Europa. Şeful lor actual este un ”bandit sângeros”. Ei sunt cei ce trebuie să ”sângereze şi să crape”. Nu există limită în ce priveşte violenţa cu care Britanicii pun capăt acestei puteri a necredincioşilor. Nemţii sunt veri cu Dracu… Poporul insulelor britanice a fost instruit şi meşterit de propagandă astfel încât să nutrească o ură viscerală contra lui Hitler, contra Partidului lui naţional şi socialist, contra armatei germane şi a poporului german. De aceea li s-a spus într-una că singurul German bun este un German mort[20].

În mod foarte curios, acordul genocidar şi holocaustic oficial al democraţiilor occidentale fusese din totdeauna politica de Stat a Rusiei comuniste. Având în vedere pierderile suferite, și distrugerile cauzate de invazia germană din 1941, numărul de Jidani morţi din cauza războiului, era sigur că Armata roşie se va comporta așa cum a făcut-o, dacă va reuşi să nimicească armata germană. Fără îndoială, sovieticul Ilya Ehrenburg era scriitorul jidan cel mai influent din lume. Spre deosebire de

Morgenthau, Blanc, Hecht, Kaufman şi alţii, ce urmăreau influenţarea şefilor politici, a personalităţilor, Ehrenburg şi-a concentrat atenţia pe simplii soldaţi ai Armatei roşii, susceptibili să dea faţă cu oamenii simpli, să violeze, să ucidă Germanii de rând. Prin coloanele marilor cotidiene bolşevice de la Moscova, *Pravda* şi *Izvestia*, ca şi prin acelea ale ziarului soldăţesc, *Steaua Roşie*, prin broşurile şi fiţuicile aruncate din avioane, pe front, prin cartea lui intitulată *Războiul*, Ehrenburg instiga Armata roşie să pătrundă în Germania într-un spirit de totală, completă şi absolută exterminare a poporului german, inclusiv a pruncilor din pântecele mamelor lor:

> Nemţii nu sunt fiinţe omeneşti… Dacă în cursul unei zile nu ai ucis măcar un Neamţ, aceea este o zi pierdută… Dacă nu poţi ucide Neamţul cu arma de foc, ucide-l cu baioneta… Nimic nu este mai îmbucurător, mai măreț decât un morman de cadavre germane. Ucide Neamțul! – asta este dorinţa strămoşilor tăi. Ucide Germanul! – asta este rugăciunea copilului tău. Ucide Germanul – acesta este ordinul, apelul şi voinţa patriei tale. Ucide! Ucide, soldatule al Armatei roşii. Ucide! Nici un fascist nu este nevinovat, nici măcar pruncul din burta mamei sale[21].

De ochii lumii, în public, Stalin se făcea că nu împărtăşeşte aceste instigări la crimă. ”*Uneori auzim îndemnuri prosteşti către Armata roşie, a cărei intenţie ar fi exterminarea poporului german, distrugerea Statului german*. Evident, astfel de cuvinte ne fac să zâmbim. ”*Acestea sunt minciuni neruşinate*[22]”. Stalin se făcea că respinge îndemnurile sângeroase ale lui Ehrenburg, calificându-le chipurile de prosteşti. Soldaţii Armatei roşii le luau însă foarte în serios. Pline de ură şi de răzbunare, incitațiile criminale ale celor ce scriau în presa stalinistă dădeau o aparenţă de legalitate îndemnurilor criminale şi exterminatoare pe care, în tâmpenia ei primitivă şi barbară, soldăţimea bolşevică abia aştepta să le împlinească.

”*Nu vom avea milă de nimeni, de nimic…*”, avertiza un comandant rus. ”*Inutil să cereţi armatei noastre un dram de milă* (…). *Pământul fasciştilor trebuie să devină un deşert*[23].

Majoritatea Germanilor ştiau prea puţin despre aceste intenţii. În naivitatea lor, Nemţii credeau că duşmanii lor vor respecta legile războiului, aşa cum le respectaseră ei înşişi. Puţini îşi puteau imagina că ororile de la Nemmersdorf nu erau o aberaţie, o eroare sau un genocid care, pentru nimic în lume, nu trebuia să se repete. Contrar speranţei Prusacilor şi a altor Nemţi din regiunile orientale germane, ororile de la Nemmersdorf nu erau decât un început, o anticipaţie la scară mică a ceea ce va urma la scara întregii Germanii îngenuncheate.

Pe când presiunea rusească se intensifica tot mai mult la răsărit, dincolo, în partea occidentală a Germaniei, Aliaţii sovieticilor aplicau deja planul Morgenthau. Centrul şi vestul Germaniei intrau în raza de acţiune a bombardierelor anglo-americane. Statele Unite şi Anglia păreau decise să coboare atrocităţile germane la nivelul unor mărunțișuri de război – pe lângă bombardamentele lor cu adevărat monstruoase, mai ales

contra populaţiei civile. Contrar situaţiei de pe Fontul de Est, în partea apuseană a Germaniei, iadul apocaliptic venea nu din ţara gheţurilor, a păduchilor şi a noroaielor veşnice, ci de-a dreptul din cer.

I

IADUL COBOARĂ DIN CER

În noaptea de 24 iulie 1943, sirenele de alarmă aeriană au răsunat în Hamburg pentru a nu ştiu câta oară[1]. Niciun oraş de talia acestui port german nu putea spera să scape multă vreme de ororile războiului. Hamburgul nu va face excepţie. Până în acea zi, raidurile *Royale Air Force* (R. A. F.) deasupra Hamburgului şi urletul sirenelor oraşului, nu avuseseră prea mari consecinţe pentru populaţie, care, şi de data asta, spera să fie vorba de o alarmă benignă, ca toate cele anterioare. Cu peste un milion de locuitori, Hamburgul era un oraş imens din nordul Germaniei, cu porturile, canalele şi râurile sale, cu locuitori de o parte a oraşului, ce ignorau adesea atacurile aeriene inamice din cealaltă parte. Deşi bombardamentele aeriene se dovedesc distrugătoare şi fac multe victime, ele nu sunt mai importante iar uneori par mai neînsemnate decât diverse raiduri deasupra altor comunităţi în lungul şi latul Germaniei. Date fiind relaţiile sale economice şi culturale cu Anglia, de dinainte de război, unii credeau că « *cel mai englezesc oraş dintre cele germane* » este protejat prin însăşi relaţiile privilegiate de odinioară.

În această noapte de la mijlocul verii, populaţia răspunde conştiincios la urletele sirenelor, refugiindu-se în adăposturile subterane, în vreme ce bombardierele britanice apar pe cer. Unii cred că şi acest raid va fi ca celelalte. Foarte curând însă, sutele de avioane încep să arunce mii de tone de bombe în chiar inima oraşului, făcând praf şi pulbere şcoli, biserici, spitale, locuinţe… Cu fiecare nou val de bombardiere, atacul devine tot mai sălbatic, mai violent, într-un crescendo devastator, minut după minut. Apoi avioanele dispar. Dintr-o dată, cerul devine pustiu iar liniştea desăvârşită. Ieşind însă din adăposturile anti-aeriene, supravieţuitorilor nu le vine să-şi creadă ochilor. Hamburghezii descoperă cu stupoare că oraşul lor magnific, de acum câteva ore, a devenit dintr-o dată un imens morman de ruine fumegânde.

A doua zi, pe când echipele de ajutor şi pompierii din nordul Germaniei luptă contra incendiilor, bombardierele americane apar şi ele deasupra Hamburgului[2]. După cum prevăzuseră, Americanii surprind nu numai echipele de ajutor ci şi coloanele de refugiaţi, masacrul care a urmat soldându-se cu mii şi mii de morţi printre femeile şi copiii oraşului.

Noaptea următoare, bombardierele englezeşti atacă din nou. În plus faţă de încărcătura normală de explozivi, Englezii aruncă mii şi mii de tone de bombe cu fosfor, care produc un adevărat « *uragan de foc* ». Curenţii de aer creaţi de căldura intensă produc vânturi de tăria uraganelor, care scot arborii din rădăcini,

smulg acoperişurile clădirilor şi aspiră victimele în iadul de flăcări. Cele câteva persoane care scăpaseră vântului, ce sufla cu 241 de km/oră pe străzile oraşului, se regăsesc dintr-o dată într-o mlaştină de asfalt topit şi arzând, aprinzându-se ca nişte torţe vii. Cei ce se aruncă în canalele oraşului, pentru a evita iadul de flăcări, mor cu plămânii atinşi de radiaţiile termice, devenind în scurtă vreme torţe plutitoare la suprafaţa apei fierbânde. În centrul holocaustului, temperatura a atins 815^{0}C, iar flăcările reunite urcă la o înălţime de aproape cinci kilometri[3]. Piloţii englezi, ce zboară deasupra, sunt conştienţi de drama infernală ce se derulează sub ochii lor.

”*Când priveam în jos, aveam impresia că zbor deasupra unui vulcan în plină activitat*e”, declară, îngrozit, membrul unui echipaj britanic. ”*Aveam impresia că bombardamentul nostru alimentează focul*[4]”.

« *Bieţii de ei!* », murmură fără să-şi creadă ochilor, un alt aviator ce privise în jos[5].

Atacurile contra Hamburgului continuară fără oprire toată săptămâna, până când nimic nu a mai putut fi distrus, căci întregul Hamburg devenise un ocean de moloz, fum şi flăcări, pământul de sub el fiind roşu precum cărămida. Foarte inspirat numite « *Operaţiunea Gomora* », bombardamentele teroriste aliate au fost o tentativă rece, calculată şi reuşită, de a şterge Hamburgul şi locuitorii acestuia de pe suprafaţa pământului. Strategii terorismului aliat aveau de ce să îşi frece mâinile, satisfăcuţi de vitejia lor. Cu peste 33 de kilometri pătraţi de distrugere totală, 750 000 de locuitori fără locuinţă, cu o cifră de morţi evaluată între 60 000 şi 100 000, Hamburgul încetase practic să existe. Cei ce nutriseră speranţa că Americanii și Englezii vor duce contra Germaniei un război civilizat, omenesc şi conform legilor internaţionale, că îşi vor folosi armele numai contra armatei germane, nu contra femeilor şi a copiilor, au fost dezminţiţi de cele petrecute la Hamburg. După Hamburg, a devenit clar că războiul aerian al Aliaţilor nu este nimic altceva decât un masacru terorist şi pe faţă – nici măcar disimulat!

Distrugerea Hamburgului a fost exemplul cel mai vizibil şi cel mai flagrant al unui plan clocit de Englezi încă din 1940. În vara acelui an, pe când bătălia cerului, de deasupra Angliei, era în curs, Winston Churchill a aprobat planul ce va duce războiul aerian deasupra Germaniei. Autorul acestui plan a fost Arthur Harris, comandant şef sau *Bomber Command*. Contrar planului « *Bătăliei Angliei* », care a fost un conflict pur militar, de la început până la sfârşit, ideea lui Harris era că bombardamentele aeriene intense şi de lungă durată, contra centrelor urbane germane, s-ar putea dovedi decisive. Harris estima că devastarea oraşelor Germaniei, distrugerea unor inestimabile opere de artă,

uciderea masivă a populaţiei civile, a femeilor şi a copiilor, rămânerea fără adăpost a milioane şi milioane de Germani va slăbi moralul acestora atât pe front cât şi în spatele frontului, prăbuşirea şi îngenuncherea poporului german devenind astfel inevitabilă. Deşi întru totul favorabil acestui plan, Churchill a ezitat câtva timp între bombardarea obiectivelor strict militare şi bombardarea masivă a marilor oraşe germane.

"*Dragul meu domn*", protestase premierul britanic contra unui partizan al bombardamentelor teroriste, în momentul de vârf al Bătăliei Angliei, "*acesta este un război militar, nu civil. Dumneavoastră, ca şi alţii, doriţi probabil să ucideţi femei şi copii. Noi dorim… să distrugem obiectivele militare germane*[6]".

Totuşi, ca şi în cazul Planului Morgenthau, versatilul Churchill s-a răzgândit curând, aprobând planul terorist al lui Harris. Patru luni după începutul campaniei de bombardamente englezeşti, aviaţia germană (*Luftwaffe*) ripostă şi ea, în final, prin raiduri mai ales asupra vechiului oraş englezesc Coventry, unde aproape patru sute de civili au fost ucişi[7]. Totuşi, odată cu invazia Uniunii Sovietice în anul următor, o mare parte din efectivul armatei aeriene germane fu deturnată în conflictul pe viaţă şi pe moarte de pe Frontul de Est. În consecinţă, roiurile de bombardiere britanice au început distrugerea sistematică a Germaniei. "*Oraşele germane… vor fi supuse unor nenorociri niciodată trăite de o ţară, prin continuitatea, gravitatea şi amploarea lor…*", a promis cinicul Churchill. "*Nu există nicio limită de violenţă dincolo de care să nu putem merge pentru a ne atinge scopurile noastre*"[8]. Cu ocazia intrării în război a Statelor Unite, sute de avioane suplimentare fură puse la dispoziţia Angliei, pentru asaltul asupra Germaniei. Ira Eaker, comandantul celei de a VIII-a armate Aeriene a Statelor Unite, şi-a exprimat public stupefacţia şi dezgustul faţă de aceste bombardamente britanice, care loveau obiective civile germane, în general noaptea. Deşi riscul pentru propriile sale echipaje era infinit mai mare, generalul american Ira Eaker optă pentru « *bombardamente de precizie* », la lumina zilei, ale căror singure obiective vor fi instalaţiile militare şi industriale[9]. Aproape toată lumea este de acord că această acţiune era un mod « *bărbătesc şi civilizat* » de ducere a războiului.

"*În niciun caz nu trebuie să acceptăm ca desfăşurarea acestui război să ne lanseze orbeşte în bombardarea strategică a civililor*, anunţă Eaker[10].

Din păcate, în ciuda acestor declaraţii promiţătoare, când au avut ocazia, Americanii nu au ezitat să îi « *imite pe Englezi* », prin bombardarea zonelor rezidenţiale, acțiuni teroriste despre care supravieţuitorii din Hamburg depun o mărturie imposibil de contestat.

Comunicatele lui Churchill, Arthur Harris şi ale aviației englezești se referă permanent la campania lor aeriană contra civililor germani sub numele de « *zone de bombardament* », « *bombardamente de maşini* », « *bombardamente de animale* »,

« *bombardamente de saturaţie* », « *bombardamente fără nicio restricţie* »… Bătrânii, femeile, copiii, bolnavii fură obligaţi să suporte acest coşmar. Majoritatea victimelor s-a recrutat dintre acești bătrâni, femei, copii și bolnavi, din care cauză se cuvine să dăm bombardamentelor anglo-americane numele simplu, precis, corect, cinstit şi incontestabil – pe care îl merită în mod absolut și deplin : « *Bombardamente de Teroare* », adică pur şi simplu « *Bombardamente teroriste* ».

Bip-bip-bip…bip-bip-bip. Linişte. Apoi, o voce calmă şi sigură anunţă: « zbor intrat în zero-cinci Nord, direcţie Sud-Sud-Est…» Inima începe să-mi bată mai cu putere, încep să tremur, mă controlez tot mai greu… Vocea porneşte din nou: « Formaţiile de bombardiere au depăşit Hamburg şi zboară în direcţia Est-Sud-Est. Se prevede un atac asupra capitalei ».

Îmbrăcăm paltoanele. Ieşim în stradă, cu bicicleta, cât ai zice peşte. Cu bicicleta este mai rapid, sacii se transportă mai uşor. În plus, pe unele tronsoane ale drumului, Mutti va sta pe portbagaj…. Pedalez furioasă, împinsă de forţa ce vine din frică.

Porţile caselor şi curţilor se închid cu zgomot. Siluete sumbre aleargă alături, în faţă, în spate, în stânga, în dreapta… Vin de peste tot, de pe fiecare străduţă laterală. Fluxul constant se umflă şi se transformă într-o masă neagră, solidă. Ca un fluviu umflat de inundaţiile primăverii, fluxul se deplasează cu o forţă irezistibilă spre buncăr. Unele feţe sunt vizibile vreme de o secundă, când o rachetă luminoasă străbate cerul. Nu sunt feţe de oameni! Sunt măşti ireale, fantasmagorice, speriate, disperate! Sirenele urlă « ALARMĂ ! » Încă 270 de metri de parcurs peste câmpul descoperit. Sute de persoane se precipită în direcţia singurei uşi de intrare.

Noroc că uşa este pe margine, alături de gardul de care îmi sprijin bicicleta, pe care chiar o încui şi o leg de uluca omului. Apoi suntem aspiraţi într-o pâlnie ce ne înghesuie, trecem prin faţa santinelelor cu puşca pe umăr, suntem împinşi din spate… Iată-ne, în sfârşit, dincolo de uşa de oţel. În interior suntem presaţi peste cei ajunşi înaintea noastră. Nu este loc destul. Trebuie să ne strângem la maxim. Încă un pic şi nu vom mai putea respira. Pisaţi, strânşi ca în menghină, luptăm pentru a supravieţui. Strigăte, urlete din exterior. Santinelele au închis uşa şi au blocat-o, Deodată se aşterne liniştea[11].

O tânără berlineză descrie cele ce au constituit, pentru ea şi pentru milioane de Germani, evenimentul central al vieţii lor : alarma de întâmpinare a raidurilor aeriene teroriste. În 1944, bombardamentul celui de al III-lea Reich era atât de general şi de total încât fiecare persoană, în fiecare oraş a fost afectată. Pentru această tânără mamă, şi pentru compatrioţii ei, radioul era o resursă, un remediu, o soluţie pentru evitarea temporară a ororilor războiului. Radioul era linia frontului în lupta zilnică pentru supravieţuire. Ilse McKee continuă:

Acest « ping, ping, ping » se auzea în timp ce avioanele inamice erau deasupra teritoriului german, fie pe cale de a ataca, fie că terminaseră atacul. La intervale regulate, se spunea poziţia exactă a avioanelor, numărul şi tipul lor, oraşul sau cartierul către care se îndreptau. Orice schimbare în direcţia lor era imediat semnalată iar oraşul sau districtul vizat era avertizat în mod special. Îndată ce

formaţia aeriană inamică părăsea teritoriul Germaniei « ping-pingul » înceta, fiind înlocuit de « tic-tacul » monoton al unui ceas.

În acest fel, eram avertizaţi încă de când bombardierele teroriste erau la sute de kilometri. Știam că sirenele vor porni mai târziu, dacă într-adevăr noi eram cei vizaţi. Hărţi speciale fuseseră distribuite fiecărei familii, ce urmărea avansarea avioanelor duşmane, până la punctul final al atacului… Cu atâtea persoane în casă şi cu alarmele aeriene constante, a trebuit să repartizăm sarcinile cât mai echitabil. Dormeam cu rândul, în două ture: schimbul întâi de la orele 22^{00} la 02^{00}, iar schimbul doi de la 02^{00} la 06^{00}. Acest sistem asigura fiecăruia posibilitatea de a dormi un pic, între cele cinci coborîri în pivniţă, pe care, în medie, le efectuam în fiecare noapte[12].

Nu era uşor să fii tot timpul la pândă, în aşteptare, la curent cu schimbările ce puteau interveni pe calea către adăpost. Toate acestea ne pisau nervii, mai ales ai celor foarte bătrâni sau foarte tineri. Deşi majoritatea acestor alarme se dovedeau false, cei obosiţi sau care le tratau cu indiferenţă o făceau pe riscul şi pe răspunderea lor.

”*În majoritatea cazurilor, nu-mi trezeam copiii când suna o alarmă”*, admite o mamă. ”*În seara aceea însă, pornind radioul, ca totdeauna când urlau sirenele, m-am speriat auzind că mari formaţii de bombardiere veneau drept spre noi, că trebuie să ne adăpostim imediat, Mi-am îmbrăcat cele trei fete, le-am ajutat să-şi pună rucsacul cu haine de rezervă pe umeri, am luat mica mea valijoară, sănătoasă şi uşoară, ce conţinea documentele de familie, bijuteriile mele şi o sumă frumuşică de bani*[13]”.

”*Nu ne mai ţineau picioarele, valizele se ciocneau de te miri ce…” – povesteşte altă femeie. ”Să traversezi curtea cu o scară deasupra capului… câteva trepte, pragul uşilor, coridoare… În sfârşit, suntem în spatele uşii grele de fier, etanşată cu cauciuc şi blocată cu două leviere. Asta e pivniţa. Oficial, o numeam « adăpost ». Între noi însă, îi spuneam « grota », « lumea subterană », « catacomba fricii », « groapa comună »*[14].

”*Era teribil să stai acolo, să aştepţi în pivniţa de piatră de unde nu puteai ieși*”, spune Gisela-Alexandra Moeltgen. “*Eram cu nervii la pământ, frica de moarte nu ne părăsea nicio clipă*”[15].

Cum adesea era cazul, după ore interminabile, uneori zile întregi petrecute sub pământ, atacurile temute nu aveau loc totdeauna. Formaţiile de bombardiere își urmau drumul lor, coteau la dreapta sau la stânga, către alte obiective. Uneori treceau pe deasupra noastră fără să ne bage în seamă. Aşa stând lucrurile, mulţi deveneam apatici. Unii, precum tânărul Jan Montyn, erau claustrofobi, nu suportau ideea de a sta acolo, pasivi, în « mormintele gata pecetluite ».

După ce am văzut, de două sau de trei ori, interiorul unui adăpost anti-aerian, am decis că nu voi putea suporta, nici măcar un minut să rămân înăuntru. Ideea de a mă închide într-o scorbură subterană, cu sute sau mii de alte persoane, pentru a aştepta inevitabilul – îmi dădea sudori reci… Preferam să mă lungesc în spatele unui zid, în aer liber, decât să stau pe vine sub pământ, în spatele unei uşi metalice pecetluite, la dispoziţia totală a unui destin obscur[16].

Alte persoane, precum Olga Held, 16 ani, nu rezistau prea mult la rutina monotonă.

> La început, când sirenele de alarmă aeriană începeau să urle, alergam kilometrul ce ne separa de adăpostul plin până la refuz. Ne strecuram înăuntru și să rămânem în capul scării supra-aglomerate. Într-un fel era amuzant, căci aveam ocazia să cochetez cu soldaţii aflaţi în permisie. După câteva luni însă, am refuzat să mai alergăm acel kilometru. Adesea sirena urla, iar bombardierele treceau pur şi simplu pe deasupra noastră… Nu ne-am mai dus în niciun adăpost. Cel mult dacă se nimerea, dacă era practic[17].

Totuşi, majoritatea adulţilor prudenţi ţineau cont de fiecare alarmă, de fiecare avertisment, ca şi cum ar fi fost primul eveniment de acest fel… sau poate ultimul. Oricât de terifiantă a fost îndesirea sau agravarea alarmelor, Germanii nu realizară adevăratul sens al acestora decât atunci când lucrurile grave şi serioase deveniră evidente.

”*Vorbeam de lup! Iată-l! Sirenele urlă! O fi vreun exerciţiu? Vreun avion sau două… de recunoaştere…* – se încuraja Ilse Koehn, pe când se găsea într-o zonă a Berlinului pe care nu o cunoştea. “*Să caut totuşi un adăpost. Dracu ştie…*“

> Merg întins. Sper să găsesc adăpostul înainte ca alarma să devină totală. Sirenele? Nici gând să se oprească. Alarmă totală! Completă! Dumnezeule! Nu mai văd pe nimeni! I-a înghiţit pământul pe toţi? Alerg pe un pod… Mă opresc… Îmi trag sufletul… Încă o sută de metri până la adăpost! Ce draci de zgomot e ăsta? Parcă-i roi de bondari în călduri! De unde atâta zgomot? Hmm! Iată-i! Unul mai fioros ca altul! Unul şi unul! Cad la pământ… Sunt ca de piatră… Dumnezeu ştie cât… Deschid gura într-un glas, care mi-a rămas… Doamne, Dumnezeule! Dă-le Doamne şi lor! Dă-le la fel! Ce spectacol! Sute, mii de avioane mă caută pe mine… Zboară pe mine… Cerul zumzăie de avioane ce zboară în V-euri perfecte, absolute, inflexibile. Tinichelele zburătoare scânteie în soare… Soarele mamelor voastre!… Zumzăitul devine humhăit… Aerul tremură, rupe din mine… Apa, pământul de sub pod tremură… Alerg ca o apucată, avioanele mă cată… F-tăvă Lenin! Gruzia lui Stalin!… Purceaua lui Noe!… Alerg… Alerg… Avioanele mereu pe mine[18]…

După un flaş în mijlocul cerului, avioanele din frunte zvârliră bombele ce răscoleau pământul – povesteşte un alt martor pietrificat[19].

Pentru incredulii sau întârziaţii ce asistă fără să vrea la un raid de noapte, scena este şi mai impresionantă. În scopul facilitării sarcinii valurilor de bombardiere ce sosesc, avioanele ce le devansează jalonează zona de distrugere lansând ciorchini de bombe ce explodează în diverse culori. Căzând în cascadă, ca nişte buchete de lumini strălucitoare, roşii, verzi şi albe, rachetele luminoase erau numite « pomi *de Crăciun* », de către locuitori. ”*Când am ieşit din casă, împreună cu soţul meu, pomii de Crăciun erau deasupra noastră…*”, scrie o femeie de lângă Hamburg. ”*Luminau strada cu atâta strălucire încât am fi putut*

citi o carte. Ştiam ce înseamnă asta, din care cauză eram şi mai îngroziţi[20]".

În general, pe lumină, când vedeam flaşurile strălucitoare la ieşirea bombelor din pântecul bombardierelor, sau când apăreau rachetele luminoase, noaptea, însemna că este prea târziu pentru a mai căuta un adăpost, ploaia mortală fiind la câteva minute distanţă.

"*Apoi, auzeam parcă mugetul a o mie de trenuri ce zburau prin aer*", remarcă unul dintre cei ce au trăit aceasta. "*Erau bombele ce cădeau în cascadă, pe pământ…. Mugetul creştea în intensitate… femeile alergau cu părul care cum, unele cu găleţi şi mături în mână… altele urlând de teroare*"[21].

Aşezată fiind şi tremurând în adăpost, Rosa Todt, din Neustadt, îşi aminteşte de oroarea incredulilor ce s-au aventurat dincolo de uşa de oţel, cu care ocazie mugetul infernal s-a auzit clar în adăpost. "*Imediat, mulţimea celor din stradă, în faţa uşii adăpostului, ar fi vrut, cam târzior, să intre înăuntru. Băteau cu pumnii în uşa adăpostului arhiplin, cerând un loc. Cei rămaşi afară alergau disperaţi, în toate părţile, sperând să-şi salveze vieţile*"[22].

"*Sfântă Marie, Mama lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi…*", plângea vecina de adăpost a lui Ilse McKee. "*Sfântă Fecioară, te rugăm, protejează-ne*!

> În clipa următoare se auzi un şuierat sinistru, urmat de o explozie. Automat, ne-am pus pe burtă. Pivniţa este serios scuturată, începe să curgă moloz… Din nou linişte. Se aud câteva explozii la distanţă, apoi avioanele se întorc. De data asta pământul pare că tremură. Auzim atâtea. Casa parcă se desface în bucăţi. Ascultăm cu ochii în pământ. Mamele se culcă peste copii, sperând să-i protejeze cu propriul lor corp. Valizele coboară singure de pe etajera de lângă scară, unde le-am pus cu toţii[23].

"*Era ca şi cum, printr-o explozie, casa se prăbuşise peste noi, într-un vacarm inimaginabil*", declară terorizată o fetiţă de zece ani. "*Câinii parcă înnebuniseră, se ghemuiau în colţurile obscure, stăpânii încercau să-i calmeze, chemându-i într-una" (…) "Totul se va termina cu bine*", spune mama. "*Staţi cuminţi şi liniştiţi, nu vă faceţi griji*"[24].

"*A fost ca un cutremur de pământ*", adaugă Eva Beyer. "*Ne ghemuisem împreună, plângeam, ne rugam, tremuram terorizate la maxim. Pe una dintre femei, din cauza terorii, a prins-o diareea, altele două au leşinat, copii plângeau şi strigau, nevasta brutarului a făcut un atac de fiere. Parcă eram într-un azil de nebuni*"[25].

Liselotte Klemich scrie:

> Cei din adăpost reacţionau în mod diferit. Unii urlau de fiecare dată când se auzea explozia şi se simţea impactul. Alţii se rugau. Unii suspinau, alţii plângeau în hohote, eram parcă sugrumată de emoţie. Mă gândeam şi îmi ziceam: "Bieţii mei copii nevinovaţi. Vor muri chiar acum". Continuam să încerc a-i proteja. În plus, aşteptam alt copil, ce mişca în pântecele meu. În sfârşit, a dat Dumnezeu şi s-a sfârşit totul cu bine. Toţi eram întregi. Nimănui nu-i venea să creadă.

Nici eu nu puteam crede asta. Fuseserăm convinşi că nimeni nu va ieşi viu din adăpost[26].

Mulţi dintre noi eram familiarizaţi cu raidurile aeriene. Nu-i de mirare că Liselotte credea că primul val de bombardiere va fi şi ultimul, Adesea, nu acesta a fost cazul. Foarte tulburată, mama contină:

Credeam că s-a terminat, dar biata Ana-Maria continua să strige din toate puterile : ”Se vor întoarce! Se vor întoarce!” Avea dreptate…. Ne-am grăbit să reintrăm în adăpost. Copiii erau la capătul răbdării, strigau şi se agăţau de mine. Am rămas în picioare, pe coridor. Nu puteam intra mai departe întrucât ferestrele fuseseră suflate înăuntru. Ne-am înghesuit cum am putut. Unii s-au ghemuit la pământ. Micuţa mea Karin, care avea cinci ani, a început să se roage cu o voce incredibil de sonoră: ”Dragă Dumnezeule, apără-ne; Dumnezeul meu, protejează-ne! Vocea ei de copil devenea tot mai puternică şi mai pătrunzătoare[27].

”Copiii au început imediat să strige”, notează Eva Beyer.

Apoi, trei femei au început să urle ca nişte isterice, în vreme ce o bătrână doamnă stătea într-un colţ şi se ruga din toată inima. A fost teribil. Am coborît sub o arcadă şi am aşteptat. M-am ghemuit cum am putut, mi-am ascuns faţa în mâini. Inima bătea să iasă din piept. Credeam că voi fi îngropată de vie… Nu-i ușor să aştepţi sfârşitul unui bombardament[28].

Nici lacrimile, nici rugăciunile nu-i puteau proteja pe oameni de loviturile directe. Unele bombe utilizate de Aliaţi erau destinate special celor ghemuiţi şi terorizaţi, din adăposturi. Printre acestea putem socoti bombele incendiare, minele aeriene şi mai ales bombele *Blockbuster* de 11 tone care, după cum o indică numele lor, au fost concepute pentru a îngropa şi nivela cartiere întregi din oraşe, fără să lase nimic viu în urmă. Un dispozitiv întârzietor a fost ataşat acestor bombe, pentru a le da timp să pătrundă între zidurile clădirilor, dacă se poate în pivniţe şi adăposturi – să nu explodeze pe acoperişul locuinţelor, în care caz numărul mic al victimelor i-ar fi dezamăgit pe contabilii Aliaţilor.

”*O doamnă vârstnică muri de o criză de inimă chiar în faţa noastră*”, ne spuse o fetiţă ce fusese în acel adăpost. ”*Nu putem s-o ajutăm cu nimic*”, a spus mama. ”*Lucrul cel mai de necrezut este că nimeni nu-şi făcea griji şi nu îşi bătea capul că această femeie a murit*”[29].

Un alt martor, dintr-un alt adăpost, adaugă:

Era aşezată pe pământ, cu spatele către o oglindă fixată în perete. Casa fiind atinsă, oglinda s-a spart în mii de bucăţi, ce i-au intrat în spate şi în cap. Foarte rapid, fără ca cineva să bage de seamă, bătrâna femeie a sângerat până a murit[30].

”*După o explozie gigantică, ce a stins toate luminile, am fost învăluiţi de un nor de praf, provenind din tavanul pivniţei* – scrie Olga Held, din Nürnberg. ”*Forţa exploziei m-a aruncat în zidul de susţinere, şi am simţit o mare durere în urechea dreaptă. Am urlat, nu alta. Mama mi-a strâns capul cu mâinile şi asta m-a uşurat pentru un minut sau două. Răul însă se*

produsese. De atunci am pierdut jumătate din capacitatea auditivă a urechii drepte”[31].

Pentru cei ce au trebuit să suporte asaltul interminabil, tensiunea a fost maximă. ”*Pământul tremura, zidurile crăpau, tencuiala cădea ca făina, întregul subsol era un nor de praf…*”, notează Elli Nawroski, din Hamburg. ”*Nimeni nu scotea o vorbă. Apoi au cedat nervii uneia din colegele mele. Liniştea era totală în adăpost, pe când această colegă a început dintr-o dată să râdă*”. (…) Cineva a spus: ”*Nu-i nimic de râs*”, la care colega mea a răspuns: ”*Totdeauna mi-am dorit asta*”. ”*Nu mai ştia ce vorbeşte. De altfel, mama şi bunica ei muriseră exact în seara aceea*”[32].

”*Nu moartea a fost lucrul cel mai teribil în noaptea aceea*”, explică Iacob Schutz din Darmstad, ”*ci frica de moarte, gemetele, strigătele puternice, urletele*”[33].

Degetele îi ”*tremurau încă pe plaivaz*”, degetele femeii ce trăise şi alte raiduri aeriene, care încerca să uite moartea ce plana deasupra ei, ca şi ”*frica de moarte*” din jur, pentru a scrie în jurnalul ei cele ce urmează:

> Sunt transpirată toată, ca după o muncă grea… De când suport bombardamentele si am petrecut nopţi întregi scoţând oameni de sub dărâmături, m-a cuprins panica, frica de moarte. Simptomele sunt mereu aceleaşi. Palmele devin moi, un cerc de sudoare se formează în vârful capului, o senzaţie dezagreabilă în măduva spinării, o contracţie dureroasă în gât, gura uscată, bătăile accelerate ale inimii, ochii fixează picioarele scaunului din faţa mea, memorizând, de capul lor, curbele şi canelurile acestuia. Pentru a fi în măsură să mă rog, creierul încearcă fragmente de fraze…: ”Lasă lumea să treacă… nimeni nu poate fi aruncat din lume… *Noli timere*[34]”.

Apoi, femeia reîncepu… Spre uşurarea tuturora, ”valul dispăru”. Se aşternu linişte deplină. ”*Ca la comandă însă, explodă o bâlbâială copilărească şi febrilă. Toată lumea se puse pe râs, pe glume, fiecare încerca să exteriorizeze ce-o fi, numai să fie cu zgomot*”[35].

Foarte adesea, din păcate, râsetele şi copilăriile ieftine erau tăiate scurt de un alt val de bombardiere. Oricât ar fi fost atmosfera adăpostului de ireală, supra-realistă şi de coşmar, situaţia era şi mai teribilă pentru cei de afară, care nu reuşiseră să găsească un adăpost. Ajunsă într-o astfel de situaţie, împreună cu o bătrână şi nepoţii acesteia, Ilse Koehn s-a alungit fără apărare pe pământ, în timp ce ”*iadul se dezlănţui deasupra*”.

> Ploua cu bombe. Milioane de bombe, lungi sau rotunde, cad peste noi. Cerul devine gri-negru, pământul explodează parcă din interior. Detonaţiile răsună una după alta, ca un neîntrerupt tunet în înaltul cerului… ”Mamă-mare! Mamă-mare! Bunicuţo! – urla nepoţica trăgându-şi bunica de fustă. ”Mama-Mare, hai în adăpost, te rog, hai la buncăr, Mamă-mare!”.
>
> Sunt lungită pe burtă, una cu pământul. Bombe peste bombe. Plouă cu bombe. Atâtea bombe pe lumea asta? Imposibil! Nu cumva sunt deja moartă? Mă ridic, trag după mine căldarea. O bătrână şi nepoţii ei sunt cu mine. O luăm către un portic solid, din beton, cu un mic spaţiu dedesubt. Bombele ca bombele, dar este şi antiaeriana… Cioburile de sticlă, mă previne bătrâna cu vocea ei ascuţită… În

numele cerului ! În numele cerului, urmează bătrâna. Iată că acum plânge şi bebeluşul. Ce-o să mă fac?

Din nou la pământ. Ne înfigem unghiile în el, iar el se ridică. Parcă suntem la trambulină. Cum să-ţi înfigi unghiile în pământul ce dansează? De ce este aşa întuneric? Bătrâna îşi protejează bebeluşul. Se pune în patru labe peste el. Apoi, dintr-o dată, strigă: ”Doamne al puterilor, fii cu noi! Iart-o însă! Iartă păcătoasa! Iartă-i urâţenia păcatului… O! Doamne, sunt sigură că nu şi-a spus rugăciunile! Unul din pumnii ei se abate peste nepoţica de alături.

Un şrapnel se înfige în betonul porticului. Biata fetiţă s-a tras lângă mine. Îşi înfige degetuţele în gâtul meu. Strigă cu o voce în care plânge toată durerea lumii. Strigă chiar în urechea mea: Mamă! Mamă! Unde eşti Mamă? De ce m-ai părăsit? Un bulgăre de pământ mă izbeşte în faţă. Sunt în viaţă însă. N-a fost decât o mână de pământ. Din fericire, cu iarbă verde. Sunt vie, însă terminată, gata a promite oricărei puteri că voi deveni mai bună, numai să scap cu viaţă. Warrrooom! Warrrooom! Warroomwaroom! Corpul îmi este ridicat în aer. Recad şi iar sunt ridicată de suflul exploziilor… Fetiţia m-a luat de gât, s-a ghemuit la pieptul meu, nu cred ca are patru ani… Prea multe lucruri mari pentru anişorii ei mici… Fată neascultătoare! Iart-o Doamne! – strigă bătrâna. De ce nu ţi-ai spus rugăciunile? Mamă! Mamă!… Cui m-ai lăsat mamă?...

Rrrhrrahrrahhhh!

Bunica şi nepoţii ei nu mai pot. Se antrenează la plâns unul pe altul. Asta chiar nu se va termina niciodată[36]?

Apoi, ca prin minune, nimic. Totul s-a terminat! Ilse continuă :

Da. Aşa se termină. Totul este calm. Linişte. Te-apucă spaima de linişte. Respir. Micuţa respiră la gâtul meu. Respirăm toţi. După toate astea, acum ne auzim respiraţia. Ce se întâmplă însă? Aaa, trebuie să fie vreun motor… Acum sirenele… Din nou sirenele… E clar. Înseamnă că am scăpat, că pot să mă ridic.

”Îmi pare rău, dar nu mai pot sta. Trebuie să mă ocup de hrana porcilor.

”Bineînţeles, draga mea, răspunde bătrâna. Îmi pare însă rău că ne părăsiţi atât de repede Trebuie să reveniţi. Faceţi-ne o vizită. Vom lua ceaiul împreună. Sunt foarte bucuroasă că v-am întâlnit”.

Ne strângem mâna ca nişte vechi cunoştinţe[37]. O sărut pe fetiţă, care mă strânge îndelung şi zăboveşte cu guriţa pe obrazul meu.

După cum s-a văzut, unul din rarele avantaje ale celor ce nu au reuşit să găsească un adăpost, şi au petrecut bombardamentul cum s-a putut, este că odată încheiat apocalipsul anglo-american, se pot duce imediat unde vor. Nu aşa stau lucrurile cu cei adăpostiți într-un buncăr. Imediat după bombardament, echipele de ajutor se pun pe treabă. Astfel Jan Montyn, cercetător şi recrut la marină, ne-a lăsat o foarte elocventă descriere a Mannheimului devastat de bombele aceloraşi Aliaţi:

Fum. Pârâit de foc, miros de sulf şi de trotil. Zgomotul caselor ce se prăbuşesc. O bombă cu întârziere explodează. Apoi oceanul acesta de oameni. Unii dau ordine. Cei mai mulţi cheamă, strigă, urlă, plâng. Urme de paşi. De alergătură. Paşii se amestecă. În mijlocul ruinelor, de parcă nu ar mai fi ei înşişi, oameni nu ştiu ce să caute, nici unde anume.

Primele echipe de ajutor aproape că au degajat căile de acces, pentru a permite pompierilor şi salvării accesul străzilor încă practicabile, într-o anumită măsură. Alţii inspectează ruinele, se urcă pe grămezile de moloz, caută scăpările de butan-propan şi conductele de apă care au explodat. Există primejdia altor explozii. Pivniţele riscă să se umple cu apă. Cei ce nu au fost înmormântaţi de vii, nici asfixiaţi sau arşi s-ar putea îneca acum. Exact la mal. Se fac eforturi pentru localizarea adăposturilor anti-aeriene. În mijlocul ruinelor, hărţile se dovedesc necesare chiar şi pentru cunoscătorii oraşului nebombardat. Apoi am degajat ruinele: cu lopata, cu mâinile goale, cu un şifon umed pe faţă, peste sprâncenele şi genele arse. Piatră cu piatră, fragment cu fragment, ruinele sunt degajate de supravieţuitorii organizaţi în echipe. Echipa este un lanţ de oameni ce degajează o zonă. Trebuie multă atenţie şi prudenţă. Fără de veste, sub greutatea dărâmăturilor, un tavan se poate prăbuşi oricând. Între timp, ruinele continuă să ardă. Din când în când se aude explozia unei bombe cu întârziere. Oricând te poţi împiedica de una dintre acestea[38].

Multe dintre refugiile oraşului sunt îngropate sub tone de dărâmături. Supravieţuitorii se încălzesc unul pe altul, încearcă să uite teroarea prin care au trecut, îşi aşteaptă eliberarea. O fetiţă descrie scena următoare:

Oamenii plângeau şi ziceau:”Dumnezeule mare, de unde vine apa asta?” Îmi simţeam picioarele leoarcă. Fură aprinse câteva lumânări, să vedem de unde vine apa. Un om însă a suflat repede şi le-a stins pe toate: ”Sunteţi idioţi? Vreţi să sărim în aer? Nu simţiţi mirosul de gaz?... Nimeni nu putea detecta de unde venea apa, al cărei nivel, încet, încet, continua să crească. Ne-am urcat cu picioarele pe bănci şi am aşteptat să vedem ce se mai întâmplă.

”Nu vă temeţi”, ne spune mama pentru a doua oară. ”Ne vor găsi într-un minut sau două”.

O femeie a început să cânte un imn invocând pe Dumnezeu, refugiul sigur şi apărarea noastră puternică, ce ne va ajuta să trecem şi prin asta. Cunosc acest imn şi l-am cântat împreună cu ea. Apoi, ceilalţi oameni, au cântat şi ei, împreună cu noi… Cântecul ne-a ajutat mult. Pe când cântam, uitam de frică. Apoi uşa pivniţei s-a deschis cu zgomot şi a apărut faţa uni om. Avea o lanternă în mână şi ne-a spus: ”Sărbătoarea s-a încheiat. Sunteţi liberi!”. Atunci, toată lumea a strigat: ”Ura! Domnul fie lăudat!” Cineva însă a întrebat: ”De ce v-a trebuit atâta timp?” Totul s-a petrecut ca şi cum nimănui nu i-a fost frică, nu strigase şi nu plânsese cu puţin timp în urmă[39].

Pe când continua căutarea celor îngropaţi în ruine, alţii ieşeau din adăposturi şi descopereau peisajul suprarealist, coşmarul de afară. ”*Ieşeam încetişor şi cu prudenţă, din pivniţă, fiind şocaţi de obscuritatea de afară*” – declară supravieţuitorul unui bombardament asupra Berlinului. ”*Acum două ore am lăsat afară o frumoasă dimineaţă de vară, iar acum nu se vede nici urmă de soare. Tot ce vedem este un putregai albastru-verzui cu funingine încinsă şi fel de fel de resturi arse, ce plutesc în aer. În mijlocul zilei, era aproape întuneric*”. Micuţa Traute Koch îşi aminteşte[40]:

Am ieşit în stradă cu foarte multă grijă. În faţa noastră nu era decât o singură trecere. Dar ce trecere! În obscuritatea de plumb, ce ne înconjura, era foarte, foarte, cald. Acolo unde cu câteva ore înainte fuseseră case sănătoase, acum nu mai erau în picioare decât nişte resturi de ruine fumegânde, fără acoperiş, nici ferestre. În mijlocul lor era o movilă de dărâmături încă incandescente… Cabluri şi

ţevărie sfâşiată atârnă peste tot… Dintr-o dată am văzut la pământ câteva manechine, ca de croitor, arse pe jumătate şi parcă umflate cu pompa. Atunci am spus: ”Mamă, aici nu a locuit nici un croitor; de unde au venit aceste manechine umflate? Mama m-a luat de mână şi mi-a spus: ”Dă-i drumul! Nu privi de aproape. Avansează. Trebuie să scăpăm de aici“[41].

Pe parcursul traseului său, Otto Mahncke, din Hamburg, descoperea la fiecare etapă o nouă oroare:

În unghiul unei străzi… o femeie ce revenea de la o aniversare urla cât o ţinea gura: ”Copilul meu! Copilul meu! Acolo, sus!” Nici un om, nicio femeie nu îndrăznea să între în casă, pentru a-l salva pe bebeluş… Am văzut marinari salvând persoane dintr-o casă în flăcări, trecându-le din balcon în balcon. Unele din acestea au fost salvate. Apoi, dintr-o dată, casa s-a prăbuşit ca un castel de cărţi de joc. Toţi cei ce căutau scăpare de pe balcoane au căzut printre ruinele în flăcări…. De la fereastra mansardei de la etajul trei, o bătrână de vreo 70 de ani striga după ajutor. Camera din spatele ei era deja în flăcări. Împreună cu mai mulţi oameni, am alergat după o scară. Am găsit una suficient de mare şi mai mulţi bărbaţi au încercat să o salveze. Niciunul nu a putut trece însă dincolo de etajul doi. Am încercat şi eu, am ajuns ceva mai departe, dar tot nu am putut-o salva. Văpaia era prea puternică. Revenit pe pământ, am revăzut-o privind cu groază în jos, înainte de a muri în flăcări[42].

În acelaşi oraş, Helmut Wilkens, de 17 ani, a fost martorul unor scene similare, în cartierul său cuprins de flăcări:

Cineva era agăţat de o fereastră de la etajul doi, şi striga după ajutor. Era Domnul Schwarz, care nu cobora în adăpost decât cu soţia lui. Oamenii îi spuneau să sară. Am întins pături, le ţineam cu nădejde. I-a fost frică să sară. Dintr-o dată, au apărut doi marinari, care au zis. Mai bine îl ucidem. Să nu mai sufere. Au tras în el cu pistolul. Bietul Schwarz a căzut. S-a zdrobit de caldarâm[43].

”*Cu un picior sau o mână prinsă sub lemnul în flăcări al construcţiilor, oamenii strigau după ajutor*” – îşi aminteşte Olga Held, ce alerga pe o stradă din Nürnberg. ”*Strigătele veneau de sub tonele de dărâmături în flăcări. Peste tot erau oameni prinşi ca într-o capcană și care strigau după ajutor*[44].

După bombardament, supravieţuitorii epuizaţi constatau că numărul victimelor este mai mare decât al celor scăpaţi. Una dintre victime, nota, îngrozit, un bărbat din Darmstadt, era ”*întinsă ca o statuie, cu călcâiele lipite în aer şi cu braţele ridicate… Gura deschisă îi descoperea dinţii în aşa fel încât nu se înţelegea dacă moartea a surprins-o pe când râdea sau plângea*[45].

”*În altă parte, trupul solid al unui gardian de buncăr anti-aerian zăcea cu mica lui lanternă alături, şi mâinile încrucişate peste pieptul enorm*”, povestea un alt martor, din acelaşi oraş. ”*Părea că doarme, sătul şi mulţumit, ca după un banchet*”[46].

Victimele descoperite nu erau neapărat fără nume, anonime. ”*Cei doi copii ai mei fură scoşi morţi de sub dărâmături*”, povestea zdrobită o mamă din Köln. ”*Nu se vedea nicio urmă de rană pe corpul lor. Amândoi aveau o picătură de sânge pe nas şi zgârieturi în sânge la ceafă. Eram într-o stare de şoc total. Îmi venea să urlu… Voiam să urlu*”[47]. Chiar dacă, pe moment,

scăpaţii scoşi din minţi o luau ca nebunii, unde vedeau cu ochii, salvatorii continuau să caute cu ardoare alţi supravieţuitori sub dărâmături. Uneori, când salvatorii reuşeau cu greu să pătrundă în adăposturile improvizate şi îngropate sub dărâmături, descopereau scene oribile, inimaginabile. Într-o astfel de pivniţă, ce a fost atinsă din plin, zidurile erau pline de sânge, de oase, de creieri… Resturi de corpuri sfâşiate zăceau pe podea. În anumite adăposturi, țevile de apă sparte au inundat şi înecat ocupanţii ghinionişti. În alte adăposturi, conductele de aburi sparte i-au fiert pe cei de acolo. Oricum însă, căutarea supravieţuitorilor sau a cadavrelor, continua până ce situaţia era clară. În acest sens, iată ce declară Jan Montyn:

> Piatră cu piatră, una după alta, treaba dura ore întregi. Mormanele de dărâmături aveau câţiva metri înălţime: cărămizi, ciment, var, paie, mobilă făcută praf, grinzi, etc. Din timp în timp înghiţeam ceva la postul de ajutor improvizat, apoi reluam evacuarea dărâmăturilor şi căutarea viilor sau a morţilor. Căutam cu îndârjire, fără să ne batem capul cu gânditul, cu înţelesul… Cu ochii în lacrimi, acţionam ca nişte automate. Degetele sângerau, dar nu simţeam nimic. Vocile, zgomotele ce veneau parcă din fundul pământului ne ambiţionau şi mai mult. Piatră după piatră, oră după oră, răscoleam într-una, ziua și noaptea. După o noapte de căutare înfrigurată, apăru soarele. Nu mai auzeam nicio voce, niciun semnal.
>
> Către amiază, am reuşit să deschidem intrarea în adăpost. Nu am găsit decât morţi. Negri de funingine, trişti, epuizaţi, ne-am aşezat pe ce am putut. Apoi, dintr-o dată, s-a produs minunea lui Bo'sun Heyne, care a smuls o bucată de zid cât talia unui om. Cu faţa crispată într-un fel de nebunie, cu ochii ieşiţi din orbite, venele de la tâmple gata să explodeze, din ce în ce mai roşu şi mai aprins, nu s-a lăsat până nu a dărâmat zidul. Era să fie şi el îngropat sub zidul căruia i-a venit de hac. În spatele zidului se afla o cavitate curăţică, o cămăruţă – iar în mijlocul ei un coş de nuiele.
>
> ”Ştiam că trebuie să fie undeva, spuse Bo'sun Heine, luând în braţe ceva din coşul de nuiele. Ceva mic, foarte mic, care începu să mişte, apoi să plângă[48].

Apoi, după ore şi zile în care viaţa lupta cu moartea, după lacrimi şi după câte o neaşteptată minune, uneori se producea ceva de-a dreptul imposibil pentru unii: sirenele se porneau din nou, anunţând un nou atac. Pentru victimele incredule ale bombardamentului abia terminat, cu vii şi cu morţii lui, noua serie de bombe, incendii şi dărâmături era sinonimă cu sfârşitul lumii. Acesta a fost cazul bombardamentelor teroriste de la Hamburg, Berlin, Nürnberg, Darmstadt, Köln şi alte oraşe germane. După ce, la timpul unu, oraşul ţintit era făcut fărâme prin dinamitare, de către teroriştii aerului din Anglia, la timpul doi, venea rândul teroriştilor de peste ocean. Bombardierele britanice şi americane reveneau cu speranţa şi intenţia clară de a ucide supravieţuitorii şi salvatorii, care nu mai aveau unde să se adăpostească, de a arde cu bombele lor incendiare tot ce putea să ardă, uneori chiar morţii din gropile lor.

Abia târându-se şi sprijinindu-se de ziduri, bătrânii, femeile şi copiii se îndreptau către adăposturile avariate ce puteau deveni capcane mortale. Când bombardierele morţii îşi aruncau sinistra lor încărcătură, un veritabil uragan de foc se pornea peste oraşul condamnat.

"*Un nor imens, de flăcări… ateriza încetişor peste oraş*", declară un supravieţuitor din Vürzburg. "*Norul acesta de foc, nu ştia ce este mila. Cobora peste biserici, peste case, peste palate şi alte clădiri, peste largile bulevarde, peste străzile medievale înguste. La început, picături aprinse cădeau din nor, provocând incendii izolate. Apoi norul de flăcări acoperii întregul Vürzburg. În câteva clipe, incendiul gigantic lumina noaptea sumbră, norii de pe cer devenind roşii, roşu aprins*[49].

"*Era ca şi cum cerul întreg vărsa foc pe pământ*", după cum declara, cuprins de groază, martorul dintr-un alt oraş-martir[50].

"*Totul arde! Totul arde!*", striga un bărbat refugiat în adăpostul ocupat de Martha Gros.

> Apoi se produse un accident teribil: zidurile tremurau, le-am auzit fisurându-se înainte de a se prăbuşi. Ne-am trezit cu flăcările peste noi. Tencuiala tavanului începu să cadă şi ne-am temut că acesta se va prăbuşi… Treizeci de secunde mai târziu se produse a doua explozie teribilă, ce deschise cu violenţă uşa pivniţei. Într-o lumină strălucitoare am văzut scara pivniţei cum se prăbuşeşte, apoi un râu de foc venind drept spre noi. Am strigat: "Să ieşim!" Căpitanul însă mi-a spus: "Rămâneţi aici! Bandiții sunt în aer". Chiar în clipa asta, casa din faţă fu atinsă. Blindajul din faţa pivniţei zbură ca nimic, permițând intrarea unei limbi de foc de aproape cinci metri. Dulapuri şi alte bucăţi de mobilă căzură peste noi. Presiunea lor teribilă ne-a împins către zid[51].

Multe victime au încercat să arunce pe geam bombele incendiare fluierânde. Pentru a dejuca aceste iniţiative, bombele fuseseră prevăzute cu dispozitive întârzietoare mortale[52].

Foarte curând, miile de incendii mărunte se uniră într-o imensă văpaie, traversată de vârtejuri de flăcări. Un martor îşi aminteşte că "zgomotul era parcă de orgă, ca la biserică, o orgă al cărei organist apăsa pe toate clapele odată"[53]. Mulţi dintre cei din pivniţe şi buncăre înţeleseră că adăpostul va deveni curând un cuptor, un furnal. Rolf Witt, din Hamburg, scrie următoarele:

> Ceea ce se petrecea în stradă trebuie să fii atins pe cei din spatele adăpostului, din care cauză au dărâmat zidul din subsolul de alături. Asta a fost o eroare, căci prin dărâmarea zidului sau trezit în faţa unei alte văpăi, între două focuri. Poarta dinspre stradă a rămas deschisă pe jumătate, iar intrarea fumului şi a focului nu mai putea fi oprită. Am fost afectaţi foarte grav. La început oamenii au strigat, apoi vocile s-au stins. Poate nu numai vocile. Eram la câteva secunde de moarte. Nu puteam vorbi cu părinţii, din cauza măştii de gaze pe care o purtam. L-am bătut pe tatăl meu pe umăr şi i-am făcut semn că plec. Credeam că mă va urma. Cu câteva secunde mai devreme simţisem că mă sufoc. Acum însă, nu ştiu de unde îmi venise o neaşteptată rezervă de energie, de vitalitate. Într-un moment, când uşa era deschisă şi nicio grindă sau alte deşeuri aprinse nu blocau ieşirea, m-am lansat cu toată viteza în stradă[54].

Ca şi tânărul Witt, alte victime din adăpostul devenit capcană încercau să scape de căldura sufocantă. Iată ce spune martorul supravieţuitor Martha Gros:

> Cineva a strigat: ”Ieşiţi cu mâinile sus!” Cu forţa lui colosală, acesta m-a scos de sub dărâmături. Am lăsat baltă valijoara de securitate şi am mai tras câţiva după mine. Ne-am strecurat cum am putut prin gaura din spatele adăpostului. În grădină cădeau bombe cu grămada. Ne-am ghemuit, ne-am culcat, ne-am târît, luptându-ne cu flăcările ce se lipeau de hainele noastre. Arborii în flăcări erau plini de fosfor, care se scurgea pe noi[55].

”*Cei ce nu reuşeau să se debaraseze de fosforul ce cădea pe ei deveneau obiectul unui spectacol teribil*”, îşi aminteşte Rosa Todt. ”*Pielea lor era de un roşu aprins, prin toţi porii le curgea apă, la fel din urechi şi din nas, toată faţa lor era o mască îngrozitoare*[56].

În ciuda morţii aproape sigure, inclusiv pe stradă, cei mai intuitivi înţeleseră că singura speranţă era părăsirea adăpostului ce devenise groapă comună. ”*Mama m-a înfăşurat în cearşafuri ude, m-a sărutat şi mi-a spus ”Şterge-o! Dumnezeu să te păzească!*”, aşa povesteşte Traute Koch. ”*La uşă însă am ezitat. În faţă vedeam numai foc. Totul era roşu, ca la intrarea într-un furnal. Căldura intensă m-a surprins. O grindă în flăcări căzu la picioarele mele. Am ezitat şi să mă întorc. Apoi, chiar în momentul când mă pregăteam să sar peste grinda în flăcări, cineva a reuşit să o dea în lături. Am fugit în stradă. În jurul meu, perdelele de foc formau un fel de cortine aprinse. Am avut sentimentul că sunt luată de uraganul de foc*[57].

Oricât de infernale fuseseră bombardamentele anterioare, cei mai mulţi abia acum înţelegeau sensul veritabil al cuvântului ”Infern”. ”*Căldura caselor aprinse din jur era insuportabilă*”, declară un adolescent ce se zbătea să scape cum s-o putea din acest iad. ”*Gemeam şi plângeam din cauza durerii provocate de fierbinţeala insuportabilă*[58].

”*Oamenii în flăcări alergau ca nişte torţe vii*”, îşi aminteşte Martha Gros. ”*Nu voi uita niciodată ultimele lor strigăte*”[59].

“*Dacă totuşi auzeam vreun glas, era strigătul de ajutor provenind din pivniţa vreuneia dintre casele în flăcări, din jur*“, adăugă o tânără din Darmstadt[60].

Pe acest drum de foc, la fiecare pas apărea un nou coşmar. ”*Mă chinuiam să fug contra vântului prin mijlocul străzii…*”, scrie Kate Hoffmeister, o domnişoară de 19 ani. ”*Nu puteam traversa strada… pentru că asfaltul se topise. Erau destui oameni pe stradă, mulţi deja morţi, alţii încă în viaţă, dar prinşi în capcana asfaltului… Cei în patru labe deja urlau*”[61].

Într-o tentativă disperată de a scăpa din iadul de la Hamburg, Herbert Brecht, de cincisprezece ani, şi alţi câţiva tineri din echipele de ajutor, au fugit cu o maşină, ce tracta o mică remorcă.

> Oamenii arşi fugeau şi se împiedicau în spatele nostru. Alţii erau lungiţi pe şosea, morţi sau inconştienţi… Remorca noastră s-a blocat în craterul unei bombe. Am detaşat-o şi am sărit cu toţii în maşina al

cărei motor nu-l oprisem. Eram şase înăuntru. După 200 de metri, am fost obligaţi să facem o haltă între tramvaie, chiar în faţa depoului. Maşina s-a aprins însă imediat. Am reuşit să sărim cu toţii şi am rămas acolo, între flăcările iadului. Nu m-am putut opune uraganului care m-a împins într-un enorm crater de bombă, din mijlocul şoselei. Cine nu se va refugia în craterul acesta, nu va avea nicio şansă de supravieţuire… O conductă de apă se spărsese chiar în crater. Nu era presiune, dar apa curgea. Ne-am bătut cu inundaţia. Unii s-au înecat ori au fost acoperiţi, pentru că pereţii craterului s-au înmuiat şi au cedat… Am avut ochelarii de serviciu cu mine și am văzut totul foarte bine. Cei aprinşi, aduși de uragan în faţa craterului nostru, nu aveau nicio şansă de supravieţuire. În final am rămas vreo patruzeci în crater. Lângă mine, un soldat în uniformă a încercat să se sinucidă, cu cuţitul…

În acel moment am văzut că o maşină căzuse în crater. Câţiva erau deja sub ea… Nu am înțeles cum s-a întâmplat asta. Atenţia mi-a fost atrasă de plânsul unui băieţel căzut sub bara de şoc a maşinii…

Urletele oamenilor ce ard şi mor sunt de neuitat. Când omul moare astfel, strigă, geme şi apoi horcăie cu moartea în gât[62].

Ca şi Brecht, grav rănit, unii au scăpat ca prin minune din acest holocaust, refugiindu-se pe malurile râului, pe canale sau în parcuri. Mii şi mii de oameni nu s-au putut refugia nicăieri. Când bombardamentul s-a terminat şi uraganul de foc s-a mai înmuiat, câţiva supravieţuitori au început să se manifeste. Tânărul Herbert Brecht declară:

Deși era amiază, nu se vedea lumina zilei. Totuşi un om a venit şi a tras afară supravieţuitori din crater. Printre aceştia mă aflam şi eu. Era un om în vârstă, cu faţa arsă. Când m-a prins de mâini, fâşii din pielea mea au rămas lipite de palmele lui. M-a privit aşa, că nici nu pot să-i descriu privirea. Nu a spus decât atât: ”Măi micuţule! Micuţul meu!... ”Aerul era abia respirabil, iar rănile mă dureau de nu ştiam ce să fac. Peste tot erau morți. Cu grămada. Cei mai mulţi erau goi-goluţi. Hainele arseseră pe ei. Se micşoraseră. Deveniseră mici, din cauza căldurii… Am văzut un tramvai incendiat, în care trupurile de oameni erau grămadă, unele peste celelalte[63].

”*O linişte de moarte domnea în oraşul fantomatic şi îngrozitor*”, îşi aminteşte Martha Gros, care s-a târît cum a putut printre ruinele din Darmstadt. ”*A fost şi mai ireal decât în noaptea precedentă. Nicio păsărică, niciun arbore verde, niciun om în picioare, numai cadavre*[64]. ”*Un imobil de patru etaje devenise o movilă de bolovani până la subsol*”, nota Anne-Lies Schmidt, ce îşi căutase părinţii într-o zonă din Hamburg.

Totul părea să se fi topit… femeile şi copiii erau atât de carbonizaţi că nu puteau fi recunoscuţi… Creierii le ieşeau prin tâmplele ce explodaseră, măruntaiele le curgeau de o parte sau alta… Copiii zăceau pe trotuar ca ţiparii fripţi. Aşa morţi cum erau, se vedea bine încă modul în care au suferit şi au murit, mâinile şi braţele le erau întinse ca pentru a îndepărta căldura insuportabilă şi necruţătoare[65].

Mulţi dintre supravieţuitori, inclusiv Marta Gros, s-au întors în adăposturile-capcane din care fugiseră, cu speranţa de a recupera câteva obiecte de valoare.

Ne-am strecurat printre ruinele din grădină până în pivniţa ce arsese. Cenuşa nu depășea 60 de centimetri. Am găsit locul unde lăsasem puşculiţa cu comoara. Deschizând-o, dau peste bancnota de 1000 Reichmark, păstrată pentru caz de mare nevoie. Devenise o

foaie de cenuşă, care s-a frânt sub ochii mei. Obiectul cel mai de preţ, un smarald, arată foarte bizar. În jurul seifului nostru de securitate sunt împrăştiate bucăţi de argint topit. Pe rastel, sticlele de vin s-au topit şi atârnă într-un fel de rubane. Întrucât acestea s-au petrecut, mi s-a spus că temperatura trebuie să fi atins aproximativ 926^0C[66].

Oricât de triste au fost aceste descoperiri, m-am consolat când am auzit că alţii s-au găsit în faţa unor scene ce depăşeau orice coşmar. Din cauza căldurii extreme, cadavrele din unele adăposturi erau carbonizate, arse pe jumătate sau într-o măsură greu de precizat; deveniseră dure. Ca talie şi volum, scăzuseră la un sfert faţă de dimensiunile normale. Câinii şi pisicile aveau talia unui şobolan. În alte buncăre sau pivniţe nu rămăsese decât cenuşă. Când salvatorii au intrat în anumite refugii, au găsit podeaua acoperită cu 30 de centimetri de grăsime omenească, victimele fiind transformate într-un lichid sumbru[67].

Întrucât aceste pivniţe şi buncăre erau îngrozitoare, urât mirositoare şi de coşmar, numeroşi salvatori au căzut într-o stare de « isterie nervoasă ». Când funcţionarii, înţelegători, le-au oferit alcool, unii au băut până la beţie, pentru a uita cele văzute sau a suporta altele şi mai şi[68]! Otto Muller era unul dintre cei ce trebuia să transporte suferinzii de arsuri, pe un vapor-spital. Acest poliţist din Hamburg raportează următoarele:

Persoanele arse erau identificate cu o fişă medicală prinsă de gât, pe care erau trecute informaţiile personale şi gradul de gravitate al arsurilor. Un medic mi-a spus că cu cât suprafaţa arsurii este mai importantă, cu atât mai puţin violentă este durerea resimţită de victimă. Când arsurile ating însă un anumit procent din suprafaţa corpului, moartea este inevitabilă. Medicul trecea printre rândurile de răniţi, fără să se ocupe de cei a căror suprafaţă arsă era prea mare. Numai cei ce simţeau încă durerea arsurilor urmau să fie îmbarcaţi pe nava-spital, întrucât nu era loc decât pentru cei ce aveau o şansă de supravieţuire. Bolnavii ce se simţeau uitaţi, neglijaţi sau abandonaţi ştiau ce înseamnă asta. Un astfel de rănit s-a târît până lângă centura mea, pentru a ajunge la pistol, spre a se sinucide. A fost oribil[69].

În numeroase cazuri, infirmierele şi medicii nu puteau face alta decât să înmoaie frunze de salată în ulei, etalându-le apoi pe nefericitele victime. Poliţistul Muller continuă :

Alergam cu motocicleta pe străzile în flăcări. Deodată văd o fetiţă, Mă uit la ea şi gândesc că ar putea fii propria mea fiică… Opresc motorul şi fetiţa vine spre mine în fugă. Cu excepţia urmelor albite de propriile-i lacrimi, faţa îi este neagră din cauza funinginei. Îşi cară cum poate fratele mort. Ea însăşi are partea dreaptă a figurii zgâriată şi tumefiată. Umblă fără ţintă de trei zile şi două nopţi… M-a luat de gât şi mi-a spus: "Vă rog, luaţi-ne cu dumneavoastră[70].

Din cauza şocului emoţional continuu, mulţi supravieţuitori şi-au pierdut minţile şi aleargă pe străzile fumegânde strigând te miri ce. Şocul nu se datora numai bombardamentului şi suferinţei din timpul acestuia, ci în egală măsură celor văzute după, în faţa miilor de cadavre scoase dintre dărâmături. "*Un om şi-a pierdut minţile*", spune Anne-Katie Seifarth. "*Stă în faţa unei movile de cărămizi dintr-un zid prăbuşit, movilă în vârful căreia a înfipt un drapel cu svastica. Cu o cască de oţel pe cap*

şi cu o figură de nebun, strigă după cei ce nu dau onorul la drapel şi chiar îi bombardează cu pietre pe cei mai grăbiţi[71].

Cea mai mare parte din timp, supravieţuitorii traumatizaţi umblă hai-hui printre ruine, bolborosind ei ştiu ce şi gesticulând. Unii sunt atât de duşi de acasă încât nu mai pot exprima nicio emoţie. Liselotte Klemich îşi aminteşte că a văzut refugiaţi odihnindu-se pe trunchiul unui arbore căzut în urma unui bombardament. "*Sub arborele căzut*", relatează Liselotte, "*o mână înmănuşată în alb se deschide lent, apoi se închide în acelaşi ritm. Nimeni nu a încercat să ridice enormul trunchi de arbore*"[72].

Îngroziţi de ideea că bombardamentele s-ar putea repeta, supravieţuitorii încearcă să scape din oraşele bombardate, refugiindu-se la sate. Ursula von Kardorff notează în jurnalul ei: "*Am fost luaţi de valul celor ce suferiseră bombardamentele. Feţe lor sunt gri şi dosul curbat sub povara averii ce le-a rămas, pe care o poartă pe umeri spre o ţintă necunoscută. Nimeni nu şi-a dat seama că a venit noaptea peste oraşul în flăcări. Sub norul de funingine, ziua fusese extrem de sumbră*[73]. "*Niciodată nu am văzut ceva atât de penibil*", adăugă Margot Schulz, pe când victimile supravieţuitoare traversau satul ei.

> Pe jumătate arşi, refugiaţii erau în cămăşi de noapte şi în pijamale, eventual cu o manta aruncată pe umeri. Toate bunurile lor erau înghesuite într-un landou, împreună cu copilul. Greu de imaginat isteria… oamenii arși, plânsetele… Asta a durat zile întregi. Nimeni nu vedea sfârşitul… Îmi amintesc o femeie ce s-a prăbuşit dintr-o dată pe trotuarul din faţa mea. După un sfert de oră de gemete a dat naştere unui bebeluş. O altă femeie, tot pe trotuar, îşi alăpta copilul. Era îmbrăcată numai cu o cămaşă de noapte, iar părul îi era ars. În tot acest timp, exodul a continuat. A fost un val constant de mizerie[74].

Caroline Schaefer era gata să plece din Darmstadt, care fusese incendiat de Aliaţi. Problema era că ar fi vrut să ascundă copiilor spectacolul de coşmar al străzilor pline de cadavre. "*Simţeam că dacă băieţii văd străzile pline de cadavre, niciodată nu vor mai putea duce o viaţă fericită*". Totuşi, Carolina renunţă la această idee, căci noi şi noi orori apăreau la fiecare pas. Reperând o veche prietenă ce împingea o bicicletă cu roţile dezumflate, Caroline văzu o cutie fixată pe portbagaj. "*M-a îmbrăţişat într-o linişte deplină*", spuse Caroline. "Apoi se puse pe plâns şi îmi arătă cutia. « Înăuntrul ei este soţul meu », spuse ea[75].

Răspândindu-se știrile privind holocaustul R. A. F., pe seama femeilor şi copiilor germani, guvernul britanic încercă să respingă orice critică, refuzând să își recunoască crimele de război. Conştient că numeroşi Englezi sau oameni din alte ţări ar putea denunţa aceste crime nemaivăzute, guvernul britanic și-a trimis politrucii-purtători-de-cuvinte-mincinoase în turnee de manipulare și dezinformare a opiniei publice mondiale: "*Obiectivele Bomber Command sunt exclusiv militare*", declară Sir Archibald Sinclair, Ministrul Forţelor Aeriene, în faţa Camerei comunelor[76], la începutul lui 1943.

”*Nu este vorba de bombardamente oarbe*”, declară în acelaşi cadru, foarte puţin timp după, vice-prim ministrul Clement Attlee: ”*După cum s-a arătat de mai multe ori, în această Cameră, bombardamentele noastre vizează obiectivele cele mai importante din punct de vedere strict militar*”[77].

Un alt lider politic englez, Harold Balfour, minţea cu acelaşi tupeu: ”*Vă pot asigura că nu suntem pe cale de a bombarda în mod arbitrar femeile şi copiii Germaniei*”[78]. În ciuda persistenţei negaţiilor guvernamentale, sinistrul adevăr al bombardamentelor teroriste anglo-americane nu putea fi ascuns multă vreme. Unii fură scandalizaţi, şi calificară masacrul civililor germani drept o ”*barbarie inumană, incompatibilă cu spiritul englezesc*[79]. Mulți critici erau preocupaţi de « prăbuşirea morală » a poporului englez, în numele căruia se comiteau aceste crime. Abia apoi vorbeau de poporul german – victima crimei.

”*Faptul de a bombarda oraşele ca atare, de a ataca în mod intenţionat civilii, fără a şti dacă, da sau ba, aceştia contribuie activ la efortul de război, este o acţiune rea, indiferent că este comisă de către Nazişti sau de către noi înşine*”, anunţă George Bell, arhiepiscop de Chichester[80].

”*Ar fi o ironie*” adăugă istoricul britanic Basile Liddell Hart, ”*dacă, pentru a câştiga victoria, apărătorii civilizaţiei trebuie să utilizeze mijloacele cele mai barbare pe care lumea modernă le-a cunoscut într-un război. Prin bombardamentele noastre oarbe, efectuate noaptea, înălțăm barbaria la un nivel niciodată atins în epoca modernă*”[81].

”*Necruţătoarele şi teroristele bombardamente de masă ale oraşelor supra-aglomerate de refugiaţi sunt o ameninţare la fel de mare pentru integritatea spiritului omenesc ca tot ceea ce deja s-a săvârşit pe această planetă…*” – protesta mai târziu autoarea Vera Brittain. ”*Nu există avantaj militar sau politic care să poată justifica această ruşine, acest scandal, această insultă şi această profanare*”[82].

Dovada pierderii, atât de temute, a moralului Angliei a fost furnizată inclusiv de numeroasele echipaje ale bombardierelor teroriste R. A. F. Pentru numeroşi aviatori, absenţa aproape totală de opoziţie *Luftwaffe*, pe cerul german, transforma bombardarea oraşelor germane într-o sinistră crimă deliberată. Critica deschisă a politicii guvernului englez era susceptibilă de curte marţială, întemniţare sau chiar mai rău, din care cauză criza morală ce mocnea printre piloţi apărea din când în când la lumina zilei. În cursul unei şedinţe de informare înaintea unui nou « *bombardament de saturaţie* », o voce anonimă strigă, din spatele sălii: « *Încă odată, femeile şi copiii mai întâi!*»[83].

« *Acolo erau oameni, dedesubt* », recunoscu un alt membru al unui echipaj terorist, ”*îi prăjeam de moarte în asfaltul topit al străzilor. Erau deja prăjiţi pe când le aruncam alte bombe incendiare, în acel holocaust. Mă simţeam teribil de rănit sufleteşte, pentru aceşti oameni pe care îi prăjeam – prăjire la care participam eu însumi*”[84]. Pe când critica publică, din partea

echipajelor bombardierelor teroriste, era considerată trădare, numeroşi piloţi tulburaţi sufleteşte revelau aceste crime în privat.

”*Pilotul navigator şi eu însumi am pedalat din greu până la Huntingdon, apoi am mers cu barca pe râu*”, îşi aminteşte un pilot R. A. F., după un bombardament. ”*Am plutit liniştiţi, în aval, dar Nick a zis: « Ce putem spune despre aceşti bieţi nenorociţi, prinşi în capcana incendiilor*? »“. Tânărul pilot se gândea la ceea ce tocmai spusesem eu, cu un minut sau două în urmă. Rămase fără glas.

”*Nu ştiam ce să zic. Am continuat să plutim liniştiţi*”[85].

În mod stupefiant şi poate scandalos pentru unii, în ciuda datoriei lor de supunere absolută în faţa ordinelor primite, membrii ierarhiei militare îşi dădeau, din când în când, pe faţă, revolta şi indignarea în faţa acţiunilor criminale ce le erau impuse de către guvernul lor. Revoltat de setea de sânge, de care dădeau dovadă ziarele englezeşti, ce se bucurau de masacrele teroriste în termeni ca: ”*TOŢI GERMANII SUNT VINOVAŢI!”,* sau ”*NICIO MILĂ! NICIO ÎNDURARE*!, cum scria alt ziar[86], plutonierul Cecil Aspinall-Oglander sfârşi prin a crtica ziarul *Times*, din Londra, într-o scrisoare:

> Marea Britanie, aliaţii și simpatizanţii ei pot fi recunoscători aviației R. A. F. pentru că este în măsură să pună Germania la plată, să supună oraşele ei aceleiaşi devastări pe care ea a produs-o în oraşele noastre. Sensibilitatea unei mari părţi din populaţia britanică este însă neplăcut impresionată şi lovită de faptul că emisiunile noastre oficiale vorbesc despre isprăvile R. A. F. ca de o justă plată, preamărind bombardamentele, bucurându-se prosteşte şi insultând suferinţelor victimelor raidurilor noastre aeriene. Un Englez întreg la cap nu crapă de bucurie, nici de triumf când un criminal urcă pe eşafod, nici nu se bucură de suferinţele pe care călăul le impune acestuia pe timpul execuţiei[87].

Arthur Harris era cel ce planificase şi pusese în aplicare cu o bucurie nedisimulată campania de bombardamente teroriste. Adevăratul vinovat însă, adevăratul tartor responsabil pentru concretizarea şi rezultatele bombardamentelor teroriste era primul ministru Winston Churchill. Departe de a se înclina în faţa îndemnurilor la omenie, civilizaţie, măsură, milă, primul ministru britanic continuă bombardamentele teroriste cu cerbicia patologică cunoscută. Cu toată scrânteala lui mintală, primul ministru britanic avea şi momente de normalitate, de îndoială, remuşcarea sufletească şi perioadele de luciditate devenind evidente în cadrul climatului general de satisfacţie patologică inconştientă, ieftină şi îngustă la vedere. ”*În jurnalul său, un invitat al primului ministru englez nota că, în cursul unui film ce preamărea bombardamentul halucinant al unui oraş german, de către unul din avioanele noastre*”, Winston Churchill s-ar fi ridicat dintr-o dată şi ar fi zis: ”*Am devenit oare animale, monştrii? Nu cumva mergem prea departe?”*[88].

Totuşi, rarele momente de luciditate, compasiune şi omenie ale primului ministru dispăreau repede în faţa antipatiei lui

cronice faţă de tot ce era german, faţă de « *Boşi* ». În ciuda apelurilor persistente la măsură şi reţinere, foarte rapid uitate, sentimentele primului ministru britanic şi probabil ale majorităţii compatrioţilor săi, pot fi reduse, în esenţa lor, la expresia cinică: ”*Un bun German este un German mort*”.

Ca atare, masacrul prin foc continuă. Statisticile privind morţii, mutilaţii şi cei fără acoperiş atinseseră proporţii oribile. Cifrele seci uită să ne arate însă o altă categorie de victime a căror viaţă fu afectată. Dintre toate straturile şi categoriile societăţii germane, măcelărită prin bombardamente teroriste, milioanele de copii sunt cei care au suferit cel mai mult.

”Mamă*!, Mamă! Avioane! MAMĂ VIN AVIOANELE !”*, striga micuţul Freddy Schrott, în vârstă de doi ani, când, din casa lui de la Wolfsburg, auzea sirenele urlând. Deşi acest oraş a suferit bombardamente relativ minore, faţă de alte orăşele, Wolfsburg era situat pe ruta de zbor a avioanelor teroriste, către Berlin. Ca atare, în fiecare seară, sirenele oraşului urlau. ”Freddy era în pătuţul său, îşi strângea braţele la piept şi striga: *Mamă! Avioane!, Mamă, Avioane* ! – îşi aminteşte sora sa mai mare. *El era la capătul nervilor*”[89].

”*Lacrimele veneau, veneau singure. Lacrimile şi teribilele scuturături*”, spune alt copil trecut prin bombardamentele anglo-americane. ”*Lacrimile se opresc, dar scuturăturile nici gând. Tremur, tremur, de parcă aş avea temperatură*”[90].

În această tragedie atroce, în care copiii îngroziţi şi neştiutori ar fi putut probabil suferi în mai mică măsură această teroare, ce cobora din cer, ei au trăit şi suferit, din păcate, o suferinţă zilnică mult mai mare. Din cauza perturbării totale a existenţei lor, părinţii erau supuşi unui stres continuu, de neimaginat. Că era din cauza pierderii slujbei, ca urmare a bombardării uzinei ori a magazinelor unde lucrau, că era vorba de importanta nevoie de mână de lucru, adesea nocturnă, pentru remedierea consecinţelor raidurilor aeriene, în plus faţă de sarcinile normale, din timpul zilei, fără să mai vorbim de întreruperea apei, a curentului, a electricităţii, de securitatea lor şi a copiilor lor, totul contribuia la a-i măcina pe părinţi, la fel de sigur precum clădirile lovite de bombele teroriştilor. Iată ce îşi aminteşte un copil care avea opt ani la data respectivă:

> De-a lungul acestei perioade, am remarcat că tata nu era foarte drăguţ cu mama. Se enerva pentru o nimica toată, şi când era nervos o lovea. Nu îmi plăcea asta. Era mai mare decât ea, şi totuşi o lovea – el care ne învăţase să nu lovim niciodată pe unul mai mic decât noi. Era teribil să o aud pe mama plângând în camera ei, să ascult disputele verbale de acolo. Apoi, tata pleca la muncă, iar mama ieşea din cameră şi ne spunea: ”Nu vă îngrijoraţi, a fost numai o mică neînţelegere”. Apoi îmi zâmbea, spunând că totul este în regulă… În aceeaşi perioadă, Dieter şi Erich făceau pipi în pat, când auzeau avioanele, ceea ce provoca uneori dispute suplimentare între părinţi[91].

Preocupaţi de salvarea emoţională şi fizică a copiilor lor, numeroşi orăşeni îi trimiteau la ţară, unde erau mai în securitate. Evacuarea şcolilor, a cărţilor şi a învăţătorilor dădea loc unor

scene ce îţi rupeau inima. Dacă s-ar face socoteala, cam două milioane şi jumătate de copii au fost găzduiţi în tabere şi în casele zonelor mai adăpostite din Germania. Uşuraţi în bună măsură de grija zilnică a copiilor, adulţii îşi puteau concentra eforturile acolo unde era nevoia mai mare. În ciuda distrugerii aproape totale a majorităţii oraşelor şi chiar a satelor, Nemţii ce ţineau cu fermitate la cuibul lor familiar descopereau că nici măcar această distrugere nu le garantează imunitatea sau securitatea în faţa bombardamentelor teroriste. Operând conform principiului că ”*a bombarda orice în Germania este preferabil decât a nu bombarda nimic*”, avioanele aliate reveneau de mai multe ori asupra vechilor ţinte, făcând totul praf şi pulbere. Ce puteau face Nemţii, ce putea face populaţia oraşelor, care nu avea unde să se ducă? Mulţi dintre aceştia răscoleau mormanele de ruine, în căutarea a ceva anume sau pentru a găsi ce-o fi, ceva mâncare într-o cămară bombardată[92].

”*Dacă ne distrug salonul, ne vom refugia în bucătărie*”, exclamă o femeie inimoasă. ”*Dacă ne vor distruge şi bucătăria, vom dormi pe culoar. Iar dacă şi culoarul este făcut praf, ne vom instala cuibul în pământ, chiar sub ruinele casei noastre. Oricât de mic ar fi colţul ce poate fi amenajat, din ceea ce este al nostru, el este mai de preţ decât orice loc necunoscut*”[93].

”*Vom face precum cârtiţele, în găurile lor din pământ*”, îşi spunea Paula Kuhl ce asista în direct la fenomenul rezistenţei, până la moarte, în faţa oricărei greutăţi. Pe cât de tristă şi de patetică, atitudinea curajoasă şi eroică a vecinilor i se părea remarcabilă şi demnă de urmat.

> În ruinele pivniţelor ce înfruntaseră bombele, oamenii erau rapizi ca fulgerul întru recuperarea a ce se putea dintre zidurile prăbuşite, sau care stăteau să se prăbuşească. Pivniţele erau amenajate, tavanele reparate, ferestrele înlocuite, căci material de construcţie era la discreţie. În situaţii cu adevărat dezastruoase unii improvizau spaţii necrezut de confortabile, reuşind chiar să pună perdele la ferestre – totul fiind recuperat dintre ruine… Încetul cu încetul, supravieţuitorii bombardamentelor îşi descopereau o nebănuită vocaţie de meşteri şi meşteriţe ce reuşeau să încropească un adăpost din chiar praful şi pulberea din jur. Micile colibe şi adăposturi creşteau printre ruine precum ciupercile după ploaie[94].

Dincolo de tendința naturală, către un cadru familiar dichisit, o altă explicaţie a dorinţei aparent sinucigaşe, de a rămâne între ruinele lor, o găsim în faptul că Nemţii au deprins rapid ştiinţa și curajul de a face faţă oricărei situaţii. Iată ce spune despre asta, un cronicar din Kassel, alt oraş bombardat şi răs-bombardat, căci nici un oraş nu a scăpat nebombardat:

> De trei sute de ori, cu spaima în suflet, oamenii din Kassel s-au refugiat în adăposturile anti-aeriene, pe când avioanele britanice şi americane îşi lepădau bombele. Aproape 10 000 de persoane fură ucise în primul bombardament… – un atac incendiar ce a aprins întreg centrul oraşului… Începând cu acea noapte, oamenii ştiau că sunt condamnaţi la moarte. Nu ştiau însă când va veni ceasul morţii. Uneori nu primeau decât câteva bombe, căci raidurile ce nu-şi puteau atinge obiectivele din jurul Berlinului, alegeau Kassel, pe drumul de

întoarcere, pentru a-şi arunca restul de bombe. Uneori, roiurile de avioane treceau pe deasupra, fără să se întâmple nimic; alteori, avioanele zburau peste oraş, dând impresia că se duc spre răsărit. Abia atunci însă se întorceau peste noi şi ne potopeau cu tonele lor de fosfor şi de trotil.

Cu timpul, locuitorii din Kassel au înţeles manevrele teroriştilor aliaţi. Constant şi sistematic, oraşul era distrus… Supravieţuitorii au învăţat să scobească pământul, reducând efectul incendiilor și al fumului toxic. Într-un sens, a fost cu un accent de mândrie că primarul nostru a declarat: ”Ce să spun despre ultimul bombardament? Fără discuţie, a fost cel mai mare. O mie de bombardiere uriaşe au venit peste noi. A fost unul din cele mai mari bombardamente din toată Germania. Totuşi, faţă de celelalte, nu am avut cine ştie ce pierderi. Mai puţin de o sută de morţi[95].

Faptul că mii şi mii de oameni au putut supravieţui la Kassel şi în alte părţi nu a fost un miracol. Un alt aşa-zis miracol, ce i-a lăsat cu gura căscată pe conducătorii aliaţi, a fost eşecul bombardamentelor teroriste în ce priveşte moralul Germanilor. ”Zidurile noastre pot fi dărâmate, nu însă şi inimile noastre” – spunea mesajul tipic ce se putea citi printre ruinele Berlinului[96]. Deşi au îndurat peste cinci ani cel mai teribil război din istorie, încrederea poporului în Germania şi în Führer a rămas absolut intactă. Dacă, uneori, după un mare bombardament sau o altă înfrângere, s-a întâmplat ca moralul să fie zdruncinat, el nu a fost niciodată redus la zero. În ianuarie 1945, Adolf Hitler şi al III-lea Reich erau atât de legaţi şi de confundabili, unul cu altul, încât, pentru Germani, pierderea încrederii în unul însemna automat şi pierderea încrederii în celălalt. În privinţa asta, persoanele bombardate, arse sau mitraliate nu s-au dezis şi nu au cedat niciodată.

În ciuda armatelor aliate care, pe pământ, pe apă şi în aer, strângeau menghina în jurul Germaniei, pentru a ucide ultima urmă de viaţă, Nemţii au contat totdeauna pe şeful lor suprem şi pe un miracol de ultimă oră. Un observator arăta că încrederea nezdruncinată şi ”*credinţa în Führer sunt atât de mari încât o mică victorie ar putea schimba rapid starea de spirit a multor persoane*”[97]. Chiar dacă vreo câţiva nu mai credeau că Germania poate câştiga războiul, majoritatea poporului estima că acest om providenţial, ce triumfase atâta vreme şi adesea contra atâtor duşmani şi duşmănii, va reuşi încă un miracol de ultimă oră. Aşa gândea poporul german, în vreme ce acest om, din fundul buncărului de sub ruinele Berlinului, conducea războiul alături de ultimii generali şi fideli. În faza finală a războiului, în săptămânile de pe urmă ale acestuia, utilizând ultimele rezerve de energie, pentru a scăpa poporul german de soarta pe care i-o rezervau învingătorii, acest miracol a fost singurul lucru ce l-a preocupat pe cancelarul Adolf Hitler.

II

MOARTEA ŞI MOARTEA CE VINE

Către începutul anului decisiv, 1945, măreţia, farmecul și gloria Berlinului de altă dată ajunseseră printre amintirile îndepărtate. Fanfarele amuțiseră, ca și defilările victoriei, sau discursurile patriotice către popor. Mulţimea beată de fericire şi admiraţie fusese înghiţită de sirenele ce urlau zi şi noapte, de raidurile aeriene ale duşmanilor ce nu puteau suporta geniul, vrednicia şi eficacitatea poporului german, de mulţimea avioanelor ce întunecau cerul şi mutilau Vechiul Continent cu otrava şi ura anglo-americană de o parte, cu balele iudeo-bolşevice de alta… Când bombardierele se întorceau la bazele lor de dincolo de Canalul Mânecii, pentru a-şi reface plinul de otravă, numai tristeţea, liniştea şi ruinele fumegânde aminteau ceea ce fusese unul dintre cele mai mari şi mai strălucitoare oraşe ale lumii civilizate. Întrucât Berlinul a fost simbolul celui de al III-lea Reich şi modelul de voinţă germană de înfruntare a inamicilor, el a fost bombardat cu un un tonaj de bombe superior tuturor celorlalte oraşe germane la un loc. Asupra Berlinului au fost aruncate mult mai multe substanţe explozive şi incendiare decât *Luftwaffe* a aruncat asupra întregii Anglii, pe durata tuturor celor şase ani de război. Astfel, aproape jumătate din cele patru milioane şi jumătate de locuitori ai Berlinului dispăruseră către începutul lui 1945. Mulţi dintre aceste peste două milioane de berlinezi fugiseră unde s-a nimerit. Şi mai mulţi însă, după unii, fuseseră ucişi de terorismul aerian inamic, deși statisticile oficiale ale nedemnilor învingători nu vor să recunoască decât aproximativ 50 000 de morţi de moarte cauzată de raidurile lor aeriene[1]. Deşi fusese probabil oraşul cel mai apărat din lume, Berlinul devenise un cimitir uriaş, "*un gigantic munte de ruine fumegânde*"[2].

Pentru supravieţuitorii ce suportaseră urgia inamică în sutele de adăposturi berlineze, fiecare raid aerian terorist părea mai greu şi mai devastator decât cel precedent. Distrugerea capitalei germane era atât de totală încât berlinezii ironizau spunând că "*dacă duşmanii Germaniei vor să lovească şi alte ţinte, trebuie să şi le aducă de acasă*"[3].

Pentru refugiaţii ce se întorceau în capitală după o lungă absenţă, desfiguraea Berlinului era incredibilă. Iată ce declară Lali Horstman, întoarsă cu trenul :

> Ajung la lumina zilei şi din înaltul treptelor [vagonului] sunt şocată de tristeţea clădirilor abandonate, de ruinele ultimelor atentate dezastruoase, de lipsa oricărui trafic urban. Cei câţiva trecători grăbiţi şi înfofoliţi, contra frigului intens, erau la fel de trişti şi de lipsiţi de viaţă precum ruinele din jurul lor. Deşi viaţa capitalei pare stinsă, fiecare dintre aceste fantome citadine este plină de spirit. Precum o fiinţă tăiată în mii de bucăţi, ce continuă să trăiască,

Berlinul este traversat de un curent de viaţă ce îl protejează contra distrugerii totale[4].

După cum a remarcat Lali Horstman, în ciuda faptului că magnificul oraş a devenit un imens morman de ruine, moralul celor în viaţă este absolut intact. Ca şi supravieţuitorii altor oraşe germane, berlinezii au îndurat bombardamentele și s-au vindecat de orice urmă de frică, înfruntând moartea cu seninătatea cea mai desăvârşită. ”*Simt în mine un sentiment crescând de vitalitate sălbatică*”, scria Ursula von Kardorff în jurnalul ei, după un raid aerian terorist asupra Berlinului. ”*Dacă Englezii cred că așa ne vor distruge moralul, atunci îşi fură singuri căciula… Sunt foarte departe de a ne face să ne pierdem cumpătul*[5].

”*Sunt stupefiat de spiritul lor excelent*”, exclama cu mândrie Doctorul Joseph Goebbels, ministrul propagandei, care vizita regulat victimele bombardamentelor teroriste. ”*Nimeni nu plânge, nimeni nu se plânge… pur şi simplu, moralul populaţiei Berlinului este magnific*[6].

Graţie spiritului său, umorului şi irezistibilului său optimism, micul doctor este un izvor de reconfort pentru victime, după cum o afirmă cu toată convingerea Rudolf Semmler, un funcţionar din ministerul Propagandei:

Goebbels traversează întregul oraş. Peste tot ruine şi dezolare. În mai multe rânduri ia pe cont propriu lupta contra incendiilor… Peste tot unde este recunoscut, oamenii îl salută cu căldură şi prietenie, uitând pentru o clipă tristeţea din jur. Cei ce au suferit din plin bombardamentele, sunt bucuroşi să îi strângă mâna. El este mereu cu o glumă pe buze. O femeie ce este logodită vorbeşte de casa ce i-a fost distrusă chiar în ajunul căsătoriei. Nu pare foarte tânără şi îi spune lui Goebbels că are 55 de ani. ”Foarte bine”, spune el pentru a o încuraja, ”puteţi fi recunoscătoare că numai mobilele şi alte lucruri au dispărut, dar viitorul vostru soţ este în viaţă. Mobilele şi celelalte le veţi recupera fără probleme, dar un alt soţ poate că nu-i chiar atât de uşor de găsit”. Toţi cei din jur se pun pe râs, în mijlocul ruinelor[7].

Spre marea dezamăgire a lui Goebbels şi în ciuda solicitărilor lui repetate, Adolf Hitler nu a mers niciodată printre victimele bombardamentelor, pentru a le consola şi încuraja. Călătorind cu trenul printre oraşele în ruine ale Germaniei, Hitler rămâne în dosul perdelelor trase, refuzând să privească până şi fotografiile ruinelor, ce îi sunt aduse pe birou. Cancelarul german pare să se teamă că vederea efectelor războiului, i-ar putea schimba decizia de a se bate până la capăt. Mersul printre ruinele fumegânde, vederea directă a femeilor şi copiilor prăjiţi de incendiile teroriste, arta şi arhitectura seculară devenite cenuşă l-ar fi putut împinge către îndoială şi disperare. Pentru a face faţă crizei traversate de Germania, Europa şi lumea civilizată, cancelarul german nu îşi permite nicio clipă de îndoială în ce priveşte voinţa de a persevera.

Puţini oameni din Berlinul devastat sunt conştienţi de faptul că şeful suprem este zi şi noapte la postul său de comandă, în buncărul de sub fosta Cancelarie a Reichului. Încă de la

începutul războiului, în 1939, Hitler a lucrat foarte rar în capitală. Deplasându-şi cartierul general pe urmele armatei, de la Vest către Est şi apoi în sens invers, comandantul suprem făcuse alegerea de a conduce operaţiile militare cât mai aproape de linia frontului. Când nu era angajat activ în mersul războiului, Hitler era la Berchtesgaden, refugiul său din Alpii bavarezi.

Astăzi însă, fără surle şi trompete, führerul german revine la Berlin pentru cea mai mare dintre bătălii şi cel mai mare pariu al vieţii lui, care vor fi un eşec. Dacă operaţia ar fi avut loc mai devreme, în cursul războiului, atacul prin surprindere i-ar fi împins aproape sigur pe Aliaţi către litoralul Mânecii şi ar fi pus probabil capăt războiului atât în Vest cât şi în alte părţi. Istoria ofensivei din Ardeni arată că aceasta a avut loc în condiţiile superiorităţii aeriene aproape totale a Aliaţilor. După Crăciunul 1944, când cerul de iarnă s-a luminat pe câmpul de bătălie din Belgia, avioanele anglo-americane au reapărut, stopând ultima mare ofensivă germană şi forţând Wehrmachtul să revină la punctul său de plecare.

În mare parte din cauza incompetenţei, poate chiar a indiferenţei şefului suprem *Luftwaffe*, Hermann Göring, aviaţia germană invincibilă de altădată a ajuns să nu mai fie în stare a face o opoziţie serioasă inamicului. Înaintea ostilităţilor, Göring îşi asigurase compatrioţii, în mod teatral, că nu trebuie să se teamă de bombele britanice, care ar putea lovi pământul Patriei. ”*Dacă asta se va întâmpla*”, spunea mareşalul făcând cu ochiul, “*mă puteţi numi Maier*”. Această glumă circula de multă vreme printre victimele bombardamentelor, ce îl numeau frecvent pe rotunjorul şef *Luftwaffe* ”*Herman Maier*”, fără ca cineva să mai râdă. În ciuda eforturilor persistente ale consilierilor săi, Hitler a refuzat să îl îndepărteze din fruntea aviaţiei germane pe pilotul-erou din Primul Război mondial, tovarăş de luptă încă din prima fază a Partidului Naţional Socialist al Muncitorilor Germani.

Nimic nu poate opri ploaia de moarte a bombardamentelor teroriste ce potopesc Germaniea, iar cancelarul Hitler ezită să răspundă la teroare prin teroare. Pagubele pe care Germanii le pot provoca Englezilor sunt neînsemnate faţă de cele suferite de ei înşişi. « *Armele minune* », adică rachetele V_1, V_2, V_3 încep să cadă, peste Anglia, abia în vara lui 1944, constituind un bun stimulent pentru moralul german. Ofensat de aceste arme « *inumane şi criminale* », Churchill face noi planuri pentru saturarea Germaniei cu gaze toxice şi germeni mortali de antrax, în ciuda interzicerii internaţionale a acestui gen de război[8].

”*Putem inunda oraşele germane astfel încât o bună parte din populaţie să aibă nevoie de tratament medical continuu*”, îşi informează consilierii săi, primul ministru britanic[9].

Temându-se fără îndoială că Hitler ar putea răspunde cu propriile sale arme de acest tip, Churchill a ezitat şi a renunţat la punerea în aplicare a acestui plan. Printre consilierii lui Hitler, numeroşi erau aceia care îl sfătuiau ca, pe lângă rachetele « V » să recurgă şi la avioanele sinucigaşe, precum Japonia, aliata

nominală a Germaniei, care făcea acest lucru de mai multă vreme, cu destul succes. Hitler s-a opus totdeauna acestei idei. ”*Orice soldat ce îşi riscă viaţa pentru Patrie, trebuie să aibă o cât de mică şansă de a scăpa viu din bătălie*”, explica Führerul. ”*Noi, Germanii, nu suntem kamikaze, precum Japonezii*”[10].

Ca mulţi alţi compatrioţi asediaţi, Adolf Hitler crede încă în miracole. Nici nu se putea altfel. Renunţarea la această ultimă speranţă însemna recunoaşterea înfrângerii. Cu aproape întreaga planetă pe cap şi cu categorica « *capitulare fără condiţii* » cerută de Aliaţi, Hitler este decis să continue lupta până la moarte… sau până la posibilul miracol. Nu era nevoie să i se reamintească agravarea situaţiei militare. Simpla privire a hărții era suficientă. Uniunea Sovietică, Statele Unite, Marea Britanie şi imperiul ei colonial, Franţa cu al ei, însemnau sute de milioane de oameni, dintre care Aliaţii îşi puteau alege soldaţii, zdrobind numericeşte Germania, care nu dispunea decât de 70 milioane de locuitori. Oricât de mare era diferența demografică, ea pare neînsemnată faţă de dezechilibrul economic şi industrial. Aliaţii dispun de resurse naturale aproape nelimitate (cărbuni, petrol, minereuri, cauciuc, etc.), de o aprovizionare inepuizabilă în tancuri, avioane, nave şi orice arme, ce înlocuiesc automat pierderile de război. Germania, în schimb, a fost obligată să recurgă la o industrie pe bază de recuperări; se recupera orice fir de aţă, orice bucăţică de metal sau de cauciuc, orice haină ruptă; industria germană luptă pentru supravieţuire, numeroase uzine şi ateliere fiind obligate să îşi desfăşoare activitatea în fundul pământului, în peşteri, în tunele…

În faţa unor inamici dispunând de superioritate absolută pe toate planurile, în faţa menghinei acestora, care se strângea din toate părţile, un om normal şi-ar fi pierdut minţile. Crezând că aşa stau lucrurile, propaganda aliată declara că Hitler face spume de furie la gură, după fiecare nouă catastrofă, că se învârte, la pământ, ca un turbat, ba chiar roade covoarele… ”*Am fost lângă el în fiecare zi şi aproape în fiecare seară*”, mărturiseşte un confident al cancelarului german. ”*Da, am văzut lungi momente de linişte, am văzut explozii vulcanice, lava fiind însă totdeauna strict controlată. Hitler era un actor desăvârşit, nu un rozător de covoare*”[11], cum gândeau paraliticul Roosevelt, beţivul cinic Churchill şi multi-criminalul Stalin, administratorul celui mai sinistru imperiu al morţii şi al minciunii, care a existat vreodată.

În această situaţie imposibilă şi disperată, pe ce trec zilele pe atât se pune mai puţin problema ca Adolf Hitler să cedeze, să dea Germania şi Europa pe mâna duşmanilor. Nu este vorba de o opţiune. Ca simplu soldat pe timpul Primului Război mondial, Hitler îşi aminteşte ultima capitulare germană. Deşi, în toamna lui 1918, vechea armată imperială era în perfectă măsură de a continua lupta, politicienii din Berlin şi-au pierdut cumpătul şi au capitulat. Consecinţa acestei « lovituri de pumnal în spate » a fost umilirea, înjosirea şi dezmembrarea Germaniei, aservirea ei de către învingători. Aceasta este lecţia capitulării politicarde

din 1918, epocă în care ura faţă de Germania, insultele şi minciunile pe seama acesteia nu atinseseră încă absurdul şi grotescul de astăzi. Se înţelege decizia lui Hitler de a continua lupta cu orice preţ, capitularea fără condiţii fiind echivalentă cu sinuciderea naţională. Inclusiv după eşecul ofensivei din Ardeni, Führerul a rămas la fel de ferm. ”*Nu trebuie să deduceţi că mă gândesc o singură clipă la pierderea războiului*”, mărturisi Hitler în faţa unui grup de generali. ”*Niciodată nu am înţeles sensul cuvântului capitulare şi sunt unul dintre cei ce s-a ridicat de jos, de la nimic. Pentru mine, împrejurările în care ne găsim nu reprezintă nimic cu adevărat nou*[12].

În plus, Hitler avea peste tot figura impozantă a lui Frederic cel Mare, model de erou pentru el. Într-o altă epocă sumbră din trecutul Germaniei, pe când armatele inamice erau la fel de grăbite să sfâşie Reichul, Frederic rezistase cu succes până la capăt. Fermitatea ”*Bătrânului Fritz*”, de a rezista până la ultimul minut, s-a conjugat cu miracolul morţii neaşteptate a ţarinei Elisabeta, destrămarea alianţei duşmanilor Germaniei şi victoria aparent imposibilă a acesteia. Mai mult decât orice altceva, acest foarte surprinzător miracol de ultimă oră, din secolul al XVIII-lea, îl încuraja pe Hitler să reziste, în speranţa că un eveniment similar se poate produce şi în secolul al XX-lea. Pentru a nu uita niciodată această lecţie a istoriei, portretul lui Frederic cel Mare se găsea peste tot unde Führerul îşi stabilea cartierul general, inclusiv în buncărul din măruntaiele subsolului berlinez, care va deveni mormântul lui.

”Când veştile proaste mă copleşeau, simplul fapt de a privi acest portret îmi dădea noi forţe… Am ajuns în ultimul sfert de oră. Situaţia este foarte gravă, poate chiar disperată. Noi însă continuăm lupta şi nu ne-am pierdut speranţa… Ceea ce trebuie să facem se reduce la a nu ne lăsa copleşiţi de disperare!”[13].

Oricât de grele erau condiţiile la Vest, unde forţele americane, britanice şi franceze aveau de acum liber acces la Rin, oricât de devastatoare şi mortale erau masacrele datorate bombardamentelor teroriste, acestea erau secundare în raport cu evenimentul central. Atenţia cancelarului asediat putea fi pe moment abătută într-o altă direcţie, ea revenea totuşi constant către Frontul de Est. Hitler ştia că războiul va fi câştigat sau pierdut numai acolo – acolo unde ideologiile diametral opuse erau încleştate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Mai mult decât oriunde în altă parte, pe acest front trebuia ca ultimele forţe germane să reziste cu orice preţ. Dacă tăvălugul roşu ce se apropia ar fi putut fi oprit şi retrimis de unde venise, restul s-ar fi putut regla de la sine. Slăbit, însângerat şi decimat, cum ajunsese, Wehrmachtul încă era capabil să răspundă ameninţării ce venea de la Vest. El era însă obligat să înfrunte mai întâi şi să anihileze, pe cât posibil, pericolul bolşevic, de la Est. În caz contrar, dacă acest miracol urma să se dovedească iluzoriu, nu numai Reichul german ar fi pierit ci, într-un fel sau altul, o mare

parte din Europa ar fii căzut sub tăvălugul şi tenebrele dictaturii bolşevice.

După invazia germană a Uniunii Sovietice, în iunie 1941, lupta pe Frontul de Est a devenit un război sălbatic, de distrugere, între « naţionalismul european », pe de o parte, şi « internaţionalismul bolşevic », pe de alta. La fel de dificilă în orice alte condiţii, bătălia a fost însă agravată intenționat de către Stalin.

Îndoindu-se de loialitatea forţelor sale armate şi conştient de marele număr de dezertori ruşi din Primul Război mondial, Stalin refuză să semneze Convenţia de la Geneva, cu privire la prizonierii de război, ca şi Tratatul de la La Haye, ce reglementa războiul terestru. Pentru Stalin, soldatul ce nu avea garanţia supravieţuirii ca prizonier de război, trebuia obligatoriu să lupte până la moarte. În ciuda acestor precauţii cinice ale dictatorului de la Kremlin, soldaţii sovietici se predau cu sutele de mii în primele săptămâni şi luni de război. Confruntaţi cu milioanele de prizonieri ce trebuiau îmbrăcaţi, hrăniţi şi cazaţi convenabil, Germanii au încercat să ajungă la o înţelegere cu Ruşii, în această chestiune. Eforturile lor fură însă respinse cu dispreţ[14].

Funcţionarii bolşevici anunţau cu dezinvoltură că soldaţii sovietici nu se predau. ”*Un prizonier capturat viu de către inamic este ipso faco un trădător… Dacă prizonierii s-ar fi achitat de datoria lor de soldaţi, bătându-se până la capăt, atunci nu ar fi căzut prizonieri*”[15].

”*Toţi cei făcuţi prizonieri, inclusiv răniţii, erau consideraţi că s-au predat inamicului de bunăvoie*”, scria Svetlana, fiica lui Stalin, al cărui frate capturat de Germani a fost rapid dezavuat de tatăl său. ”*Guvernului bolşevic nu-i păsa de proprii săi ofiţeri şi soldaţi, prizonieri ai Germanilor, care se numărau cu milioanele, refuzând să facă ceva pentru ei*”[16].

Aşa se explică nemulţumirea îndreptăţită şi insatisfacţia unui căpitan artilerist rus care, după câţiva ani de ocnă, în Gulagul siberian, va deveni celebrul scriitor Alexandru Soljeniţîn: ”*Moscova nu recunoştea proprii ei soldaţi din ajun*”[17].

Fără ca acest lucru să surprindă pe cineva, ajunşi prizonieri germani, mulţi soldaţi şi ofiţeri ai Armatei roşii, inclusiv generalul Andrei Vlasov, au întors spatele guvernului bolşevic, devenind « trădători » adevăraţi, nu numai cu numele, alăturându-se cruciadei anti-comuniste a Germaniei.

Din moment ce sovieticii erau atât de puţin preocupaţi de soarta propriilor lor prizonieri la Germani, se înţelege la ce se puteau aştepta soldaţii germani căzuţi prizonieri în mâinile Armatei roşii. Deşi tratamentul acestora a variat foarte mult de la o unitate sovietică la alta, unii prizonieri germani fiind trataţi relativ satisfăcător, nu acesta a fost cazul celor mai mulţi dintre

ei. În primele zile glorioase ale victoriei germane din 1941, retragerea rapidă a Ruşilor i-a ferit pe mulţi soldaţi germani să cadă prizonieri. Totuşi, câteva mii de Germani căzuţi prizonieri la Ruşi fură ucişi de aceştia imediat.

La 1 iulie 1941, în apropiere de Broniki, în Ucraina, sovieticii au capturat un număr de 160 de soldaţi germani, majoritatea acestora fiind răniţi. Caporalul Karl Jager povesteşte:

> După ce am fost făcuţi prizonieri… împreună cu alţi camarazi am fost obligaţi să ne dezbrăcăm și să predăm toate obiectele de valoare, inclusiv tot ce aveam prin buzunare. Unii dintre noi au fost înjunghiaţi cu baioneta, pentru că nu se mișcau destul de repede. Fiind rănit la o mână, caporalul Kurz nu şi-a putut scoate suficient de repede, centura de la brâu. Din cauza asta a fost înjunghiat din spate, baioneta unui rus traversându-i ceafa şi gâtul. Un soldat german grav rănit, ce abia dădea semne de viaţă, primi un şut în burtă iar craniul îi fu zdrobit cu patul puştii… Împreună cu un grup de 12 până la 15 prizonieri, am fost duşi undeva la Nord de şoseaua pe care ne aflam. Mulţi dintre noi erau goi-goluţi. Făceam parte din al treilea grup ce venea de pe şosea.. În spatele nostru, Ruşii începură execuţiile… După primele focuri, a izbucnit panica printre prizonieri, iar eu am reuşit să fug[18].

”Mâinile ne erau legate la spate… şi am fost obligaţi să ne lungim pe pământ…”, declara o altă victimă din acelaşi grup. Un soldat rus m-a împuns cu baioneta în piept. M-am întors către el şi m-a împuns din nou. Am căzut şi m-au împuns de şapte ori în spate, până nu am mai mişcat… am auzit ceilalţi camarazi ce se văitau de durere, apoi am leşinat[19]”. Germanii avansau totuşi în zona respectivă, așa că, adoua zi, au recuperat un total de 153 de cadavre. În ciuda acestor execuţii sălbatice ale soldaţilor lor, mareşalii Wehrmachtului interziseră la Broniki şi în alte părţi, orice fel de represalii la scară mare. O categorie ce nu se putea aştepta la vreo milă din partea Germanilor era aceea a comisarilor bolşevici, nelipsiţi din unităţile Armatei bolşevice şi formată aproape exclusiv din Jidani – după cum bănuiau Germanii. Aceştia erau consideraţi responsabili mutilării camarazilor capturaţi[20]. Iată cum ne explică acestea locotenentul Hans Woltersdorf, martor al celor relatate:

> Unul dintre artileriştii noştri anti-tanc s-a apărat cu adevărat până la ultimul cartuş. În faţa lui erau întinşi la pământ vreo 30 de soldaţi ruşi. Până la urmă, grupul din care făcea parte acest artilerist, a fost obligat să se predea, când nu a mai avut muniţii. Pe când erau încă în viaţă, la toţi le-au fost tăiate organele genitale, apoi le-au fost scoşi ochii din cap şi intestinele din burtă. Prizonierii ruşi cărora li s-au arătat aceste mutilări au declarat că ele erau ordonate de către comisarii politici. Atunci am auzit prima dată vorbindu-se de aceşti politruci, comisari politici[21].

Ştiind ce îi aşteaptă înainte de execuţie, foarte numeroşi erau infanteriştii germani ce luptau până la moarte. În spiritul acestor *Landseri* (infanterişti, NT), războiul din Est nu era o simplă înfruntare cu rasa slavă sau altele, ci o cruciadă contra comunismului. În anii următori primului Război mondial, ca și în Ungaria, iudeo-revoluţionarii marxişti răsturnaseră guvernele din diverse landuri germane. Majoritatea acestor revoluționari

erau Jidani – ca Lenin, Trotsky şi mulți alţi bolșevici, Ruşi doar cu numele. Așadar, ameninţarea pentru Europa în general şi Germania în special era de culoare jidovească. În consecinţă, de la Adolf Hitler până la ultimul *Landser*, războiul din Est devenise o cruciadă contra iudeo-comunismului.

"*Bieţii şi nefericiţii Ruşi*", declara un soldat german, şocat de ce vedea în interiorul Uniunii Sovietice, pe măsură ce avansa. "*Nefericirea lor este penibilă, mizeria incredibilă*"[22].

"*Numai când vezi ce au comis Jidanii aici, în Rusia, începi să înţelegi de ce Führerul a pornit războiul contra iudaismului*", scria un *Landser* stupefiat, exprimând ideea multor altor camarazi. "*Ce gen de nenorocire ar fi căzut peste Patria noastră dacă acest popor bestial ar fi ajuns la putere în Germania*[23]?

După răsunătorul eşec german de la Stalingrad, în 1943, « avantajul » a trecut de partea Rușilor. Susţinuţi de Americani cu cantitaţi aparent inepuizabile de bunuri, de la tancuri şi avioane până la conserve, bocanci şi unt congelat, Armata bolşevică şi-a revenit şi a preluat ofensiva[24]. Până atunci invincibilă, armata germană a început lunga şi lenta ei retragere către Vest, o dramă la fel de vastă şi de sălbatică precum stepa unde s-a derulat şi despre care cei de astăzi nu ştiu aproape nimic. Cu ocazia zecilor de mari bătălii şi a miilor de ciocniri uitate, a început un fel de competiţie în care victoria însemna viaţă iar înfrângerea moarte.

Inferiori din punct de vedere numeric dar şi în armament, (mai ales tancurile atât de temute), tinerii recruţi germani trimişi pe front pentru a înlocui pe cei morţi, treceau fără tranziţie de la starea de pace la cea de război. Erau urcaţi într-un tren sau camion şi ajungeau pe Frontul de Est, adică direct în Iad. În acelaşi fel, odată ajuns pe linia frontului, următoarea etapă a recrutului consta în trecerea de la starea de tânăr flăcău la aceea de soldat, de războinic, ceea ce se putea petrece într-o fracţiune de secundă. Tinereţea lui Guy Sajer s-a sfârşit dintr-o dată, în ziua când convoiul său a căzut într-o ambuscadă.

> "A fost atins cineva?", strigă unul dintre subofiţeri… "Atunci să mergem." Cam nervos, deschid uşa camionului. În interior văd un om, pe care nu-l voi uita niciodată. Era aşezat normal, pe locul său din cabină. Faţa îi era însă un fel de terci sângeros.
>
> "Ernst", strig cu o voce pe care nu mi-o recunosc. "Ernst", repet eu în timp ce mă arunc pe el… Caut cu disperare semne de viaţă pe faţa lui oribilă. Mantaua îi este plină de sânge… Dinţii îi sunt amestecaţi cu fragmente de oase. Prin sângele de pe faţa lui, văd muşchii obrajilor ce se contractă. Într-un hal apropiat de starea de şoc, încerc să pun un pansament pe această rană înfiorătoare… Plângând ca un băieţel, îmi împing prietenul către extremitatea canapelei, ţinându-l în braţe… Deodată, din această faţă de nerecunoscut, doi ochi largi şi strălucind de angoasă mă privesc ca din altă lume.

În cabina unui camion, undeva în imensitatea stepei ruseşti, un bărbat şi un adolescent sunt prinşi într-o luptă disperată. Bărbatul luptă contra morţii iar adolescentul contra disperării… Am simţit că ceva din spiritul meu a devenit pentru totdeauna dur ca granitul[25].

”*Primul grup de tancuri T-34 avansează pe lângă pădure*”, îşi aminteşte alt recrut îngrozit, când, dintr-o singură lovitură, aceste care de luptă distrug toată lumea lui de până atunci.

Aud ofiţerul strigându-mi să mă ocup de tancul din dreapta… Cele învăţate la şcoala regimentală îmi revin în minte şi îmi dau curaj. S-a prevăzut să lăsăm primul grup de tancuri să avanseze… Mina are un capac de securitate, ce trebuie deşurubat, pentru a ajunge la cordonul detonatorului. Degetele îmi tremură. Reuşesc să deşurubez capacul… Ies din tranşee, mă aplec la maxim şi avansez către monstrul pe şenile. Trag cordonul şi mă pregătesc să-i lipesc mina pe spate. Am nouă secunde, înainte ca ea să explodeze în mâna mea. Spre marea mea disperare, abia acum văd că spatele tancului este acoperit cu o placă de beton, pe care mina nu se poate lipi… Dintr-o dată, tancul face la dreapta, iar acum vine spre mine, vrea să mă zdrobească.

Dau cu spatele, cad într-o tranşee abia începută. Sunt foarte aproape de suprafaţa pământului. Din fericire, am căzut pe spate, fără să scap mina din mâna ce simte tic-tacul din interiorul ei. Tancul trece peste mine, simt negrul zgomotos şi putoarea fierbinte, pereţii tranşeii încep să cedeze, burta monstrului trece peste mine fără să mă atingă… Mă ridic din instinct, ca pentru a-l împinge în sus, şi reuşesc să lipesc mina magnetică pe metalul şlefuit. Puternica explozie se produce imediat ce tancul a trecut complet peste mine… Am rămas în viaţă. Cei din tanc sunt morţi. Tremur din toate celulele mele[26]…

Un alt *Landser*, Guy Sajer, de 18 ani, înfruntă şi el tancurile ruseşti, fără să se fi gândit dacă face parte dintre cei curajoşi sau dintre cei laşi. Înarmat cu un « *Panzerfaust* » lovitură unică, ce se poartă pe umăr, Sajer şi cinci camarazi se ghemuiesc într-o cută de pământ, nu prea profundă. ”*Frica din noi a atins un foarte înalt nivel, din moment ce urina se scurge pe pulpele noastre”, admite tânărul soldat. ”Eram atât de îngroziţi încât ne-am scăpat fără să ne dăm seama ce se petrec*e”.

Trei tancuri se îndreaptă către noi. Dacă o iau peste malul ce ne protejează, războiul nostru se va sfârşi în mai puţin de un minut. Cu mâna aproape ţeapănă, reuşesc să ridic primul meu *Panzerfaust* şi să îl pun în poziţie de tir.

Ei continuă către noi, pământul în care m-am ghemuit vibrează în ritmul lor. Îmi simt nervii pe punctul de a exploda, mă trezesc fluierând şi privind luminile galbene din farurile primului tanc, apoi totul dispare în flaşul de lumină orbitoare provocat de mine însumi, şi care mi-a cam pârlit obrazul… Alte lumini mă orbesc dintr-o parte. Pun mâna streaşină la ochi dar nu disting nimic. Totul este luminos dar confuz. Într-un halo de lumină, începe să se profileze conturul celui de al doilea tanc… Încep să aud uruitul celui de al treilea, care accelerează. Pun în poziţie de tir ultimul *Panzerfaust,* contra tancului care este cam la treizeci de metri. Unul dintre camarazi a tras, şi pe moment sunt orbit. Mă concentrez cum pot, îmi revine vederea, văd mulţimea de tancuri murdare de noroi, ce frământă pământul cu şenilele lor. Iată-l la cinci sau şase metri de mine. Un strigăt de teroare izbucneşte din piepturile camarazilor exact în clipa când apăs pe trăgaci…

Coloana de tancuri se retrage şi dispare într-un fel de erupţie de praf şi de fum. Căscaţi la maxim, ochii noştri încearcă să vadă ce şi cum, Nu vedem nimic. Doar fum şi foc. Nemaivăzând nici un tanc,

nebunia ne împinge afară din cuta de pământ ce ne-a protejat. Privim focul ce ne orbeşte. Zgomotul tancurilor se aude tot mai slab, Ruşii bat în retragere[27].

După ce a scos răniţii din tancurile în flăcări, Sajer se prăbuşeşte ca un copac doborît. La capătul forţelor, tânărul *Landser* şi camarazii săi ştiu că nu vor avea stimp să-şi tragă sufletul: "Vor veni şi mai mulţi, cu sprijin aerian, artilerie, iar frenezia noastră disperată nu va fi servit la nimic[28].

Sajer înţelesese perfect situaţia. Într-o nouă confruntare între oameni şi monştrii de oţel, el şi camarazii săi nu puteau decât să privească, îngroziţi şi neputincioşi, tancurile ce căutau o poziţie convenabilă de tir.

Strigătele noastre de groază se amestecă cu ale mitraliorilor şi întregului echipaj al unui tanc ce se învârte deasupra cutei ce adăpostise doi camarazi artilerişti. Şenilele se înverşunează deasupra pământului cu care au fost mărunţiţi şi amestecaţi. Echipajul rusesc continuă să urle "Kaputt, Soldat Germanski! Kaputt!"[29].

Pe Frontul de Est, numeroase scene ca acestea par ieşite de-a dreptul din Iad. După o rezistenţă organizată în grabă, cei câţiva mecanici, brutari şi bucătari reuşiră să respingă un asalt inamic. Grupul lui Hans Woltersdorf se strecură până lângă un tanc rusesc avariat. "Câţiva dintre ai mei aruncară o privire în tanc", îşi aminteşte locotenentul. "Primilor le-a fost greaţă. S-au retras scârbiţi. Un tors fără căpăţână, sânge, ţesuturi omeneşti lipite de pereţii tancului"[30]. Mai mulți soldați reuşiră să scoată un Rus grav rănit din epavă.

"*Era acolo, arborând o prestigioasă medalie, pentru vitejia sa*" – notează Woltersdorf. "*Dosul craniului său era deschis, iar creierul în sânge, la vedere. Avea spumă la gură, respiraţia lui scotea un fel de clic-clic, zgomotul tipic pentru astfel de răni la nivelul occipitalului. Ai murit drăguţule, i-am spus admirativ, dar plămânii încă îţi funcţionează… I-am luat hârtiile militare şi medalia. Când balamucul se va sfârşi, le voi trimite familiei sale. Le voi scrie că s-a bătut vitejeşte, pentru ţara lui, căreia îi jertfise ce a avut mai bun în el. Le voi scrie că pot fi mândri de el… Ce altceva le-aş putea spune*?[31]".

Un astfel de spectacol ne dădea o bună idee despre propriul nostru destin. "*Ne vedeam şi noi tot aşa… lipiţi de cine ştie ce pereţi, în mii de bucăţi*", nota Woltersdorf. "*fără cap, evacuaţi cine ştie de unde, cu o horcăială în gât*"[32].

Rezistenţa în faţa acestor monştri de metal este ceva de neimaginat. Când oamenii începură să se comporte şi ei în acelaşi fel, rezultatele fură devastatoare. Fără îndoială însă, momentul cel mai teribil din viaţa unui *Landser* este atunci când trebuie să înfrunte un val de oameni. Într-o ţară cât două continente şi serioase resurse omeneşti, Sovieticii îşi puteau

permite să mai piardă din acestea… ceea ce au făcut adesea. În urma unui baraj de artilerie peste poziţia sa, Max Simon şi-a desfăşurat soldaţii disponibili în lungul unei creste.

Apoi scrie generalul SS, ”*destul de departe de poziţia noastră, văd liniile de oameni în uniformă brună, ce avansează cu paşi siguri către noi. Primii traversează un mic râuşor şi sunt urmaţi la 200 de metri de o a doua linie. Abia apoi răsare, parcă din pământ, o a treia linie, al treilea val, apoi al patrulea şi chiar al cincilea*”[33].

”*Vederea acestor Ivani ţâşnind cu miile din pământ era ceva de groază*”, povestea un soldat ce a trebuit să facă faţă unui astfel de puhoi omenesc. ”*Erau acolo, aşteptau semnalul… neglijau orice altceva, inclusiv pe cei ce cădeau în jurul lor. Apoi se puneau în mişcare, primele trei linii avansau către noi*”[34].

Generalul Max Simon povesteşte:

În faţa regimentului nostru, linii de oameni veneau de la dreapta spre stânga, dând impresia că ne vor depăşi complet cu masa lor, ce avansa cu pas sigur, fără odihnă. Era un spectacol de necrezut, visul oricărui mitralior… La şase sute de metri am deschis focul şi primul val fu secerat aproape în întregime. Ici şi acolo, câte un inexplicabil supravieţuitor continua să avanseze. Era supranatural, incredibil, inuman. Niciunul dintre soldaţii noştri nu ar fi continuat să avanseze de unul singur. Al doilea val suferii aceleaşi pierderi, grupându-se însă către centru, ocolind sau trecând peste trupurile camarazilor lor, din primul val. Apoi, ca la un semnal, cei rămaşi începură să fugă către noi. Avansau, şi urlau « Hurrraaaah »[35].

”*Sunetul îndelung, concertul sălbatic al acestui « hurrraah » îngheţa sângele în vine*”, mărturiseşte un *Landser,* încă tremurând. ”*Acest urlet sălbatic era suficient pentru a-i îngrozi pe proaspeţii recruţi*[36].

Max Simon adaugă:

Primele trei valuri fură distruse de tirul nostru, dar nu chiar toţi din rândurile lor fură ucişi. Unii din cei ce căzuseră erau de fapt trăgători de elită, ce se strecurau prin iarbă şi deschideau focul asupra ofiţerilor noştri sau a cuiburilor de mitraliori. Cel de al patrulea val avansa mai încet, fiind nevoit să-şi croiască drum peste imensul covor de trupuri ale camarazilor lor. Sovieticii avansau, se apropiau de noi, unii dintre ooamenii noştri uitând parcă pericolul cel mare se cocoţau pe parapetul tranşeelor pentru a face faţă Ruşilor mai apropiaţi. Din cauza tirului continuu, mitralierele se supra-încălziseră şi erau necesare dese opriri pentru schimbarea încărcătoarelor…

Masa lor gigantică ataca panta finală, sperând să ne copleşească. Focul nostru era însă prea puternic. Ruşii fură nevoiţi să se retragă cu pierderi grele. Peste o oră însă, alte cinci linii de luptători pornesc într-un al doilea asalt. Numărul inamicilor din faţa noastră pare nelimitat, valuri peste valuri de oameni avansează necontenit peste trupurile morţilor… Ivanii continuară astfel vreme de trei zile, uneori chiar şi noaptea. Apoi încetară dintr-o dată şi se retraseră[37].

Masacrarea miilor de oameni prin astfel de asalturi sinucigaşe nu era chiar atât de absurdă, iar rezultatele ei nu erau neapărat unilaterale. După cum o recunoaşte generalul Simon, diminuarea sau rănirea psihologică a Germanilor intra şi ea în calcul, constituind un şoc poate chiar mai mare decât ravagiile fizice

operate în rândul Ruşilor. ”*Numărul, durata şi furia acestor atacuri ne-au epuizat…*”, recunoaşte generalul Simon. ”*Dacă Sovieticii puteau risipii atâţia oameni contra grupului nostru relativ minor, câte astfel de atacuri şi câte zeci de mii de oameni ar fi ei în stare să sacrifice pentru un obiectiv de mare importanţă? Pentru noi, sacrificarea a mii şi mii de oameni, sub ochii noştri, era neîndoielnică*[38].

Carnajul rezultat din bătălii ca cea de mai sus era cu adevărat oribil. Majoritatea recruţilor se cătăneau definitiv, la al doilea sau al treilea asalt. Niciunul dintre ei nu îşi mai permitea să glumească pe seama războiului, să dispreţuiască sacrificiul adversarilor săi. Câmpul de bătaie cunoscu nenumărate feţe sinistre, între care nu ai fi găsit două la fel. De mirare, mi se pare, este că unul dintre cele mai zguduitoare momente din viaţa unui *Landser* a fost impactul produs de război asupra cailor, ce serveau cu miile ambele armate. Harald Henry îşi aminteşte mai ales de unul culcat la marginea drumului:

> Calul se cabră. Cineva ia dat lovitura de graţie, dar el se ridică din nou şi primi încă o lovitură de graţie… Calul luptă în continuare pentru a trăi, primind alte şi alte lovituri de graţie. Aceste focuri de puşcă nu reuşiră să stingă însă nobila lumină din ochii calului muribund… Pretutindeni cai, şi iar cai. Mulţi sunt sfâşiaţi de obuze, ochii le atârnă din cavităţile sângerânde… ceea ce era aproape la fel de teribil ca feţele sau capetele smulse pe jumătate, ale oamenilor, sau corpurile arse şi carbonizate pe jumătate, ale acestora[39].

Pe când tocmai trăise ceea ce îşi imagina a fi întreaga oroare a unei bătălii, locotenentul Friedrich Haag remarcă un ”frumos cal alb ce păştea în apropierea unei gropi”.

> Un obuz de artilerie îi smulsese piciorul dreapta faţă. Continuînd să pască lent şi paşnic, cu toată durerea pe care o simţea, bietul cal îşi mişca ciotul în ritm cu celelalte trei picioare întregi, pe care se ţinea… Nu pot descrie cu precizie oroarea acestui spectacol… I-am spus atunci unuia dintre soldaţii să dea calului lovitura de graţie. Deşi cu zece minute înainte fusese angajat pe viaţă şi pe moarte în bătălie, soldatul îmi spuse: ”Regret, domnule locotenent, dar nu pot face acest lucru”. Astfel de experienţe sunt mai dureroase şi mai penibile decât « tumultul bătăliilor », riscul personal şi pericolele traversate[40].

Deşi asalturile umane masive şi bătăliile de tancuri erau evenimente îngrozitoare, soldaţii germani supravieţuitori puteau spera un binevenit moment de răgaz între două confruntări directe cu inamicul. Nu aşa stăteau însă lucrurile în cazul partizanilor de război, permanent activi şi mereu ascunşi. Pentru infanteristul din spatele frontului, care se credea în siguranţă şi nu era suficient de atent, rezultatul putea să însemne moartea instantanee sau… chiar mai rău!

”*Când vreo câţiva soldaţi germani erau capturaţi de către partizani, adesea erau trataţi în mod inimaginabil*”, povesteşte un general Wehrmacht. ”*Torturarea prizonierilor era ceva banal pentru Sovietici, care îi spânzurau apoi, cu propriile organe genitale în gură*[41]. Unii dintre aceşti prizonieri erau « eliberaţi » şi duşi pe drumul către unităţile lor, nu înainte însă de a li se scoate ochii din cap şi a li se tăia organele genitale.

În imposibilitate de a trata convenabil mulţimile de civili în neregulă, Germanii erau obligaţi să recurgă la represaliile recunoscute legitime de către legile războiului. Evident însă, acestea nu puteau fi decât rapide, sinistre şi arbitrare.

”*Un grup de partizani a aruncat în aer vehiculele noastre*”, mărturisea un civil; ”*apoi au împușcat administratorul agricol şi caporalul aflat acolo… Pentru asta, ieri dimineaţă, 40 de oameni au fost executaţi la marginea oraşului… Bineînţeles, printre ei era un anumit număr de nevinovaţi, siliţi să îşi dea viaţa… Nu putem pierde prea mult timp cu aceste chestiuni – chiar acum am fost obligat să trag asupra celor din jur*”[42].

Ca şi politrucii sau comisarii politici, partizanii căzuţi în mâinile Germanilor ştiau ce îi aşteaptă. Un martor a notat:

> Foarte practici, ceea ce denotă o anumită obişnuinţă, poliţiştii de teren apar şi instalează cu dibăcie şapte noduri de spânzurătoare pe balustrada unui balcon, apoi dispar în spatele uşii negre… Bine legat de mâini şi de picioare, cu o bandă neagră în jurul ochilor, primul condamnat este adus pe balustradă, i se pune ştreangul la gât şi va fi împins în gol, după ce i se va lua banderola de pe ochi. Unul după celălalt, cei şapte sunt plasaţi pe balustradă. Fiecare poară o pancartă pe piept, pe care este înscrisă crima comisă de el. Pentru o clipă, ochii lor orbiţi de lumină seamănă cu cei ai unui cal scăpat din vreo cursă. Împinşi în gol, ochii li se închid aproape cu seninătate, pentru a nu se mai deschide niciodată. Propria lor greutate strânge nodul în jurul gâtului, iar muşchii li se agită într-o luptă disperată. Corpul fiecăruia reacţionează cu putere, mişcările convulsive durează până la sfârşit. Totul este foarte rapid. Câte odată, unul din ei scoate limba ca pentru o batjocură inconştientă, saliva scurgându-se picătură cu picătură[43].

Pe când armata germană este împinsă definitiv către Vest, pierderile ei zilnice sunt tot mai mari. Atacurile ruseşti repetate produc rupturi în frontul german, rupturi prea mari pentru a mai putea fi astupate cu rezervele aproape inexistente de oameni. Germanii sunt tot timpul în inferioritate numerică, luptând permanent unul contra zece. Dacă vrea să supravieţuiască, fiecare infanterist german ştie că trebuie să lupte cât zece Ruși! Mulţi din ei fac asta în fiecare zi. După ce a respins un val de sovietici numai cu o mână de oameni, deşi este rănit, Leopold von Thadeen-Trieglaff refuză să îşi abandoneze camarazii aflaţi în prima linie. Încercuiţi din nou, au rezistat cu succes toată noaptea iar în zorii zilei se băteau cu aceeaşi furie contra valurilor interminabile de Ruşi.

”*Şi din stânga, şi din dreapta, şi din faţă, potopul de foc şi asalturile repetate cad peste noi*”, notează tânărul soldat în jurnalul său. ”*În câteva minute, buncărul se umplu de răniţi – nu era uşor să-i asculţi cum se vaită… Strigăte, gemete, vaiete, chiar şi cântece. Am făcut un mare efort pentru a rămâne calm şi imperturbabil*”[44].

În sfârşit, un contra-atac german sparge frontul sovietic şi salvează acest grup de supravieţuitori, punând capăt ”*celei mai teribile nopţi şi bătăliei celei mai dificile din toată viaţa mea*” după cum a notat Thadden-Trieglaff. ”*Înainte de a mă întoarce la postul meu de comandament din sat, privesc încă odată camarazii ce au murit. Am fost atât de impresionat, încât foarte greu mi-am putut stăpânii lacrimile… Când se va termina oare această hidoasă luptă defensivă*”[45].

Pentru acest eroic tânăr de 20 de ani, totul s-a sfârşit chiar a doua zi, când a fost ucis.

Pierderile în oameni sunt enorme, iar armata germană este măcinată zi şi noapte în noroaiele Rusiei, procentul morţilor şi răniţilor fiind incredibil de mare. În câteva luni şi chiar câteva săptămâni, tinerii recruţi ajung veteranii unităţilor lor. ”*Am remarcat că, în primele zile, noii sosiţi erau susceptibili de a fi ucişi*”, notează Jean Montyn.

> Gert era unul dintre aceşti noi sosiţi. Avea 16 ani… În ochii lui din spatele ochelarilor rotunzi am văzut mirarea şi nedumerirea simţite de mine însumi în prima zi, acum aproape o lună. Picioarele îi tremurau, clipea fără încetare, nu mai ţinuse niciodată o armă în mână. Am simţit că nu va rămâne mult timp printre noi.
>
> ”Orice vrei să faci, întâi trebuie să te gândeşti”, i-am spus. ”Nu trebuie să laşi ca ceva anume, orice nimic să devină o obişnuinţă. De partea cealaltă trăgătorii de elită pândesc zi şi noapte. Dacă scaperi cumva un băţ de chibrit, eşti pierdut. Ei remarcă orice regularitate în comportamentul nostru. Dacă sapi o tranşee, nu arunca pământul de mai multe ori în acelaşi loc…”.
>
> Gert înclină din cap şi îmi spuse că va ţine cont de asta. Nu au trecut însă două ore şi am auzit un strigăt. În zece paşi sunt lângă el şi îl trag de picioare în tranşee. ”Ţi-am spus, idiotule, ce te aşteaptă…”. Trebuia oare să îi mai spun şi asta? Avea o gaură serioasă în josul abdomenului. Scot un rulou de pansament din buzunar. De proastă calitate, hârtia este imediat inundată de sângele ce curge din belşug. Încerc să închid rana apăsând deasupra cu degetele, sperând şi implorând cerul ca cineva să sosească. Nu îndrăznesc să strig, căci asta ar putea provoca un tir de mortiere. Gert este la capătul puterilor, gura îi este întredeschisă. Nu pare să simtă vreo durere. Dumnezeule mare, adu pe cineva lângă mine. Nu vine nimeni. Scăpat printre degetele mele, sângele i s-a amestecat cu noroiul din tranşee. Gert nu mai mişcă[46].

La durerea pierderii camarazilor se adăuga grija pentru cei de acasă. Soldaţii aliaţi primeau de acasă veşti îmbucurătoare. Pentru infanteristul german, scrisorile anunţau adesea vreo nenorocire. Iată ce notează Martin Poppel în jurnalul său:

> Nevasta mi-a scris: ”După această teribilă ploaie de bombe suntem absolut epuizaţi. A asculta urletul permanent al sirenelor, a aştepta moartea, în fundul unei pivniţe, fără să vezi ce se petrece afară… Nu poţi înţelege asta până nu ai trăit-o”. E clar, aici, pe front, nu trebuie să ne gândim la nimic… Uşor de zis… Cum să nu te gândeşti la cei de acasă… Suferim împreună cu ei, ne temem pentru cei care suportă bombardamentele aeriene teroriste[47].

”*Acum câteva zile*”, scria un sergent în carnetul său, ”*am descoperit că în chiar momentul când îi visam pe ai noştri, ruinele fumegau deja în oraşul Mannheim. Tristă ironie*”[48].

"*Porcii de Englezi cred că ne vor îngenunchea astfel.* Asta este o eroare din partea lor. "*O eroare!*", nota mânios un alt sergent… "*Ah, de-ar putea trimite Führeul una sau două divizii în Anglia. I-ar învăţa pe aceşti jidăniţi dansul morţii, i-ar face şi lui Dracu pielea găinii până în vârful cozii lui de împeliţat. Simt că turbez, îmi vine să-i scuip pe degeneraţii ăștia de Englezi. Simt cum creşte scârba în mine*"[49].

În ciuda ordinelor oficiale ce interziceau uciderea prizonierilor, realitatea pe teren era adesea alta. Trăind fără speranţă, zi şi noapte cu moartea în faţă, conştienţi de soarta celor de acasă şi de ce îi aşteaptă pe ei înşişi, dacă sunt capturaţi, înnebuniţi de groază, soldații nu îşi puteau stăpânii totdeauna brutalitatea.

"*Un strigăt prelung se ridică din groapa de la stânga…*", notează Guy Sajer, după o luptă disperată. "*Apoi am auzit strigând după ajutor*".

"Ajungem la marginea unei tranşee. Rusul ce tocmai şi-a aruncat pistolul, este cu mâinile în aer. În fundul şanţului, doi oameni se bat. Unul dintre ei, un Rus, agită un enorm cuţit, blocând pe cel de sub el, care este de-ai noştri. Doi dintre noi îl supraveghează pe Ruznacul cu mâinile în aer, în vreme ce caporalul sare în tranşee şi îl loveşte pe celălalt Ivan cu ceva care taie… Germanul de sub el reuşeşte să iasă din şanţ. Este plin de sânge şi ţine într-o mână cuţitul Rusului… Cu cealaltă mână, încearcă să oprească sângele ce-i curge din rană.

"Unde-i celălalt?", strigă el furios. Doar nu a şters-o! Din câteva salturi ajunge lângă prizonier. Înainte ca cineva să fi putut interveni, plantă cuţitul în burta Rusului încremenit[50].

În final, după trei zile de lupte frenetice, în care timp nimeni nu a putut închide un ochi, Sajer şi camarazii lui şi-au pierdut cumpătul.

Din când în când, unul sau doi prizonieri ieşeau din ascunzătoare cu mâinile în aer. De fiecare dată se repeta aceeaşi tragedie. Kraus ucisese patru, din ordinul locotenentului – « Sudetul ». Apoi încă doi. Grupul 17 a ucis nouă. De la începutul ofensivei, tânărul Lindberg era într-o stare de excitare şi de panică: ba plângea terorizat, ba râdea ca un nebun. La un moment dat puse mâna pe mitraliera lui Kraus şi îi expedie pe doi cioloveci într-o gaură-de obuz. Bieţii nenorociţi îl implorau să îi cruţe… În turbarea lui incontrolabilă însă, Lindberg trase în ei.

Eram înnebuniţi de epuizare şi de sălbăticia nedezminţită a Ruşilor, care nu mai făceau prizonieri… Atunci, ni s-a interzis şi nouă să mai facem prizonieri… Într-un fel era simplu: ori ei, ori noi! De aceea, împreună cu Hals am aruncat grenade peste Ruznacii care încercau să agite un drapel alb[51].

Totuşi, în focul acestor lupte aberante, acelaşi soldat putea să asasineze prizonieri fără apărare iar după câteva clipe să îşi rişte viaţa pentru a scoate vreun Rus dintr-un tanc în flăcări. Hans Woltersdorf se ţinea bine. O clipă cât o eternitate s-a întrebat dacă trebuie să tragă sau să nu tragă asupra mai multor Ruşi pe care i-a surprins. O ultimă rază de omenie ţinea piept inevitabilei mânii ce rezultă din îndârjirea luptei. "Să trag, să nu trag" se întreba locotenentul, în vreme ce prizonierii îngroziţi implorau cruţare. "*S-au ridicat la un moment dat… au dat cu spatele către*

un brăduţ, au coborât mâinile şi au rupt-o la fugă precum potârnichile… Am încercat oare să trag? Mitraliera s-a blocat cu adevărat, aşa cum am pretins mai târziu?”[52].

Adesea, moartea era cel mai potrivit act de clemenţă faţă de un inamic. ”*Marţi am aruncat în aer două tancuri T-34…*”, scria un *Landser* în carnetul său. ”*După câtva timp, am trecut alături de una dintre carcasele fumegânde. Ieşit pe trei sferturi, un corp atârna peste spatele tancului, picioarele fiindu-i blocate în tancul ce ardea. Ars până la genunchi, Rusul suferea îngrozitor, dar era viu, şi gemea. Mi-a fost imposibil să îl eliberez… Am tras în el, dar cu regret şi lacrimi de tristeţe pe obrajii mei. Nu-i pot uita privirea! De trei zile plâng moartea unui tanchist rus*”[53].

”*Din când în când, unul dintre noi ieşea din toropeală şi începea să urle*”, recunoaşte Guy Sajer. ”*Urletele astea erau absolut involuntare. Nu le puteam opri. Cauza lor era epuizarea… Unii chiar râdeau pe când urlau, alţii se rugau. Cei ce puteau să se roage, puteau spera*”[54]. Sajer continuă:

> Ne simţeam ca nişte suflete pierdute, uitasem că oamenii sunt făcuţi pentru altele… că există dragoste, că pământul poate fi productiv şi servi nu numai pentru îngroparea morţilor. Eram nebuni, gesticulam, ne mişcam fără ţintă, fără speranţă… Căzut într-un fel de stupoare, Lindberg, « Sudetul » începu să tremure, să vomeze, nu se mai putea controla. Tot grupul înnebunise. Nebunia se răspândea rapid… l-am văzut… Hals săltă pe mitralieră şi deschise focul către cer… L-am văzut pe sergent dând cu pumnul în pământ şi cerându-i socoteală pentru că ne înghiţea unul după altul… Eu însumi am blestemat şi insultat cerul cu fel şi fel de cuvinte murdare… După ore şi zile de pericol continuu… cădeam într-o demenţă insuportabilă. Criza de nervi era doar începutul. În final, vomam şi ne prăbuşeam inerţi, ca şi cum moartea intrase în drepturile ei depline[55].

”*Eram morţi, morţi încă pe picioare, dar morţi, morţi în devenire*”, declara un *Landser*[56]. Pe când Frontul de Est se deplasa progresiv către Vest, lupta devenea din ce în ce mai disperată. În iarna lui 1944, Armata roşie a gonit în final pe cei ce invadaseră Rusia şi acum se grăbea peste Polonia. Deşi enormele pierderi reduseseră mult mâna de lucru germană, iar şansele de victorie erau de partea Sovieticilor, Armata roşie suferea şi ea din greu. Fiecare german mort pe câmpul de bătălie însemna patru Ruşi morţi. Numeroase unităţi sovietice fuseseră reduse la 50% din forţa lor iniţială. În consecinţă, Armata roşie era formată tot mai mult din recruţi provenind din Extremul Orient[57].

”Asta nu mai este Armata roşie”, râgâi scârbit un ofiţer rus. ”*Armata roşie a pierit în bătăliile din 1941 şi 1942. Ceea ce vedeţi poartă numele de hoardele Asiei*”[58].

În afară de Asiatici, responsabilii sovietici făcură apel la o rezervă foarte pestriţă : băieţi ce abia împliniseră 13 ani, femei, invalizi şi chiar puşcăriaşi[59]. Ne-am deschis puşcăriile, am vârît toată lumea în armată”, recunoscu Stalin[60]. Aceste contingente fură aruncate în bătălie cu cea mai criminală indiferenţă. Iată ce scrie despra asta un soldat german:

Nu avea nicio importanţă că noii recruţi nu erau instruiţi, că mulţi nu aveau cizme sau chiar le lipsea câte o mână. Prizonierii ne-au spus că cei fără arme urmau să le ridice pe ale celor ce cădeau… Am văzut aşa ceva… Am văzut atacuri precedate de grupuri compacte de indivizi ce mergeau ţinându-se de mână pe câmpul de mine plantate de noi. Era vorba de civilii din batalioanele de pedeapsă ale Armatei roşii, oameni ce avansau ca nişte automate. Rândurile lor nu se rupeau decât atunci când exploda vreo mină, rănind sau ucigând pe cei din jur. Oamenii nu ezitau şi nu păreau impresionaţi. Am remarcat că răniţii căzuţi erau apoi ucişi de grupuri speciale de comisari-politruci şi de ofiţeri care îi urmau îndeaproape[61].

”*Nu mai era vorba de război*”, consemă un *Landser*, martor al acestor masacre. ”*Era vorba de un asasinat*”.

Pentru infanteristul obișnuit, dintre ororile Frontului de Est, lucrul cel mai groaznic era « valul Ivanilor de rând », anonimii nesfârşitelor valuri sinucigaşe, dintre care se recrutau echipajele de tancuri încătuşate în interiorul acestora, care nu se puteau salva când tancul lua foc. Dintre ei proveneau asasinii prizonierilor, autorii mutilărilor sexuale, călăii specializați în scoaterea ochilor şi a măruntaielor prizonierilor, etc.

“*Infanteristul rus… se apăra până la ultima suflare*” – îşi aminteşte generalul Max Simon. “*Chiar şi echipajele din interiorul tancurilor în foc rezistau până la ultima picătură de energie din ei… Răniţi sau inconştienţi – îşi căutau armele de îndată ce îşi recăpătau conştiinţa*[62]. Un alt soldat german, Erich Dwinger adaugă:

Printre prizonierii ce aşteptau să fie transportaţi pe celălalt mal al râului, mulţi se arseseră grav cu aruncătoarele de flăcări… Feţele lor nu mai aveau nimic omenesc, erau pline de arsuri, băşici şi carne umflată. Unuia dintre ei, maxilarul inferior îi fusese smuls de un glonţ. Se pansase cum putuse. Traheea omului era vizibilă prin pansamentul sumar iar efortul respiratoriu era un adevărat horcăit. Un altul fusese atins de cinci gloanţe, umărul drept fiind sfâşiat şi lipsit de orice pansament.

Erau aşezaţi în iarbă, niciunul dintre ei nu gemea şi nu se văita. De ce nu gemeau, de ce nu se văitau? Dumnezeu ştie. Nu asta a fost însă imaginea cea mai tragică a zilei… Soldaţii noştri veniră cu cutiile de margarină şi cu turtele ruseşti – căci asta era pâinea lor. Distribuția a început cam la 30 de metri de locul unde, pe iarba verde, erau lungiţi răniţii. Toţi se ridicară pentru a-şi primi porţia. Inclusiv muribunzii se înghesuiau către punctul de distribuţie. Ridicându-se de la pământ, omul fără maxilarul inferior încerca să-şi găsească echilibrul; cel cu cinci gloanţe în umăr s-a ridicat cu ajutorul braţului sănătos… cei cu faţa arsă alergară şi ei… Asta încă nu este tot… Vreo cinci sau şase dintre cei lungiţi pe iarbă, se sculară ultimii, şi îşi îndesară cum putură parte din stomacul şi intestinele ce le ieşiseră afară prin rănile înfiorătoare. Cu o mână îşi ţineau măruntaiele şi cu cealaltă îşi cereau porţia de pâine şi de margarină americană. În urma lor, pe iarbă, rămăsese o baltă de sânge… Totuşi, niciunul dintre ei nu se văita, nu gemea[63].

Dwinger susține că aceste scene au impresionat profund miile de infanterişti germani. Stoicismul aproape supranatural al Ruşilor, fatalismul, voinţa lor de a suferi şi muri în linişte au impresionat soldaţii germani. Unii erau tentaţi să creadă că

rigoarea climatului şi condiţiile comunismului plămădiseră un om din care emoţiile obişnuite dispăruseră[64].

”*Nu contra oamenilor ne batem noi aici*”, lansă un infanterist, ”*ci contra animalelor*”.

Poate. Totuşi, oricât de profunde ar fi fost diferenţele, existau şi asemănări, unele la fel de elementare şi vechi, de o vârstă cu pământul. La 24 decembrie, s-a realizat un bizar şi aparent imposibil acord între inamicii mortali: fiecare parte promitea de a opri sau stopa ura faţă de cealaltă ”*între orele 16^{00}, după-amiază, până la orele 06^{00}, din dimineaţa zilei următoare*“.

”*O linişte ireală căzu peste noi*”, îşi aminteşte Jan Montyn.

> Cu multă ezitare, avansând în câmp deschis, fiecare parte a luat-o către tabăra celeilalte. Noi către tabăra lor, ei către a noastră. Încetul cu încetul, cu oarecare timiditate, ne-am apropiat unii de alţii. Inamicii despre care, până atunci, nu ştiusem nimic de genul acesta, cărora nu le văzusem decât foarte vag casca de pe cap, în mişcare, eventual ţeava puştii, se dovedeau a fi băieţi la fel de buni ca noi înşine. Erau îmbrăcaţi în zdrenţe, înfometaţi, bolnavi şi murdari.
>
> Ne-am întâlnit în mijlocul zonei neutre. Ne-am strâns mâinile unii altora, am schimbat nu numai ţigări, între noi, ci şi numele noastre adevărate, am făcut cunoştinţă! Ei au încercat câteva cuvinte în germană. Noi am făcut acelaşi lucru pe ruseşte. Am râs de accentul lor, ei au râs de al nostru. A fost o nostimadă. Am aprins focuri foarte mari, şi am împărţit între noi porţiile de Crăciun…
>
> După miezul nopţii, când fiecare parte s-a retras în tabăra ei, focurile încă ardeau în zona neutră. Liniştea a durat mai multe ore. Apoi tirul a izbucnit de ambele părţi. Să fi fost oare acest tir mai greu decât cel din ajun, cu o zi sau mai multe înainte? Nicidecum! Cert este însă că au căzut mai multe victime. Oricât de scurt, acest răgaz slăbise rezistenţa multora dintre noi[65].

Era clar. La începutul iernii 1944, soldaţii germani de pe Frontul de Est erau conştienţi că sacrificiile celor trei ani de război fuseseră zadarnice. Înfrângerea devenise inevitabilă, oricât de apropiată fusese victoria altădată. Invadând Uniunea Sovietică, minuscula Germanie dezlănțuise forţe şi resurse aproape nelimitate – forţele şi resursele unui colos ce stăpânea o mare parte din globul pământesc. Continuarea luptei contra unui astfel de gigant, era fără de speranţă. Totuşi, numeroşi Germani, mai ales cei din elita SS, erau absolut decişi să lupte până la capăt, sau, cum a scris o persoană privată, ”*Să îşi vândă pielea cât mai scump posibil*”. Un observator explică acest lucru:

> Până şi ultimul soldat ştia că războiul este pierdut. Scopul lui era supravieţuirea şi singurul sens pe care îl putea găsi balamucului era protejarea Frontului de Est şi salvarea unui număr cât mai mare posibil de refugiaţi…. Speram o soluţie politică, pentru a pune capăt războiului… Exigenţa dementă a Aliaţilor, care doreau o capitulare necondiţionată, nu permitea Germanilor altă soluţie decât lupta disperată[66].

După cum s-a văzut cu ocazia înţelegerii paşnice pentru sărbătorirea Crăciunului 1944, când « Fritz » îl privea în faţă pe « Ivan », pe Rusul « alb » din Bielorusia sau pe « Popov », din Ucraina, el vedea în acesta un om ca şi el. Nu aşa stăteau însă lucrurile cu Mongolii şi alţi Asiatici impenetrabili, cu ochii

« oblici », ce veneau în spatele frontului. Pe feţele acestora, Germanii vedeau ceva feroce, ceva de groază, ceva pe care Europa nu-l mai văzuse de pe vremea lui Gingis Han. Coşmarul noului « pericol galben » era ascuns într-un colţ din spiritul oricărui *Landser*, mai ales după oroarea de la Nemmersdorf. Oricare ar fi fost sfârşitul războiului, niciun soldat german nu putea suporta gândul că pericolul galben s-ar putea răspândi liber peste oraşele şi satele Germaniei, spre groaza soţiilor, a surorilor, mamelor sau bunicelor lor.

III

ÎNTRE FOC ŞI GHEAŢĂ

> Către orele şapte dimineaţa, am fost trezit de un zgomot surd, produs de ceva care vibra. Geamurile vibrau. Era ca şi cum numeroase camioane de mare tonaj s-ar fi învârtit continuu în jurul clădirii. Din penumbra în care mă găseam, nu puteam distinge nimic. Stătem la fereastră şi încercam să îmi adun gândurile…
>
> Către amiază, zgomotul deveni la fel de puternic ca cel produs de o avalanşă. Rafalele de vânt erau atât de violente încât ne sufocam, nu puteam respira. Oamenii se priveau cu înţeles, consolându-se cu ideea că ar putea fi vorba de efectul noilor « arme miraculoase ».
>
> Ceva mai târziu, s-a aşternut liniştea totală[1].

Asta scria în jurnalul său chirurgul militar Hans Graf von Lehndorff, pe la jumătatea lui ianuarie 1945. Deşi la mulţi kilometri de front, în spiritul lui von Lehndorff, zgomotul acesta îndepărtat nu lăsa nicio îndoială cu privire la ceea ce se petrecea. "*Asta nu poate să însemne decât sfârşitul*", notă medicul în mod solemn[2].

În dimineaţa de 12 ianuarie, forţele sovietice declanşară cel mai mare bombardament de artilerie din istorie: vreme de cinci ore, unităţile germane din lungul Vistulei fură ţinta acestui uragan. Slăbit după atâţia ani de război de uzură, anemiat prin retragerea trupelor necesare ofensivei eşuate din Ardeni, fragilul front german zbură pur şi simplu în aer.

Cu trei zile înainte, aşteptându-se la acest dezastru, dacă nu primeşte întăriri, mareşalul Heinz Gauderian încercase cu disperare să îl facă pe şeful suprem să înţeleagă situaţia. Conştient de gravitatea dezechilibrului care, în ce priveşte artileria, însemna douăzeci de tunuri ruseşti pentru un singur tun german, Adolf Hitler insistă totuşi spunând că Wehrmachtul este nu numai capabil să reziste, dar că va rezista cu adevărat.

"*Frontul de Est este precum un castel din cărţi de joc*", îl avertizase foarte tăios mareşalul pe cancelar. "*Dacă Frontul se rupe într-un punct, apoi totul se prăbuşeşte*"[3].

Profeţia mareşalului se dovedi exactă: până la urmă, avalanşa rusească a rupt frontal lui Gauderian, care din acel moment a încetat să existe. "*O linişte de moarte şi de sânge se instală pe malul de Vest al Vistulei*", declară un commandant sovietic. "*Acolo unde fuseseră liniile germane nu mai rămăsese decât pământul răscolit, arbori seceraţi, cai morţi şi corpuri mutilate*[4].

"*În principiu*", adăugă un alt general rus, "*soldatul german rămâne acolo unde i s-a spus şi nu se retrage niciodată fără să primească ordin, regulă îndelung confirmată pe timpul războiului. În acea zi însă, focul a fost atât de necruţător încât cei aflaţi acolo şi-au pierdut cumpătul*"[5].

Pe când întreaga armată germană este în debandadă, puhoiul de soldaţi ruşi pătrunde prin spărtură şi invadează Germania. Aflând acest lucru, milioane de Germani au ambalat în grabă

strictul necesar şi s-au pus la drum pe un ger de crăpau pietrele. Unii au fugit cu maşina, cu trenul, cu cele câteva vapoare de pe Marea Baltică, ce puteau fi oricând scufundate de către Sovietici. Cei mai mulţi dintre Germani se puseră însă la drum cu căruţe de fermă, la care, în lipsă de cai, uneori au fost înhămate vacile. Nimeni nu se putea deplasa mai repede decât vacile, pe care nu serveşte la nimic să le biciuieşti. În afara bătrânilor foarte vârstnici şi a puștanilor, singurii bărbaţi din aceste coloane erau Francezi, Polonezi şi chiar Ruşi, prizonieri de război sau muncitori voluntari, care după câţiva ani, munciți printre agricultorii germani, se ataşaseră de aceştia şi le deveniseră fideli, mai ales copiii[6].

Refugiaţilor ce se îndreptau către Vest li s-au alăturat curând mii şi mii de alţi refugiaţi, din alte şi alte coloane de căruţe, trase adesea de vaci. Iată ce scrie un ofiţer german, martor ocular, pe care această mare de oameni în mişcare l-a împiedicat serios să îşi găsească unitatea :

> Coloanele sunt foarte compacte, roată lângă roată, căruţă după căruţă. Oamenii abia se ţin pe picioare, foarte greu le poţi vedea faţa. Mulţi dintre ei s-au acoperit cu saci de cartofi, pe care i-au găurit în dreptul ochilor… Majoritatea căruţelor sunt deschise şi au fost încărcare în grabă. Bătrânii, bolnavii şi copiii sunt culcaţi pe fundul căruţelor, în paie umede, din cauza zăpezii; alţii sunt lungiţi în paturi murdare, peste care s-a întins o pătură.
>
> Coloanele de refugiaţi sunt surprinzător de tăcute, din care cauză par foarte triste. Copitele rarilor cai bat zăpada, roţile căruţelor scârţâie. Din când în când soseşte câte un tractor – târ-târ, târ-târ, ce trage după el câteva căruţe. Mulţi oameni sunt pe jos şi trag o mică săniuţă. Pe lângă vacile înjugate, unele sunt libere, printre ele fiind şi destule oi.
>
> Sătenii de pe Valea Vistului sunt în faţa caselor şi privesc neliniştiţi coloana de căruţe, animale şi oameni. Cei mai mulţi încă nu înţeleg că aceeaşi soartă îi paşte şi pe ei. Într-un sat, un ţăran se enervează la culme că, încercând să facă loc unui camion, una din căruţe i-a deteriorat poarta. Prusacul din Est care conducea căruţa l-a privit în tăcere şi şi-a continuat drumul. Majoritatea caselor sunt închise cu cheia, de parcă ţăranii se tem că ar putea fi nevoiţi să primească refugiaţi. Din când în când, maşina mea fiind blocată în valul de căruţe, văd cum mişcă câte o perdea. În ultimii ani am văzut atâtea inimi de piatră printre toate naţionalităţile. De ce am face excepţie tocmai noi, Germanii? Uneori este magnific să vezi la marginea drumului un bărbat sau o femeie, cu un bidon de lapte cald pentru copii.
>
> Gheaţa de pe râurile de la Vistula la Nogat este plină de coloane de căruţe. Alunecând, unii cai şi-au rupt picioarele. La cererea unui Polonez, stăpânul lui, un astfel de cal a fost sacrificat chiar de noi. Şoselele erau atât de aglomerate încât, o bucată de vreme, am încercat să avansăm pe câmpul din lungul drumului. Chiar şi pe câmp însă, coloanele de refugiaţi blochează trecerea. Cei care sunt pe jos conduc tot felul de cărucioare, unul mai incredibil ca altul. Aceştia sunt cei întârziaţi, care n-au mai avut timp să încarce căruţa, sau cărora aceasta le-a fost confiscată. Coloana este cu adevărat fantomatică şi indescriptibilă, oamenii sunt atât de înfofoliţi că nu le poţi vedea ochii. Când totuşi reuşeşti să vezi ochii cuiva, nu citeşti în ei decât tristeţe, mizerie, disperare şi nenorocire[7].

Deja foarte frig, la câteva zile de la începutul exodului, temperatura scăzu şi mai mult. În consecinţă, copii de vârstă fragedă, mai ales bebeluşii, muriră cu miile. ”*Era teribil de frig, vântul tăia ca un cuţit de gheaţă*”, declară o tânără mamă. ”*Zăpada cădea într-una, nu aveam nimic cald de mâncare, nu tu lapte, nimic. M-am tras un pic la adăpost de vânt, şi am încercat să-i dau să sugă lui Gabriela. Nu a vrut să ia sânul în gură, întrucât era foarte frig. Multe femei au făcut la fel, unora le-au degerat sânii*”. Când Gabriela a murit, mama ei disperată a continuat să îi legene cadavrul până ce i-au degerat mâinile. ”*După asta, nu am mai putut să o port în braţe. Deja murise, iar eu nu puteam suporta acest lucru*” mărturiseşte mama printre lacrimi şi suspine. ”*Am înfăşurat-o bine şi am depus-o adânc în zăpadă, nu departe de şosea… Mii de femei au făcut la fel, îngropându-şi morţii în gropile de la marginea drumului, unde nu puteau fi striviţi de maşinile şi căruţele de fermă*”[8].

Oricât de oribile au fost condiţiile, coloanele de refugiaţi avansară continuu către Vest, cât mai departe de teroarea bolşevică, rămasă în urmă. Deşi milioane de civili au fugit din faţa sovieticilor şi s-au pus la drum, alte milioane au rămas totuşi în fermele lor, în satele şi oraşele lor. În ciuda zvonurilor, a faimei bolşevicilor şi a celor petrecute la Nemmersdorf, în octombrie, numeroşi Germani nu au avut de ales şi au înfruntat uraganul bolşevic, refuzând să creadă că situaţia este atât de teribilă, gândind chiar că, cu cele mai bune intenţii, propaganda oficială exagerează totuși.

”*La Schoenwald, o mie bună de locuitori au înfruntat pericolul, rămânând pe loc. Aceştia nu au crezut cu adevărat că Ruşii pot fi atât de cruzi şi inumani pe cât le merge faima, sperând chiar să îi poată seduce printr-o primire cât mai corectă posibil – căci nu putea fi vorba de una călduroasă*”[9].

”*Lucrurile nu se petrec niciodată atât de bine sau de rău pe cât se aude*”, spune adagiul german îmbrăţişat cu disperare de cei ce au ales rămânerea pe loc. Totuşi, din precauţie, la Schoenwald ca şi în alte părţi, foarte mulți şi-au îngropat obiectele de valoare şi au ascuns băuturile alcoolice, în general în pivniţe. Odată luate aceste măsuri de securitate, nu mai era nimic de făcut, decât rugăciuni la Dumnezeu şi de sperat că au luat decizia cea bună. Pentru mulţi dintre ei, răspunsul veni foarte rapid. Un preot din orăşelul Lauban a scris următoarele:

> Pe înserat, m-am urcat în turla bisericii şi am privit cu atenţie câmpia din jur. Fără să fiu profet, mi-am dat seama de catastrofa gata să ne cadă pe cap, de teribilul dezastru: păgânii se apropiau cu rapiditate. La orizont se vedeau focuri. Aerul spunea că ceva se deplasează, se apropie. Vântul de distrugere şi dezolare mătura întreaga câmpie… Avertismentul sinistru plutea în aer. Pe măsură ce se apropia uruitul surd al tancurilor, cerul se aprindea tot mai tare, vibraţiile din aer şi mirosul adus de vânt puneau capac la toate[10].

A doua zi, într-o tentativă disperată de a pune la adăpost bătrânii şi bolnavii, într-o pivniţă a bisericii, preotul şi câteva călugăriţe alergau pe străzi cu fotolii rulante şi tărgi pe rotile.

Fără frică, mergeam în josul bulevardului central pe care se plimbau oamenii, şi pe care îl numeam Corso. Ajunşi la jumătate pe Corso, pe când eram chiar în faţa vechilor ziduri ale cetăţii, o explozie ne asurzeşte dintr-o dată. Bombele şi obuzele încep să cadă în jur, schijele fluieră peste capetele noastre. Ne aruncăm pe burtă şi ne târîm în lungul zidăriei vechiului izvor Lauban. Părea că toate forţele Iadului vor să ne distrugă orăşelul. Aerul vibrează din cauza exploziilor bombelor şi obuzelor, schijele fluieră peste tot. Frica ne-a paralizat pe toţi… Obuzele continuă să cadă peste case, grădini, pe străzile apropiate. Am strigat către călugăriţele ce mă însoţeau; ”*Nu ne mai putem întoarce pe unde am venit. Trebuie să ocolim pe strada Goerlitz, departe de aceste explozii*”. ”Eu nu vă mai însoţesc; mă duc unde voi vedea cu ochii”, îmi răspunde sora Johanna-Franziska. Pe când îmi spunea asta, ne ridicăm cu gândul de a căuta un adăpost undeva…

Bombardamentul devine şi mai feroce. Cioburi şi bucăţi de cărămizi zboară prin aer şi cad care unde. Unele case se aprind şi ard, flăcările urcă prin aerul rece şi fumul negru. Reuşim să ajungem la cimitirul protestant, care a primit și el câteva obuze. Spre marea mea oroare, descopăr că nici aici nu suntem în securitate. Alte şi alte obuze cad peste cimitir. Ne târîm printre morminte, bombele şi obuzele explodează, am surzit cu totul, pământul tremură, noi şi mai şi… Ne ascundem cum putem printre morminte. Exploziile continuă. Avioanele îşi fac apariția. Atacul se înteţeşte. Ne protejăm acoperindu-ne cu coroanele de pe morminte. Pământul este îngheţat, la fel mâinile şi picioarele noastre. Lungiţi pe pământul rece sfârşim prin a amorţi de tot. Abia ne mai mişcăm. Ne rugăm Tatălui ceresc să ne protejeze…

Ajunşi din nou pe Corso, remarc un cadavru în mijlocul acestuia. Privind mai atent, recunosc pe sora Johanna-Franziska, a cărei jumătate din spate, a capului, i-a zburat de pe umeri, lăsând pe cealaltă jumătate expresia încă vizibilă a terorii. Reuşesc să o pun pe fotoliul rulant pe care îl împing cu chiu cu vai către vârful pantei de pe Corso[11].

Lupta pentru Lauban continuă şi în zilele următoare. ”*Se intensifică obuzele şi exploziile de artilerie, focul concentrat al armelor este necruţător, tunurile bombardează fără întrerupere, mirosul de pucioasă este tot mai greu suportabil*”[12].

Către amiază, soldaţii germani vin la mănăstire şi ne previn că Ruşii ar putea sosi într-o oră… Tumultul şi agitaţia generală devin tot mai puternice, aud paşi grei, dar nu îmi dau seama dacă sunt Nemţi sau Ruşi… Primul lot de Ruşi-Ruşi soseşte înainte de a mă fi putut refugia în pivniţă. Îi găsesc chiar la intrarea acesteia, de parcă mă aşteptau pe mine. Privindu-i mai bine, înţeleg că sunt foarte miraţi că mai găsesc oameni în viaţă. Nu par să fie aşa fioroşi, precum ni s-a spus. Mulţi dintre noi încep să răsufle uşuraţi[13].

În multe alte sate şi oraşe, civilii germani îngroziţi încep să ”*răsufle uşuraţi*” după primul contact cu Armata roşie.

”*Primele trupe ruseşti au intrat prin partea de răsărit a satului*”, îşi aminteşte un martor din Schoenwald. ”*Totul s-a petrecut normal, fără împușcături, fără violenţă. Germanii i-au servit cu de-ale gurii şi cu băutură, iar Ruşii s-au arătat foarte amabili. Frica şi teama anumitor locuitori din sat au dispărut cu totul*”[14].

”*La un moment dat, străzile complet pustii s-au umplut de Ruşi într-o clipă*”, adaugă o fetiţă dintr-un alt sat. ”*Eram în*

camera noastră de la etaj, în spatele ferestrei din colţ, cu vedere parţială către stradă. Am ridicat uşurel un colţ din pătura ce acoperea fereastra, pentru a arunca o privire… Am fost imediat reperată de un bătrân soldat rus, aşezat pe capra unei trăsuri trasă de doi cai enormi. Mi-a zâmbit, şi mi-a făcut un semn prietenesc”[15].

”*Cei mai mulţi dintre ei aveau o constituţie solidă, robustă*”, observă un locuitor din Kunzendorf. ”*Pe când eram duşi în faţa lor, toţi erau înarmaţi până-n dinţi: revolvere şi pistoale de toate felurile… Erau îmbrăcaţi cu pantaloni şi pufoaice închise şi murdare. Pe cap purtau căciuli de blană*”[16].

Întrucât, în mare parte era vorba de Ruşi albi şi de Ucrainieni, mulţi Germani constată cu mirare că, în ansamblul lor, inamicii nu erau foarte diferiţi de ei înşişi, ba chiar le semănau destul de bine, vorbind şi acţionând ca toată lumea. Lali Horstmann îşi aminteşte:

Lovitura foarte puternică din poartă s-a auzit în toată casa. Când soţul meu a deschis poarta, s-a trezit în faţă cu o namilă de ofiţer blond… Acesta a intrat în casă împreună cu alţi Ruşi, umblând prin toate camerele, ca şi cum le lua în posesiune. Ca totdeauna, realitatea s-a dovedit diferită de ce credeam noi. Nu Rusul a fost violent ci Bibi, care şi-a luat picioarele la spinare şi nimeni nu l-a mai putut opri, deşi un soldat, aparent indignat, făcea semne foarte amicale, ba chiar mângâia căţelul nostru. Ofiţerul vorbea cu o voce gravă, ca orice adult ce încearcă să calmeze spiritele. Eram lipsiţi de orice apărare, dar el a fost drăguţ cu copii noştri, deşi poziţiile noastre sunt total diferite. S-a plimbat prin toate camerele, probabil mai mult de formă, în căutare de dezertori din armata germană. Apoi, după ce şi-a îndeplinit datoria, ne-a salutat cu gravitate şi demnitate, lăsându-ne tremurând, fără voce”[17].

Din păcate, comportamentul corect al unui Rus nu era o garanţie că şi următorul va face la fel. Lipsa de coerenţă în atitudinea previzibilă a trupelor sovietice din prima linie a fost unul dintre cele mai derutante aspecte ale ocupaţiei ruseşti. Săteanca Renate Hoffman scrie următoarele:

Am văzut un Rus călare, intrând pe poarta principală. Trebuie să fi fost beat, căci a căzut de pe cal. Apoi veni al doilea Rus, după el un al treilea. De la poartă până în casă au mers clătinându-se din greu. A fost mai rău decât ne-am imaginat. Unul dintre ei, a reuşit să ajungă lângă telefon, pe care l-a smuls din perete şi l-a aruncat la pământ. Altul a luat aparatul de radio şi l-a făcut praf pe podea, asigurându-se că nu vom mai putea asculta vreo emisiune. Apoi au venit alţi şi alţi Ruşi, plimbându-se ca turbaţii, din cameră în cameră. Au intrat în bucătărie şi au cerut ca bucătarul să le pregătească ceva de mâncat. Să tot fi fost vreo 40 de soldaţi. Am reuşit să scot copiii din casă şi să-i ascund printre tufişurile de afară. În interior, noi, adulţii, ne mişcam dintr-un colţ în altul, neştiind ce să facem. Un om din sat a trecut prin faţa casei şi ne-a făcut semn că Ruşii s-au comportat peste tot ca nişte animale… După câteva ore bune, un ofiţer s-a prezentat împreună cu un interpret… Purta o uniformă impecabilă, avea o alură teatrală, cu mânuşile lui albe. Prin intermediul interpretului, acest ofiţer ne-a anunţat confiscarea casei şi ne-a dat cinci minute pentru a o părăsi[18].

Iată ce ne spune un martor din Kaltwasser:

Când bombardamentul a încetat, ne-am aventurat încă odată afară din pivniţă. Abia ajunşi pe scară, am văzut un Polonez cu un ofiţer rus şi un soldat… Speram ca totul să se petreacă cu bine, dar interpretul ne-a cerut, rapid ceasurile şi toate bijuteriile noastre. Fără cuvinte, soldatul mi-a smuls ceasul de pe mână, a confiscat femeilor inelele, verighetele, brăţările, lănțișoarele de la gât, colierele… Nu ne-a venit să credem : ofiţerul şi interpretul au rechiziționat pe Doamna M şi pe mătuşa mea, ducându-le cu forţa într-o cameră separată. Când au revenit, eram deja la Casa parohială. Priveam de departe. Casa era plină de Ruşi ce cotrobăiau peste tot, întorcând fiecare cameră cu susul în jos. Mulţi dintre ei au dat năvală în cămară şi bucătărie, înfruptându-se cu ce au găsit acolo. Alţii au deschis sertarele şi dulapurile, aruncând totul la pământ. Jaful a continuat toată ziua. Unii au început să cânte cu acordeonul şi cu muzicuţele. Alții au găsit gramofonul, pe care l-au pus în funcţiune. În cămară aveam o sticlă de alcool pur, de 90^0. L-au băut fără să-l dilueze. Au mâncat tot ce au găsit în bucătărie şi cămară, inclusiv toate conservele… La căderea nopţii, au făcut ce-au făcut şi au dat foc şcolii de alături. Nici gând să ne culcăm, căci un mare număr de soldaţi cotrobăiau prin casă, unii după alţii… Pe la trei dimineaţa, un Rus fioros şi sălbatic ne-a făcut o nouă percheziţie corporală, a nu ştiu câta, în ziua aceea… În cursul acestor cotrobăieli, unul dintre Ruşi a deschis şifonierul şi a tăiat cu cuţitul toate hainele noastre[19].

Oricât a fost de traumatizant primul contact cu Ruşii, mulţi Germani consideră că experienţa a fost mai puţin teribilă decât ar fi crezut. Desigur, au avut loc violuri, pe care nu le-a contabilizat nimeni, iar bărbaţii capabili să lupte sau să muncească au fost expediaţi în Rusia sau împuşcaţi pe loc. Totuşi, mulţi soldaţi din prima linie erau mai preocupaţi de lupta ce continua şi de supravieţuirea lor, decât de jaf, viol şi răzbunare. Lucrurile s-au agravat însă, odată cu sosirea celui de al doilea val de Ruşi. În numeroase ocazii, unii dintre Ruşii din primul val, i-au prevenit pe civilii fără apărare că urmează un al doilea val: « *Mongolii vine mult. E sălbatici şi răi. Voi pleacă repede* »[20].

Compus în mare parte din Mongoli, Kazahi, Calmuci şi alţi Asiatici, plus condamnaţi de drept comun cu politrucii şi comisarii lor, al doilea val rusesc era considerat necruţător şi sălbatic, inclusiv de către soldaţii din primul val. Înfricoşaţi de toate acestea, unii Germani se refugiază abia acum, preferând să se deplaseze nu prea departe de primul val de Ruşi. Mulţi dintre aceştia cad din lac în puţ, nu reuşesc nici măcar să ascundă fetele, cum ar fi trebuit, consolându-se cu speranţa că n-o fi dracul chiar atât de negru! Cât despre cei rămaşi pe loc, după câteva zile sau chiar câteva ore, se trezesc pe cap cu al doilea val, de care se temeau foarte mult. Cu acesta, nu se mai pune problema preliminariilor. Spre deosebire de trupele de asalt, care intrau cu prudenţă în oraşe şi sate, fofilându-se cu grijă de la o casă la alta, al doilea val intră zgomotos, chiuie şi cântă cocoţat pe camioanele, tancurile şi şaretele confiscate, cu care îşi

transportă prada. Incredibil de beţi, soldații celui de al doilea val sunt îmbrăcaţi foarte pestriţ, hainele civile confiscate fiind îmbrăcate peste sau în locul uniformelor. Peste haine, toți soldații au lănţişoare, cruciuliţe, inimioare, sutiene, diverse bijuterii, purtate cu mândrie şi foarte la vedere. La acest haos se adaugă trupele behăitoare de oi, cirezile de vaci, care constituiau rezerva de carne proaspătă a armatei.

"*Ce mai calea, valea, erau scene demne de Evul Mediu, o adevărată deplasare de nomazi, o adevărată migraţie*", declară un observator rămas fără de cuvinte[21].

Imediat după sosirea « coloanelor de muncă », oraşele şi satele germane au făcut cunoştinţă cu Iadul pe pământ. "*Cu ochii lor în cruciş, părea că toţii dracii din Iad au năvălit în Germania…",* scria un martor din Silezia. *"Barbaria mongolă a câmpiilor asiatice nu venea cu fraze, cu propagandă, ci în carne şi oase*"[22].

În zona ocupată de Ruşi, incendiile din diversele colţuri ale oraşelor au devenit un spectacol continuu, de zi şi de noapte, concurând, cu destul succes, focurile de armă ale soldăţimii ce se amuza pe seama Germanilor, mulţi dintre aceştia fiind asasinaţi în plină stradă şi abandonați la marginea drumului. Foarte curând, la orice oră din zi sau din noapte, invadatorii victorioşi încep să bată cu picioarele în porţile şi uşile oamenilor, ale magazinelor închise sau deschise, ale bisericilor şi mânăstirilor. "*Îşi făcu apariţia o întreagă hoardă, ce se duse direct la pivniţă*", îşi aminteşte un preot. "*Soldăţimea asiatică beată şi pusă pe scandal, ne-a obligat să mergem şi noi în pivniţă*", *să asistăm la beţia învingătorilor. Au distrus, au spart, au băut şi au stricat tot ce au atins. Pivniţa era plină de fumul ţigărilor câtorva zeci de oameni, ce intrau şi ieşeau. După câtva timp, i-am rugat în mai multe rânduri să ne lase să ieşim afară. Începusem să cred că vom muri împreună cu ei, fie înecaţi de vinul ce curgea din butoaiele împuşcate, fie afumaţi sau chiar arşi. După un timp, apăru un Rus mai spălat, căruia i-am repetat cererea de a ne lăsa să ieşim afară. Ne-a scos el însuşi în curtea mânăstirii, unde alte grupuri beau şi cântau în jurul focurilor, făcând destul zgomot cu grinzile pe care le ardeau, sticlele şi cărămizile ce şi le aruncau unii altora*"[23].

Îngroziţi şi speriaţi, prin zâmbete şi amabilitate, unii Germani încercau să-i îmbuneze pe oaspeții lor nepoftiţi. Iată ce povesteşte o femeie dintr-o pensiune de familie din Berbitz:

> Ca măsură de precauţie, proprietarul, Dl Grebmann, aliniase, în vestibul, mai multe sticle de alcool, cu speranţa naivă că va evita astfel devastarea întregii case. Locatarii îşi predaseră de bună voie ceasurile şi bijuteriile diverselor grupuri de asiatici, ce vizitaseră casa în câteva rânduri. Doamna Friedel, care era cam isterică, l-a pupat pe un Kirchiz murdar şi a băut cu el din aceeaşi sticlă, în vreme ce Dl Grebmann îi bătea prieteneşte pe umăr… Unul dintre Mongoli ieşi într-un triumf cu cizmele înalte, din piele excelentă, ale lui Tom. Un altul, după ce le încercă cu dinţii, băgă în buzunar cele câteva inele,

confiscate de pe degetele cucoanelor obligate să contribuie la efortul aliat de război…

După plecarea acestui grup paşnic, nu am apucat să respirăm că alte lovituri insistente se auziră în poartă. Aşa a fost toată ziua. Ni s-a interzis să închidem porţile şi uşile caselor. Fiecare din aceşti invadatori lua ce credea de cuviinţă, fie în mod aparent inofensiv, fie prin ameninţare cu arma. Foarte curând, în plină noapte, după a nu ştiu câta vizită, înotam până la genunchi în haine aruncate, lenjerie, sticle şi vase sparte…

Un grup şi mai zgomotos, scoase din casă grupul anterior şi se puse la masa rotundă din salonul Dlui Grebmann, sub care tremuram împreună cu acesta. Mai setos, unul dintre soldaţi bătu cu pistolul în masă şi ceru un şnaps, sau o votcă. Ceilalţi soldaţi cotrobăiau prin camere, găsind fel şi fel de trofee: ciorapi, sutiene, chiloţi, pantofi… Nimeni nu îndrăznea să vorbească. Patronul Grebmann reuşi să iasă de sub masă şi îi aduse Rusului setos o sticlă de votcă. Obligate să coboare din camerele lor, femeile tăceau şi nu ridicau privirea din pământ. Cineva ne spusese că femeia care priveşte un Rus în ochi este pierdută…

Foarte repede, întreaga casă căpătă aspectul unui cuib de tâlhari demenţi… Tot căutând soldaţi germani ascunşi, vizitatorii nocturni au rupt toate paturile pensiunii, toate scaunele, toate mobilele, tablourile de pe pereţi, cărţile din rafturi… Ouăle găsite au fost sparte de pereţi, şi chiar de tavan. Au băut cât au vrut, apoi au vomat pe jos, peste covoare, peste perdelele smulse de la ferestre, peste mobilele sparte cu toporul. Pentru mine, şocul cel mai dureros a fost când doi dintre aceşti bandiţi au găsit dulăpiorul cu cifru în care ascunsesem colecţia de porţelanuri de valoare – fiecare înfăşurat în hârtie de mătase şi bumbac. Erau piesele mele cele mai preţioase. Cea mai frumoasă şi mai preţioasă dintre aceste piese fu utilizată ca oală de noapte, de unul dintre glorioşii câştigători ai războiului[24]!

În materie de jaf sistematic dar neorganizat, regula generală era aurul, bijuteriile şi mai ales acele « *uri* », adică ceasurile cu brăţară. Adesea întâlneai pe stradă trupeţi din Armata roşie încărcaţi cu lanţuri şi alte bijuterii peste manta, mai ales ceasuri cu brăţară, pe ambele mâini, până la coate. Acestora le spuneam « sportivi ». Unii dintre ei erau onoraţi cu titlul de campioni, alţi cu acela de recordmani… După ce persoanele dintr-o casă erau despuiate de toate obiectele de valoare, interesul general al soldăţimii sovietice cădea pe alcool. Se bea orice, numai apă nu. Se beau vinuri din cele mai fine, şampanie, dar şi spirt medicinal sau chiar parfum. După cum a observat o femeie, "*Armata roşie era capabilă de nebunie pentru te miri ce, inclusiv pentru o chestiune de miros de alcool*"[25].

"*Desigur, cuvântul viol era folosit în conversaţiile noastre şi înainte de venirea Ruşilor*", recunoaşte Lali Horstmann. "*Cuvântul ăsta nu speria însă pe nimeni, sensul său fiind pur figurativ, de răpire amoroasă, de exemplu. Răpirile amoroase ţineau însă de poezia lirică – multe fete se mândreau că au fost răpite cândva, de către iubiţii lor. A trebuit un război mondial şi venirea Ruşilor peste noi, pentru ca Nemţoaicele să îşi amintească îngrozitorul sens original şi barbar al acestui cuvânt, de care ne speriam cu toţii*"[26].

"*Deodată, uşa camerei în care ne găseam s-a deschis cu mult zgomot, în faţa unui grup de soldaţi*" – îşi aminteşte un băieţel,

adăpostit împreună cu câteva femei într-o cameră mai întunecoasă. "*Au fost scăpărate câteva beţe de chibrit, iar la lumina lor am văzut că erau opt ruşi care, fără îndoială, erau la vânătoare de femei*"[27]. Iată cum îşi continuă mărturia lui, băieţelul de atunci:

Ghemuit într-un colţ, văzui că unul dintre Ruşi se îndreaptă către mine. Chibritul din mâna lui se stinse. Am simţit o mână ce voia să mă înhaţe. Pe cap aveam o căciulă de blană: Imediat am simţit cum degetele Rusului se învârt pe una din tâmplele mele. Pe moment, nu am ştiut cum şi nici nu am avut timp să reacţionez. Spre norocul meu, imediat s-a auzit în cameră un « niet! », după care i-am mulţumit lui Dumnezeu că nu m-a făcut femeie sau fată. Între timp, bestiile descoperiseră grosul femeilor ascunse, pe care acum şi le împărţeau, Apoi, dintr-o dată au început să tragă dezordonat, fără socoteală. Niciodată nu am ştiut de ce. Era întuneric în camera în care rămăsesem singur şi nu puteam să văd ce se petrece în casă, cine trage, în cine şi de ce? Am auzit însă plânsete, gemete, strigăte disperate de ajutor. Am înţeles că lipsite de orice apărare, unele din bietele femei erau violate chiar lângă copii lor[28].

Faptul de a fi fost violată odată, nu constituia nicio garanţie pentru femei. "*Numeroase fete au fost violate de zece ori pe noapte, şi chiar de mai multe ori*", declară un martor din Neusttadt[29].

"*Nu aveam nicio clipă de pace, de linişte, nici ziua, nici noaptea*", spune o altă victimă, care adaugă:

Ruşii plecau şi veneau într-una, continuând să ne privească într-un mod foarte sugestiv. Nopţile erau teribile, pentru că atunci îi apucau poftele şi nu eram la adăpost de nimic. Femeile erau violate nu o dată sau de două ori, ci de zece ori, de douăzeci, de treizeci şi chiar de o sută de ori. Puţin le păsa Ruşilor că violează o simplă copilă sau o babă. Cea mai tânără victimă, din casa în care locuiam, avea zece ani. Cea mai bătrână avea şaptezeci de ani… Sunt sigură că animalele sălbatice şi înfometate nu ar fi acţionat altfel[30].

Iată ce mărturiseşte o fată din Posen, care se lipea cu disperare de vărul ei, pentru a se simţii mai în siguranţă:

Noaptea, când eram culcaţi, în patul nostru, auzeam paşi pe scară, cum urcă… Băteau cu patul puştii în uşă, până când aceasta se deschidea sau se prăbuşea. Fără consideraţie pentru mama şi mătuşa mea, ce trebuiau să iasă din paturile lor, am fost violate toate de către Ruşi, care ţineau tot timpul un pistol-mitralieră la îndemână. Intrau în paturile noastre cu cismele murdare şi nu ieşeau până nu venea următorul. Întrucât nu era lumină, totul se petrecea cu lanternele lor, iar noi nici nu ştiam cum arată aceste bestii[31].

Precum antilopa ce se străduieşte să-l depărteze cât mai mult, de puii ei, pe leul ce o vânează, unele mame s-au sacrificat la fel, mai mult din instinct, pentru a-şi salva copilele lor. Iată mărturia lui Mignon Fries, care avea zece ani pe atunci:

Ne-a spus cu voce severă, să ne jucăm afară şi să nu intrăm în casă sub niciun pretext. Orice am fi auzit, nu trebuia să întrăm în casă pentru nimic în lume. Trebuia să rămânem afară, până va veni ea să ne caute. Am privit-o cu teamă, deşi nu înţelegeam de ce ne este frică. Am ieşit afară şi am lăsat-o în casă destul de mult, chiar foarte mult. Nu ştiam ce să facem. Ascultam ce se petrece în apartament, dar nu îndăzneam să atingem uşa. Mama închisese toate ferestrele,

dar îi auzeam pe soldaţi cum vorbesc, râd şi strigă. Apoi a început muzica, iar soldaţii s-au pus pe cântat…

Trecuse ziua. Se întunecase. Începea să fie frig. În casă era tot mai mult zgomot, iar noi mereu afară. Din când în când, un soldat deschidea fereastra şi arunca o sticlă goală pe geam. Uneori muzica se opera câtva timp, dar cântecele şi strigătele continuau. Se făcuse foarte târziu. Ne era frig şi foame. Fiind însă bine crescuţi, într-o atmosferă de supunere în faţa părinţilor, nu îndrăzneam să batem la uşă, nesocotind astfel ordinul şi rugămintea mamei noastre. Ne-am ghemuit în magazia de lemne, şi ne-am încălzit unul pe altul….

Apoi muzica şi cântecele s-au oprit brusc, aşa cum începuseră… În câteva minute totul s-a terminat. Soldaţii au părăsit casa…. Totuşi, a mai durat o bucată de vreme, până când mama noastră a venit să ne caute. Era foarte palidă şi ne-a strâns îndelung în braţe pe amândouă. O simţeam cum tremură din tot corpul[32].

Trupele ruseşti din primul val fuseseră imprevizibile în ce priveşte violul. Nu aşa au stat însă lucrurile cu cele din al doilea val : "*Toate, fără excepţie, am suferit aceeaşi soartă*", spune una dintre victime[33].

"*Pentru a agrava lucrurile*" adaugă un martor din Neisse, "*aceste atrocităţi nu erau comise în secret, într-un colţ retras, ci în public, în biserici, pe stradă, în pieţele publice… mamele au fost violate în prezenţa copiilor, fetele au fost violate în faţa fraţilor*"[34].

"*Ei violau femeile şi fetele tinere în gropile de pe marginea drumului, de obicei nu odată, ci de mai multe ori*", povesteşte un alt martor al evenimentelor respective. "*Uneori, o întreagă bandă de soldaţi punea mâna pe o femeie şi o violau toţi*"[35].

După cum am văzut, au existat şi Germani naivi, care şi-au închipuit că îi pot « seduce » pe sovietici prin amabilitate, curtoazie, drăgălăşenie, precum cucoana ce a pupat Kirchizul murdar, şi a băut votcă din sticla lui! Curând însă, Germanii s-au lămurit că propaganda naţional-socialistă oficială nu exagerase întru nimic pericolul bolşevic. Dimpotrivă, îl subestimase. "*Cele publicate în ziare, despre aceste atrocităţi, erau o nimica toată faţă de realitate*", spune o victimă incredulă[36]. Este însă adevărat că numeroşi ofiţeri ruşi, oameni integri, şi-au riscat propria viaţă pentru a combate asasinatele şi violurile sălbatice; eforturile lor însă au fost precum o picătură de apă pentru a stinge pădurea ce arde[37].

"*Ştiam foarte bine că dacă fetele erau Nemţoaice, ele puteau fi violate şi apoi ucise*", recunoaşte Alexandru Soljeniţîn. "*Asta era aproape o distincţie în luptă*"[38].

"*Nu vom avea milă de nimeni…*", aşa suna ordinal unui general rus – un ordin pe care subordonaţii lui îl cunoşteau foarte bine. "*Inutil de a cere armatei noastre acţiuni de caritate*"[39].

"*Ucideţi-i pe toţi, bătrânii, copiii, femeile, după ce v-aţi amuzat cu ei*!…", încuraja şi motiva Ilya Ehrenburg, prin îndemnurile lui sinistre şi demente. "*Ucideţi! Nimic nu este nevinovat în Germania, nici viaţa-viaţă, nici viaţa care încă nu s-a născut* (din burta mamelor, NT)… *Sfărâmaţi mândria*

rasială a femeii germane. Consideraţi aceste femei ca prada voastră bine meritată, legitimă. Ucideţi! Ucideţi, bravi soldaţi ai victorioasei Armate sovietice”[40].

“Din casă în casă” şi din victimă în victimă, “*precum animalele sălbatice*“, hoarda bolşevică dezlănţuită și-a făcut o deviză războinică din cuvintele lui Ehremburg.

“*Când Ruşii au obosit cu jafurile, furtul, asasinatele şi violurile, atunci au dat foc unei părţi considerabile din sat, pe care au ars-o până la pământ*”, declara un supravieţuitor din Schoenwald, modesta comunitate ce nu crezuse zvonurile despre cruzimea şi sălbăticia Ruşilor; şi care i-a primit cu braţele deschise[41].

Ca şi Schoenwald, alte şi alte sate și oraşe sunt strivite de tăvălugul bolşevic, cu aceleaşi consecinţe.

Iată ce îşi aminteşte o femeie care, împreună cu mama şi bunica ei a fost violată în mai multe rânduri: “*Pe când eram scoase din pivniţă şi împinse cu mitraliera de la spate, mama mi-a spus: acum, probabil, vom fi împuşcate. I-am răspuns: Pentru mine este tot una. Efectiv, era exact acelaşi lucru pentru mine*[42].

> Vă puteţi imagina cruzimea asiatică…”Haideţi, Frau!”, asta era formula: “Haideţi, Frau!”. Eram furioasă, mă săturasem… Mă ţinea în aşa fel cu nu puteam să mă liberez. I-am dat însă, cu cotul, o puternică lovitură în golul stonacului. Asta nu i-a plăcut şi a strigat: “Tu omor!” Îşi învârtea mitraliera pe sub gâtul şi nasul meu. “Trage bestie!”, i-am strigat. “Trage!”[43].

Deşi această femeie a supravieţuit, multe altele care au opus o rezistenţă simbolică, au fost ucise pe loc. Iată ce scrie un martor din Buschdorf:

> Emilia Ertelt… a vrut să-şi protejeze fiica de 15 ani, care fusese violată de 16 ori într-o singură zi. Cu o lumânare aprinsă în mână, D-na Ertelt şi persoanele prezente în sală au început o rugăciune pentru fata respectivă… Dintr-o dată, patru focuri fură trase asupra noastră. După câteva clipe, alţi Ruşi au apărut şi au tras asupra D-nei Ertelt, rănind-o la cap. Sângele curgea pe faţa ei şi călugăriţele prezente i-au pansat rana cum au putut. După puţin timp, a apărut alt Rus, unul și mai brutal… i-a lipit pistolul de cap şi a tras. D-na Ertelt a murit imediat[44].

Înconjurată de sovietici, nu era uşor, pentru o femeie, să fugă. Totuşi, destule femei au încercat şi acest lucru. O tânără învăţătoare din Kreischt a fugit îngrozită într-o pădure din apropiere. A fost prinsă destul de repede. Un martor relatează: “*Au dus-o goală-goluţă pe şosea, a fost violată de numeroşi soldaţi, unul după altul. Până la urmă, a reuşit să ajungă în satul ei, târându-se printr-o groapă cu noroi şi zăpadă*”[45].

Un alt grup de femei găsi un refugiu temporar într-un hangar, nu departe de pădurea de lângă Schoeneiche. Încă odată însă, refugiul fu descoperit foarte repede. O persoană prezentă acolo îşi aminteşte:

> Înnebuniţi de votcă şi de victoria lor, au năvălit pe urma femeilor. Când au văzut că în hangar sunt numai babe şi copiii ce se ascund după o stivă de covoare sul, au bănuit că tinerele trebuie să fie ascunse acolo, şi au incept să împungă cu baioneta printre covoare. O lovitură aici, una mai încolo, tot mai

sistematic, peste tot… Nimeni nu ştie câte fete au fost ucise aşa, în seara aceea. Până la urmă, strigătele de durere înfundată au arătat unde este ascunzătoarea, iar învingătorii începură să-şi împartă prada. S-au înverşunat mai ales asupra celor ce scăpaseră neatinse până atunci… Hangarul semăna cu un câmp de bătălie. Într-o parte, la pământ, erau femeile rănite, ceva mai încolo erau ultimele victime care strigau, se zbăteau şi luptau din greu, fiind obligate să suporte violuri violente şi repetate[46].

Confruntate cu asalturi înverşunate iar fuga fiind imposibilă, femeile încercară o stratagemă, pentru a se proteja. "*Unele dintre noi au încercat să se macheze astfel încât să fie cât mai puţin atrăgătoare cu putinţă. Şi-au pus ruj pe nas, pudră gri pe buza superioară, ca şi cum ar fi avut mustaţă, sau pieptănat ca nişte sălbatice şi altele asemenea, după cum ne spune Lali Horstmann*[47]. Altele şi-au plasat câte o perniţă în spate, pe sub roche şi şchiopătau cu un baston în mână, făcând pe cocoşatele[48]. Una, care îşi pierduse minţile, umbla într-o cămaşă de noapte foarte şic, lăsând uşa deschisă special, pentru a-i atrage pe soldaţi în patul ei, sperând ca astfel să-şi găsească un protector, numai unul. "*Doi Ruşi amatori s-au prezentat, dar au rămas în uşă, cu gura căscată. Fără să scoată o vorbă, au scuipat, au dat cu căciula de pământ şi au plecat dezgustaţi, ba chiar şocaţi, că o femeie se oferă ea însăşi primului venit. S-au dus în camera de alături, unde mama celei ce îşi pierduse minţile, care avea 69 de ani, striga după ajutor, înconjurată de mai mulţi glorioşi soldaţi sovietici, ce stăteau la coadă. Energia şi năduful cu care îşi apăra onoarea de femeie vârstnică, o făcură pe aceasta mai interesantă pentru soldaţi, decât tânăra atrăgătoare, poate chiar doritoare*"[49]. Cât priveşte femeile « doritoare », ca cea de mai sus, acestea într-adevăr riscau mai puţin, nefind nici violate, nici ucise. Se pare că Armata roşie le considera "impure"!

În disperarea lor, femeile credeau că în biserici sunt protejate. Bisericile erau însă locul preferat pentru tirul sexual al Armatei roșii. Pe patul de moarte, un preot din Neisse povesteşte:

> Fetele, femeile şi călugăriţele au fost violate ore întregi, fără întrerupere. Cu ofiţerii în frunte, soldaţii stăteau la coadă chiar în faţa victimelor. În prima noapte, majoritatea călugăriţelor şi a femeilor au fost violate cel puţin de 50 de ori. Unele călugăriţe, care au rezistat din toate puterile lor, au fost împuşcate; celelalte fură violate într-un mod oribil, până când, epuizate şi leşinate, nu mai puteau opune nicio rezistenţă. Ruşii le dădeau câte un şut în cap, ca să leşine; dacă nu leşinau dintr-un şut, atunci erau lovite cu tocul revolverelor sau cu patul puştii. Odată leşinată, victima devenea inconştientă şi neputinciasă în faţa sexualității brutale şi incredibile. Aceleaşi scene au avut loc peste tot: în spitale, în azilele de bătrâni şi în alte instituţii. Chiar şi călugăriţele în vârstă de 70 sau 80 de ani, inclusiv, bolnave şi la pat, au fost maltratate şi violate cu aceeaşi barbarie[50].

Femeile însărcinate, cele aflate în ciclul lunar, care sufereau de diaree persistentă sau de orice altceva au fost violate şi au suferit la fel ca toate celelalte.

"*Vreo douăzeci de soldaţi ai Armatei roşii stăteau la coadă în faţa cadavrului unei femei de peste 60 de ani, care fusese*

violată până la moarte", raporta un martor revoltat, scârbit şi indignat. "*Strigau şi râdeau, aşteptând să se satisfacă cu un cadavru*". După cum povesteşte acest martor şi după cum o atestă numeroase alte exemple, cazurile de necrofilie macabră nu erau ceva izolat[51].

Germanii rămași pe loc, în casele lor, au trecut prin suferinţe inexprimabile în cuvinte; cei care au fugit, cu coloanele de refugiaţi, au suferit şi ei. "*Ceea ce ne-a suprins a fost modul cum călătoreau ei*", îşi aminteşte un prizonier de război britanic. Împreună cu alte mii de prizonieri aliaţi, acesta a mers către Vest, cât mai departe de sovieticii ce avansau.

> Nu era nicio maşină, niciun camion, nicio bicicletă vizibilă, numai o linie fără sfârşit – căruţe şi şarete trase de cai sau de catâri. Era o scenă demnă de milă, oameni îngheţaţi, înfometaţi, cu încălţăminte şi cu haine ca vai de lume ce mergeau către o destinaţie necunoscută, sperând să se pună la adăpost de Armata roşie. Era atât de frig încât, chiar şi ziua, băuturile ce conţineau apă rece îngheţau înainte de a putea fi duse la gură. Pe timp de noapte, bărbaţii şi femeile puteau spera să rămână în viaţă numai dacă se înghesuiau unii lângă alţii într-o căruţă… Cei ce adormeau în zăpadă, mureau în câteva minute…
>
> La o oră după ce au intrat în această coloană, prizonierii aliaţi nu se mai distingeau de ceilalţi refugiaţi. Ne lega gândul comun de a rămâne printre ei, pentru a ne menţine în viaţă… Refugiaţii ne lăsau să urcăm în căruţele lor. Întrucât nu aveau nimic de schimbat, pentru a obţine hrană, le-am dat din proviziile noastre, pe care le putusem economisi[52].

Ţinând cont de condiţiile haotice şi de refugiaţii ce blocau şoselele, se înţelege că numeroase coloane fură imediat prinse din urmă, de către Ruşi. Unele tancuri sovietice refuzară să părăsească şoseaua şi au trecut peste coloana în mişcare strivind totul sub şenilele lor. După trecerea tancurilor ruseşti peste coloana de refugiaţi, bărbaţii, femeile, copiii, animalele şi căruţele deveniră un fel de carton, aplatizat pe caldarâm.

Tânăra Josefine Schleiter descrie oroarea resimţită de cei din grupul ei, când au fost depăşiţi de tancurile sovietice:

> Tancurile s-au avântat peste coloana de căruţe, unele dintre acestea fiind proiectate în denivelările de pe margini, unde măruntaiele cailor se amestecau cu ale oamenilor; bărbaţi, femei şi copii se luptau cu moartea. Răniţii strigau după ajutor.
>
> Alături de mine, o femeie îşi pansa soţul, ce pierdea sânge din cauza unei răni. În spatele meu, o tânără fată îi spuse tatălui ei: "Tată dragă, omoară-mă". "Da tată, " îi ţinu isonul fratele ei, care avea cam 16 ani: "nici eu nu am vreo şansă de salvare". Tatăl îşi privi copiii, iar lacrimile curgeau pe obrajii săi. Apoi spuse pe un ton foarte calm: "Să mai aşteptăm un pic, dragii mei copii".
>
> Apoi veni un ofiţer călare, căruia îi fură aduşi câţiva soldaţi germani, prizonieri. Ofiţerul scoase revolverul. Am închis ochii. Împuşcăturile au răsunat, una după alta. Când i-am deschis, bieţii soldaţi germani zăceau la pământ, fiecare cu un glonţ în cap şi cu o expresie oribilă pe figură[53].

Supravieţuitorii îngroziţi, ce se răspândeau peste câmpia îngheţată, erau o pradă foarte uşoară pentru Armata roşie. "*Ruşii ne-au găsit şi ne-au scos din hangar*", declară Horst Wegner, în vârstă de 14 ani. "*Erau Mongoli. Aveau cicatrice enorme pe faţă, unele probabil de la variolă. Toţi erau împopoţonaţi cu bijuterii peste mantalele, purtau ceasuri pe mâneci, până la coate. Au împuşcat pe cei ce purtau o haină militară oarecare, de exemplu o manta. Aceştia erau duşi în spatele hangarului, împinşi contra unui zid şi ucişi imediat. Nu toţi cei împuşcaţi au fost Germani. Unii erau străini. Au împuşcat şi un demobilizat invalid, care pansase piciorul tatălui meu*"[54].

Ca întotdeauna, pentru femei, moartea-vie nu întârzie nici ea, după cum povesteşte Renate Hoffmann:

> Dintr-o dată, trei soldaţi ruşi veniră în colţul nostru şi ne-au obligat să intrăm în casă… Ştiam ce ne aşteaptă. După ce ne-au separat, căci ne ţineam de mână, ne-a pus fiecăreia puşca la cap. Orice gest de apărare însemna moartea sigură. Tot ce puteam face era să stăm stană de piatră şi să-i suportăm pe noi…
>
> Când cei trei au părăsit casa, am deschis uşa camerei unde fusesem dusă, unde se petrecuse totul. O altă uşă s-a deschis pe acelaşi culoar. Văzui infirmiera ieșind despletită. Ne-am privit una pe alta, cu milă. Ne era scârbă de noi înşine. Puţeam ca nişte mizerabile. Din fericire, apa încă curgea în casă[55].

Chinuindu-se, cu maşina, să-şi facă drum pe şoselele aproape inutilizabile, maiorul Rudolf Janecke, din Corpul medical, înţelese că asta trebuie să fie « agonia fără de sfârşit »:

> În vecinătatea unui sătuc… am văzut prima coloană de refugiaţi, ce fusese distrusă din aer. În ciuda umezelii, numeroasele căruţe se aprinseră şi arseseră complet. Cred că au fost bombe cu fosfor… Unii zăceau în poziţii nefireşti. Copiii erau morţi la pieptul mamelor, împreună cu acestea… După un timp, am fost opriţi de un om ce agita cu disperare un braţ în aer… Văzuse Crucea Roşie, de pe maşina noastră. Era palid ca un mort. A ridicat mâna dreaptă, implorând ajutorul nostru. Se sufoca aproape, în propria lui excitaţie. Arăta cu degetul o căruţă ce se găsea în afara drumului. Braţul lui stâng, probabil rupt, atârna nemişcat pe umăr.
>
> Soţia mea se goleşte complet de sânge, reuşi el să rostească într-un gemăt sfâşietor. Trebuie ajutată imediat. Cu două zile mai înainte, un tanc rusesc îi prinsese din urmă, pe când se odihneau într-un sat. După tot ce s-a petrecut, reuşiseră să plece, deşi soţia lui pierdea mult sânge Acum însă abia mai respira. Nu mai putea fi ajutată.
>
> În condiţii aproape imposibile, am efectuat diverse intervenţii pe teren. Acum însă era pentru prima dată că încercam să tamponez uterul unei femei pe un teren acoperit de zăpadă şi sub un vânt ca de gheaţă. Pacienta inconştientă era alungită pe fundul unei căruţe murdare, înconjurată de lenjerie plină de sânge… Alte femei se ţineau în jurul nostru. La căpătâiul muribundei era ghemuit un băiat în stare de şoc, cam de 14 ani. Plângea într-una. "A trebuit să privească" zise tatăl lui, pe când făceam două injecţii pacientei, din medicamentele mele de urgenţă. "Când cei 15 Ruși erau peste ea, am leşinat din cauza unei lovituri cu patul puştii, în cap. M-au lovit pentru că am scăpat lanterna din mână. A fost obligat să ţină el lanterna, până când toată trupa a trecut peste ea". Celaltă femeie, ce părea la curent, înclină din cap, fără să spună nimic despre propria ei păţanie[56].

În general, cei ce au plecat cu trenul s-au descurcat mai bine. Viteza nu era însă totdeauna o garanţie sigură. Avioanele ruseşti mitraliau şi bombardau tot ce mişca pe pământ, iar tancurile smulgeu şinele de cale ferată de pe traversele lor. Capturând oraşul Allenstein, Rușii l-au forţat pe şeful de gară să semnaleze « liber » pentru trenurile de refugiaţi, ce continuau să vină din Est. Fără să bănuiască nimic, trenurile intrau în Allenstein. Ruşii ucideau bărbaţii, trecând apoi la violarea femeilor, vagon după vagon[57].

Împinşi de rapida avansare a Ruşilor şi izolaţi pe ţărmul Balticei, milioane de Germani nu mai aveau decât o singură cale deschisă: marea. Aceasta însă era împânzită de submarinele sovietice, mereu la pândă, plus avioanele ce brăzdau cerul zi şi noapte. În diferitele porturi ale Balticei aşteptau mii şi mii de refugiaţi îngheţaţi și în zdrențe, cu speranţa de a se evacua cu una dintre navele disponibile. Numărul lor era însă imens iar frica atât de devorantă încât înghesuiala, pentru a urca la bordul navelor, semăna cu o revoltă.

"*Învălmăşeala pentru a urca la bord era teribilă*", scria un martor din Pillau. "*Am văzut căruciorul unui copil strivit de mulţimea ce împingea. Un bătrân căzu în apă… Înghesuiţi, în busculadă şi disperare, nu se putea face nimic. Pe frigul acela, bietul bătrân trebuie să fii murit cum a atins apa*"[58].

Întrucât paza vaporului anunţase prioritatea pentru femei şi copii, bebeluşii fură utilizaţi ca bilete de îmbarcare. Alte mame, pe jumătate ieşite din minţi, odată urcate aruncau copilul soţului, rămas pe chei, pentru a putea urca şi el, cu acelaşi « bilet »! Mulţi copii au fost prinşi fără probleme, alţii însă au căzut în apă[59].

La Gotenhafen, situaţia era şi mai oribilă. Către sfârşitul lui ianuarie 1945, când vaporul *Wilhelm Gustloff* se pregătea să preia un transport de refugiaţi, echipajul fu stupefiat de cele văzute. "*Pe chei, să tot fi fost în jur de 60 000 de persoane…*", îşi aminteşte mecanicul secund Walter Knust. "*Îndată ce am coborât pasarelele, oamenii s-au avântat pentru a urca pe vapor. În confuzia ce s-a creat, mulţi copii au fost separaţi de părinţii lor. Fie copiii s-au trezit pe vapor şi părinţii nu, fie părinţii au urcat pe punte iar copiii au rămas pe chei*"[60].

Pachebotul de croazieră *Gustloff* era prevăzut pentru 2000 de pasageri, plus membrii echipajului. La 30 ianuarie însă, când a ridicat ancora pentru ultima oară, vaporul alb ca neaua avea la bord peste 6000 de refugiaţi. Pe când părăsea portul, drumul lui era blocat de ambarcaţii mai mici, pline de refugiaţi ce sperau să se urce din mers pe *Gustloff*.

"*Luaţi-ne cu voi*", strigau refugiaţii. "*Salvaţi măcar copiii!*" "*Le-am coborât scările de frânghii. Toţi cei de pe aceste*

ambarcaţii, ce nu puteau înfrunta marea, s-au urcat de bine de rău pe vaporul nostru", declara operatorul radio Rudi Lange. "*Când urcatul pasagerilor s-a încheiat, unul dintre ofiţeri mi-a spus să semnalez, pe cât ami amintesc, că avem la bord aproximativ 2000 de persoane suplimentare*"[61].

În acea noapte furtunoasă, pe când vaporul înfrunta valurile violente, pline de gheaţă, sistemul de ventilație și canalizarea de pe *Gustloff* căzură în pană. Încărcat peste limitele normale, în vaporul ermetic inchis domnea o putoare de nedescris: de urină, excremente, de vomă[62]. Gemetele şi vaietele soldaţilor răniţi se amestecau cu plânsetele celor separaţi de părinţii sau de copiii lor, amplificând oroarea de nedescris. Astea însă nu erau nimic faţă de cele ce aveau să vină. Către orele 21^{00}, trei lovituri puternice fură resimţite de toţi pasagerii de pe *Gustloff*.

"*Vroom-Vroom-Vroom! Aşa s-a auzit"* – işi aminteşte un băieţel ce a auzit loviturile celor trei torpile[63].

"*Auzind exploziile*", scrie inginerul Knust, "*am ştiut imediat ce urmează. Motoarele s-au oprit, apa mării a intrat în sala maşinilor. Sub puterea exploziei, nava s-a răsturnat către tribord. Apoi s-a ridicat, şi s-a înclinat către babord. M-am încălţat, mi-am luat vesta şi am ieşit pe coridor*[64]".

Cuprinse de panică, miile de oameni de pe punte s-au înghesuit către trecerile înguste, zdrobindu-se unii pe alţii, în tentativa disperată de a ajunge la bărcile de salvare[65]. "Toţi alergau în toate părţile şi strigau. Alarma suna într-una", îşi aminteşte unul dintre pasagerii terorizaţi[66].

"*Prin mulţimea de oameni, am reuşit să ne croim drum către bărci*", declară Paula Knust, soţia ofiţerului de pe navă. "*Ne-am trezit în vântul ca de gheaţă. Aveam pe mine doar un pantaloon, o cămaşă şi o vestă. Vaporul era deja foarte înclinat, Valurile ameninţătoare păreau foarte mari. Nici nu vă puteţi imagina cât de oribil este să priveşti acest spectacol*"[67].

Majoritatea bărcilor de salvare erau îngheţate. În panica ce domnea, unele dintre bărcile ce au putut fii eliberate au fost rău conduse, răsturnând în apă pasagerii ce urlau de groază. Walter şi Paula Knust s-au agăţat de o barcă ce reuşise să scape. "*Pe când am atins apa*", îşi aminteşte soţul, "pe partea dinspre navă vedeam oamenii de pe punte cum săreau în apă. Mi-am zis că toţi aceştia vor îngheţa de moarte şi se vor îneca. Era atât de frig!"[68]. Efectiv, apa era atât de rece încât cei ce săreau peste bord ar fi putut la fel de bine să sară în ulei fiert sau în acid, căci şansele de salvare ar fi fost la fel de nule. În câteva secunde, cel mult câteva minute, înotătorii în dificultate erau deja morţi.

Megafoanele de pe vapor se străduiau să încurajeze oamenii: "*Pachebotul nu se va scufunda. Vapoarele de salvare sunt pe drum*". Îngheţate şi înfricoşate, miile de persoane se înghesuie pe punte[69]. Convinşi că pereţii etanşi, din cală, vor rezista, şi că vaporul nu se va scufunda imediat, numeroşi pasageri se întoarseră în interior, pentru a scăpa de vântul ce tăia ca un cuţit de gheaţă, temperatura fiind de minus 20^0C. Din păcate, răgazul

fu de scurtă durată. La orele 22[00], o scuturătură puternică sfâşie pachebotul în două, pereţii etanşi din cală explodară, iar marea năvăli chiar în acea clipă. În câteva secunde, înclinate cum erau, ambele jumătăţi ale lui *Gustloff* se învârteau[70]. În vârstă de 16 ani pe atunci, Eva Luck era în sala de bal, cu mama ei şi cu o soră mai mică:

> Sala de muzică s-a înclinat dintr-o dată şi un strigăt sinistru urcă din pieptul tuturor celor de acolo. Căzură grămadă cu toţii, către unghiul dinspre ieşirea pe punte. Un pian cât toate zilele aluneca ba într-un sens, ba în altul, măturând femeile şi copii din calea lui. La un moment dat, cu un zgomot discordant, pianul percută închiderea către babord. A fost de parcă un pumn uriaş a lovit toate clapele odată[71].

În alte părţi ale epavei, multe victime fură proiectate direct în mare, inclusiv prin ferestrele închise de pe punte[72]. În mijlocul strigătelor disperate, al sirenelor ce urlau şi al mării ce umplea orice spaţiu disponibil, răsunau împuşcăturile celor ce nu mai puteau ieşi de dedesubt, care îşi luau singuri zilele.

Ieşită ca prin minune din sala de bal, cu ajutorul unui marinar, Eva Luck încercă cu disperare totul, fără să aibă vreo idee despre ce s-ar mai putea face:

> Mama uitase să mă încalţe ca lumea. Mergeam greu, în pantofii cu toc, către scara metalică din interiorul navei, care permitea ieşirea către exterior. Cei din jur se răsturnau, când nava se mişca brusc. Am reuşit să mă agăţ de scară şi am tras-o după mine şi pe sora mea… Mama a reuşit şi ea să ajungă pe puntea superioară, unde dezastrul era teribil, Am văzut cu oroare coşul navei culcat aproape paralel cu marea. Oamenii săltau în ritmul scuturăturilor epavei, sirena urla într-una, apa valurilor mă stropise până la genunchi. Am întins mâna către sora mea ce era să cadă. Nu simţeam decât apa ce mă împingea într-o parte[73].

Din fericire pentru Eva şi alţi câţiva, forţa apei şi inundaţia punţii eliberă un anumit număr de plute de salvare. Pe când supravieţuitorii se închesuiau să urce pe aceste plute, pachebotul îşi începu coborîrea rapidă şi finală. "*Dintr-o dată*", îşi aminteşte o femeie, de pe una din bărcile de salvare, "*mi se păru că toate luminile pachebotului s-au reaprins. Întreaga navă strălucea de lumină, sirenele urlau peste mare*"[74]. Iată ce spune Paula Knust, care a văzut aceeaşi tragedie:

> Nu pot uita sunetul puternic şi clar al sirenelor, pe când *Gustloff*, cu toate luminile aprinse, făcu plonjonul final. Vedeam foarte bine pe cei încă la bordul lui, agăţaţi de ce se putea. Când vaporul s-a scufundat, toţi strigau, aşa agăţaţi cum erau. În jurul nostru, oamenii înotau sau pluteau pe apă. Văd încă mâinile lor, cum se agăţau de marginea bărcii. Aceasta însă era prea plină pentru a mai putea lua pe cineva[75].

Mai târziu, când navele de salvare ajunseră la fața locului, ceva mai puțin de nouă sute de supraviețuitori au putut fi scoși din apă. Ceilalți dispăruseră – adică în jur de 7000 de bărbați, femei și copii. Coșmarul însă nu se terminase. Navele de salvare i-au depus pe cei salvați pe același chei al portului Gotenhafen. După mai puțin de 24 de ore și după teribila noapte a

naufragiului, mulți dintre cei salvați se regăsiră exact în portul de plecare, căutând cu disperare un nou mijloc de salvare[76].

Tăvălugul Armatei roşii se apropie. În nenumărate sate şi oraşe germane se repetă acelaşi scenariu, bine pus la punct, după cum arată jurnalul unui preot catolic din Klosterbrueck:

> 21 ianuarie 1945. Oricât ar fi de incredibi, populaţia are intenţia să rămână pe loc. Ea nu se teme de Ruşi. Informaţiile conform cărora, în nu ştiu ce sate, ar fi fost violate toate femeile, iar bărbaţii răpiți și trimiși undeva la muncă, sunt fără îndoială exagerate. E clar: ce-ar mai fi pe lumea, dacă Goebbels ar spune într-adevăr tot adevărul? Numai adevărul?...
>
> 22 ianuarie 1945. Mitralierele se aud tot mai aproape, câteva obuze au picat pe clădirile din vecinătate, care continuă să tremure. Cei din pivniţă întreabă cum se vor comporta Ruşii. Asta mă întreb şi eu…
>
> Aceeaşi zi ceva mai târziu: Am avut prima întâlnire cu ei şi suntem ceva mai liniştiţi. Nu sunt chiar aşa răi, cum am crezut. Auzind pe Ruşi cum se deplasează în biserică, deasupra pivniţei, le-am ieşit în întâmpinare. Doi soldaţi ruşi au privit pe uşă, întrebându-ne dacă nu sunt soldaţi germani înăuntru. Aveau o privire bizară şi se vedea frica pe figura lor. Un Rus a păzit uşa pivniţei toată noaptea.
>
> 23 ianuarie 1945. După ce trupele din prima linie şi-au continuat avansul, a sosit un nou val de Ruşi. Doi dintre ei au intrat în pivniţă şi au tras mai multe focuri în tavan, cerându-ne să le dăm ceasurile de pe mână. Au confiscat paisprezece ceasuri cu brăţară. Apoi au sosit alţi trei Ruşi, care au mâncat precum animalele sălbatice, mâncarea ce li s-a dat. Vinul l-au băut de parcă ar fi fost apă. Spuneau tot timpul că « războiul este foarte bine aici…»
>
> 25 ianuarie. Toată noaptea, Ruşii s-au preumblat prin capelă, ne-au percheziţionat, ne-au supus la interogatorii. Au ordonat unei femei să îşi ia copilul şi să plece. După ce au violat-o, afară, ne-au retrimis-o. Ea a revenit în capelă cu micuţul în braţe; pe obrajii ei curgeau lacrimi… În cursul dimineţii, trei femei din sat au venit la capelă. Vicarul abia le-a recunoscut. Feţele le erau deformate de frică şi de teroare. Ne-au spus că familii întregi au fost împuşcate de către Ruşi. Fetele ce au refuzat să se lase violate şi părinţii care au încercat să îşi apere copii au fost împuşcaţi…
>
> 26 ianuarie 1945. Noaptea ce a trecut a fost extrem de agitată. Unele după altele, grupuri întregi de soldaţi percheziţionează casa… Când se deschide uşa, murim de frică…
>
> 27 ianuarie 1945. Noi, preoţii, am fost autorizaţi să ieşim din capelă, o jumătate de oră, pentru a o îngropa pe Margareta, în curte. Biată fată. Bine că ai murit… Cel puțin nu ai avut cunoştinţă de ce au făcut Ruşii corpului tău!
>
> 28 ianuarie. Din nou, noaptea a fost foarte tulbure. Călugăriţele sunt din ce în ce mai speriate, mai nervoase, dorm mai puţin decât noi. Adesea le aud vorbind: « Păcat că nu am plecat înainte de venirea Ruşilor![77]».

La sfârşitul lui ianuarie, Armata germană reuşeşte să încropească un front şi să facă faţă Ruşilor ce o urmăresc. Ofensiva rusă a fost atât de rapidă încât liniile sovietice de aprovizionare nu au putut ţine ritmul. De altfel, un dezgheţ neaşteptat a scos râurile din albie şi a transformat multe drumuri în mlaştini. În aceste condiţii, avansul Armatei Roşii a devenit

aproape imposibil. Pe când enclavele izolate continuă să-i reţină pe Ruşi, mai ales în lungul coastei baltice, cea mai mare parte din Armata germană ocupă poziţii defensive pe Oder, ultima barieră naturală înainte de Berlin. Deşi răgazul este utilizat pentru regrupare şi distribuire de arme Gărzilor Patriotice Volkssturm, moralul soldaţilor din Wehrmacht a primit o serioasă lovitură. Forţa incredibilă şi furia atacului rusesc i-au convins pe cei mai mulţi militari că înfângerea este inevitabilă. Pentru masa civililor îngoziţi ce se grupează cum pot, incredibila barbarie şi cruzime sovietică anunţă cât se poate de clar că sfârşitul va fi mai apocaliptic şi mai sinistru decât şi-au imaginat cei mai pesimişti dintre noi.

Mai întâi, zvonurile incredibile, răspândite de refugiaţii prinşi de panică, ne-au dat o idee despre oroarea ce se apropie. Apoi, amploarea atrocităţilor comise de Ruşi a fost confirmată de unităţile care, cu ocazia unor contraatacuri locale, au recuperat mici porţiuni de teren, pierdute cu câtva timp în urmă.

"Ei au intrat în fiecare sat şi în fiecare oraş" scrie cineva care a vorbit cu soldaţii."Trupele germane au văzut scene de groază: băieţi arşi de vii, bărbaţii din Armata populară stropiţi cu benzină şi arşi, lăsându-se în viaţă câte un supravieţuitor, pentru a povesti şi duce vestea acestor atrocităţi. În anumite sate, Ruşii au fost surprinşi în paturile calde ale femeilor pe care le violau. Numeroşi francezi, prizonieri de război, au murit apărând femeile şi copiii germani"[78].

Stupefiat de cele văzute şi auzite, un ofiţer german a încercat să dea un sens acestei catastrofe, să înţeleagă spiritul celor ce îşi fac o plăcere din a viola aceeaşi femeie de zeci de ori, deşi alte femei sunt disponibile, chiar acolo".

In spatele acestor atrocităţi este o ură profundă, ceva care nu poate fi explicat prin fraze despre bolşevism şi mentalitatea asiatică, sau prin ideea că soldaţii ruşi au considerat totdeauna femeile învinșilor drept prada lor de război... Am fost în Polonia, în 1939, când Ruşii au ocupat jumătatea lor din această ţară. Atunci, nu am auzit de vreo femeie violată[79].

Concluzia ofiţerului respectiv este că cele petrecute "arată forţa teribilă a propagandei"[80].

Sute de mii de oameni masacrați, milioane de femei violate, alte şi alte milioane de oameni aduşi în stare de sclavie. Toate acestea, nu erau mare lucru faţă de ceea ce avea să urmeze.

"*Germanii au fost serviţi, dar insuficient*", urla jidovul Ilya Ehrenburg cu triumfalismul semit specific. "*Aleargă încă. Nu au murit toţi. Nimeni și nimic nu ne poate opri. Cine să ne oprească? Oderul? Volkssturm? Gărzile Patriotice? Nici gând ! Prea târziu, Germanie! Crapă Germanie! Urlă-ți agonia Germanie! Ora revanşei a sunat!*"[81].

IV

DISTRUGERE ÎN CRESCENDO

La începutul lui februarie 1945, conducătorii celor mai puternice trei ţări din lume s-au întâlnit pentru o ultimă oară în Crimeea sovietică, la Yalta. Spre deosebire de întâlnirile anterioare, la Teheran, Casablanca şi în Quebec, această reuniune la nivel înalt nu este un consiliu de război și strategie militară, ci mai curând un prilej de sărbătorire a victoriei. Întrebarea ce se pune nu mai vizează certitudinea victoriei ci momentul acesteia, adică durata războiului. Va mai dura războiul câteva săptămâni, sau câteva luni? În consecinţă, atmosfera banchetului, din noaptea precedentă negocierilor oficiale, este foarte destinsă, amicală, triumfală. S-a mâncat nisetru, carne de pasăre, vacă, deserturi peste deserturi, au curs râuri de şampanie, fluvii de votcă… După ce și-au pus burta la cale, « Cei Trei Mari » au glumit și sporovăit[1].

Cu una sau două excepţii, probabil, cei « Trei Mari » de la Yalta sunt mutrele cele mai cunoscute de pe pământ. Winston Churchill, rotunjor ca o scroafă şi beţiv ca o gaură, pe jumătate American, după cum se ştie, are aerul unui boldog englezesc, cu nelipsita havană în colţul gurii, pălăria neagră şi foarte speciala « rigiditate a buzei superioare ». Vizibil bolnav, pe căruciorul lui de olog complexat și binișor plecat de acasă, Franklin Roosevelt joacă rolul celui mai civilizat dintre cei trei – politicos şi sclifosit până în vârful unghiilor. Stalin clipeşte des, face cu ochiul, părul lui pare dur şi gros ca un covor oriental. Deşi nu măsoară decât 1,58 metri, corpolenţa masivă a dictatorului sovietic personifică mastodontul roşu pe care îl conduce[2]. În ciuda evidentelor deosebiri fizice şi intelectuale, cei trei au o particularitate comună ce subliniază și întregește banalitatea şi platitudinea contradicţiilor exterioare. Caracteristica lor comună este ura tenace şi fără de limite nu numai faţă de Adolf Hitler şi naţional-socialismul german ci faţă de întreaga Germanie, de întreg poporul german.

În ciuda campaniei de promisiuni pe tema menţinerii Statelor Unite în afara Războiului mondial, odată reales la Casa Albă, Franklin Roosevelt a manevrat în culise exact în sens contrar. Nereuşind totdeauna să-i convingă pe Americani că războiul cu Germania este în interesul lor, Roosevelt a impus un embargo devastator Japoniei, aliata Reichului german. Provocând Japonia, Roosevelt spera un atac din partea acesteia, ceea ce i-ar fi permis să intre în război pe « uşa din spate ». Obligaţi să facă faţă unei sufocări economice lente, Japonezii au răspuns cavalereşte la Pearl Harbor, în decembrie 1941. Visul lui Roosevelt deveni astfel realitate. Mai târziu, când ministrul său de Finanţe, Henry Morgenthau, a propus un plan pentru

transformarea Germaniei într-o păşune în care urmau să fie îngropaţi zeci de milioane de Germani, ologul Roosevelt a fost partizanul cel mai fervent al acestei drăgălăşenii epocale a democrăciei americane.

« *Vreau să-i aduc pe Germani la sapă de lemn, cel puțin pentru cincizeci de ani* », afirma Roosevelt printre ai săi.

La Casablanca, în 1943, cu ocazia întâlnirii cu Churchill, Roosevelt a declarat că Germania va fi obligată să se predea fără niciun fel de condiţii. Suprimând astfel orice posibilitate de negociere cu Hitler, declaraţia preşedintelui American însemna nu numai că Germania se va bate până la ultima picătură de sânge ci şi moartea sigură a cârtorva sute de mii de aviatori şi de soldaţi aliaţi. Prin aceeaşi declaraţie, preşedintele American deschidea în faţa Armatei roşii perspectiva de a cuceri o bună parte din Europa, care urma să cadă într-o adevărată sclavie.

Deşi se arăta adesea călduros şi simpatic, iar unii îl credeau chiar sensibil, ura lui Churchill faţă de tot ce era german data cel puţin de pe vremea Primului Război mondial. Nimic nu ilustrează mai bine ura şi antipatia premierului britanic faţă de Germania decât campania teroristă dusă de aviația militară engleză, R. A. F. Graba cu care Churchill era gata să dezlănţuie războiul bacteriologic şi planurile lui de invadare a ţărilor neutre, pentru a atinge mai uşor Reichul german, constituie o dovadă suplimentară a scrântelii, ostilităţii şi resentimentelor patologice ale premierului britanic[3].

Spre deosebire de Roosevelt şi Churchill, ura lui Stalin faţă de Germani nu era numai rasială, ci și de opoziţie politică sau ideologică. Crizele de paranoia ale lui Stalin sunt legendare, dar bănuielile, complexele și planurile lui ucigaşe vizau deopotrivă compatrioţii săi, nu numai alte popoare. În anii treizeci, milioane de ţărani ucrainieni şi ruşi au fost flămânziţi în mod deliberat, până la moarte, printr-o foamete organizată « ştiinţific » de către nomenclatura stalinistă. Se estimează că între zece şi douăzeci de milioane de oameni, care au refuzat colectivizarea sau care erau consideraţi nesiguri, au primit o pedeapsă echivalentă cu moartea, căci asta însemna deportarea ca sclav în Gulagul siberian[4]. În aceeaşi perioadă a anilor treizeci, mii şi mii de ofiţeri şi alţi militari au fost lichidaţi pentru simplul fapt că nu erau bolşevici sau marxişti suficient de zeloşi.

"*Nici interzicerea ocupării unei slujbe conform pregătirii, nici persecuţia, azilul de nebuni sau exilul nu păreau o pedeapsă suficientă pentru cei pe care Stalin îi considera periculoși*", va scrie Alexandru Soljeniţîn, cel care mai târziu va sfârşi prin a cunoaşte cu adevărat metodele călăului de la Kremlin. "*Moartea era singurul mijloc sigur de a regla socotelile cu adevrsarii. Dacă pleoapele de jos ale lui Stalin se pliau într-un anumit fel, condamnarea ce lucea în ochii acestuia era totdeauna la moarte*[5]".

Când forţele sovietice invadară Polonia, în 1939, una dintre inimaginabilele barbarii ale lui Stalin a constat în reunirea şi

executarea a peste 15 000 de ofiţeri şi intelectuali polonezi, eliminând astfel posibilitatea oricărei eventuale opoziţii.

Conştient de trecutul regimului sovietic şi îngrijorat de impactul pe care isprăvile viitoare ale acestuia, în Europa, le-ar putea avea asupra Englezilor dezgustaţi, Churchill a acoperit prin toate mijloacele posibile comportamentul barbar și sângeros al aliatului său comunist.

O instrucţiune secretă a poliţiei secrete britanice către înalţii funcţionari, ziarişti şi diverșii făcători de opinie publică se răspândeşte în presa și propaganda englezească:

> Nu putem schimba bolşevicii, dar putem să ne salvăm pe noi înşine de consecinţele faptelor lor. Divulgarea celor petrecute în ultimul sfert de secol ar face puţin credibile simplele dezminţiri. Singura alternativă pentru propaganda noastră războinică este distragerea atenţiei publicului de la ansamblul subiectului. Experienţa a arătat că cea mai bună metodă este născocirea de atrocităţi pe seama inamicului. Din păcate, publicul nu este la fel de receptibil ca pe vremea « *uzinelor de cadavre* », « a *bebeluşilor mutilați* » sau a « *Canadienilor răstigniţi* » – din primul Război mondial. Colaborarea voastră este solicitată cu toată ardoarea, în scopul deturnării atenţiei generale de la cele comise de Armata roşie. Veți susţine fără rezerve învinuirile ce vor fi lansate contra Germanilor… care au fost şi vor fi încă inventate de către guvernul britanic[6].

Conferinţa de la Teheran, din 1943, a fost o bună ocazie de deschidere a ochilor, celor ce se îndoiau cu privire la intenţiile lui Stalin în Germania, după ce Armata roşie va fi luat în stăpânire această țară. Ridicând paharul de votcă pentru al nu ştiu câtelea toast, liderul bolşevic anunţă dintr-o dată: "*Ridic paharul pentru justiţia cea mai rapidă cu putinţă contra tuturor criminalilor de război germani: justiţie în faţa unui pluton de execuţie. Beau pentru tovărăşia noastră, pentru a-i lichida cât mai repede, pe toţi, după ce îi vom captura. Trebuie să fie cel puţin 50 000*"[7]. Îmbibat de alcool ca o sugativă, Churchill se face că protestează: "*Poporul britanic nu va susţine niciodată un astfel de asasinat în masă… fără un proces echitabil*"; Stalin a zâmbit cu gingășie, pleoapele i s-au lăsat în jos și ochii i-au strălucit semnificativ. Părea « extrem de amuzat[8]» de justiția britanică. Știa el ce știa!

"*Poate că*", îi întrerupse preşedintele American, "*am putea spune că în loc să executăm sumar 50 000 de persoane, ne-am putea înţelege pe un număr ceva mai mic. Ce aveţi de spus, de exemplu, despre cifra de 49 500?*[9]".

Întrebat asupra acestei chestiuni, cerându-i-se părerea în mod expres, Eliot Roosevelt, fiul preşedintelui şi general de brigadă în armata americană, se arătă mai diplomat decât oamenii de Stat:

> Nu cumva afacerea asta este prea academică? Pentru o bună parte dintre cei 50 000, soldaţii ruşi, americani şi britanici vor rezolva problema prin luptă. Aş dori să fie lichidaţi nu numai cei 50 000 de criminali de război ci și alte sute de mii de naţional-socialişti.

Stalin radia de plăcere. Înconjurând masa, a venit către mine, mi-a pus braţul tovărăşeşte pe umăr şi mi-a spus: Excelent răspuns! Un toast în sănătatea mea! M-am înroşit de plăcere[10].

În ciuda reputaţiei meritate a lui Stalin de a fi cel mai mare ucigaș din istoria omenirii, Franklin Roosevelt este un admirator fervent al dictatorului, pe care îl apără ori de câte ori este cazul. Pentru a da dictatorului bolşevic o faţă de băieţel cuminte şi a-i convinge pe Americani că Stalin este un magnific şi nobil aliat, Roosevelt începe să-l numească « Unchiul Joe ».

"*Aaaa, bineînțeles, este un om ce combină o extraordinară şi implacabilă determinare cu un umor desăvârşit*", explică preşedintele American. "*Cred că este foarte reprezentativ în ce priveşte inima şi sufletul Rusiei: Sunt sigur că ne vom înţelege foarte bine cu el şi cu poporul rus*[11]".

Între ai săi, în privat, nevoia lui Roosevelt de a fi acceptat, răsfățat și iubit de dictatorul sovietic este de-a dreptul comică. "*Stalin detestă curajul înalţilor voştri funcţionari*", scrie Churchill preşedintelui american, ceea ce amintește lăudăroşenia infantilă a şloimilor patriei ceauşiste. "*El crede că Stalin mă preferă. Sper că va continua să creadă asta*"[12].

În ce-l priveşte pe el însuși, Stalin păstrează distanţa faţă de admiratorul său american, considerându-l o cârpă utilă. În ciuda faptului că nici el nici regimul lui nu ar fi supravieţuit mult timp, fără masivul ajutor American, contra maşinii de război germane, Stalin se arată iritabil faţă de preşedintele american, inclusiv în cele mai favorabile împrejurări, sau de-a dreptul dispreţuitor în altele. La un moment dat, cu ocazia Conferinţei de la Teheran, Roosevelt dă să îl întrerupă pe dictatorul sovietic, pe când acesta examina un document. "*Pentru Dumnezeu, lăsaţi-mă să-mi fac treaba*", se răsti Stalin către ologul din cărucior, punând întregul anturaj într-o situaţie neplăcută[13].

Nimic nu ilustrează mai bine relaţia de sens unic dintre cei doi oameni decât insistenţa lui Stalin de a pune în scenă întâlnirea de vârf, din februarie 1945, în propriul său bârlog, la Yalta, forţându-l astfel pe preşedintele american muribund, să călătorească jumătate de glob pentru întâlnirea cu cei doi bețivi și criminali notorii[14]. În ciuda insultelor, a umililor şi a lipsei şocante de respect, din partea lui Stalin, Roosevelt persistă a face o curte paranoiacă dictatorului sovietic.

"*Aş vrea să vă spun ceva*", se destăinui Roosevelt lui Stalin, cu ocazia banchetului de la Yalta. "*De doi ani ne telegrafiem între noi, primul ministru şi cu mine, numindu-vă cu foarte afectivul termen « Unchiul Joe »*[15]".

Neştiind că o astfel de familiaritate este considerată lipsă de respect, în Rusia, Roosevelt a fost foarte surprins văzându-l pe Stalin iritat şi gata să șteargă putina. Jena momentană a fost salvată de Churchill, care a avut ideea unui nou toast. În momentul de faţă, lumea întreagă este cu ochii pe Yalta, iar ceea ce vom stabili zilele astea, noi, cei « *Trei Mari* », va influenţa vreme de un secol întreaga omenire[16].

Practic, în ciuda toasturilor lui Churchill şi a comunicatelor de presă, Yalta s-a dovedit scena lui Stalin. Numai a lui. În februarie 1945, relaţia dintre cei trei bărbaţi de Stat ar fi putut fi descrisă în termini ca « Majestatea Sa şi cei doi pisoi betegi ». Din motive filosofice şi psihologice, Roosevelt nu refuză nimic lui Stalin. Din lipsă de caracter, Churchill face acelaşi lucru. Graţie armatei sale capabilă să pună capăt războiului, Stalin este vedeta momentului istoric. De altfel, dintre cei trei învingători, contribuţia Uniunii Sovietice o depăşeşte clar pe a celor doi aliaţi occidentali. În consecinţă, la împărţirea prăzii de război, va fi normal ca Rusia să primească partea leului.

Stalin promite « alegeri libere, fără nicio piedică », în ţările pe care armata lui deja le-a invadat. Nu îl doare gura să promită. Preşedintele american şi primul ministru britanic ştiu perfect care va fi soarta ţărilor şi a popoarelor din Europa de Est. Recentele evenimente de la Varşovia arată clar planurile lui Stalin cu privire la ţările cucerite de Armata roşie. Încurajaţi de ofensiva sovietică şi de promisiunile de ajutor ale Aliaţilor, Polonezii s-au revoltat contra Germanilor. În loc să ajute însă insurecţia poloneză, lucru ce i-ar fi fost foarte la îndemână, Stalin şi-a oprit armata la câţiva kilometri, asistând ca simplu spectator la distrugerea de către Germani a ameninţării poloneze la adresa comunismului[17]. Foarte puţine lucruri ar fi putut zdruncina însă poziţia lui Stalin în faţa aliaţilor săi occidentali, mai ales a lui Roosevelt.

Incidente ca cel de la Varşovia şi acceptarea lașă a tuturor exigenţelor sovietice, de către guvernele Angliei şi Statelor Unite, nu trec neobservate în ochii unor Americani precum James V. Forrestal, Ministrul Marinei, care nota în jurnalul său:

> Când un American sugerează să acţionăm conform nevoilor securităţii noastre, el riscă să fie considerat fascist şi imperialist. Dacă Unchiul Joe sugerează însă că ar avea nevoie de Ţările Baltice, de jumătate din Polonia, toată Basarabia şi acces la Mediterană, toate vocile îl aprobă, spunând că Stalin este un tip brav şi extraordinar, sincer şi agreabil, cu care este uşor să tratezi întrucât este explicit în tot ce doreşte[18].

Experienţa îi arată lui Forrestal că protestele contra politicii sovietice sunt imediat reduse la tăcere.

Un alt subiect, asupra căruia Stalin insistă la Yalta, este soarta celor două milioane de foşti cetăţeni ruși, fugiți în Germania pentru a scăpa de persecuţia din ţara lor. Mulți dintre aceştia au trecut de partea Nemţilor, în lupta comună contra comunismului. Odată în plus, Roosevelt se arată foarte conciliant şi cu privire la această cerere a lui Stalin[19].

Subiectul principal al discuţiilor de la Yalta este însă soarta inamicului principal sau, cum spunea Churchill, « *Viitorul Germaniei – dacă aceasta mai putea avea vreun viitor*[20]». Pe Frontul de Vest, Aliaţii îşi revin cu greu după cvasi-catastrofa din munţii Ardeni. În răsărit, soarta Germaniei se scrie cu sânge, în vreme ce armata sovietică jefuieşte crunt Prusia, Pomerania şi Silezia. « Cei Trei » au decis că Victoria fiind asigurată, Reichul

va fi împărţit ca un cadavru, poporul german urmând să devină turma de sclavi a Uniunii Sovietice. Deşi se anunţase solemn că "*Naţiunile Unite nu vor participa la traficul de fiinţe omeneşti*", când Stalin îşi propune planul în această privinţă, Roosevelt îl califică o « *idee foarte sănătoasă*[21]».

Aparent minor, alt subiect discutat la Yalta a fost cererea lui Stalin privind bombardarea masivă a Germaniei răsăritene, în scopul facilitării avansării Armatei Roşii către Berlin. Doritor să arate aliatului său că poate conta pe Marea Britanie şi mai ales pe R. A. F., Churchill acceptă imediat cererea lui Stalin. Făcând aceasta, o ţintă foarte specială îi veni în minte, una pe care Harris, mareşalul englez al Aviaţiei, o solicită de mai multe luni. Dresda şi distrugerea ei furnizează lui Churchill ocazia de a demonstra lui Stalin şi lumii întregi că soarele nu a apus încă pe deplin în puternicul Imperiu britanic de altădată[22].

Negocierile de la Yalta se încheie la 11 februarie, cu care ocazie « Cei Trei » semnează declaraţia comună şi un comunicat de presă, după care îşi iau un adio foarte sentimental.

Declaraţia celor « Trei Mari » stipulează că "*Intenţia noastră nu este de a distruge poporul german*"[23].

Mulţi dintre ziariştii ce au scris despre Yalta au crezut probabil Declaraţia celor « Trei », ca și alţi oameni din lume, obişnuiţi să se îmbete cu cuvinte. Cei pe care această declaraţie îi atingea foarte de aproape, adică supravieţuitorii germani ai războiului, nu au crezut însă nicio clipă minciuna gogonată de la Yalta. Nemţi ştiau din proprie experienţă la ce se pot aştepta, iar această cunoaştere nu putea fi cuprinsă în cuvintele declaraţiei şi a comunicatului alcoolizant de la Yalta.

« *Fashing* » este un eveniment anual în Germania, un fel de sărbătoare populară, precum aceea a lui *Mărțișorului* sau a lui *Moș Niculaie*. Ea nu priveşte însă numai copiii, care îşi pun ghetuţele la fereastră, sau doar pe fetele și femeile ce își împodobesc pieptul. *Fashingul* îi priveşte mai ales pe adulţi. În seara de *Fashing*, Nemţii, care, de regulă, sunt foarte rezervaţi şi la locul lor, se îmbracă în haine extravagante, se întâlnesc cu prieteni sau necunoscuţi, umblă prin restaurante, baruri, teatre, participând la o bucurie colectivă, inofensivă şi fără vreun scop. Din cauza războiului, această sărbătoare, ca și altele, era aproape abandonată de populaţia Reichului devastat. Într-un singur oraş, tradiţionala *Fasching* era celebrată în continuare, iar în noaptea de 13 februarie, femeile, copiii şi bătrânii rămaşi la casele lor invadară străzile oraşului pentru sărbătorirea evenimentului.

Dresda era una una dintre cele mai însemnate comori culturale ale lumii. Cunoscut ca « Florenţa Elbei », vechiul oraş-lumină din inima Saxoniei era expresia materială a arhitecturii gotice şi a culturii medievale. La fiecare colţ, pe fiecare din

îngustele străzi ale vechiului oraş întâlneai un palat ornamentat cu cele mai monumentale sculpturi, o galerie de artă, un muzeu sau o impozantă catedrală seculară. Ca şi Paris, Roma sau Veneţia, frumoasa şi romantica Dresdă era destinată să dureze peste secole. De câteva decenii, Dresda era una dintre « opririle obligatorii » pentru călătorii ce traversau Germania, mai ales cei ce veneau din Marea Britanie sau din America[24].

Călduros şi ospitalier ca niciun alt oraş, rămasă intactă pe când întreaga Germanie devenise o ruină, Dresda era o surpriză incredibilă pentru mulţi dintre locuitorii ei şi un prilej de nelinişte pentru ceilalţi. Întrucât, în cinci ani de război, numai două raiduri aeriene minore se rătăciseră deasupra Dresdei, mulţi considerau că salvarea oraşului se datora reputaţiei sale de « oraş al artelor ». Fiind vorba de o valoare inestimabilă, de o adevărată bijuterie între oraşele Europei şi în cadrul culturii occidentale, nici măcar teroriştii aerului nu dispuneau de suficientă ură pentru a şterge de pe faţa pământului această frumuseţe[25]. Alţii credeau că Dresda scăpase neatinsă întrucât nu dispunea de niciun fel de industrie grea. Neavând niciun impact asupra mersului războiului, neînsemnata activitate productivă a oraşului nu putea constitui o ţintă credibilă pentru aviaţia inamică. În faţa scepticilor ce subliniau că alte frumoase oraşe germane, cu deloc sau prea puţină industrie fuseseră totuşi distruse în întregime de către Anglo-Americani, optimismul incorigibil al Dresdanilor inventa noi şi noi motive ce explicau supravieţuirea miraculoasă a Dresdei.

Potrivit unui zvon pe care şi-l şuşoteau mulţi locuitori ai Dresdei, o mătuşă a lui Churchill locuia de multă vreme în acest oraş, din care cauză aviaţia engleză îl evita. Alţii credeau că supravieţuirea miraculoasă a oraşului se datora enormelor investiţii americane, sau faptului că Dresda era un « oraş-spital » cu multe centre de cercetare medicală şi sanatorii de tot felul, fără să mai vorbim de cei 26 000 de prizonieri aliaţi internaţi chiar în acest oraş, care constituiau o explicaţie foarte logică[26]. Pentru numeroşi dresdani însă, cea mai valabilă explicaţie a supravieţuirii miraculoase a oraşului lor, în mijlocul mormanului de ruine al întregii Germanii, era scânteia de omenie ce persista încă în inimile piloţilor britanici şi americani. Dintre toate numele ce fuseseră atribuite Dresdei, cel care i se potrivea mai mult, în februarie 1945, era acela de « oraş al refugiaţilor ».

De când Germania fusese invadată de sovietici, în februarie 1945, milioane de Nemţi se îndreptau către Dresda, coloane peste coloane, cu trenul, pe jos sau cu căruţa. Câteva sute de mii de răniţi şi de înfometaţi ajunseseră deja la Dresda, unde eşuaseră precum naufragiaţii pe o insulă. Gara principală a oraşului devenise un fel de oraş în oraş, mii şi mii de persoane pierdute şi de orfani trăind cvasi-permanent în diversele săli de aşteptare, devenite neîncăpătoare. În vârstă de 17 ani la data respectivă şi lucrând pentru Crucea Roşie, Eva Beyer ne-a lăsat o mişcătoare descriere a agoniei dresdane :

Copii îşi căutau părinţii; la rândul lor, aceştia îşi căutau copii; peste tot auzeai chemările disperate ale unora și altora. Un băieţel de nouă ani, ce îşi ţinea de mână sora lui de patru ani, mi-a cerut ceva de mâncare. Întrebându-l unde îi sunt părinţii, băieţelul mi-a răspuns: « Bunica şi bunicul au murit culcaţi în căruţă, iar mama s-a pierdut ». Copiii nu mai aveau nici lacrimi în ochi… Undeva, într-un adăpost încropit, am găsit o femeie înconjurată de 23 de copii, niciunul dintre aceştia nefiind copilul ei. Cu trei săptămâni în urmă, îşi îngropase propriul ei copil, mort de frig şi de amigdalită. Am întrebat-o de unde vin cei 23 de copii şi cum a reuşit să-i adune. Mi-a răspuns că părinţii acestor copii sunt morţi sau pierduţi şi că « cineva trebuie să aibă grijă de ei…». Feţele acestor copii nu mai arătau a feţe de copii. Toţi aveau feţele unor fiinţe ce traversaseră iadul: înfometaţi, răniţi, zdrenţăroşi, plini de păduchi. Pierduseră ceea ce avuseseră mai de preţ, adică securitatea şi dragostea părinţilor lor[27].

Oricât ar fi fost de dezastruoasă situaţia din gara principală a Dresdei, lucrurile nu stăteau altfel în restul oraşului. Populaţia de 600 000, din vremurile normale, se dublase, în ajunul zilei de 13 februarie 1945[28]. Oriunde şi-ar fi întors privirile, locuitorii Dresdei nu puteau vedea decât refugiaţi îngroziţi, înfometaţi, îmbrăcaţi în zdrenţe.

"*Restaurantele, cafenelele, barurile erau pline la maxim… Oamenii cărau valize, saci, pachete de tot felul*", scria o femeie. "*Oriunde te-ai fi dus sau întors, nu vedeai decât refugiaţii cu sarsanalele lor. Era teribil. Nu-ţi venea să-i priveşti, sau rămâneai cu gura căscată şi cu ochii pe ei. Asta nu se potrivea cu atmosfera normală pe timpul sărbătorii Fashing*"[29].

Totuşi, în ciuda mulţimii refugiaţilor şi a faptului că Ruşii erau la aproximativ 110 kilometri, mii de locuitori ai Dresdei erau decişi să coboare în stradă şi să sărbătorească cea ce avea să devină ultimul *Fashing* al războiului.

Sirenele Dresdei au început să răsune puţin înaintea orelor zece seara. Nu a existat nici un fel de panică. Obişnuiți cu alarmele, Dresdanii nu le mai luau în seamă. Foarte puţini se grăbeau către adăposturile anti-aeriene. Un bombardament părea puţin probabil în această noapte rece – noapte de *Fashing*, deci de sărbătoare. Cei mai mulţi Dresdani erau convinşi că şi această alarmă se va termina ca celelalte 171 ce o precedaseră[30]. Totuşi, câteva minute mai târziu, în locul obişnuitei sirene « *All Clear* », Dresdanii aud un cu totul alt sunet, o altfel de alarmă decât cele precedente.

"*Dintr-o dată*", spune o femeie surprinsă, "*un tunet şi un muget enorm au făcut să tremure întreg pământul. Să fie oare un cutremur de pământ?*[31].

Înainte ca această femeie şi, desigur, multe alte persoane, să fii putut ghicii răspunsul, cerul negru de deasupra Dresdei deveni strălucitor. Orbiţi şi îngroziţi, Dresdanii înţeleg că nu mai poate fi vorba de *Fashing*. "E lumină ca ziua, e ziuă de-a binelea, e mai multă lumină decât în oricare altă zi" – strigă un

prieten incredul al tânărului Gotz Bergander, care tocmai asculta ştirile la radio, într-un tren[32].

Foarte obosită, stagiara Crucii Roşii, Eva Beyer, tocmai se sculase şi se găsea în baie.

> Am văzut un fel de fulger, o lumină orbitoare… Ce poate fi asta? Am deschis uşa, am privit şi am văzut ce era. Cerul era plin de « pomi de Crăciun ». M-am dus imediat să-i anunţ şi pe ceilalţi locatari ai clădirii… Am alergat în toată casa strigând « Alarmă! Alarmă! » – am trezit toată lumea… Cinci familii locuiau în clădirea noastră. Toţi la un loc eram unsprezece femei, şase copii şi un bărbat, un fost soldat rănit. Apoi m-am întors în apartamentul meu să-i scol pe copii din pat. Copiii au început să strige, să plângă, nu înţelegeau ce se petrece, iar eu nu aveam timp să le explic.
>
> Am mers cu toţii în pivniţă unde am înfăşurat fiecare copil într-o pătură. Nu am avut timp pentru altceva. Eram numai în cămaşă de noapte, dar nu am simţit niciun fel de frig[33].

În gara principală, Gisela-Alexandra Moeltgen era în tren, şi vorbea cu soţul ei, aflat pe peron. Atunci au început să cadă luminile groaznice, cărora le spuneam « pomi de Crăciun ».

> Optimiştii au rămas în tren, pentru a fi siguri de un loc mai bun. Eu însă am smuls fereastra de carton, mi-am luat geanta, în care aveam bijuteriile şi strictul necesar, mi-am pus haina de blană pe umeri şi am ieşit pe geam, urmată de alţi câţiva. Am fugit cu toţii în lungul peronului ce era în obscuritate, constatând că barierele de ieşire erau închise. Am trecut pe deasupra, fiecare cum a putut. Poliţia ar fi vrut să intrăm în adăpostul anti-aerian al gării, deja supra-aglomerat. Noi aveam altă idee, altă dorinţă: să ne depărtăm cât mai mult de gară…
>
> Am alergat către Colegiul tehnic, care, pe cât se spunea, avea o pivniţă sănătoasă. Deasupra, foarte aproape, vedeam avioanele. Pivniţa Colegiului era plină. Cum am intrat înăuntru am şi leşinat. Aveam probleme cu inima. Eram foarte slăbită iar alergătura şi groaza mă epuizaseră. Cineva ne-a rugat să avansăm către fundul pivniţei, ceea ce am făcut cum s-a putut[34].

”*Avertisment de raid aerian*”, exclamă Claus von Fehrentheil, un ofiţer SS indignat, internat în spitalul militar, om ce pierduse jumătate de picior din cauza unui glonţ. ”*Toată lumea ştie că suntem într-un oraş deschis, celebru pentru comorile sale artistice, lipsit de orice apărare, declarat « oraş-spital »*”

> După mari eforturi am ajuns într-un adăpost, care era o pivniţă… Aveam impresia că alarma trebuie să fie o eroare. Un soldat ce fusese pe front, şi înţelegea despre ce este vorba, nu se simţea nici el bine în pivniţă, întrucât nu putea face nimic pentru a se apăra contra celor ce ne ameninţau… Am rămas cum s-a putut între galeria de trecere şi scările exterioare ale adăpostului anti-aerian[35].

”*Îmbrăcaţi-vă!, Îmbrăcaţi-vă! Repede! Coborîm în pivniţă!*” – strigau maicile din spitalul în care era Anne-Marie Lehmann, în vârstă de douăzeci de ani. ”*Bolnavii ce nu se puteau mişca au fost puşi pe fotolii rulante şi duşi în pivniţă. Când bombele au început să cadă, eram acolo de cinci minute… Credeam că va fi sfârşitul… Unii strigau, de groază, alţii se rugau. Tremurând, ne-am strecurat cum am putut şi ne-am adăpostit sub paturi*”[36].

”*Iadul se dezlănţuise atât de brusc încât nimeni nu a putut înţelege ce urma să se petreacă*” – îşi aminteşte Erika Simon, ai cărei părinţi avuseseră doar câteva secunde pentru a-şi duce

fetiţa, băiatul şi sora cea mare în pivniţă. ”*Îmi amintesc că am stat cu capul în poala mamei, sub o pătură, cu mâinile la urechi, pentru a nu mai auzi zgomotul oribil*”[37].

Val după val, bombardierele englezești aruncau tone de bombe peste noi. ”*Un enorm covor rulant şi zgomotos circula peste capetele noastre*”, gândea Gotz Bergander, pe când auzea zgomotul terifiant, ”*urletul continuu era punctat de explozii, de permanenta scuturare a pământului*”[38].

Peste încărcătura normală de explozivi, sute de bombe « *Blockbusters* » cădeau peste Dresda, distrugând cartiere întregi[39]. Catedrale seculare, palate, muzee, locuinţe, totul deveni praf şi pulbere, în câteva secunde. În gara principală, sutele de persoane ce nu s-au îndurat să-şi părăsească locurile, din trenurile atât de căutate, sunt sfâşiate sau arse de vii. La circul oraşului, spectatorii, animalele, artiştii sunt ucişi de suflul şi de schijele obuzelor; pe străzi, pe podurile peste Elba cei echipaţi pentru *Fashing* sunt ucişi cu miile.

Întrucât Dresda nu dispunea de niciun fel de arme anti-aeriene, bombardierele zburau atât de jos încât teroriştii din ele vedeau victimele alergând pe străzi. Deşi este noapte, Dresda “*este luminată ca ziua*”, împrejurare de care teroriştii aerului profită pentru a lovi din plin numeroasele spitale.

“*Noi, pacienţii*”, îşi aminteşte Claus von Fehrentheil, “*ne consolam cu gândul că până și cel mai mic spital avea pe acoperiş crucea roşie, pe fond alb. Pe măsură ce avansam în noapte, devenea limpede că crucea de pe acoperiş era o bună indicație pentru teroriştii aerieni ai Angliei*[40].

Anne-Marie Lehmann descrie ce a trăit în propriul ei spital: “*Şocuri, zgomote, urlete, zidurile tremurau sub impactul bombelor şi presiunea obuzelor fluierânde. Gândeam că ăsta ne este sfârşitul… Apoi, unul dintre medici a strigat « Toată lumea în pivniţă. Clădirea se va prăbuşi!...» Am fugit în clădirea vecină, pentru a-mi salva viaţa… Trăiam o panică de nedescris. Ceea ce doream era să ne salvăm viaţa*”[41].

Furia bombardamentului se intensifica. Locuitorii şi refugiaţii Dresdei nu aveau altă posibilitate decât să se facă cât mai mici, fiecare acolo unde se găsea. “*Priveam tavanul, mă aşteptam să se prăbuşească din clipă în clipă*” – asta a trăit Margaret Freyer, pe când se găsea într-o pivniţă împreună cu alte patruzeci şi trei de persoane. “*Într-un fel mă resemnasem. Aşteptam catastrofa finală. Nu m-am adăugat femeilor ce plângeau, nici celor ce se rugau – toate la fel de îngrozite, pe care am încercat să le calmez cum m-am priceput*”[42].

“*Atacul continua iar panica celor din jurul meu ajunsese la paroxism*”, îşi aminteşte Gisela-Alexandra Moeltgen, care se găsea în mulţimea celor din sub-solul Colegiului Tehnic. “*Apoi se auzi un strigăt: « Plecaţi toţi. Imediat. Clădirea se poate prăbuşi dintr-o clipă în alta ».* Ne-am strecurat prin ferestrele înguste ale pivniţei. Josul scării ardea. Clădirea era în flăcări… Flăcări, flăcări, flăcări peste tot. Nu vedeai decât flăcări”[43].

"*Vedeam pe tata cum se încordează contra unui zid", îşi aminteşte Erika Simon*; "*zidurile cădeau spre interior, iar tata se forţa să-l menţină pe unul, care ne-ar fi căzut în cap*"[44].

"*Apoi*" spuse fetiţa surprinsă, "*dintr-o dată zgomotul a încetat*"[45]. "*S-a instalat un calm absolut*", adaugă un alt martor[46].

Câteva minute mai târziu, liniştea incredibilă este ruptă de zgomotul binevenit al semnalului « *All Clear* ». Cei ce au ceasuri şi se gândesc să le privească sunt stupefiaţi : ceea ce a părut să dureze noaptea întreagă n-a ținut o jumătate de oră. În aceste aproape 30 de minute a dispărut una dintre cele mai vestite comori de pe pământ. Ieșind de prin pivniţe şi adăposturi, oamenii sunt stupefiaţi de cele ce văd cu ochii lor.

"*Momentul când am ieşit din pivniţă este de neuitat*", scrie adolescentul Gotz Bergander. "*Cerul şi noaptea erau iluminate în roz şi roşu. Clădiirile deveniseră nişte sumbre siluete negre. Norul de fum roşu acoperea totul… Cei ce alergau spre noi păreau zăpăciţi cu totul, pictaţi cu funingine, îmbrobodiţi cu pături umede în jurul capului… Nu auzeam decât « Totul s-a dus! Praf şi pulbere! Totul arde!»*"[47].

"*Nu vedeam decât clădirile şi casele ce ardeau. Nu auzeam decât strigătele oamenilor…*", îşi zise Margaret Freyer pe când ajunse în stradă. "*A fost groaznic. Eram absolut singură. Nu auzeam decât mugetul incendiilor. Din cauza scânteilor, a flăcărilor şi a fumului, abia zăream câte ceva*"[48].

Cei ce reuşesc să ajungă în stradă sunt aproape blocaţi de arborii scoşi din rădăcini, de stâlpii electrici prăbuşiţi[49], de măţăraia de fire telefonice, de clădirile devenite umbre şi siluete sinistre. Mulţi supravieţuitorii se întrebau dacă nu cumva totul este un coşmar, un vis, alţii încercau să găsească un colţişor mai sigur. Pompierii din împrejurimi făceau ce puteau pentru a stinge incendiile. Lucrătorii Crucii Roşii scoteau din dărâmături cadavre peste cadavre[50].

În acelaşi timp, parcul din centrul oraşului este teatrul unui cu totul alt tip de salvare. Ca întreaga Dresdă, magnifica grădină zoologică a oraşului a fost foarte greu încercată. Fiul lui Otto Sailer-Jackson, inspector zoologic, în vârstă de 60 de ani, îşi aminteşte:

> Elefanţii urlau de ţi se făcea părul măciucă. Adăpostul lor era în picioare, dar bomba căzută în spatele lui, îi zburase şi-i întorsese acoperişul cu susul în jus, pe aceleaşi ziduri. Masivele porţi metalice fuseseră îndoite ca hârtia, închiderile culisante fuseră zvârlite de pe şine şi din balamale. Când am ajuns în ieslea elefanţilor, aceasta era complet goală. O vreme, am rămas surprinşi. Urletele de jale ale pachidermelor ne-au semnalat poziția lor. Am ieşit pe terasa adăpostului zoologic, unde o elefănțică zăcea cu picioarele în sus, neputându-se mişca din cauza rănii abdominale ce-i aruncase afară stomacul, intestinele şi alte organe interne. O altă femelă elefant fusese proiectată de unda de şoc dincolo de bariera scăldătoarei. Priveam, tremuram, nu ne venea să credem ochilor. N-am putut face altceva decât să lăsăm animalele în voia Celui de Sus[51].

În alte părţi ale grădinii zoologice, cuştile şi adăposturile erau suflate de vânt, animalele cutreierau parcul la fel de îngrozite ca

oamenii. Când Sailer-Jackson s-a apropiat de o maimuţică, acesta a venit către el cu toată încrederea, cerând parcă ajutor. Inspectorul îngrozit constată că bietul animal nu mai avea decât două cioturi în locul braţelor. Scoţând pistoletul lui, Marin-Jackson a fost obligat să pună capăt suferinţei bietului animal[52].

Ajutorarea victimelor şi amenajarea unor spaţii la adăpost de frig şi vânt continua la miezul nopții 13/14 februarie. Fără ferestre, uşi sau acoperişuri, destule case încă erau în picioare. Unii curățau paturile de moloz şi cărămizi, alţii măturau cioburile, puneau un carton în locul geamurilor, încercau să încropească un adăpost. “*Dumnezeule, totul este absolut inutil*”, exclamă o femeie. “*Asta însă calmează, adoarme conştiinţa oamenilor*”[53].

Oricât de teribilă a fost distrugerea Dresdei, nimeni nu era pregătit, pe plan emoţional, pentru cele ce aveau să vină. La ora unu şi jumătate noaptea, pământul reîncepu să vibreze[54].

“*Cineva a strigat: Bandiţii se întorc!”,* îşi aminteşte tânărul Gotz Bergander:

> Efectiv, în mijlocul confuziei şi panicii generale, sirenele încep din nou să urle. Sistemul de alarmă al oraşului nu mai funcţiona, dar se auzeau sirenele satelor din vecinătate, ce vesteau al doilea atac. În momentul acela m-a cuprins panica şi pe mine, ca pe întreaga familie şi toţi cei din casa noastră. A fost o panică pe care nu aş fi crezut-o posibilă. Nu mi-aş fi închipuit că Englezii sunt capabili de astfel de sălbăticii, că vor arunca alte şi alte tone de bombe peste un oraş ce devenise deja un iad, un ocean de flăcări… Am alergat cu toţii către pivniţă[55].

Margaret Freyer a fost la fel de stupefiată, de îngrozită: “*Eu şi prietenul meu ne-am privit unul pe altul, unul mai îngrozit ca altul. Nu! Aşa ceva nu este posibil! Chiar vin a doua oară? Tocmai auzisem ştirile, la radio: « Bombardierele inamice se apropie de Dresda ». Vocea crainicului era oricum, numai fermă nu: M-am simţit lovit cu leuca. Bandiţii vin a doua oară! Îmi tremurau genunchii, abia mă ţineam pe picioare. Am coborît cu toţii în pivniţă*”[56].

Odată în plus, nefericiţii pacienţi ai spitalului militar, printre care şi Claus von Fehrentheil, se târăsc sau sunt transportaţi în adăpostul de dedesubt. “*Îndată ce am auzit motoarele*”, notează ofiţerul SS, “*am înţeles că de această dată avem de-a face cu şi mai multe avioane, mai multe decât cele din primul val*”[57].

Ploaia mortală se abate încă odată peste Dresda. O mie bună de bombardiere îşi varsă tonele de ură englezească şi bombele ucigaşe. Peste încărcătura obişnuită de explozibili, al doilea val aduce mii şi mii de bombe incendiare. “*Grindină continuă de bombe*”, îşi spuse îngrozită Margaret Freyer. “*Zidurile tremură, pământul se clatină, lumina s-a stins, poarta de oţel a fost suflată cât colo de explozii. În pivniţă reîncep scenele din primul*

bombardament… femeile jelesc, strigă, se roagă, una la pieptul alteia[58]".

"*A fost într-adevăr Iadul, Iadul pe pământ*", declară Gisela-Alexandra Moeltgen. "*Gândeam că totuşi, odată şi odată trebuie să se oprească*".

> Aveam impresia că toate avioanele încearcă să lovească chiar casa noastră, pentru că încă nu luase foc şi era luminată de vila în flăcări, de alături. Bombardierele treceau exact peste noi, sau cel puţin aşa ni se părea nouă. Continuam să strig « Deschideţi gura! ». Zgomotul bombelor, « bschi-bschi-bdchi-bum, bschi-bum!», venea val după val. Nu se mai termina. Scuturată continuu, casa stătea să se prăbuşească. Nimeni n-a remarcat când a căzut bomba chiar pe noi. Zgomotele se amestecau unele cu altele, greu de ştiut care de unde vine. În orice caz, unii au confirmat: s-a aprins şi casa noastră! Din acest moment, m-am simţit mai calmă: "Doamne mulţam! Bandiţii ne-au lovit. Totuşi încă suntem în viaţă"[59].

Contrar celor crezute de Gisela-Alexandra şi alte femei, majoritatea bombelor erau pline cu fosfor. Pe când Eva Beyer și mamele din jur s-au ghemuit peste copiii îngroziţi, Kurt, soldatul rănit şi lăsat la vatră, dispăru de parcă fu luat şi el de o explozie.

> Kurt este în spatele meu, iar eu sunt ghemuită între celelalte, în jurul copiilor. Dintr-o dată, discret, îmi spune la ureche: "Câteva bombe incendiare au pătruns în pivniţa cu cărbuni. Trebuie să le aruncăm afară!" Mă încurajez cum pot şi merg cu el. Trei bombe incendiare sunt în pivniţa noastră. Reuşim să aruncăm două afară.
>
> Cu a treia însă, care deja fumegă, nu putem face alta decât să o acoperim cu nisip în cele 30 de secunde disponibile, înainte să explodeze ca un foc de artificii[60].

În câteva minute, mii de bombe incendiare aprind ruinele Dresdei. Oceanul de flăcări se ridică la cer. Alt ocean de flăcări coboară către pământ. Neobişnuiţi cu bombardamentele şi uraganele incendiare, Dresdanii reacţionează cu întârziere. Erika Simon şi călugăriţele spitalului militar sunt împietrite de groază.

> Eram paralizate de oroare şi de frică, agăţate de Sora-stareță, în coridor, printre morţi și cei amputați de picioare, care erau pe tărgile lor, fără apărare, în mijlocul haosului. Grozăvia era indescriptibilă, de necrezut. Surorile catolice nu mai pridideau cu rugăciunile şi bobiţele de pe mătăniile lor. Nimeni nu-şi bătea capul să-i salveze pe cei ce urlau[61].

Claus von Fehrentheil, ofițer grav rănit, nu s-a lăsat ars de viu.

> Acum, în aer liber, nu mai sunt înconjurat de ziduri, ci de flăcări… Străzile sunt de nerecunoscut. Nicio cale de fugă. Zidurile se prăbuşesc. Grămezi peste grămezi de moloz. Fierbinţeala flăcărilor şi suflul exploziilor sunt foarte greu de suportat… Bruma de haine de pe mine arde sub ochii mei. Sting o flacără pe mâna stângă și se aprind două pe dreapta. Din cauza scânteilor, ochii au devenit inutili. Sunt orbit, poate chiar orb. Scânteile au provocat probabil găuri în corneea ochilor, ceea ce este foarte dureros. Mi-a fost imposibil să deschid ochii, măcar pentru o clipă, să văd unde mă aflu[62].

Margaret Freyer era la fel de decisă să scape cu viaţă:

> Să ies de aici! Numai să ies de aici! Trei femei, ce urcaseră scara din faţa noastră, revin îngrozite, ţinându-se de cap. "Nu putem ieşi de aici! Totul arde afară", strigă ele… Am încercat « trecerea » pregătită

în fiecare pivniţă, pentru a putea circula dintr-un subsol în altul. Am dat însă peste un fum atât de gros şi de înecăcios, încât respiraţia era imposibilă. Am urcat la parter, poate la etaj. Uşa din spate, ce dădea către curte, pe jumătate din sticlă, ardea cu totul. Ne întrebam, cum de arde sticla? Ar fi fost o nebunie să atingi sticla incandescentă. La intrarea din faţă, flăcările de un metru, un metru şi jumătate erau pe cale de a aprinde coridorul.

Nu puteam rămâne în clădirea cuprinsă de flăcări. Ne sufocam. Am coborît în pivniţă, ne-am luat valizele. Am muiat câteva batiste în apa dintr-o cadă şi le-am pus ude în buzunarul paltonului… Am făcut o ultimă tentativă de a-i convinge pe toţi să iasă afară, dacă nu vor să se sufoce. Nu a vrut nimeni. Am ieşit singură…

M-am pus în faţa intrării, pândind clipa în care flăcările ce ne invadau erau duse de curent în stânga sau în dreapta. Protejându-mă cu valiza am reuşit să trec prin flăcări şi am ajuns în stradă[63].

”Cineva a strigat: « *Toată lumea afară! Adăpostul este în flăcări* », *îşi aminteşte Maria Rosenberger*. “*Ajunse la etaj, am văzut că strada este în flăcări… Curentul împingea perdelele în flăcări către noi. Cărbuni aprinși cădeau din tavan, zburau din ferestre, din uşi… Am fugit toate către periferie, cu speranţa de a găsi aer respirabil, un spaţiu deschis*”[64].

Precum Maria şi însoţitorii ei, odată ajunse în stradă victimele fac imposibilul pentru a se depărta de centrul oraşului, unde s-a concentrat uraganul de foc. Se zice că în centrul sau în inima vechiului oraş temperatura trebuie să fi atins peste 1648 de grade[65]. Numai aşa se explică topirea acoperişurilor metalice, a cupolelor din cupru, a sticlei, ardeziei, gresiei, toate acestea topindu-se și amestecându-se într-o lavă demnă de focul Iadului. Un uragan de fum, flăcări şi praf aprins încinge vârtejurile de peste tot, din toate direcţiile, aerul rece de deasupra Dresdei fiind aspirat de enorma bulă de foc. Victimele dezorientate, refugiaţii ce aleg străzile nepotrivite, sunt luați pe sus de curentul aprins, precum fulgii.

”*Toată Dresda este un Iad*”, declară un adolescent. ”*În josul străzii, oamenii rătăceau neputincioşi. Mi-am văzut mătuşa. Se înfăşurase într-o pătură umedă. Văzându-mă, a strigat ceva… Uraganul de foc i-a acoperit ultimele cuvinte. Zidul unei clădiri se prăbuşi ca o avalanşă, îngropând mai multe persoane în tonele de moloz aprins. Norul gros de praf s-a amestecat cu fumul. Nu am mai văzut nimic*”[66].

”*Trebuie să fi fost ca în ultimele zile la Pompei*”, îşi aminteşte Eva Beyer. ”*Oamenii se târăsc pe mâini şi pe genunchi, cât mai aproape de pământ, pentru a putea respira cât de cât, fără să ştie însă dacă se depărtează de epicentrul unui foc sau dimpotrivă, intră într-un astfel de epicentru, într-o zonă sau alta a oraşului în flăcări*”[67].

În mijlocul acestui holocaust, târîndu-se practic orb, Claus von Fehrentheil ştia foarte bine că este la câteva secunde de moarte:

Era de prevăzut ce urma să se petreacă: oxigenul din aer era ars complet, din care cauză victimele devin inconştiente şi nu-şi dau seama că ard întru moarte. Orb cum eram, am acceptat situaţia, care nu putea fi alta. Deodată cineva mi-a atins umărul şi mi-a spus să

merg cu el. Găsise o potecuţă printre ruine şi a reuşit să mă scoată şi pe mine. Braţul unui camarad m-a condus prin Dresda în flăcări[68].

Precum von Fehrentheil şi ghidul său apărut în clipa crucială, alte victime încercau să ajungă la parcul oraşului sau spaţiile verzi din lungul Elbei. Încercările disperate ale Margaretei Freyer, care avea douăzeci şi patru de ani, erau identice cu cele ale altor mii şi mii de victime:

Din cauza oceanului de scântei şi a uraganului de foc nu pot vedea nimic. Nici strazile, nici grămezile de sticlă, grinzi, piatră, craterele dintre ele… Încerc să scap de scântei, bătând toba pe palton. Nu are nici un rost… Arunc paltonul. Îl abandonez. Lângă mine, o femeie urlă şi parcă dansează. Pământul îi frige tălpile: « Antreul meu arde, antreul arde complet! ». Îmi continui drumul, o aud strigând dar nu o mai văd. Încerc să alerg, mă clatin, mă prăbuşesc, mă ridic. Nu ştiu unde sunt. Nu mă pot orienta, căci nu văd nimic dincolo de trei paşi.

Dintr-o dată cad într-o gaură de bombă; să tot aibă vreo şase metri diametru şi mai bine de doi metri adâncime. Am căzut în fundul gropii, peste trei femei lungite acolo. Le strig să se ridice, le spun să nu rămână acolo, dar niciuna nu mişcă… Mă urc peste ele, îmi trag valiza, ies în patru labe din crater. Dintr-o dată, la stânga mea, văd altă femeie… Poartă un pachet în braţe, un copil. Aleargă, cade, se ridică, iar aleargă, iar cade – copilul zboară în flăcări. Ochii mei văd asta, dar eu nu simt aproape nimic. Femeia rămâne lungită pe pământ, complet imobilă…

Marea de jăratec este străbătută de strigăte de ajutor. Mi-am pus o altă batistă umedă pe buze, mâinile şi faţa îmi ard, pielea îmi cade, se scutură de parcă năpârlesc. La dreapta, un mare magazin a ars în întregime, multe persoane se învârt prin faţa lui. Abia intrată în acest grup înţeleg că “Nu, nu pot rămâne nici aici. Locul ăsta este complet înconjurat de flăcări“. Las grupul în spatele meu, mă clatin, cad, mă ridic, avansez… În faţa mea se deschide ceva care ar putea fi o stradă, una însă de scântei infernale ce se învârt ca nişte enormi covrigi aprinşi, când ating pământul. Nu am de ales. Trebuie să străbat această mare de scântei. Îmi pun o altă batistă umedă pe gură, traversez aproape perdeaua de scântei, cad şi sunt convinsă că nu mă voi mai putea scula. Pământul arde sub mine. Mâinile îmi ard precum focul… Tot una îmi spun, sunt atât de slabă…

Deodată văd alţi oameni, chiar în faţa mea. Strigă cu toţii, gesticulează… Apoi, spre marea mea stupefacţie, unul după altul cad la pământ. Mă târăsc un pas, încă unul, apoi încă doi… Ajung lângă o femeie ce cade alături de mine, mă uit cum se aprind hainele pe ea… Se vor aprinde şi ale mele? Groaza incredibilă pune stăpânire pe mine, repet în neştire că “nu vreau să ard, nu vreau să ard până la moarte, nu vreau să ard!“. Mă ridic, fac un pas, iar cad. Simt că nu sunt capabilă să mă scol, dar frica de a arde acolo mă ridică de la pământ. Mă târăsc, mă ridic, fac un pas, încă unul, iarăşi cad. Îmi pun ultima batistă umedă pe buze… Nu ştiu peste câte alte persoane am căzut. O singură idee concentrează tot ce a mai rămas din mine: nu trebuie să ard…

Odată în plus mă pun pe picioare dar iar cad. Înţeleg că asta e. Nu pot altfel. Trebuie să avansez în patru labe. Nu îmi mai simt corpul, dar ştiu că sunt vie. Dintr-o dată, nici nu ştiu cum, mă trezesc iarăşi în picioare. Ceva nu este în regulă, toate sunt atât de departe, nu mai aud, nu mai văd nimic, mă sufoc, mă târăsc… Să tot fi făcut vreo zece paşi când, dintr-o dată respir aer proaspăt. Parcă ar fi zefirul. Respir încă odată. Aer! Aer adevărat! Respir profund. Lucrurile încep să se clarifice, aud din nou, îmi simt gura uscată, simţurile reîncep să funcţioneze[69].

Graţie determinării şi energiei lor, ca şi Margaret Freyer, unii ajung la un loc mai ferit. Mulţi nu au avut această şansă. Singur, pe unul din dealurile mai depărtate, în afara Dresdei, un martor urmăreşte cu gura căscată acest masacru prin foc.

> Nu înţeleg ceea ce văd cu ochii mei. Sunt paralizat aici, în plină obscuritate. Am înţepenit cu totul, urechile mă dor de acest vacarm infernal… Ceea ce văd depăşeşte înţelegerea, depăşeşte imaginaţia, pare ireal… Marea de flăcări a cuprins întregul oraş, totul este în flăcări. Imensele limbi de foc roşu sau galben urcă la cer. Norii de pe cer au înnebunit şi ei, se deplasează cu rapiditate. Totul se amestecă în exploziile asurzitoare şi oceanul de scântei, bombardierele coboară şi se ridică precum un nor de păsări gigantice… Fără să fii văzut vreun alt mare bombardament aerian, înţeleg că este vorba de cu totul altceva. Cu totul altceva se petrece sub ochii mei[70].

Vederea din înalt era mai semnificativă. ”*Dresda era un oraş în care străzile erau fluvii de foc*”, declară un aviator englez[71].

“*La 20 000 de picioare înălţime*“, adaugă un camarad, ”*vedeam toate detaliile oceanului de flăcări, pe care nu le-am fi putut vedea altfel*”[72].

Pentru aviatorii ce s-au aventurat mai jos, vederea a devenit rapid şi mai personală. ”*Vedeam oamenii pe stradă*”, recunoscu membrul unui echipaj. ”*Am văzut un câine fugind şi traversând strada, mi s-a rupt inima de mila lui*”[73].

”*Doamne-Dumnezeule, bieţii oameni*”, murmură un aviator[74].

După o jumătate de oră, bombardierele şi-au epuizat bombele şi s-au întors la bazele lor. Echipat cu un aparat de filmat, un singur avion a rămas pentru a filma tragedia:

> După mine, o mare de foc acoperea cam 103 kilometri pătraţi. Simţeam în cabină căldura ce urca din marea de foc de dedesubt. Cerul era colorat în alb şi roşu iar lumina din interiorul avionului era aceea a unui foarte bizar şi tomnatic apus de soare. Deşi zburam ceva mai într-o parte, eram noi înşine îngroziţi de ceea ce vedeam, de impresionanta mare de foc. Vreme de mai multe minute, înainte de a ne întoarce, nu am putut şterge din mintea noastră scenele de oroare şi groază. Oroarea holocaustului încă persista în memoria noastră, la treizeci de minute după ce părăsisem locul faptei[75].

Pe drumul de întoarcere către casă, membrilor echipajelor anglo-americane le-a venit cât de cât mintea la cap, unii dintre ei înţelegând că războiul mersese « *prea departe* ».

“*Pentru prima oară, după numeroase operaţii*”, mărturisi un pilot jidan, “*m-am simţit trist şi dezolat pentru populaţia de dedesubt*”[76].

Pur şi simplu, “*eram dezgustat şi scandalizat*”, răspunse unul dintre camarazii acestuia[77].

După plecarea bombardierelor, echipele de ajutor se străduiesc să se apropie de centrul oraşului. ”*Din cauza uraganului de foc, la început nu am putut ajuta decât pe cei de la periferia incendiului*”, explica un pompier. ”*Priveam neputincios pe cei*

agăţaţi de balustradele metalice, unii erau aspiraţi pur şi simplu de flăcări. Nu numai oamenii erau aspiraţi de flăcări ci tot felul de lucruri, inclusiv cărucioarele copiilor. Totul era aspirat de această mare de foc”[78].

Mai târziu, în dimineaţa aceea, când marea de foc s-a calmat, echipele de salvare, părinţi, prieteni au intrat în oraşul fumegând, în căutarea supravieţuitorilor.

> Ceea ce am văzut a fost oribil. Totul era un nor de fum. Urcam cu dificultate colţurile de ziduri rămase în picioare, acoperişurile prăbuşite în mijlocul străzilor… Pretutindeni se prăbuşeau ziduri, acoperişuri – altături, în faţă, în spate, peste tot. Pe măsură ce ne apropiam de centrul oraşului, situaţia era şi mai dezastruoasă. Întregul oraş era un crater imens. Apoi am văzut morţii[79].

”Morţi, morţi, morţi peste tot”, spune Margaret Freyer cu răsuflarea tăiată, pe când încă se târa printre ruine.

> Unii erau complet negri, parcă făcuţi din cărbune. Alţii, deşi morţi, păreau absolut intacţi… Unele femei aveau şorţul de bucătărie la brâu, altele muriseră în tramvai cu copiii în braţe, unele încă păreau să facă semn cu capul. Erau multe femei, foarte multe fete tinere, numeroşi copii, soldaţi ce nu puteau fi identificaţi decât graţie buclelor metalice de pe centurile lor. Cei mai mulţi erau complet goi. Hainele de pe ei arseseră în întregime. Unii erau îmbrăţişaţi unii cu alţii, în grup, de parcă fiecare ar fi încercat să-l salveze pe celălalt. La tot pasul, printre ruine, vedeai ba o mână, ba un picior sau un craniu zdrobit… Majoritatea morţilor păreau să fii fost umflaţi, toţi aveau mari pete galbene sau negre pe corpul lor… Mulţi, foarte mulţi bebeluşi erau teribil de mutilaţi[80].

”*Niciodată n-aş fi crezut că moartea poate surprinde atâţia oameni în atâtea şi atâtea aspecte şi poziţii diferite*”, nota membrul unei echipe de prim ajutor.

> Uneori victimele aveau aerul unor oameni obişnuiţi, unii păreau să doarmă; feţele altora erau marcate de durere, erau pe jumătate arşi, dezbrăcaţi; mizerabilii refugiaţi din Est erau în zdrenţe, iar artiştii de la Opera în cele mai somptuoase costume… Alteori, victimele deveniseră grămăjoare informe, o mână de cenuşă… În tot oraşul, în lungul străzilor plutea putoarea incomparabilă a cărni arse, a cărnii în descompunere[81].

Efectiv, din toate putorile hidoase de peste Dresda, pucioasa, gazele, apele murdare, cea mai insuportabilă este putoarea dulceagă, de carne arsă – care domină totul, se simte peste tot. ”*Nu există nimic comparabil, nimic altceva nu miroase astfel*”, spuse o femeie scârbită şi îngrozită[82]. Ceea ce păreau să fie buturugi arse şi înnegrite, s-au dovedit a fi cadavre carbonizate, fiecare redus la aproximativ 90 de centimetri. ”*Pe toate străzile oraşului*“, declară un pompier îngrozit, ”*vedem victimele culcate pe burtă, lipite de asfaltul ce s-a topit din cauza căldurii enorme*”[83].

”*Victimele slabe sau cele în vârstă au avut nevoie de mai mult timp decât tinerii sau cei graşi, pentru a se aprinde* – observă un alt martor[84].

Cu multă oroare, supravieţuitorii disperaţi sunt obligaţi să examineze cadavrele, pentru a-i identifica pe cei apropiaţi lor. ”*O văd încă pe mama*”, îşi aminteşte Erika Simon, în vârstă de

unsprezece ani, ”*o văd cum se apleacă şi întoarce cadavre peste cadavre de copii, căutându-l cu disperare pe fratele meu mai mic*”[85].

”*O formă pe care nu o voi uita niciodată*”, îşi aminteşte un supravieţuitor, ”*era aceea a resturilor a ceea ce părea să fi fost o mamă şi copilul ei. Erau carbonizaţi şi parcă sudaţi unul de celălalt, lipiţi şi prinşi în smoala asfaltului, din care au fost scoşi cu multă grijă. Copilul era sub mama lui. Se vedea clar forma copilului protejată de braţele mamei ce îl strângea la piept*”[86].

La fiecare pas, cădeai peste alt coşmar. Când în drumul ei călca peste sau dădea la o parte ceea ce părea să fie o buturugă arsă şi apoi se dovedea un cadavru, Eva Beyer fugea strigând până la colţul străzii următoare unde rămânea mută şi împietrită de groază. În altă parte, tot ea găseşte suspendate mai multe cadavre pe un gard metalic. Degetele acestora păreau ghiare de şobolani. Toţi erau arşi în profunzime, reduşi ca dimensiune – bărbaţi, femei şi copii ce încercaseră în zadar să escaladeze o barieră de securitate. Viziunea asta a dat-o gata pe Eva, care începu să vomeze[87].

Iată ce scrie un alt martor supravieţuitor:

> În mijlocul pieţei zăcea un bătrân şi doi cai morţi. Sute de alte cadavre, absolut goale, zăceau în jurul lor… Alături de staţia de tramvai era tualeta publică, cu acoperişul ei ondulat. La intrare se afla o femeie cam de treizeci de ani, culcată pe burtă, pe un cojoc. Ceva mai încolo zăceau doi băieţi între opt şi zece ani, strâns uniţi, unul în braţele celuilalt. Faţa unia se lipise în asfalt. Amândoi erau goi puşcă. Picioarele lor încordate înţepeniseră căutând cerul[88].

Foarte curios, pe când majoritatea victimelor de pe străzi erau pe jumătate cenuşă, altele, după un observator, ”*erau pe locurile lor, în tramvai – rigide, cu geanta în mână, ochii încă deschişi, cu un fir de sânge ce cursese din nas sau la comisura buzelor*”[89].

”*O femeie era pe locul ei din tramvai, de parcă uitase să coboare*”, notează Maria Rosenberger. O altă victimă, continuă ea, era cadavrul uni bărbat gol puşcă, făcut una cu scaunul tramvaiului, pielea corpului devenită brună, dar barba şi părul aproape intacte[90].

Ceea ce mărea şi mai mult oroarea generală erau animalele, arse şi mutilate, ale grădinii zoologice, care urlau şi ele printre ruinele oraşului.

La gara principală a oraşului, dintre miile şi miile de persoane, refugiate acolo înaintea atacului, foarte puţine au supravieţuit. În vastul subsol de sub clădirea gării, nu a scăpat nimeni cu viaţă. Contrar celor de deasupra lor, victimele din subterană au murit din cauza fumului şi a intoxicării cu oxid de carbon. ”*Ceea ce văzui când intrai în mormântul colectiv fu un coşmar luminat de lanterna unui feroviar. Întregul subsol era acoperit de mai multe straturi de oameni, toți morți*”[91]. Un alt martor al scenei adăugă: ”*Ceea ce am remarcat… au fost nu atât cadavrele cât cei aparent adormiți şi încă sprijiniți de zidurile gării*”[92].

Ştiind foarte bine că locuitorii oraşului vor fugii de flăcări şi de explozii, refugiindu-se în spaţiile deschise, aviatorii englezi lansaseră tone de bombe explozive şi în superbul parc central, care devenise un imens abator. ”*Am văzut braţe şi picioare smulse, piepturi mutilate, căpăţâni tăiate de schije şi rostogolite destul de departe*” comenta un vizitator elveţian ce încercase să traverseze parcul. ”*În anumite locuri zăceau atât de multe cadavre încât mi-a fost destul de greu să-mi fac drum printre ele fără să calc pe mâinile sau picioarele lor*”[93].

În numeroasele spitale din Dresda, rata mortalităţii era foarte mare. Victimele lungite, care pe unde, mureau pe capete. Trecând prin faţa unei clinci pentru femei, Eva Beyer a comis eroarea de a privi echipele de curăţenie ce evacuau morţii.

”*Am căzut în genunchi, tremuram şi plângeam…*”, povestea tânăra stagiară a Crucii Roşii. ”*Multe femei zăceau pe targă cu burta sfârtecată… Erau şi fetuşi, bebeluşi ce nu văzuseră lumina zilei ci doar pe aceea a exploziei ce-i azvârlise afară, din burţile mamelor lor. Alţii, de câteva luni, sub un an, erau incredibil de mutilaţi… Scene de acest fel se vedeau peste tot. Pe nesimţite deveneam insensibili. Acţionam ca nişte zombi*”[94].

”*Ceva mai târziu, în dimineaţa aceea*”, îşi aminteşte Erika Simon,

> Într-un fel foarte misterios s-a răspândit vestea că cei ce rătăceau pierduţi şi neputincioşi trebuie să se adune în parcul oraşului. Coloanele gri-negre de victime se deplasau în liniie continuă. Oamenii încetaseră de a fi indivizi, fiecare era parte din suferinţa ce se deplasa peste dărâmături, ruine, cadavre. Picioarele lor călcau alte cadavre, fără să îşi dea seama de asta[95].

Pe când se reuneau în parcul oraşului şi pe lungile maluri verzi ale Elbei, epuizaţi până la limita rezistenţei, unii dintre supravieţuitori își regăsiră apropiaţii dispăruţi. Bineînţeles, nu acesta era cazul celor mai mulţi dintre cei foarte puţin conştienţi de iadul din jur, de propria lor suferinţă. Găsind un ciob de oglindă, Margaret Freyer nu-şi crezu ochilor şi nu acceptă imaginea pe care continua să o privească: ”*Nu m-am recunoscut. Faţa mea era o masă de băşici sparte sau întregi. Aceleaşi băşici pe braţele şi mâinile mele, pe piept, pe burtă. Ochii mi se înfundaseră în cap, sprâncenele dispăruseră, pleoapele, pielea din jur, rădăcina nasului erau reunite în două cercuri de băşici, în mijlocul cărora vedeam ochii din fundul capului. Tot corpul îmi era plin de băşici, zgârieturi, umflături ce se ghiceau sub stratul negru de funingine*”[96]. Unii realizau dintr-o dată că de fapt sunt grav răniţi, sau că sunt în pielea goală, că hainele de pe ei pur şi simplu au ars.

Pe 14 februarie, în miezul zilei, zăcea o linişte nefirească peste ce fusese Dresda, până cu două zile în urmă. ”*Oraşul era absolut calm*”, îşi aminteşte Gotz Bergander. ”*Încetase zgomotul exploziilor, al incendiilor. Fumul ruinelor se ridicase într-un fel de perdea sinistră şi incredibilă peste fostul oraş. Vântul se calmase, o uşoară adiere sufla către Vest, departe de noi*”[97].

Apoi, calmul nefiresc fu rupt dintr-o dată şi urletele reîncepură. ”*Credeam că sirenele au pornit să sune numai în capul meu*”, continuă Bergander. ”*Sirenele însă urlau cu adevărat. Urlam şi eu… Am început să aud foarte cunoscutul zgomot al motoarelor… Zgomotul motoarelor devenea din ce în ce mai puternic*”[98].

Pe când bombardierele americane dinamitau sistematic şi metodic fiecare metru pătrat de ruine, avioanele lor uşoare, de vânătoare, mitraliau la fel de metodic, chiar ştiinţific, cele două maluri din lungul Elbei, parcurile şi spaţiile verzi ale fostului oraş. Anne-Marie Waehmann îşi aminteşte:

> Am privit în aer şi i-am văzut că zburau din ce în ce mai jos. « Vin aici », am strigat cu toţii. Câţiva bărbaţi mai energici au început să ordone scurt: « Dispersaţi-vă! Dispersaţi-vă! Către câmpie! Pe burtă, când se apropie! ». Culcaţi pe burtă, unghiile zgâriau pământul de parcă am fi vrut să ne îngropăm în măruntaiele lui – avioanele însă, val după val, la joasă înălţime, mitraliau neîncetat miile de oameni pe jumătate morţi şi lipsiţi de apărare. Urlete în stânga, urlete în dreapta, răpăială de gloanţe peste tot, bulgări ce zburau din gazonul arat cu mitraliera, strigăte, vaiete! Ca toată lumea, probabil, mă rugam: « Ajută-ne Doamne, fie-ţi milă de noi ». Câteva secunde de pauză în care avioanele cotesc, pentru a reveni. În timpul ăsta, cei ce nu-şi pierduseră cumpătul porunceau: « În picioare! În picioare! Alergaţi! Alergaţi către arbori!...» Mitralierele reîncepeau: ta-ca-ta-ca-ta-ca, măcinând totul în jur, pământ şi oameni; bulgării de gazon zburau din nou peste noi… Am luat-o pe Hilde de mână şi am început să fugim, fără să mai privim câţi dintre ceilalţi fac la fel ca noi. Am alergat, apoi iar ne-am pus pe burtă[99].

”*A izbucnit panica”, declară Gerhard Kühnemund, în vârstă de cincisprezece ani. ”Femeile şi copii au fost masacraţi cu tunul, cu bombele. A fost un asasinat în masă… Pe când ne agăţam disperaţi şi rupeam iarba cu unghiile, am văzut, cu ochii mei, cel puţin cinci avioane americane la o înălţime de 120-150 de metri ce trăgeau cu tunul şi cu mitralierele în masa de oameni. Prietenul meu… a fost ucis, lângă mine, chiar în acest atac. Avea o gaură în spate, de puteai să bagi pumnul în ea*”[100].

Din vecinătatea grădinii zoologice, îngrijitorul animalelor, Otto Sailer-Jackson, incredul şi îngrozit, privea piloții americani secerând oamenii în lungul fostelor străzi. “*Zburând foarte jos, i-a atacat în mai multe rânduri, mitraliind refugiaţii. Apoi a survolat în mai multe rânduri grădina zoologică, secerând tot ce era viu. « Eroul tipic american » ne-a ucis ultima girafă, cerbi şi alte animale pe care reuşiserăm să îi salvăm până la vitejia lui demenţială*”[101].

Raidul a durat numai zece minute. Americanii au revenit revenit însă și a doua zi, hotărîţi să nu lase nicio urmă de viaţă în Dresda. “*Oroarea a fost fără de sfârşit*”, declară Eva Beyer[102].

Între raiduri, gata de orice pentru a preveni epidemiile, supravieţuitorii Dresdei aleargă peste tot pentru a strânge miile de cadavre din lungul străzilor, din parcuri, de peste tot. La început, chestiunea părea simplă. ”*Au încărcat cadavrele în camioane şi căruţe, le-au transportat la periferia oraşului şi le-au înmormântat în gropi nu foarte profunde*”, observa un prizonier de război englez, ce a participat la curăţirea ruinelor, morţilor și molozului[103]. Totuşi, pe când munca aceasta oribilă era în toi, a devenit clar că, din cauza numărului enorm al cadavrelor, epidemia nu putea fi evitată astfel. În consecinţă, din grinzile culese printre dărâmături s-au construit enorme ruguri cam de trei metri înălţime şi nouă metri lungime, cadavrele fiind dispuse printre grinzi: o grindă, un cadvru; un cadavru, o grindă. Apoi, rugurile au fost aprinse cu lansatoarele de flăcări[104]. Alţii dintre participanții la curăţirea ruinelor, la strângerea şi identificarea cadavrelor, construiau movile de cadavre. Eva Beyer privea cu groază pe cei ce vărsau benzină peste o movilă de cranii, picioare mâini şi alte bucăţi de cadavre ce nu mai puteau fi identificate. Deşi aceste moviliţe erau deja aprinse, camioanele soseau şi descărcau alte şi alte resturi de cadavre[105].

Recuperarea şi adunarea cadavrelor continuă neîncetat. Cei ce lucrează în mijlocul ruinelor descoperă orori peste orori. Devenite adevărate cuptoare, multe din pivniţele supraîncălzite şi-au transformat victimele în grăsime lichidă.

”*Salvatorii mergeau într-o astfel de baltă, până la glezne*”, povesteşte Margaret Freyer[106].

Împreună cu tatăl său, Thomas Weyersberg, copil de zece ani, intră în subsolul intreprinderii familiale, pentru a recupera ce se mai poate, dintre ruine. În ciuda ororii deja trăite, nici tatăl nici fiul nu erau pregătiţi să vadă cele pe care le-au văzut: ”*Parcă eram mocirliţi în fundul Iadului*”, spune copilul. ”*Am transportat documente muiate în grăsime omenească, scriptele intreprinderii, ustensile de birou, maşini de scris… Zidurile erau fierbinţi, avansam în zeama şi sucul oamenilor fierţi şi prăjiţi*”[107].

În ciuda eforturilor Dresdanilor, pentru recuperarea, arderea sau înhumarea cadavrelor, zece zile după bombardamentele şi raidurile teroriste « munții de cadavre » erau peste tot aşteptând camioanele sau căruţele ce şerpuiau cu ele în lungul străzilor, curăţate cât de cât. Mulți din acești munți au durat săptămâni întregi. Un lucru era clar ca bunăziua: numărul morţilor din Dresda era mult mai mare decât cel al supravieţuitorilor[108].

O lună după masacru, şeful poliţiei din Dresda a raportat că peste 200 000 de cadavre fuseseră scoase dintre ruine. Acest funcţionar a adăugat că bilanţul ar putea atinge cifra de 250 000. Mai târziu, Crucea Roşie internaţională a estimat că 275 000 de oameni au murit în cele două zile de bombardamente şi raiduri

de aviaţie anglo-americane. Din cauza incredibilei densităţi a populaţiei Dresdei din noaptea de 13 spre 14 februarie 1945, zeci de mii de victime erau refugiaţi fără hârtii sau acte, care arseseră odată cu hainele de pe ei. Mii şi mii de cadavre erau îngropate în mormanele de ruine, mii şi mii dintre aceste cadavre arseseră, unele se topiseră precum ceara. Nimic de mirare că, mai târziu, cei ce au estimat numărul morţilor holocaustului de la Dresda între 300 000 şi 400 000 de victime au fost mult mai aproape de realitate[109].

Pe când ştirile din Dresda se propagau în restul Reichului muribund, şocul, oroarea şi angoasa cuprindeau pături tot mai mari ale populaţiei. « *Dresda a fost un oraş magnific…*», scrie Ruth Andreas-Friedrich în jurnalul ei. “*Foarte greu să accepți ideea că Dresda a dispărut. Aproape că-mi vine să plâng*”. Rudolf Semmler, funcţionar la ministerul propagandei, notează că faţada publică de curaj şi de forţă nu rezista la o privire mai atentă, în cadrul vieţii private a supravieţuitorilor: “*Pentru prima oară l-am văzut pe Goebbels pierzîndu-şi controlul de sine când, cu două zile în urmă, a primit raportul privind catastrofa din Dresda. Goebbels era cu ochii în lacrimi, copleşit de durere, în stare de şoc. L-am revăzut după 20 de minute. Ministrul plângea într-una, avea aerul unui om terminat, zdrobit*[110].

Inițial, odată ajunse în Anglia, ştirile privind bombardamentul Dresdei au provocat o explozie de bucurie. Vestea că al şaptelea mare oraş al Germaniei a dispărut de pe harta Europei este minunată, o « bunăvestire », proclama solemn şi festiv presa britanică. Faptul că zeci de mii de femei şi de copii fuseseră transformaţi în cenuşă dădea « veștii minunate » o « neaşteptată şi binecuvântată savoare ». Ministrul britanic, Sir Archibald Sinclair, a aprobat din toată inima această atitudine, vorbind în termeni lirici despre uraganul de moarte şi de foc pe care l-a numit « *Distrugere în crescendo* »[111].

Totuşi, pe măsură ce încep să se afle detaliile celor petrecute, mai ales din sursele neutre, elveţiene şi suedeze, numeroşi oameni, din lumea întreagă, sunt cu adevărat îngroziţi. Pentru prima oară, de când începuse războiul, Englezii şi Americanii normali află ce fel de viaţă a trăit poporul german vreme de trei ani: Anglo-Americanii se angajaseră într-o “teroare de bombardamente intenţionate, deliberate”[112]. Confuz şi ruşinat, dar tunând şi fulgerând contra unei astfel de politici, mai ales că războiul ajunsese în ultima lui fază, Richard Stokes critică, condamnă şi stigmatiză întregul guvern terorist, în faţa Camerei comunelor: “Ce s-a petrecut în seara de 13 februarie? La Dresda se afla un million de persoane, inclusiv 600 000 de evacuaţi şi refugiaţi de pe Frontul de Est… Când l-am auzit pe ministru vorbind de « *Distrugere în crescendo* », nu-mi venea să cred urechilor şi “mi-am zis: ce expresie magnifică pentru un ministru al Marii Britanii, în acest stadiu al războiului”[113].

O bună parte din indignarea generală cădea pe Arthur Harris, mareşalul *Bomber Command.*

"*În cursul ultimului briefing ni s-a spus că mai multe mii de trupe Panzer sunt la Dresda, gata să plece pe frontul rusesc, sau abia venite de acolo*" – explica indignat la culme, ceva mai târziu, membrul unui echipaj din cadrul avației teroriste englezești. "*Sentimentul meu personal este că dacă ni s-ar fi spus adevărul, cu ocazia briefingului de dinaintea zborului, unii dintre noi ar fi refuzat această misiune*"[114].

"Zborul pe deasupra oraşului ce nu opunea nicio rezistenţă mi s-a părut un adevărat asasinat", adăugă un alt pilot. "*Am avut sentimental că ducem un război laş, banditesc*"[115].

Pe când, altădată, mulţi dintre subordonaţii săi îl numeau cu oarecare afecţiune « *Bomber Harris* », pe comandantul strategic al bombardamentelor teroriste, după Dresda, acestuia i s-a spus « *MĂCELARUL Harris* ».

"*Lui Butcher Harris i se rupe în paişpe de piloții pe care îi pierde câtă vreme îi obligă pe civilii germani să facă pe ei, în pantaloni*", murmură un aviator britanic[116].

Între timp, canalia Winston Churchill, responsabilul adevărat al masacrului de la Dresda, începu să se distanţeze public de *Bomber-Butcherul* Harris și de bombardamentele teroriste:

> Mi se pare că a sosit momentul să revizuim chestiunea bombardării oraşelor germane pentru simpla plăcere a sporirii terorii, sub diverse pretexte. Distrugerea Dresdei rămâne o chestiune gravă contra conducerii bombardamentelor aliate… simt nevoia concentrării mai precise, pe obiective militare,… nu pe simple acte de teroare şi distrugere fără motiv[117].

Contrar declaraţiilor publice, terorismul aerian aliat continuă fără întrerupere. Trecut aproape neobservat, după uraganul demenţial abătut asupra Dresdei, la 23 februarie 1945 are loc nivelarea, adică facerea una cu pământul, a oraşului Pforzheim, din apusul Germaniei. Mult mai mic decât Dresda, oraşul Pforzheim este complet distrus în nouăsprezece minute, cu care ocazie au mai fost ucise încă 20 000 de femei[118], fără să mai vorbim de copii şi de bătrâni. Câteva zile mai târziu, « oraşul-spital » Würzburg este transformat într-un imens crematoriu, un adevărat incinerator[119]. De altfel, în cadrul a ceea ce pare să fie o tentativă deliberată de a lărgi războiul şi de a distruge întreaga Europă, aviaţia americană bombardează Elveţia neutră: la sfârşitul lui februarie 1945, mai multe raiduri la Schaffhausen, apoi, la 4 martie, sunt bombardate Basel şi Zürich[120].

Planificată în alternanţă cu distrugerea sistematică a oraşelor germane, bombardarea zonelor rurale făcea obiectul politicii « *ţintelor oportune* ». Conform acestei politici, tot ce mişca în Germania trebuia să devină ţinta avioanelor de vânătoare sau a bombardierelor teroriste aliate. Navele, camioanele, maşinile de orice fel, bicicliştii, agricultorii de pe câmp, animalele de orice fel, copiii din curţile şcolilor, toate acestea erau ţinte potenţiale

pentru aviaţia aliată. Locomotivele cu abur constituiau o ţintă foarte vulnerabilă alături, desigur, de mii şi mii de persoane, inclusiv Olga Held, după cum aceasta a înţeles-o foarte curând.

> Dintr-o dată, patru *Mustang American P-51* năvăliră peste noi la o viteză formidabilă. Cât ai clipi au fost în faţa ferestrelor vagonului nostru. Apoi dispărură cu un urlet ce nu părtea să fie al motoarelor. După turul necesar întoarcerii, cele patru mustanguri se năpustiră asupa locomotivei.
>
> « Olga! Sub vagon! », urlă Heiner după ce trenul s-a oprit. Sărim din vgon, dar avioanele atacă din nou, înainte de a mă putea adposti sub tren. De data asta mitraliază vagoanele de călători. Aud într-una ra-ta-ta-ul gloanţelor ce cad în jur, pe vagoane, peste tot. Mulţi pasageri au luat-o din tren peste câmp şi încearcă să ajungă la o zonă împădurită. Avioanele de vânătoare aliate vânează însă oameni. Niciunul dintre cei de peste câmp nu a scăpat cu viaţă…
>
> Când ultimul avion s-a dus la dracu-n praznic eram leoarcă de transpiraţie, tremuram toată şi abia mă ţineam pe picioare[121].

Atacurile necruţătoare, precum acesta, făceau numeroase victime. Spre deosebire de Britanici, o bună bucată de vreme, Americanii fuseseră consideraţi nişte războinici relativ onorabili, unii comportându-se aproape ca nişte « cavaleri ». După cum explică o Nemţoaică, "*unii dintre noi considerau că Americanii sunt soldaţi adevăraţi. Atacurile lor aveau loc în timpul zilei şi aproape totdeauna erau îndreptate contra unor ţinte militare, chiar dacă şi populaţia civilă suferea pierderi grele din cauza lor. Ei zburau când vizibilitatea era bună, asumându-şi riscul de a fi loviţi de către Flak* [artileria anti-aeriană germană]. *De aici un fel respect pentru aşa numiţii « Amici », cum îi numeau unii*[122].

După măcelul de la Dresda şi « vânătoarea de curcani », adică de ţinte oportune, civilii germani nu mai făceau nicio diferenţă între bandiții britanici și cei americani. Ca răspuns la războiul aerian contra Germaniei, Joseph Goebbels îl imploră pe Hitler să abroge, să denunţe Convenţia de la Geneva. Rudolf Semmler notează următoarele:

> A spus că această Convenţie nu mai are nici un sens din moment ce piloţii inamici pot ucide 100 000 de non-combatanţi în două ore. Convenţia de la Geneva a făcut din noi nişte neputincioşi, căci ea interzice orice represalii contra echipajelor aeriene ale inamicului, procurând acestuia cea mai bună acoperire posibilă pentru terorismul lui aerian. Denunţând şi abrogând Convenţia, vom putea condamna la moarte, printr-un proces rapid, toţi aviatorii britanici şi americani ce vor cădea în mâinile noastre, sub acuzaţia de ucigaşi ai populaţiei civile. Asta, spuse Goebbels, ar putea pune capăt ucigaşelor raiduri aeriene[123].

Mulţi Germani sunt de acord cu Goebbels. De altfel, la nivel local, foarte mulţi conducători consideră că această Convenție este literă moartă. Iată ce putem citi în decizia unei prefecturi foarte ofensate de comportamentul terorist al aviatorilor aliaţi:

> Publicul trebuie informat că ceea ce fac aviatorii inamici în ţara noastră nu are nimic de-a face cu războiul. Când o femeie, cu băsmăluţa pe cap, lucrează la munca câmpului, cu un copil lângă ea, iar un pilot trage şi ucide astfel de persoane, acest lucru trebuie

considerat pur şi simplu un asasinat. În consecinţă, atunci când avioanele inamice sunt doborîte iar piloţii încearcă să se salveze, ei nu trebuie capturaţi în viaţă[124].

Deşi au avut loc cazuri izolate de represalii contra aviatorilor aliaţi ce au căzut prizonieri, acest gen de ripostă nu a devenit niciodată politica oficială a Reichului german. Efectiv, în ciuda protestelor lor pline de indignare, Hitler şi militarii germani au continuat să respecte Convenţia de la Geneva pe toată durata războiului. În consecinţă, 99% dintre prizonierii de război aliaţi au supravieţuit războiului şi s-au putut întoarce la casele lor[125]. Chiar şi după ce ştirile despre Dresda au fost cunoscute în restul Reichului, o infirmieră din Viena nota următoarele în jurnalul ei:

Tocmai când terminam, fură aduşi doi piloţi ai unui avion american, doborît ieri dimineaţă. Fiecare era susţinut de către un soldat german. Păreau grav răniţi şi abia mergeau. Unul dintre ai avea toată faţa arsă, părul lui blond era năclăit. În prezent, avem cam treizeci de piloţi americani în spitalul nostru. Sunt foarte bine trataţi, dar nu coboară în adăpostul anti-aerian decât în cazul raidurilor aeriene foarte grele… O infirmieră i-a adus câteva flori unuia dintre aceşti piloţi[126].

În ciuda tentativelor de a menţine un minimum de omenie şi de legalitate, într-un război ce devenea tot mai sălbatic, după Yalta, niciunul dintre conducătorii Germaniei nu-şi făcea vreo iluzie asupra viitorului, dacă cel de al III-lea Reich avea să se prăbuşească.

"*Iată balivernele exprimate de diplomaţii saloanelor de ceai ale politicarzilor ministerelor de Afaceri externe*", lansă Hitler într-o zi. "*Iată, negru pe alb: dacă vom pierde războiul, Germania va înceta să existe. Important este să nu ne pierdem cu firea, să nu cedăm*"[127].

Dinspre Vest, sub ordinele generalului Dwight Eisenhower, o întreagă armată americană se pregătea să treacă Rinul, pentru a pătrunde în inima Germaniei. La Sud, o altă armată aliată trecea peste Alpi. Mai mult ca oriunde însă, cuvintele lui Hitler privind continuarea războiului erau ascultate cu sfinţenie pe Frontul de Est, situaţia de aici fiind un coşmar neîntrerupt. Unul dintre secretarii buncărului din Berlin ne dă o idee despre eforturile aliaţilor de dezinformare şi demoralizare a tuturor Germanilor, inclusiv a celor mai viteji dintre ei:

Tot mai ameninţătoare, cele trei fronturi se apropie… Ambianţa buncărului este dominată de eforturile disperate pentru a menţine o mică scânteie de speranţă – speranţă de viaţă. Nimeni nu vrea să fie singur. Fiecare caută compania celorlalţi. Toţi căutam compania celorlalţi, dar niciunul dintre noi nu vorbește despre sentimentele sale intime. Vorbim despre lucruri banale, chiar triviale, ne distrăm şi ne consolăm cu amintiri, ne gândim la căminele şi la familiile noastre, ne înecăm frica şi îndoielile în alcool şi vorbărie stupidă. Totuşi, fiecare dintre noi este singur – faţă în faţă cu el însuşi…

Din oraşele şi satele ocupate sosesc ştiri îngrozitoare despre copiii masacraţi, despre femeile violate. Către seară, când servim un ceai împreună, ochii lui Hitler sunt plini de tristeţe, pe când ne arată fotografii de pe Frontul de Est. Nu se vedea, nu vorbeam decât de moarte şi disperare. Jura să se răzbune şi să lase frâu liber furiei

contra sălbăticiilor Ruşilor. “Ăştia nu sunt oameni“, a spus el odată, “sunt animale sălbatice din steple Asiei. Războiul meu contra lor este lupta pentru demnitatea popoarelor europene. Vor plăti pentru asta. Niciun preţ nu este prea mare pentru Victoria noastră finală. Trebuie să rămânem inflexibili şi să luptăm contra acestor sălbatici cu toate mijloacele la dispoziţia noastră”[128].

V

RÂSUL SATANEI

Deşi forţele sovietice au atins râul Oder la sfârşitul lui ianuarie 1945, ameninţând Berlinul şi o mare parte din Germania, multe enclave ale frontului erau încă în mâinile Germanilor. În sânul acestor enclave încercuite ale Reichului, soldaţii şi gărzile patriotice nemţeşti săpau tranşee jur împrejur, refuzând să se predea.

”Felul nostru de a duce războiul trebuie să devină fanatic…”, a declarat cancelarul Adolf Hitler. ”Fiecare buncăr, fiecare colţişor de stradă din oraşe, fiecare sat german trebuie transformat într-o fortăreaţă contra căreia inamicul va sângera până la moarte, dacă nu cumva trupele sale vor fi distruse într-o luptă la baionetă, soldat contra soldat”[1].

Nimeni nu era mai decis decât Karl Hanke, şeful districtului Silezia, să urmeze întocmai directivele Führerului. Înainte ca Breslau să fie înconjurat de sovietici, Hanke şi-a pregătit pentru asediu reședința sa judeţeană. El era mândru că, în urmă cu aproape şapte secole, Breslau rezistase cu eroism în faţa unei alte invazii mongole. Acum era rândul său « *să învingă sau să moară* ». ”*Breslau a devenit o fortăreaţă ce va fi apărată până la ultima casă*”, promisese Hanke[2].

Cu excepţia bărbaţilor sănătoşi, capabili de luptă, celor mai mulţi dintre cei aproape un milion de locuitori şi de refugiaţi, din Breslau, li se ordonă să plece. Miile de femei şi de copii ar fi constituit o povară greu de suportat pentru stocurile limitate de alimente şi medicamente, cu care nu se putea face faţă unui asediu prelungit. Iată ce scrie despre asta un ofiţer Wehrmacht, care a asistat la expulzarea gurilor de prisos:

> Pe toate străzile ce duceau către staţiile de cale ferată, oamenii se sufocau alergând cu bagajele şi sarsanalele de urgenţă. Unul după altul, trenurile pline ochi plecau către inima Germaniei… Câteva sute de mii de refugiaţi, femei şi copii, erau încă la Breslau când pământul începu să tremure sub focul artileriei inamice, aflată la oarecare distanţă. Atunci, pentru toţi aceşti oameni începu o adevărată oroare. Megafoanele urlau fără încetare: ”Toate femeile şi toți copiii trebuie să părăsească oraşul pe jos”…
>
> Oderul era complet îngheţat, temperatura era în jurul lui –20^{0}C, mii de femei tinere şi nu numai trăgeau după ele sănii cu bagaje, împingeau cărucioare cu copii pe străzile troienite, în noaptea unei ierni glaciale. Costul omenesc al acestui exod neaşteptat nu a fost niciodată evaluat. Pentru locuitorii din Breslau, încercarea aceasta a fost extrem de dificilă, preţul ei fiind suportat mai ales de femei şi de copii, care au murit pe capete. Pe cele două laturi ale drumului apărură curând morminte peste morminte, în care mamele îşi îngropau copiii morţi de frig[3].

Organizarea şi disciplina draconiană au permis garnizoanei din Breslau să înfrunte cu succes inamicul. Asta a însemnat însă condamnarea a mii de femei şi de copii la o moarte virtuală. În nordul Sileziei, soarta coloanelor de refugiaţi din Prusia orientală era şi mai grea. În vreme ce unităţile izolate ale

Wehrmachtului apără cu disperare enclavele ce se îngustează pe ţărmul Balticei, milioane de refugiaţi se îndreaptă către cele încă libere, de pe malul mării. Spre deosebire de Breslau, autorităţile militare din Nord nu puteau pur şi simplu să ordone civililor de prisos să se ducă unde vor vedea cu ochii. Odată împinşi până la malul mării, singura evacuare posibilă era lenta şi perfida îmbarcare pe un vapor, a cărui soartă, în mijlocul mării, nu era deloc sigură. În consecinţă, la Memel (Klaipeda), Konigsberg (Kaliningrad), Kolberg, Dantzig şi în alte « redute » asediate, situaţia era disperată.

Juergen Thorwald descrie condiţiile haotice de la Pillau, une se refugiaseră mii şi mii de oameni:

> Fiecare străduţă, fiecare alee era plină de fel şi fel de vehicule. Oamenii aşteptau în fiecare hangar din port, în fiecare colţişor unde nu pătrundea vântul. Erau împreună cu animalele ce behăiau, mugeau, lătrau, mieunau… În stadiul final de graviditate, femeile năşteau într-un colţ de baracă, pe pământ… Unele dintre ele fuseseră violate pe timpul fugii și tremurau de frică să nu dea naştere vreunui monstru. Incredibil de palide, tinerele cutreierau străzile în căutarea unul medic. Temându-se că vor fi abandonaţi, bolnavii şi răniţii ascundeau arme sub păturile lor, pentru a face faţă oricărei situaţii neprevăzute şi mai ales pentru a se sinucide înainte de a cădea pe mâna Ruşilor. Salvaţi în ultimul moment dintr-o casă de copii din zonă, zeci de orfani fuseseră aruncaţi în căruţe, cu o pătură peste ei. Ajunşi aici, cei mai mulţi erau lungiţi pe pământ, cu picioarele degerate. Conform ordinelor superioare, prizonierii ruşi erau duşi către Vest, pe papucii lor cu talpă de lemn, hainele de pe ei fiind legate şi lipite corpului cu tot felul de sfori. Mulţi dintre cei mai vârstnici, care adormiseră pe pragul unei porţi sau în alte locuri erau găsiţi degeraţi în zori de zi. Exaltaţii vieţii, căci erau şi din aceştia, se împerecheau în plină zi, printre ruine. Alţii, în plin delir, umblau din casă în casă şi din căruţă în căruţă, plângând şi căutându-şi mama sau copiii… Toate acestea se petreceau sub cerul gri şi vântul de gheaţă. Gerul, zăpada, dezgheţul erau agravate de umiditatea asasină[4].

Mulţimea refugiaţilor nu putea fi hrănită cu stocurile precare ale locuitorilor din zonă, din care cauză foametea îşi făcu imediat apariţia. ”Raţiile alimentare erau o nimica toată”, declară soldatul Guy Sajer:

> …Distribuţiile ocazionale ce ar fi trebuit să hrănească cinci persoane ziua întreagă, erau insuficiente pentru micul dejun al unui şcolar… Mulţimea de oameni se întindea cât vedeai cu ochii, în faţa clădirii pe care o înconjuraseră. Pe ferestrele deschise ieşeau aburii şi mirosul fierturi din cazanele imense. Gamelele treceau din mână în mână peste oamenii ce băteau din picioare, pentru a nu degera. Zgomotul surd al tălpilor lovite de asfalt semăna cu sunetul unor tobe în surdină… Cu figurile lor de scăpaţi dintr-o altă lume, oamenii înghiţeau fiertura de făină, singura hrană ce le era distribuită…. Soldaţii au făcut şi ei aceeaşi coadă interminabilă, pentru a primi cele două linguri de făină şi o cană de apă fiartă[5].

Din cauza supra-populaţiei şi a gerului, orice acoperiş era foarte căutat. Tânărul Hans Gliewe îşi aminteşte momentul când familia lui a intrat într-un sat de pe coastă:

> Când am deschis uşa unei barăci din lemn, am fost întâmpinaţi de o putoare insuportabilă. Pe paie murdare, se înghesuiau sute de persoane. Lenjeria se usca pe frânghiile agăţate de pereţi şi acoperiş.

Câteva femei tocmai îşi schimbau copii, altele îşi frecau gambele cu o pomadă îngheţată şi urât mirositoare. Fratele meu o trase pe mama de poale şi îi spuse: « Te rog mamă, hai să plecăm de aici ». Am fost însă foarte mulţumiţi că ne-am putut instala pe o grămăjoară de paie, alături de un domn din Prusia orientală, care nu avea decât o mână…

Lângă mine era culcată o tânără femeie tunsă chilug, cu faţa plină de răni, ce o desfigurau. Era oribilă. La un moment dat, când s-a ridicat, am văzut că mergea cu un baston. Prusacul ne-a spus că este o auxiliară [a Crucii Roșii, NT] pe care Ruşii au arestat-o în România, în toamna lui 1944. Fusese dusă într-un lagăr de muncă, de unde reuşise să evadeze şi să ajungă aici. Ne-a spus că nu avea mai mult de 18 sau 19 ani. Am încercat să nu o privesc prea insistent, dar nu îmi puteam lua ochii de pe ea.

Câteva ore mai târziu, nu am mai putut suporta atmosfera din baracă, şi am ieşit cu toţii afară. Am preferat frigul[6].

Ca şi această familie, multe altele s-au pierdut în furnicarul miilor de persoane ce dormeau în apropierea cheiului, cu speranţa de a găsi un loc pe orice fel de ambarcaţie. Frigul nu era singurul inamic mortal al acestor refugiaţi. Avioanele sovietice reveneau într-una, mitraliau sau bombardau mulţimea fără apărare, din care mulţi rămâneau la pământ. Când avioanele dispăreau, mii de oameni se lansau peste cadavrele mutilate, cu speranţa de a putea urca la bordul viitorului vapor[7].

Când nava mult aşteptată ancora la chei şi cobora pasarelele pentru pasageri, atunci se declanşa o dezordine şi o anarhie de neimaginat. Pe baza unei ordonanţe ce acorda prioritate femeilor şi bărbaților cu copii, aceştia de pe urmă deveniră mai de preţ decât aurul. Iată ce declară un preot:

Femeile ce urcaseră la bord cu bebeluşul lor, aruncau apoi copilul în braţele soţului sau părintelui rămas pe chei, pentru ca şi aceştia să urce cu acelaşi « bilet de călătorie ». Uneori copiii cădeau în apa dintre vapor şi chei sau peste capetele mulţimii, riscând să fie călcaţi în picioare. Astfel, unii copii au fost prinşi în zbor de către necunoscuţi, ce nu s-au jenat să-i utilizeze pentru a urca ei înşişi pe vapor. Unii copii au fost furaţi din braţele mamelor adormite. În mulţimea refugiaţilor se găseau oameni de tot felul, inclusiv aventurieri ce nu se jenau să fure un copil. Unii s-au urcat la bordul navelor cu copii procuraţi astfel, sau chiar cu o păpuşe înfăşurată în scutece, făcându-se că îşi salvează familia. Sau văzut chiar soldaţi îmbrăcaţi în haine de femei, cu o păpuşă în braţe, jucând rolul mamei ce îşi salvează copilul[8].

În mijlocul mulţimii, soldaţii răniţi îşi aşteptau şi ei rândul pentru a urca la bord. ”*Mulţimea celor ce gemeau şi se văitau era formată din două categorii de oameni*”, îşi aminteşte Guy Sajer. ”*Se evita îmbarcarea răniţilor foarte grav, ale căror şanse de supravieţuire erau îndoielnice sau care urmau să rămână mutilaţi pentru restul vieţii. Pentru aceştia, totul se sfârşise. Cei ce urcau pe vapoare erau aleşi dintre persoanele sănătoase, ce aveau încă o bună speranţă de viaţă în faţa lor*[9].

Jan Montyn este un soldat ce a avut norocul de a urca la bord. ”*Un val neîntrerupt de femei, copii şi bătrâni se îndrepta către cala vaporului. Unii aveau sarsanale pe umeri, alţii împingeau căruciorul cu un copil, plus diverse bagaje… Cei de pe punte îşi luau adio de la prietenii sau apropiaţii rămaşi pe chei. Unii*

întârziaţi erau căutaţi şi strigaţi în zadar. Era prea târziu pentru cei ce nu se grăbiseră mai din timp”[10].

Au reuşit să se urce la bord şi mulţi dintre cei fără copii, răni sau ordine urgente de misiune. Hans Gleiwe, în vârstă de 16 ani, recunoaşte:

Am mers cu ei ca şi cum am fi fost împreună. Apoi ne-am ascuns în frig şi în curentul de aer din cala vaporului. Ne-am ghemuit cum am putut şi ne-a fost foarte frig. Nu îndrăzneam să mişcăm, cu atât mai puţin să ne urcăm pe punte. Ne era teamă că vom fii recunoscuţi înainte de plecarea navei. Noaptea trecu cum trecu. Bubuitul artileriei era din ce în ce mai puternic. Un om ce coborîse de pe punte ne-a spus că cerul era foarte roşu, din cauza incendiilor. Eram fericiţi şi recunoscători soartei că ne puteam lungi în curentul de aer din cala vaporului. Tremuram însă de frică să nu fim descoperiţi şi trimişi înapoi, pe chei. Apoi nava ridică ancora şi am răsuflat uşuraţi[11].

Rugăciunile norocoşilor, ce au părăsit porturile asediate, au fost poate ascultate. Soarta rămașilor pe chei pare pecetluită. Cuprinşi de « nebunie », mulţi se sinucid. Disperate, înfometate şi speriate de oroarea roşie ce se apropie, unele mame au pregătit cianura cu care îşi vor otrăvi copiii, apoi se vor sinucide și ele. Adormiți printre nămeţi, bătrânii nu se vor mai trezi niciodată.

Fuga este sigură şi garantată pentru cei ce au reuşit să urce pe remorchere, vapoare şi celelalte ambarcaţii ce se îndreaptă către Vest. Căldura şi hrana de la bordul acestor vapoare sunt considerate un cadou dumnezeiesc, multora nu le vine să creadă că după săptămâni de teroare bolşevică au putut regăsi un moment de confort și liniște. După cum au mărturisit nenorociţii supravieţuitori de pe *Wilhelm Gustloff*, nu puteai scăpa de aceste griji nici măcar în mijlocul mării.

Pe când majoritatea membrilor şi pasagerilor echipajului dorm, către miezul nopţii de 10 februarie 1945, pechebotul de lux *Generalul Steuben* îşi croieşte drum prin apele îmgheţate ale Mării Baltice. Încărcat cu refugiaţi şi soldaţi răniţi, vaporul era la a doua sa cursă de evacuare în mai puţin de cincisprezece zile. Puţin înainte de unu noaptea, pachebotul este lovit de două torpile.

”*Vaporul tremură şi vibră din toate încheieturile. Oamenii strigau şi urlau*”, declară soldatul Franz Huber. ”*Nava fu scuturată cu violenţă, răniţii capabili de a se ridica mergeau în toate părţile, noi ne răsturnam unii peste alţii, agravându-ne rănile. Cum, necum, am reuşit să îmbrac vesta de salvare*”[12].

Ca şi Huber, care reuşi să-şi croiască drum, câţiva soldaţi răniţi, inclusiv cei legaţi pe tărgi, reuşiră să se deplaseze, pe când nava se scufunda cu rapiditate. ”*În negrul din jur, m-am aşezat undeva şi ascultam strigătele de peste tot*”, continuă Huber. “*Am auzit rugăciuni către Domnul cu o voce pe care nu*

am mai întâlnit-o de atunci. Izbucnise un incendiu, pe navă, iar oamenii se aruncau în apă”[13].

Întrucât pupa lui Steuben ieşea din apă, mulţi săreau peste bord. Unii dintre aceștia fură tăiaţi de elicea care continua să se învârtă. După şapte minute, nava se scufundă într-un urlet ce părea scos de o singură voce. Din cei 3500 de pasageri aflaţi la bordul ei, numai Franz Huber şi alte câteva sute de oameni reuşiră să se salveze[14].

”*Cine aude o explozie submarină, nu o mai uită în veci*”, spune un alt soldat rănit, a cărui navă-spital fu torpilată în Marea Baltică.

> Toate saltară în tavanul vaporului, apoi căzură şi iar săltară. În câteva clipe, hublourile se întunecară iar apa intră în interior. Tărgile se răsturnară, lumea începu să strige, să urle. Motorul se opri… Apoi se porni un zgomot pe care supravieţuitorii nu-l vor uita niciodată; un zgomot atât de terifiant încât nu poate fi descris în cuvinte. Strigătele a mii şi mii de persoane fură repercutate de cala vaporului, ce se apleacă din ce în ce mai tare. Totul, oameni, tărgi, diverse lucruri alunecă într-o parte. Încercai să mă ridic dar recăzui cu susul în jos, iar efectul fu dureros. Apoi, prin umbra roşie, văzui o umbră ce se apropie de mine. Două braţe mă ridicară ca pe un copil. Văzui o faţă familiară, ce exprima efortul de a mă ridica. Apoi mi-am pierdut conştiinţa. În continuare, toate s-au petrecut undeva, departe. Uneori eram acolo, vedeam una, alta, alteori nu eram deloc. Lumina se aprindea, se stingea, zgomotele erau întrerupte de o linişte absolută.
>
> Am simţit o respiraţie grea la ureche. Cineva înainta cu greu. Am căzut amândoi, ba nu, până la urmă nu am căzut. O uşă de oţel s-a închis cu multă violenţă. Când m-am lovit cu capul de o pasarelă, totul redeveni negru.
>
> Eram pe o plută de salvare, ce se ridica şi cobora în ritmul valurilor. Picăturile de spumă albă scânteiau în soare…
>
> Mi-am făcut o idee despre nava din spate, ce se înclină tot mai tare, ca un arbore, în exploatările forestiere. Carcasa se umflă şi este pe cale să se scufunde într-o enormă masă de spumă în fierbere. Auzeam strigătele pescăruşilor, simțeam întunericul din jur. Apoi din nou lumină, ca şi cum o perdea ar fi fost ruptă în bucăţi. Am ciocnit latura vopsită a unei nave a marinei, una vopsită în gri. Încă odată, cineva mă ridică, trec din mână în mână.
>
> Am fost culcat pe puntea înţesată de oameni, la prora unui vaporaș din paza frontierei. Tremuram în pătura îngheaţată. Cel ce se apleacă peste mine se numeşte Schneider. Ca toţi cei de pe punte, îşi întoarse şi el privirea spre un anumit punct din apă. Trebuie să fi fost locul unui mic vârtej, unde apa se învârtea nebună şi urca câţiva metri sub efectul presiunii din interior. Eram culcat pe spate şi totuşi vedeam acest loc, îl vedeam reflectându-se în oroarea din ochii celor din jur[15].

Din păcate, pentru miile de persoane ce traversară cu succes perfida Mare Baltică, bombardierele americane şi britanice erau adesea primele ce le salutau navele ajunse la chei. În portul Swinemunde, din Nordul Germaniei, sosirea unui distrugător al marinei, plin de refugiaţi evacuaţi, coincidea aproape sigur cu un raid aerian aliat. Îngrozit, căpitanul îşi aminteşte: Era o linişte de moarte pe puntea de îmbarcare, dar deja se auzea zgomotul surd

al bombardierelor deasupra norilor. S-au aruncat cu toată viteza peste noi, încercând să atingă un anumit punct din mare încă de la începutul raidului.

Am pus din nou vaporul pe viteza de cincisprezece noduri. Când am auzit mugetul covorului de bombe, tocmai trecusem de far. Bombele cădeau exact în locul unde făcusem manevra de întoarcere. Tensiunea paralizantă se domolea încetul cu încetul, încercam să ne depărtăm de acest loc când apărură doi copii de refugiaţi. Se ţineau de mână şi râdeau de bucurie. De multă vreme nu mai văzusem atîta veselie[16].

Puţine din aceste raiduri se sfârşeau cu bine. În acelaşi port, pe când cargoul *Andross* făcea manevrele de ancorare, avu loc un alt atac.

”*Ieşisem pe punte, la tualetă. Tocmai atunci o bombă căzu foarte aproape de mine…*”, povesteşte Manfred Neumann, în vârstă de zece ani. Ca toată lumea de la bord, cu câteva clipe mai înainte se simţise în deplină securitate. ”*Am reuşit să-i aduc pe punte pe toţi, pe mama şi fraţii mei. Andross se scufunda cu o rapiditate incredibilă. Ne-au condus spre un podeţ de scânduri, pentru a trece de pe Andros pe o altă ambarcaţie. Încercând să sară pe cealaltă navă, mulţi oameni au fost striviţi între epava lui Andros şi aceasta. Nu voi uita niciodată strigătele celor prinşi în cala cargoului pe cale de a se scufunda cu cel puţin două mii de refugiaţi la bord*”[17].

Pe când continua periculoasa evacuare a femeilor, copiilor şi răniţilor, infanteriştii germani au rămas în menghina ce se strângea tot mai mult peste ei, continuând să lupte, cu furia de pe urmă, pentru ca ceilalţi să rămână în viaţă. Înţelesesem cu toţii că majoritatea celor din enclave erau deja condamnaţi. ”La fiecare mie de persoane îmbarcate, alte trei mii soseau necontenit din Est” – calculase Guy Sajer. Soldatul continuă:

> Această populaţie, căreia nu îi puteam acorda cine ştie ce ajutor, paraliza mişcările deja precare ale sistemului nostru de apărare. În interiorul semicercului pe care îl apăram, ţinând isonul tunetelor şi exploziilor ce acopereau strigătele şi urletele, vechii soldaţi de elită, erau acum în gărzile patriotice Volkssturm, unii chiar amputaţi. Femei, copii, bebeluşi, bolnavi – toţi am fost crucificaţi pe pământul degerat…
>
> La Memel, nimeni nu putea rămâne în afara luptelor. Fetiţele erau obligate să îşi şteargă lacrimile şi să ajute răniţii, să distribuie hrana, să reziste dorinţei de a mânca ceva în plus, să îşi stăpânească oroarea şi frica deplin justificate. Fără să crâcnească, ele au executat sarcinile date de cei mai în vârstă, care nu mai pridideau. Se murea sau se trăia… În dezordinea poziţiilor noastre avansate, civilii erau uneori implicaţi direct în luptă, alături de soldaţi; foarte adesea, aceşti civili erau femei[18].

Asalturile ratate ale blindatelor sau valurilor de sovietici, peste enclave, erau adesea urmate de zile de calm, în timpul

cărora Ruşii sondau alte sectoare ale apărării noastre. Toate acestea provocau scene ce aminteau Primul Război mondial. Iată ce scrie Jan Montyn despre enclava Curlanda:

> O bandă de pământ de un kilometru, bombardată până la ultimul fir de iarbă, era acoperită de cratere şi rețele de sârmă ghimpată… Nimic nu mişca. Tot ce se petrecuse, de fiecare parte a liniei de demarcaţie, avusese loc sub pământ. Foarte greu de crezut că în această bandă de pământ noroios, erau ascunşi, Dumnezeu ştie cum, către colinele mai îndepărtate, câteva mii de oameni. Nu puteau fi văzuţi, dar puteau fi simţiţi. De îndată ce vântul bătea dintr-o anumită direcţie, simţeai în aer o putoare pe cât de pătrunzătoare pe atât de greu de suportat. Era putoarea câmpului de bătaie, a mirosului de cadavre şi a diareei…
>
> Două ore de gardă, patru de reapus. Zi şi noapte, 24 de ore din 24. Întuneric. Ceaţă. Miros de putregai, de cadavre. Trăgători de elită, mitraliori peste mitraliori. Două ore de gardă, patru de repaus. Aşteptăm. Întuneric beznă. Se crapă de ziuă. În rest, nimic.
>
> Am descoperit că nu un inamic se ascunde acolo ci o mulţime. Monotonia abrutizană a serviciului de gardă permanentă făcea parte din iadul de zi cu zi. Trebuia să pândeşti tot timpul. Dacă o singură clipă erai surprins, putea fi fatal. Trăgătorii de elită îşi pândeau şansa cu multă răbdare. Foamea şi lipsa de somn erau inamicii principali. De frig nu mai vorbim, nici de crizele de nebunie, contra cărora nimeni nu era la adăpost. Nebunia tranşeelor trebuie s-o trăieşti, ca să şti ce este. Vezi cum privirea unuia se blochează, înţepeneşte. O comoţie cerebrală, dracu ştie ce… Trebuie să-l scuturi cât mai repede. Să-l pălmuieşti cât poţi de tare, căci poate deveni un pericol pentru el însuşi şi pentru ceilalţi. Poate să strige, să tragă de-a proasta, în tot ce mişcă, inclusiv în camaradul de lângă el. Poate părăsi tranşeea, alergând către o moarte absolut sigură…
>
> Hugo, Belgianul ce îmbrăcase uniforma noastră, avea o metodă unică pentru a face faţă acestei tensiuni, una bazată pe căutarea pericolului. Făcea nişte pariuri extraordinare. Pentru câteva ţigări, era gata a se arăta pentru o clipă, făcând semne celor de dincolo. A făcut-o de atâtea ori. A spus că-şi va pune o grenadă de mână peste cască, după ce îi va retrage percutorul. După el, isprava era posibilă… Casca este rotundă şi poate avea acelaşi efect ca o umbrelă. Schijele vor zbura în toate direcţiile, numai nu în jos. Casca este rotundă.
>
> …Când zgomotul exploziei a încetat și am ieşit din adăpost, Hugo era la locul lui, sprijinit de peretele tranşeei. Nu-i lipsea decât faţa[19].

Într-o zi, cînd soarele apăru iar temperatura se îndulci către zero grade, Montyn şi camarazii lui considerară aceasta de-a dreptul o « minune ».

> A fost ca şi cum, dintr-o dată, ne vedeam unii pe alţii pentru prima dată. Murdari, cercuri negre în jurul ochilor, figuri obosite la extrem, cei mai mulţi bărboși, îmbrăcaţi în ceva foarte special, un amestec de zdrenţe glorioase şi resturi de uniformă.
>
> O zi întreagă ne-am bronzat la soare; un soare ce nu se limita numai la linia noastră, a frontului. Nici un foc nu s-a tras în ziua aceea…
>
> Ne-am scos mantalele, cismele, obielele, ne-am lungit părţile înţepenite şi rigide, am expus la soare părţile puroiate şi sângele coagulat. Picioarele gri erau umflate, se vedeau clar părţile degerate, cangrenate. Lungiţi-le! Ridicaţi-le în aer! Să le bată soarele! În sfârşit, putem să uscăm ce este de uscat, chiar dacă asta va dura numai o scurtă perioadă[20].

Oricât de dificil a fost războiul de tranşee, problemele au devenit şi mai grave când infanteriştii fură împinşi în oraşe. Guy Sajer îşi aminteşte de bătălia pentru Gotenhafen:

> Peste tot numai ruine şi putoarea insuportabilă de gaz ars. Nu mai vedeam strada mare, ce cobora până la chei. De o parte şi de alta, clădirile se prăbuşiseră către mijlocul străzii. De aceea nu vedeam nimic. Împreună cu câteva mii de oameni, am început să înlăturăm dărâmăturile, astfel încât camioanele cu civili să meargă până în port. La fiecare cinci minute avioanele reveneau, iar noi trebuia să rămânem nemişcaţi, acolo unde eram. Strada era mitraliată şi incendiată de douăzeci sau treizeci de ori pe zi…
>
> Nu mai număram morţii, nici răniţi. Aproape nimeni nu scăpase neatins. Caii, bieţii de ei, trăgeau din greu, fără întrerupere, un tren de sănii pline cu cadavre băgate în saci, sau înfăşurate cu hârtie…
>
> În sectoarele periferice ale oraşului începuseră luptele din casă în casă, în vreme ce pe chei erau încă mii de oameni. Din când în când, obuzele ruseşti atingeau zona de îmbarcare şi explodau acolo.
>
> Am încercat să ne odihnim într-o pivniţă unde un doctor ajuta o gravidă să nască. Pivniţa cu boltă era luminată de câteva felinare bricolate cum s-a putut. În general, naşterea unui copil este un eveniment fericit. De data asta însă, venirea pe lume a copilului complica un pic tragedia generală. Strigătele mamei nu mai aveau nicio noimă într-o lume în care urlam cu toţii… Sângele curgea pretutindeni, nimeni nu spălase bordurile de sângele coagulat şi înnegrit. Ceva mai târziu, după o ultimă privire către noul născut, ale cărui scâncete sunau ca un clopoţel delicat în vuietul războiului, am reieşit în strada ce continua să ardă. Din dragoste pentru bebeluş, ne-am zis că n-are nici un rost să vadă democrațeaua ce-l aşteaptă. Speram că va muri[21].

După atâţia ani petrecuţi între a lupta şi a muri într-un război pierdut dinainte, suportarea acestor bătălii, mai sângeroase şi mai sălbatice decât tot ce a cunoscut lumea modernă, unităţile germane prinse în enclavele Balticii ar fi putut pur şi simplu să se dezintegreze. Totuşi, ele nu s-au dezintegrat. Predarea în mâinile inamicului nu era luată în considerare de nimeni, nu era o opţiune. ”*Rusia inspirase o astfel de teroare şi demonstrase o astfel de cruzime și barbarie încât nimănui nu-i veni această idee*”, recunoaşte Guy Sajer. ”*Trebuie să rezistăm, cu orice preţ… Rezistăm sau murim*”[22].

Disciplina, osatura de fier a armatei Germane, a rămas intactă până la sfârşit. Odată în plus, *Landserul* Guy Sajer povesteşte:

> Căpitanul ne-a vorbit. Din vocea lui fermă şi oficială am înţeles emoţia intensă a momentului şi responsabilitatea noastră zdrobitoare, a tuturor… Acest om păstra încă urmele unei uniforme militare şi îcerca să impună o aparenţă de ordine într-o situaţie de cataclism ce împinsese întregul popor într-o retragere devastatoare. Deşi era consştient că totul este pierdut, căpitanul încerca să salveze clipa de faţă, prezentul… Disciplina aceasta, care uneori, în trecut, ne jenase, acum ni se părea un leac binefăcător[23].

Un pumn de oameni a luptat contra destinului, contestând sovieticilor fiecare palmă de pământ, fiecare casă, fiecare încăierare. Ca urmare a unui baraj aerian şi de artilerie fără

precedent, pe linia germană de la Heiligenbeil, Sovieticii măturară totul şi zdrobiră puţinul ce rezistase. Iată ce a scris un martor al acestei scene ce se generalizase:

> Tancurile ruseşti avansează în « V », urmate de trupele ce urlă un « ura » într-adevăr plin de ură. Pentru noi rămăsese însă speranţa. Îngropaţi în tranşee, infanteriştii experimentaţi ieşeau când şi cât trebuia la lumină, fixându-şi mitralierele pe parapet şi trăgând în masele gri-brun cu puştile de asalt şi pistoalele mitralieră. Lansându-se contra tancurilor inamice cu faimoasele *Panzerfaust*[24].

Curajul şi disciplina nu puteau compensa nici inferioritatea numerică, nici pe aceea tehnică. Puţin câte puţin, cuiburile de rezistenţă sunt împinse iar teritoriul german se reduce la câţiva kilometri, sau câteva sute de metri de plajă, pe malul mării. Un sergent de tancuri îşi aminteşte de ultima poziţie la Hoff:

> Menţineam falezele de coastă cu generalul [Hans] von Tettau, al cărui vehicul fusese abandonat. Cu urletele ei sălbatice de « ura », infanteria rusă lansă ofensiva spre poziţiile noastre, dar von Tettau se adresă cu o solidă încredere unuia dintre ofiţerii săi de stat major: ”Acum, domnilor, să le dăm ceva pe care nu-l vor uita curând!”. Am început să tragem peste trupele de asalt la fel de calmi ca pe poligonul de tir. Am luat puşca unuia dintre răniţii noştri şi m-am alăturat celorlalţi…
>
> Atunci, Ruşii au început să tragă cu mortierele. Bombele lor au trecut însă pe deasupra noastră şi au aterizat pe plajă. Privind în această direcţie, inima mi se revoltă. În spatele şi deasupra noastră, la adăpostul falezelor, erau refugiaţii ce fugeau către Vest, iar obuzele ruseşti explodau chiar în mijlocul lor[25].

Doritori să evite un astfel de carnaj, civilii disperaţi au fugit peste gheaţa Frisches Haff, un fel de baltă largă de câţiva kilometri, separand continentul de un cordon de litoral căruia îi spuneam Nehrung. Deplasându-se în lungul acestei benzi înguste de nisip ce ducea la Vest, către Dantzig, refugiații sperau să ajungă la un loc sigur. Din păcate, era foarte frig şi începu să plouă exact când numeroasele lor coloane începură teribila traversare. Iată ce îşi aminteşte un supravieţuitor al acestui periculos periplu:

> Gheaţa se spărgea din loc în loc. Am fost nevoiţi să ne târîm în condiţii foarte dificile, uneori în apă de aproape 30 de centimetri. Cu bastoanele, încercam permanent suprafaţa apei. Craterele de bombe trebuiau ocolite. Alunecam adesea, credeam că ne-am pierdut. Hainele umede şi îngheţate ne îngreunau mişcările. Frica mortală ne împingea înainte, în ciuda epuizării. Am văzut femei capabile de eforturi supra-omeneşti. În calitate de conducătoare de coloane, ele găseau din instinct calea cea mai sigură pentru căruţe. Diverse ustensile gospodăreşti erau risipite pe gheaţă, răniţii se târau cu mare dificultate, prietenii îi împingeau cum puteau pe săniile lor[26].

”*Maşinile particulare şi orice alte vehicule dispăreau frecvent în fisurile sau depresiunile de sub foarte subţirica peliculă de gheaţă*”, povestea un martor îngrozit[27].

Juergen Thorwald descrie lunga şi teribila experienţă a unui alt refugiat:

> Călătoria pe gheaţă a început. Ea [tânăra din funte] privea căruţa din faţă şi urmele dezgheţului din jurul roţilor. Gheaţa gemea, crăpa.

La dreapta şi la stânga zăceau victimele din zilele anterioare: căruţe căzute în josul falezei cu toată încărcătura, carcasele congelate ale cailor, ale câtorva bărbaţi şi femei deveniţi foarte bizare statui de gheaţă. Tânăra încercă să privească doar în faţă. Toutuşi vedea tot.

Părţile moi ale gheţei erau acoperite cu scânduri, lucru dificil şi nesigur. Fata luă conducerea carelor ce trecuseră pe acolo, în urmă cu o oră şi ceva. Ne opream des. Multe căruțe erau descărcate, trase mai departe și reîncărcate. O femeie căzuse într-o copcă și încercau să o scoată, cu niște bastoane. Vizitiul tăie hamurile cailor înnebuniți, ce încercau să iasă din apă. Căruţa aceasta fu pierdută. Tânăra din frunte şi cei ce o urmau ocoliră locul şi îşi continuară drumul.

La orele şapte avioanele ruseşti năvăliră peste ei. Atacau mai în faţă. Ea i-a văzut plonjând, a auzit mitralierele şi exploziile surde ale bombelor. S-a creat dezordine. Caii s-au speriat, distanţa între căruţe nu s-a mai respectat, multe dintre ele rupseră gheaţa ce nu rezistă sub greutatea lor. Unii cai se înecară. Cu vocile lor ascuţite, femeile strigau după ajutor. Unele, aparent liniştite dar disperate dincolo de cuvinte, se învârteau în jurul copcii în care căzuse un copil, o mamă, un soţ; alergau către o căruţă şi se rugau în genunchi: « nu ne lăsaţi aici », gemeau ele. « Vă rugăm! Ajutaţi-ne! Nu ne părăsiţi aici…».

Către orele opt, râul Nehrung apăru sub o ceaţă gri-negricioasă. Drumul era încă lung, iar morții din jur arătau că mulţi piereau chiar pe acest ultim tronson. Erau atâtea cadavre, oameni şi animale, încât se părea că vederea pământului îi tulburase, din care cauză uitaseră de prudenţă.

Tânăra închise ochii şi conduse caii în jurul unei fisuri din gheaţă, peste cadavrul cuiva, ce speria caii… Era un bătrân. Ajunsese acolo cu două bastoane. Tânăra încălecă animalul pe partea cealaltă, se aplecă pe gâtul lui, împiedicându-l să vadă cadavrul ce-l speria.

Nicio pauză, nicio clipă de răgaz. Cerul se întunecase. Nuanţele lui gălbui anunţau şi mai multă zăpadă. Ninsoarea se porni cu adevărat. Totuși, tânăra începu să distingă arborii de pe malul Nehrungului. Zăpada acoperi căruţele, ce abia se mai vedeau. Se auzea pârâitul gheţii ce crapă. Totuși, continuau să avanseze. Caii nu au fost lăsați să se oprească. Pe o bucată fragilă de gheaţă, roţile din spate se cufundară, dar caii au reuşit să tragă căruţa după ei….

La dreapta, traversând zăpada ce se acumula, apăru axa unei căruţe ieşind din gheaţă drept pe verticală. Viră la stânga şi reușii să mențină pasul cailor. Copitele din faţă sparseră gheaţa dar deja atingeau pământul. Coloana ajunsese la râul Nehrung[28].

Mii de refugiaţi refuzară această traversare, preferând riscul şoselelor de pe coastă. Carnajul de pe şoselele aglomerate a fost însă mai grav decât cel de pe gheaţă. Robert Poensgen, agent de legătură militară, ne dă o bună idee în acest sens:

Pe kilometri fără de număr, şoseaua era blocată de vehicule ce mergeau la mustaţă, în patru coloane haotice: camioane cisternă, camioane cu muniţii, căruţe cu cai, ambulanţele salvării, etc. Era imposibil să te deplasezi liber, să o iei înainte sau să rămâi în urmă. Avioanele ruseşti veneau val după val, lansând bombe peste această masă vulnerabilă şi inextricabilă. Iadul, probabil, seamănă cu cele ce se petrec într-o astfel de situaţie. Muniţiile au explodat, benzina aprinsă a fost pulverizată peste morţi, răniţi şi peste cei în viaţă – oameni şi cai… A fost lucrul cel mai groaznic pe care l-am văzut în atâţia ani de serviciu activ. Pot să vă spun că deja văzusem multe, foarte multe[29].

”*Avioanele sovietice ne-au atacat de două ori, de la joasă înălţime, potopindu-ne cu gloanţele, proiectilele şi bombele lor…*”, îşi aminteşte Guy Sajer, aflat pe o altă şosea. ”*Fiecare*

trecere a avioanelor lăsa în urmă o brazdă de sânge şi mirosul cald al corpurilor sfâşiate şi ciopârţite”[30].

”*Niciodată nu văzusem atâtea cadavre…*”, adăugă un martor ce mergea în lungul coastei, către Vest. ”*Printre cadavrele omeneşti erau şi cele ale cailor, căruţe cu roţile în sus, sub care femeile şi copiii încă mişcau. Nu mai vorbesc de transporturile militare blocate, maşinile incendiate, armele şi atâtea altele… Era deprimant să vezi soldaţi epuizaţi ce nu mâncaseră nimic de mai multe zile, feţele femeilor erau indescriptibile*”[31].

”*Mamele înnebunite îşi aruncau copiii în mare*”, declară un martor frapat de oroarea gestului. ”*Unii s-au spânzurat… Fiecare se gândea numai la el însuşi; nu puteai conta pe nimeni pentru a-i ajuta pe bolnavi şi pe cei mai slabi*”[32].

Carnajul de pe pământ se prelungea şi pe mare. În dimineaţa zilei de 13 aprilie 1945, avioanele sovietice se năpustiră asupra cargoului *Karlsruhe*, ce avea la bord mii de refugiaţi. Lovit de o bombă şi mai multe torpile aeriene, cargoul se scufundă în câteva minute. Din cele câteva mii de persoane de la bordul lui nu putură fi salvate nici măcar două sute[33].

După trei zile, către miezul nopţii, torpilele unui submarin sovietic lovesc marele transportor *Goya*, cu 7000 de refugiaţi la bord. Ca şi *Karlsruhe*, *Goya* se rupse în două şi se scufundă în câteva minute. Pe lângă lupta teribilă cu apele reci ale mării, explozia cazanului de aburi a provocat o enormă bulă de foc la suprafaţa mării, naufragiaţii trebuind să lupte atât împotriva apei cât şi a focului. Sosite la faţa locului, navele de salvare nu au putut scoate din apă decât 183 de supravieţuitori[34].

Menghina sovietică strângându-se peste tot, oraşe precum Konigsberg, Memel, Gotenhafen, Pillau şi altele intrară în hora macabră a victoriei aliate şi a robiei de după război. ”*În jurul meu se dezlănţui infernul ultimelor zile ale Dantzigului liber*”, declară *Landserul* Robert Poensgen. ”*Toată această parte a oraşului fu tocată mărunt, bucată cu bucată, val după val, prin mijloace din cele mai distrugătoare. Casele se prăbuşeau precum castelele din cărţi de joc, acoperişurile zburau în aer, zidurile se prăbuşeau în stradă. În câteva clipe, oraşul fu învăluit de un nor de praf roşu. Flăcările galbene sau roşii reuşiră să traverseze norul de praf produs de cărămizile roşii*”[35].

Un camarad din Koenigsberg adăugă:

> Oraşul prăbușit ardea în toate punctele lui. Poziţiile germane au fost incendiate, tranşeele arate, totul nivelat la zero, fabricile îngropate, sistemul de comunicaţii distrus, magaziile de muniţii aruncate în aer. Un nor de fum plutește peste casele din centrul oraşului. Străzile sunt pline de jumătăți de ziduri, vehicule explodate, cai morţi, cadavre omeneşti[36].

Într-o lume în care fumul, focul, bombele şi gloanţele deveniseră singura realitate, suprarealismul situaţiei frapa din plin ultimii *Landseri* germani. Guy Sajer îşi aminteşte de Hela :

Ultima victimă pe care mi-a fost dat să o văd a fost un cal alb, foarte murdar, ce nu părea să fi fost ţesălat vreodată. Un avion rus fusese atins de artileria anti-aeriană şi era pe cale de dezintegrare, deasupra noastră. Pe când priveam scena, partea din faţă a avionului, inclusiv motorul, se detaşă şi pică la pământ, cu un zgomot asurzitor. Speriat, calul reuşi să se elibereze şi alergă nechezând exact către locul unde urma să cadă restul avionului în flăcări. După câţiva paşi, lovit de carcasa avionului, calul fu pulverizat în toate direcţiile, pe o distanţă de peste cincisprezece metri[37].

În cadrul imensei tragedii, aveau loc multe altele mai mici. Profitând de acalmia bombardamentelor, ultimii apărători ai Dantzigului începură să iasă în stradă, agenţii de legătură, pe motociclete, deschideau drumul.

Câteva fete din Dantzig şi Zoppot erau de mai multe zile pe motocicletele cu ataş. Nimănui nu-i trecu prin minte să obiecteze împotriva acestui fapt. Remarcaserăm iubita inginerului-agent de legătură, o foarte frumoasă funcţionară de la căile ferate. Cei doi erau decişi să se căsătorească la prima ocazie.

Modul cum vârfurile zidurilor unor clădiri se îndreptau către cer, nu părea să ţină cont de rigorile gravitației, în acest sfârşit de război. Foarte fragile, multe din aceste ziduri se balansau în vânt. Cineva mă avertiză exact pe când măsuram riscul: ”Atenţie! Zidurile din jur se prăbuşesc”. Într-o fracţiune de secundă molozul începu să zboare prin aer. Un întreg zid se rupse în bucăţi și zdrobi mulţimea de la poalele lui. S-a auzit o pârâială, am simțit deplasarea aerului și am rămas pe pragul altei case, în norul de praf impenetrabil.

Am sărit cu toţii în ajutor. Un metru cub de zidărie îngropase cele câteva motociclete. Soldaţii-motociclişti erau teferi, nicio zgârietură! După atâţia ani de război, cu reflexele lor fulgerătoare, săriseră în partea opusă, la adăpost. Fetele însă nu mişcaseră din ataş. Toate erau îngropate în moloz şi cărămizi. Furioşi, încercând să le scoatem de sub dărâmături, am fost cuprinşi de o sudoare de gheaţă. Inginerul, agent de legătură, era în stare de şoc. L-am ajutat să-şi scoată iubita moartă din ataşul terciuit. După ce a scos-o la lumină, cu o gingăşie extremă a început să-i spele de pe faţă stratul gros de moloz[38].

Pe când sfârşitul se apropia, unităţi dispersate încercau să-şi croiască drum. Un ofiţer îşi aminteşte:

Fiecare companie își avea propriul său ghid, care cunoştea terenul. Mai târziu, s-a văzut că acesta era aproape inutil, întrucât cunoașterea locului nu mai era de cine știe ce folos printre mormanele de ruine fumegânde din centrul oraşului. În locul arterelor şi bulevardelor distruse, fuseseră deschise alte locuri de trecere. După o oră însă, şi acestea deveneau impracticabile. Prăbuşiriea clădirilor continua fără întrerupere, fie din cauza bombelor și obuzelor, fie datorită rachetelor Katiuşa. Faţadele încă verticale se prăbuşeau peste ruinele din stradă, pământul era desfigurat de craterele bombelor fără de număr[39].

Unii soldaţi şi civili sunt ajutaţi de micile ambarcaţii ce îndrăznesc încă să se aventureze pe litoral, alţii confecţionează plute din cauciucuri, scânduri şi orice obiect plutitor. Cei mai mulţi însă mor în luptă, fie printre ruine, fie pe plajă, unde adesea sunt masacraţi. Pe când trupele ruseşti iau în stăpânire oraşele transformate în ruine, megafoanele sovietice promit

marea cu sarea şi îndeamnă pe Germani să se predea, asigurându-i că numai aşa vor găsi hrană suficientă, libertate şi securitate[40]. În acelaşi timp, milioane de fiţuici şi afişe semnate de Ilya Ehrenburg sunt lansate de aviaţie peste trupele ruseşti, cărora li se arată ce trebuie să facă: ”*Soldaţi ai Armatei roşii! Ucideţi pe Germani. Ucideţi toţi Germanii. Ucideţi! Ucideţi! Ucideţi*”[41].

Ca toată lumea, Anna Schwartz era ghemuită în subsolul ei, pe când, după o rezistență eroică, Dantzigul căzu.

> După calmul ce urmă, am auzit aclamaţiile soldaţilor sovietici şi tancurile intrând în oraş. Ceva mai târziu, soldaţii ruşi coborau deja treptele pivniţei. Ajunși în fața noastră, primul lor cuvânt a fost acela de « Urr! ». Voiau ceasurile noastre. Puțeau a alcool, transpiraţie, murdărie. Ne-au furat ceasurile și dispărură în pivnița următoare, unde făcură aceeaşi ispravă. După cinci minute a sosit a doua echipă de căutători de ceasuri. Asta a continuat până ce nu am mai avut nicio bijuterie, valizele noastre fiind răsturnate de zeci de ori.
>
> Între timp am auzit strigătele femeilor violate de Mongoli. Deodată a apărut un ofiţer rus care, într-o germană de baltă ne-a cerut să părăsim pivniţa imediat. Cât am putut de repede, cu bagajele cotrobăite și vămuite, în mai multe rânduri, am ieşit în curtea plină de soldățime. Totul ardea în jur. Obuzele continuau să explodeze. Oamenii şi caii răniţi urlau, care mai de care[42].

După cădrea Konigsbergului, curajosul medic Hans Graf von Lehndorff rămase la postul său de chirurg al spitalului. Cum au apărut soldaţii ruşi, a început și aici bătălia pe ceasuri și bijuterii.

> Sosirea primilor ofiţeri puse capăt speranţei mele de a obţine condiţii mai blânde. Cu aceștia, orice tentativă de discuţie se termina printr-un eşec. Pentru ofiţeri, nu eram decât cuiere-purtătoare de buzunare, ce trebuiau cotrobăite. Surorile de caritate şi infirmierele întâlnite fură înşfăcate întru gloria venerică a penismenilor sovietici. Cele mai în vârstă fură primele victime. Despletite, decoafate, cu hainele sfâşiate, victimele pulărăilor staliniști rătăceau de colo-colo. Neavând unde se ascunde, noi şi noi penismeni le încălecau[43].

Oricât de oribilă a fost situaţia, din momentul în care Rușii au descoperit distileria de lângă spital, tot ce fusese până atunci se dovedi floare la ureche. Doctorul von Lehndorff povesteşte:

> Venind dinspre distilerie, grupul de ofiţeri și soldaţi năvăli peste noi, unul mai beat ca altul. Nu aveai unde te ascunde. Incendiile din jur luminau cartierul ca ziua… Precum apa valurilor, ce se retrag, șobolanii alergau printre picioarele noastre. Ai fi zis că cele zece plăgi ale Egiptului ne-au căzut pe cap dintr-o dată. Nu trecea o clipă fără ca ţeava unui automat sau mitralieră să mă împungă în coaste iar mutra de muzeu a unui Kirchiz sau Uzbec să nu-mi ceară sulfamidă. Majoritatea acestor penismeni sufereau de boali venerice… Strigătele disperate ale femeilor se auzeau peste tot: « Ucide-mă bestie! Ucide-mă! ». Bestiile însă preferau vânzoleala luptei ce îi excita. Nu îşi utilizau armele.
>
> Foarte curând, nicio femeie nu mai avu forţa necesară pentru a rezista. În câteva ore, toate treceau prin aceeaşi radicală schimbare: spiritul lor era mort. Nu rămăsese viu decât un râs isteric, care excita

la culme penismenii sovietici… Un maior, ce părea să nu-şi fi pierdut minţile cu totul, mă chemă mai la o parte. Cu daravela scoasă, treizeci, poate patruzeci de Ruşi făceau ravagii prin saloanele bolnavelor. Mă întrebă de ce boli sufereau aceste femei. Ce fel de boli – asta îl interesa pe maior. Boli de tot felul, i-am răspuns: tifos, scarlatină, febră tifoidă, difterie… Scoase un strigăt şi se năpusti ca un tanc printre masculii dezlănţuiţi, de sub ordinele sale. Pentru multe bolnave era însă prea târziu. Patru dintre ele erau deja moarte[44].

Când spitalul se aprinse şi el, von Lehndorff şi personalul său începu evacuarea bolnavilor.

Bolnavii fură mutați pe dealul din față, iar Ruşii, ca moimele în călduri, năvăliră cu sălbăticie, fiecare cu o infirmieră sau o bolnavă pe umeri. Furtul ceasurilor, brăţărilor, cruciuliţelor şi lănţişoarelor era o nimica toată. Femeilor violate li se cereau bijuteriile, unora pentru a suta oară… Sprijineam un bărbat solid şi greu, ajutându-l să traverseze o pasarelă. Ne-a oprit un Rus şi a trebuit să dau drumul rănitului, ce s-a culcat pe pasarelă. Rusul l-a buzunărit bine, apoi, ca din greşeală, i-a tras o rafală în burtă, trecând la buzunărirea altora. Rănitul mă privea nedumerit, nu realiza prea bine ce se petrecuse. Aş fi vrut să-i dau lovitura de graţie, dar nu eram înarmat. I-am dat o doză de morfină şi l-am culcat mai la o parte[45].

Pe timpul nopţii, oroarea creştea simţitor, poate chiar de zece ori, canaliile excitate de alcool şi îndoctrinate prin propagandă dezlănţuind un potop de asasinate şi violuri.

« Sunt bunică şi bătrână », îşi pleda cauza Seidler Klara, pe când un tânăr soldat o înghesuise într-o cabină telefonică.

« Babuşka obligație război! », urlă penismenul de mai multe ori, în plin exerciţiu.

Lângă cabină, o tânără mamă fu săltată pe când își conducea copiii către o pivniţă. Aceștia începură să ţipe, apărându-și mama cu degetuţele. Fără să-şi întrerupă isprava, bestia îi înşfăcă pe rând şi le zdrobi căpşorul în zidul de alături. Cu toată tortura prin care trecea ea însăşi, Seidler Klara nu a uitat niciodată zgomotul sec al craniilor lovite de zid.

Când violorii plecară, Klara şi alte femei încercară zadarnic să ascundă mama căzută în isterie, să o protejeze de noua haită de soldaţi-penismeni. Doi o ţineau, al treilea opera, glorioşii penismeni continuând atacul[46] pe direcţia Berlin.

După căderea Dantzigului, sute de femei şi de fete implorară un ofiţer să le protejeze. Rusul indică biserica din apropiere. Îndată ce femeile fură închise în catedrală, ofiţerul îşi strigă oamenii şi făcu semn către biserică. Aşteptându-şi rândul la dansul pe burţile ostatecelor, unii distrugeau orga, alţii băteau clopotele în neştire. În interiorul bisericii, unele femei fură violate de peste treizeci de ori..

"*Au violat chiar şi fetiţele de opt ani şi au ucis băieţii care încercau să-şi protejeze mamele*", gemu un preot[47].

Valul de sânge de pe coasta Balticei era exact ce prevedea legea sovietică, regulamentele şi instrucţiunile militare, pentru

comportamentul învingătorilor sovietici pe sol german. În numeroase alte locuri, Silezia, Prusia, Pomerania, comunităţile germane din Cehoslovacia, România, Ungaria sau Iugoslavia – oroarea continua şi se propaga de săptămâni și luni. Treptat, atrocităţile oribile au diminuat. Totuşi, a început o întrecere socialistă între glorioşii soldaţi-penismeni eliberatori: care dintre ei distruge, asasinează şi violează mai multe femei. Femeile şi copilele au fost agresate de zece, de douăzeci şi chiar de treizeci de ori pe noapte. Cele violate de o sută de ori într-o noapte nu erau cazuri excepţionale.

"*Aproape că nu se mai putea vorbi de… viol*", gemu o victimă; "*femeile deveniseră corpuri pasive*[48]".

Bineînţeles, mii de femei au murit de hemoragie, iar cele care au supravieţuit acţionau şi păreau să fie "*zombi printre oameni*". Nu exista răgaz, nici pentru morţi, nici pentru vii. "*Penismenii sovietici au violat cadavrele de femei din morga cimitirului, care aşteptau să fie îngropate*", arătă un ecleziastic din Rosenberg[49].

Gata de orice pentru a-şi salva fata de alte agresiuni, o mamă cu mintea rătăcită imploră un comandant sovietic să o ajute. "*Acesta ceru să vadă fata*", scrie un martor; "*când fata a apărut, a violat-o el însuşi, apoi a trimis-o acasă*"[50].

"*Tovarăşii soldaţi erau atât de ahtiaţi după sex",* spunea râzând un maior, *"încât au violat tot ce au prins, femei de şaizeci. şaptezeci şi chiar optzeci de ani, dintre care unora le-a plăcut. Recunosc însă că afacerea este murdară, că dosarul Cazahilor şi al altor trupe asiatice este foarte încărcat*"[51].

Nimic dintre lucrurile nemţeşti, nici măcar Partidul Național Socialist al Muncitorilor German (NSDAP) nu suscita atâta ură printre comunişti, cât Biserica romano-catolică. Iată ce povesteşte un preot din Grottkau:

> [Rusul] era incredul şi ateu, vederea sutanei îl umplea de furie. Voia să neg existenţa lui Dumnezeu. La un moment dat, înşfăcă Psaltirea şi o aruncă la pământ. În final m-a târît în stradă şi m-a lipit de un zid, pentru a mă împuşca… Eram la zid, când apărură bărbaţii, femeile şi copiii refugiați în casa mea… Palizi şi înfricoşaţi, aceştia ne-au înconjurat. Soldatul se puse să împrăştie mulţimea, trăgând la întâmplare, în toate direcţiile. Am rămas din nou singuri, faţă în faţă. Îmi puse revolverul în piept şi trase, dar acesta era gol, nu mai avea gloanţe. Începu să îl încarce. Pe când făcea asta, apărură doi ofiţeri, ce auziseră împuşcăturile. Amândoi s-au aruncat pe viteazul incredul, i-au smuls pistolul automat şi l-au dus undeva, mai departe[52].

"*Era lângă altar şi ne privea trumfător, ca un belfer*", îşi aminteşte preotul unei alte biserici.

> Apoi a ordonat preasfântului să îl urmeze, afară din biserică. S-au întors după vreun sfert de oră. Expresia episcopului era oribilă. M-am prăbuşit murmurând, în faţa altarului: « Ucideţi-mă! Ucideţi-mă! În faţa altarului. Refuz să ies din sanctuar! ». Călugăriţele strigau: "Nu trage! Nu trage!". Rusul se strâmbă triumfător, scuturând arma în care-i stătea puterea. Apoi, dispreţuitor, se depărtă de preasfântul vicar[53].

Cei de pe urmă au avut noroc, ceea ce nu a fost cazul majorităţii membrilor clerului. Mulţi au murit aşa cum prescrie marxismul: un glonț în ceafă – craniul făcut praf şi pulbere[54]. Pentru anumiţi Sovietici, călugăriţele constituiau o foarte apreciată trufanda pentru penisurile lor revoluţionar-dezlănţuite, democrat-populare, blasfematoare şi sifilitice. Iată ce ne spune un preot din Klosterbrueck:

> Vreme de mai multe ore, toate fuseseră torturate şi violate de către ofiţeri. Când s-au întors, erau cu feţele umflate. Abia mergeau… În satul vecin, Ruşii adunaseră toate călugăriţele într-o sală. Unele dintre cele mai tinere reuşiseră să se ascundă în cisterna cu apă, din pod. Celelalte fură tratate oribil. Au încercat să se apere, dar nu a fost chip. Toate au fost violate cu o sălbăticie şi violenţă de neimaginat, inclusiv cele trecute de optzeci de ani. Apoi, dimineaţa, se lăudau că n-au lăsat nicio virgină în toată mânăstirea[55].

”*Când au revenit, călugăriţele erau terminate… Ne-am ghemuit cu toţii într-o cameră mai mică şi ne-am rugat…*”, scrie un martor dintr-o altă parohie. ”*Am auzit paşii grei ai Ruşilor, ce veneau şi plecau. Trăgeau şuturi peste şuturi în cele ce se odihneau pe podea. Au tras cu pistolul în tavan, au smuls sutanele de pe călugăriţe. Nu voi uita niciodată strigătele oribile ale femeilor şi copiilor*[56].

Ca şi surorile lor laice, călugăriţele au fost violate cu un astfel de sadism încât unele au încetat să se mai roage, căci asta îi excita şi mai tare. Nu acesta a fost însă cazul majorităţii.

> Dintr-o dată lovi preotul cu toată puterea peste cap. Acesta sângera pe gură şi pe nas, ceea ce excită Rusul şi mai şi. Se aruncă asupra câtorva călugăriţe, le smulse sutanele şi le crestă cu sabia. Apoi alese una mai tinerică, o duse într-un colţ unde o violă fără jenă. Nu puteam face nimic, decât să ne rugăm Domnului, să nu o omoare. Deodată, se deschise uşa dinspre altar şi îşi făcu apariţia un tânăr şi uriaş ofiţer, care înţelese imediat ce se petrece. Alergă către celălalt ofiţer, penismen mai vârstnic, în plin exerciţiu de pulicrație. Îl săltă ca pe un sac, îi puse piciorul pe piept şi îi smuse sabia de la brâu. Apoi chemă doi soldaţi, ce luară pe sus ofiţerul bătrân şi-l aruncară afară ca pe o buturugă. Întorcându-se spre noi, tânărul ofiţer ne spuse că nu mai avem de ce ne teme şi că va pune soldaţi de pază la uşile bisericii[57].

După cum arată cazul de mai sus, aceste contradicţii ale Armatei roşii erau foarte derutante pentru Germani. Ca şi în faţa unor animale sălbatice, victimele nu puteau fi niciodată sigure de reacţia Ruşilor într-o situaţie dată. Chiar şi în cele mai grave situaţii, Germanii au remarcat acest comportament paradoxal şi tulburător. În intervalul unei singure zile sau ore, ba chiar al câtorva minute, o familie germană putea întâlni ambele extreme ale Armatei ruseşti: atât căpitanul corect şi politicos, ce nu bea niciodată şi cânta Chopin, la pianul din salon, cât și maiorul beat turtă, ce distrugea nu numai pianul ci şi salonul. Chiar şi între soldaţi exista acest evantai de reacţii. Descrişi de Dostoievski și Tolstoi ca un fel de “copii bătrâni, incoerentți în gândurile şi

acţiunile lor", variațiile chefului soldăţimii ruse erau teribile, insuportabile[58].

"*Toţi sunt aşa*", insistă nevasta unui agricultor, clătinând din cap, incredulă. "*La un moment dat par să se comporte în amici, pentru ca după o secundă să devină inamici, persoane foarte diferite*[59].

Soldatul ce lovea cu brutalitate, muşca şi viola femeia ce-l implora, peste câteva clipe putea să îi mângâie copilul sau chiar să îl legene. Mulţi violori nu se înmuiau în faţa plânsetelor muiereşti. Urletele copiilor însă îi îmbunau adesea.

"*O împingeau pe Fraulein Behn în cameră*", scrie o femeie, "*când, dintr-o dată, văzură pe bebeluş, plus băieţelul de patru ani… Ambii dormeau în pătuţ. Se opriră brusc. « Klein kinder? », zise unul, evident surprins. Vreme de un minut, cei doi soldaţi priviră copiii în pătuţul lor, apoi se retraseră pe vârfuri din apartament*[60].

Mulţi sunt cei ce au notat că un copil bolnav o putea scăpa pe mamă de viol. Majoritatea Ruşilor manifestau o adevărată afecţiune pentru copiii germani, îi hrăneau, se jucau cu ei şi le făceau concesii pentru care adulţii ar fi fost împuşcaţi fără milă. Conform ordinelor funcţionărimii sovietice, mai mulţi puştani dintr-un sat erau ameninţaţi cu execuţia, întrucât fuseseră prinşi pe când şterpeleau cărbuni dintr-un tren. Ordinele de acest fel nu erau însă totdeauna executate de către ofiţerii şi soldaţii sovietici.

"*Când au văzut copiii împingând cărucioarele cu cărbuni*", declară un martor, "*soldații au întors spatele, făcându-se că nu văd nimic. Unii chiar au împins cărbunii jos, cu cismele lor, pentru a fi săltați mai uşor, de către copii*"[61].

"*Ea descoperii că micuţa ei fiică blondă şi graţioasă reuşea totdeauna să îi îmbuneze pe soldaţi*", povesteşte un prieten al Reginei Shelton. "*Păstrându-şi fiica mereu lângă ea, o învăţa ce să facă pentru a-i îmbuna şi mai tare pe aceşti oameni foarte curioşi. Că o fi fost vorba de caracteristica unui popor, după cum pretind unii, sau numai de simpla nostalgie a taţilor pentru familiile lor, niciun Rus dintre cei întâlniţi, precum şi alţii de care am auzit vorbindu-se, nu a rănit vreodată un copil*"[62].

Din păcate, acest lucru nu este absolut adevărat, lucru atestat de numeroasele cadavre de copii și chiar de bebeluşi. Inocenţa copiilor nu era o garanţie de securitate. "*Doamna K şi-a pierdut fetiţa de nouă ani, pe Gretel*", după cum semnalează un preot din Silezia. "*Fetiţa a fost împuşcată de Ruşi, pentru că a vrut să îşi apere mama, violată de către aceștia*"[63].

Exceptând mania pentru ceasurile cu brăţară, Sovieticii se dădeau în vânt după biciclete. În ciuda haosului şi a ororilor din jur, Germanii priveau increduli pe Ruşii ce « descopereau » această drăcovenie, nemaivăzută la ei.

"*Au confiscat toate bicicletele din sat*", declară un martor. "*Nu ştiau să meargă pe ele, cădeau, iar se urcau şi iar cădeau, până ce un caporal, mai viteaz, a pus mitraliera pe bicicletă și a*

făcut-o praf. Ceilalţi l-au imitat, lansându-se într-o nemaivăzută cruciadă contra biciletelor, mai ales a roţilor acestora, lăsând un morman de spiţe, cadre şi pedale în mijlocul străzii”[64].

”*A fost amuzant*”, adaugă un alt observator. ”*Foarte amuzant să îi vezi cum urcă şi cad de pe bicicletă, se ridică şi apoi o aruncă turbaţi de furie, o iau la şuturi*”[65].

Contrariaţi şi nervoşi, soldaţii nu se lăsau, făceau eforturi pentru a stăpâni bicicleta: ”Simpla urcare pe bicicletă îi umplea de fericire, ca orice jucărie procurată copiilor. Urlau de plăcere când reuşeau să se menţină pe verticală, strigau de durere când cădeau ori se ciocneau în viteză de zidurile ce nu se trăgea din cale. Ca și femeile, nici biciletele nu erau în siguranţă. Nu erau destule biciclete pentru soldații sovietici, care se băteau între ei pentru a deveni stăpânii ispititoarelor drăcovenii”[66].

După câţiva paşi în interiorul Reichului, Ruşii fură uimiţi de abundenţa generală. Unele femei germane au scăpat din faţa primului val de penismeni-violatori, ascunzându-se prin podurile caselor. Obișnuiți cu noroiul şi primitivismul colibelor lor, unii soldaţi sovietici se temeau de scări. Se suceau, se învârteau în jurul scărilor, neavând curajul să urce pe ele. Cei mai mulţi intraseră într-o lume ce le depăşea înţelegerea.

”*De ce voi război*?”, spunea Rusul incredul unui German. ”*Germania are toate. Aici, dintr-o singură casă, poţi iei mai mult decât într-un sat întreg, din ţara noastră!*”[67].

”*Fiecare sertăraş este plin cu tot felul de minuni*”, adăugă alt soldat sovietic[68].

Marele număr de maşini, tractoare, motociclete, maşini de spălat, maşini de gătit, ustensile de bucătărie, aparate de radio şi alte articole curente, din lumea modernă, erau lucruri ce depăşeau înţelegerea multor Sovietici. Electricitatea, apa rece sau caldă, de la robinet erau considerate minuni de-a dreptul. Soldaţii smulgeau robinetele din pereţi, crezând că simpla lor plantare în zidurile colibelor de acasă înseamnă apă curentă în acestea. Alţii ambalau cu foarte mare grijă becurile electrice, doritori să ducă magia luminii electrice în satele lor. Ruşii refuzau să creadă că porţelanul pe care se aşezau Nemţii, în tualete, era destinat nevoilor fireşti şi de toate zilele ale omului. Ei credeau că acestea servesc pentru spălarea cartofilor.

”*Noi, ofiţeri şi soldaţi, văzând bogăţia şi prosperitatea unei ţări capitaliste, nu putem crede ochilor. Nu am fi crezut că poate exista o astfel de abundenţă de bunuri”, recunoştea un soldat*[69].

Conştienţi că impactul acestei bogăţii şi abundenţe riscă să deschidă ochii soldaţilor troglodizaţi, politrucii şi comisarii le spuneau că aceste bunuri fuseseră furate din diverse ţări[70]. Nu se ştie dacă soldații chiar se lăsau păcăliți de aceste cuvinte. Lali Horstmann îşi aminteşte spusele unuia dintre aceștia: “*În Rusia,*

numai şefii din vârf au de toate. Noi nu avem nimic", spuse acesta, scuturând zdravăn masa cu pumnul. "Mulţi alți soldaţi gândesc ca mine. Dacă spuneţi asta cuiva, voi fi împuşcat", continuă el cu o voce joasă şi privind cu grijă în jur. El nu cunoştea alt sistem decât comunismul, deşi era o fiinţă omenească"[71].

Rece și dură, realitatea a fost motivul principal al distrugerii Germaniei răsăritene – mai important decât răzbunarea sau propaganda. A asasina, viola şi jefui nu era destul pentru satisfacerea setei Armatei roşii de a distruge tot ce-i ieşea în cale, fiecare răzbunându-se astfel pentru modul cum fusese tratat la el acasă, de propriul lui guvern[72]. Casele ce avuseseră norocul să scape de incendii erau distruse şi murdărite în modul cel mai sălbatic şi mai revoltător. Când mama şi surorile Erikăi Hansen se întoarseră în casa lor din Schoeneiche, fură întâmpinate de o "putoare devastatoare ce le tăie răsuflarea".

"*Zidurile erau tencuite cu excremente omeneşti…*" Nota Erika dezgustată. "Mobilele fuseseră distruse şi aruncate pe fereastră… Deşeuri şi murdării de tot felul acopereau podeaua, de parcă uraganul uraganelor trecuse prin casa noastră"[73].

Când un pastor din Silezia se decise să evalueze pagubele dintr-o mânăstire şi o biserică locală, el descoperi "*haosul total*".

> Traversez încăperile pustiite; paturile şi saltele au fost sfâşiate, fulgii pernelor sunt peste tot. Cărţile sunt atât de distruse încât nu mai pot fi utilizate. Sunt împrăştiate prin toate camerele. Ruşii au vărsat conserve şi sirop peste cărți. Apoi, culmea civilizaţiei, îşi făcuseră din belşug nevoile diareice peste ele. Deși nu foarte poetică, această descriere se potriveşte pentru orice casă din oraş[74].

Devastarea zonelor rurale a fost la fel de mare ca cea a oraşelor. Valul de distrugere şi de sălbăticie ce mătura Germania a fost de proporţii biblice. Hangarele şi silozurile erau arse, grânele distruse, livezile şi pepinierele trântite la pământ, nivelate cu tancul. Un soldat rus îşi aminteşte: "*Locotenentul scoase cuţitul, se duse către o vacă şi îi dădu o lovitură mortală la baza craniului. Picioarele vacii se îndoiră sub ea şi animalul căzu, în vreme ce restul turmei ce mugea de spaimă o luă la goană. Ofiţerul şterse pe cisme tăişul cuţitului şi spuse: « Tatăl meu mi-a scris că Germanii ne-au luat una dintre vacile noastre. Acum suntem chit »*"[75].

Ca o maşină scăpată de sub control, Armata roşie a distrus şi murdărit, cu ura ei, tot ce i-a ieşit în cale: "*Am recunoscut caii Prusiei orientale, înhămaţi la şarete şi căruţe, sau călăriţi de Ruşi*", îşi aminteşte un German. "*Parcă îşi pierduseră sufletele. Erau supuşi unui ritm drăcesc – ba un trap de le plângeai de milă, ba un galop furios. Mai mare groaza să îi vezi pe strada pietruită, cu capetele trase în spate, de hățuri, cu buzele smulse şi în sânge, din cauza zăbalei*"[76].

Nimic nu scăpa furiei soldăţimii roşii. Acelaşi martor continuă: "*Abia întoarsă din Sud, o barză fu ucisă cu mitraliera, de Ruşii ce păzeau grupul nostru. Mirată şi neînţelegând ce se*

petrece, pasărea îşi luă zborul şi bătu din aripi către Gross Germau, dealul din faţa noastră. Chiar deasupra satului, o rafală de vreo sută de focuri o făcură să cadă ca o piatră”[77].

Iazurile pentru crapi fură dinamitate, iar peştii lăsaţi să moară pe uscat. “Nimeni nu este nevinovat”, proclamau fiţuicile, afişele și lozincile deuteronomice ale tovarășului rabin bolșevic Ehrenburg. « “Ucideţi! Ucideţi” Ucideţi! ».

Dintre metodele utilizate pentru a-şi etala sălbăticia, Armata roşie a excelat la capitolul violuri. De la opt la optzeci de ani, sănătoase sau betege, înăuntru sau afară, pe câmpii sau trotuare, contra zidurilor sau copacilor, masacrarea femeilor germane continua fără încetare. Când cadavrele nu mai puteau servi satisfacerii viciilor aberante, bastoane, răngi, drugi de fier sau receptoare telefonice, totul era bun pentru a fi plantat în vaginul victimelor[78].

”*Aceste lucruri*”, scrie un martor, ”*s-au produs astfel încât sălbăticia a impresionat mulţi dintre ofiţerii sovietici*”[79].

”Impresionat” – un fel de a spune! Mulţi ofiţeri sovietici practicau ei înşişi violul; cei ce erau contra acestei sălbăticii, nu dispuneau de autoritatea morală, fizică sau politică pentru a o putea opri. În absenţa regulilor şi regulamentelor, nicio lege sau disciplină nu-i putea ţine în frâu pe depravaţii depravaţilor, cărora fantasmele sadice le procurau plăcerea supremă. În februarie 1945, cucerind oraşul Neustettin, soldaţii sovietici au descoperit mai multe lagăre de instrucţie din cadrul Serviciului Muncii, al femeilor Reichului – organizaţie compusă mai ales din tinere fete, ce învăţau o meserie sau efectuau un stagiu impus de nevoile distrugerilor de război. Unele se pregăteau pentru a deveni infirmiere, altele pentru a croii uniformele soldaţilor şi chiar a repara străzile şi şoselele distruse de bombardamente. Leonora Cavoa, o tânără braziliancă de 19 ani, era membră a unui astfel de grup de fete. Întrucât ţara ei era în bune relaţii cu Aliaţii, comisarul politruc însărcinat cu rezolvarea cazului acordă Leonorei un tratament de favoare. Când lagărul celor 5 000 de fete a fost transferat într-o veche turnătorie de fier, Leonora a fost pusă de sovietici în fruntea celor 5 000 de fecioare.

> Comisarul politruc a fost drăguţ cu noi şi ne-a repartizat în barăcile muncitorilor străini din uzină. Spaţiul repartizat era însă prea mic pentru cele 5 000 de fete. M-am dus să vorbesc comisarului despre acest lucru. Mi-a spus că este vorba de un aranjament temporar. Mi-a propus să mănânc în biroul dactilografelor, dacă era prea multă lume, ceea ce am acceptat cu plăcere. Imediat însă, am fost sfătuită să rup orice contact cu celelalte fete, considerate ca aparţinând unei armate ilegale. Protestând contra acestei minciuni am fost oprită brutal. Mi s-a spus că dacă mai pronunţ astfel de cuvinte voi fi împuşcată.
>
> Deodată aud strigăte disperate. Soldaţii Armatei roşii aduc cu de-a sila cinci fete dintre colegele mele. Comisarul le-a ordonat imediat să

se dezbrace. Întrucât ele au refuzat, din pudoare, mi-a ordonat mie să le dezbrac şi să îl urmăm. Am traversat curtea vechii cantine muncitoreşti, din care fuseseră scoase mesele, cu excepţia câtorva, de pe rândul dinspre ferestre. Era un frig teribil, fetele tremurau. Într-o încăpere mai mare, cu dale pe jos, eram aşteptate de un grup de Ruşi. După cum se amuzau şi râdeau, am înţeles că făceau glume obscene pe seama colegelor dezbrăcate, poate chiar şi a mea, care eram îmbrăcată. Comisarul-politruc mi-a spus să iau aminte – să învăţ cum se transformă rasa Domnilor Arieni în bucăţi de carne gemând de durere și neputință.

Apărură doi « Polonezi », îmbrăcaţi numai în pantaloni. Cum i-au văzut, fetele au început să ţipe cu disperare. Polonezi-nepolonezi, hahamii au înhăţat-o pe prima dintre ele şi i-au îndoit spatele pe marginea unei mese mai înalte, până ce articulaţiile coloanei vertebrale au pârâit. Gata să leşin, văd că unul dintre călăi ia un cuţit. Sub ochii celorlate patru fete îngrozite, taie sânul drept al primei victime a acestui tratament al învingătorilor Aliaţi și democrați. Maestrul cuţitului s-a oprit o clipă, apoi, cu aceeaşi abilitate, a tăiat şi cel de al doilea sân al fetei. Nu am auzit niciodată un strigăt atât de disperat ca cel al bietei mele colege. După această operaţie, i-a înfipt de mai multe ori pumnalul în burtă, de fiecare dată fiind aplaudat de asistenţa Ruşilor, în frunte cu politrucul-comisar.

Următoarea fată plângea şi implora Fecioara Preacurată şi toţi sfinţii să o ajute. Rugăciunile ei fură zadarnice. Călăii păreau să procedeze cu încetinitorul, cu o graţie sadică oribilă – victima fiind o fată foare frumoasă. Celelalte trei fete s-au prăbuşit, plângeau şi se rugau, implorau o moarte rapidă dar simţeau că le aşteaptă aceeaşi soartă. Ultima dintre ele era aproape o copilă, sânii ei abia începuseră să se dezvolte. I-au jupuit pielea de pe piept, până ce au apărut coastele delicate şi albe.

Apoi au fost aduse alte cinci fete, alese cu mai multă grijă, printre cele mai frumoase şi mai bine dezvoltate. Când au văzut corpurile celorlalte cinci, care le precedaseră, începură să plângă și să strige după ajutor. Cu slabele lor puteri au încercat să se apere, dar asta nu le-a servit la nimic şi nu a făcut decât să excite şi mai mult cruzimea şi sălbăticia aşa zişilor « Polonezi ». Pe una din ele au tăiat-o în două pe toată lungimea şi i-au turnat înăuntru ulei de maşină, pe care au încercat să îl aprindpă. Un Rus a tras în vaginul unei fete, înainte de a-i tăia sânii.

Urletele de aprobare au ajuns la paroxism când « Polonezii » au scos un fierăstrău dintr-o ladă de scule, pe care l-au utilizat pentru a smulge sânii celorlalte fete. Masa şi podeaua din jur erau pline de sânge, iar Ruşii într-o frenezie de nedescris, într-un orgasm de sălbăticie deuteronomică, de cruzime și de sânge. Alte şi alte fete fură aduse.

Priveam aceste fapte macabre ca printr-o perdea roşie. Roşie de sânge. Iară şi iară auzeam strigăte teribile, când sânii erau tăiaţi; când vaginul şi părţile genitale erau mutilate, atunci auzeam gemete… Era mereu aceeaşi reacţie: strigăte ascuţite, când li se tăiau sânii, gemete înfundate când organellе sexuale le erau mutilate… Mereu aceeaşi sălbăticie rafinată, aceleaşi rugăciuni şi implorări, aceleaşi strigăte ascuţite şi aceleaşi gemete înfundate. Măcelăria inimaginabilă a fost întreruptă în mai multe rânduri, pentru a evacua cadavrele şi a mătura sângele de pe jos… Când nu am mai putut sta pe picioare, am fost împinsă pe un scaun. Comisarul-politruc a ţinut neapărat să văd totul, întrerupând tortura şi măcelăria când mă ţineam de burtă şi vomam. O tânără fată nu se dezbrăcase complet. Părea mai în vârstă decât celelalte, care aveau cel mult şaptesprezece ani. Acesteia i-au înmuiat sutienul în ulei şi apoi i-au dat foc. Pe când fata urla i-au introdus un drug de fier în vagin, pe care l-au scos prin buric.

În curtea fostei cantine, grupuri întregi de fete au fost ucise cu bâta, nu însă înainte ca cele mai frumoase să fii fost selecţioante pentru tortura şi măcelăria maeştrilor-călăi « Polonezi ». În curtea cantinei răsunau gemetele şi strigătele de agonie ale câtorva sute de fete[80].

În afară de cinci sute de fete, dintre cele cinci mii, de la turnătoria de fier, alte două mii, din lagărul Neustettin au avut aceeaşi soartă[81].

Totuşi, orcât de bestiale, de sălbatice, crude şi depravate fură aceste crime, soldatul sovietic era o enigmă. Pentru fiecare act de sălbăticie, Rusul era capabil şi de o drăgălăşenie. "*Pentru a înţelege acestea*", explica cineva, "*pentru a înţelege că soldatul rus este capabil să împartă ultima bucăţică de pâine cu un copil german, sau un şofer rus să ia în camionul său o bătrână, fără să fi primit ordin să o facă, ba chiar să o conducă pe aceasta, cu căruciorul ei, până acasă, asta nu-i tocmai simplu. Trebuie să vezi acelaşi soldat la pândă într-un cimitir, aşteptând femeile şi fetele pentru a le jefui şi viola. Lucruri de genul acesta au loc în fiecare zi*"[82].

"*Totdeauna extremele*", adăugă altă victimă. "*Femeile fie, treacă-meargă, dar excrementele în porţelenăria din saloane, manierele uneori rafinate, reverenţele*"[83], acestea cum trebuiesc înţelese.

Soarta unui preot din Ritterswalde fu aceeaşi cu a multor altor mii de Germani:

Ne-au tratat cu foarte multă amabilitate. Doi soldaţi ruşi s-au întors la biserică, ne-au oferit ţigări şi s-au aşezat lângă altar. Am stat în picioare în faţa altarului, am încercat să discutăm unii cu alţii într-un amestec de poloneză, rusă şi germană. Dintr-o dată însă un al treilea rus apăru în faţa uşii, mă văzu şi îşi îndreptă revolverul către mine. Un glonţ m-a lovit în plămâni, celălalt m-a atins în pulpă. M-am prăbuşit în faţa altarului[84].

Ca şi cel de mai sus, mulţi alţi Germani au acceptat şi trăit « viaţa » aceasta imprevizibilă şi insuportabilă. Mulţi alţii însă, au ales sau au practicat singura opţiune ce le mai rămânea.

"*Părinte, nu mai pot continua viaţa asta*", murmură o femeie la urechea preotului ce o spovedea. "*Noaptea trecută am fost violată de treizeci de Ruznaci*"[85].

Ca şi cel de mai sus, mulţi alţi preoţi au încercat să prevină sinuciderile care, în anumite oraşe, au costat viaţa unui sfert din populaţie. Din acest punct de vedere, în cele mai multe cazuri, preoţii nu puteau face mare lucru.

"*Am strigat, i-am implorat să ne lase în pace*", declară victima unui viol din Streigau. "*Nu ne-au arătat nici un semn de milă. Suntem decise să ne sinucidem toate*".

Fiecare avea un cuţit şi o bucată de frânghie. Frau P şi-a luat viaţa prima. Apoi, tânăra Frau K şi-a spânzurat fiica, după care s-a spânzurat pe sine însuşi. Mama ei dragă a făcut acelaşi lucru cu sora ei. De acum, am rămas numai două dintre noi. Am rugat-o pe ultima să îmi fixeze frânghia la gât, căci eram prea îngrozită pentru a o face singură. Ne-am îmbrăţişat încă odată şi am împins bagajele pe care ne urcasem. Totuşi, am atins pământul cu vârful degetelor… Frânghia a fost prea lungă. Am încercat odată, apoi încă odată. Am

privit la dreapta, apoi la stânga, căci eram înşirate în linie, pe o grindă. Toate erau moarte. Cât despre mine, nu aveam altă alegere decât a mă libera de frânghie[86].

Deşi nu toate acestea s-au putut sinucide cu mâna lor, multe alte femei s-au sinucis în acelaşi la fel.

Intră peste noi o namilă de Rus. Nu scoase nici un cuvânt. Privi însă peste tot, cercetă camera, apoi merse în spate, unde erau tinerele fete şi femei. Făcu semn cu degetul surorii mele. Cum aceasta nu se ridică imediat, s-a plantat în faţa ei şi i-a pus ţeava pistolului mitralieră sub bărbie. Celelalte au început să ţipe. Sora mea era incapabilă să facă vreo mişcare. Apoi răsună împuşcătura. Capul i-a căzut într-o parte, sângele începu să curgă. A murit imediat, fără să scoată un cuvânt. De sub barbă, glonţul a intrat în creier şi întreg craniul i-a explodat. Apoi Rusul ne-a privit pe toate şi s-a dus în altă parte[87].

În vremea asta, majoritatea Germanilor nu ştiau ce se petrece în restul Reichului, nu aveau nicio idee despre soarta sălbatică ce îi lovea pe compatrioţii lor. Scepticii incurabili credeau că rapoartele privind genocidul sovietic şi holocaustul anglo-american, care făceau tuturor părul măciucă, sunt, în principal, rezultatul maşinii de propagandă a Doctorului Goebbels. Fărâmă cu fărâmă, adevărul ieşi însă la lumină. După un mic contraatac, Germanii reuşiră să recucerească temporar Neustettin. Tinerii soldaţi, ce nu îşi imaginau jaful şi distrugerile Ruşilor, din spatele liniei frontului, tocmai adunau prizonierii. ”*Apoi*”, după cum îşi aminteşte un Landser, ”*se produse ceva neaşteptat*”:

Multe Nemțoaice au sărit pe Ruşi cu furcile, cu cuţitele și nu s-au oprit decât atunci când am tras cu mitraliera în aer. Credeau că protejăm aceste animale și ne-au blestemat pentru asta. Ne-au implorat să intrăm în case, să vedem ce au făcut acolo. Câţiva dintre noi am făcut ceea ce ne-au cerut femeile. Am fost cu toţii daţi peste cap. Niciodată nu ne-am fi închipuit aşa blestemăţii. Niciodată nu văzusem şi nu auziserăm aşa ceva. Totul era monstruos, de necrezut, inexprimabil în cuvinte!

Complet dezbrăcate, femeile zăceau în majoritatea camerelor. Pe abdomeul unora fuseseră crestate svastici, altele zăceau cu intestinele scoase afară, unora le fuseseră tăiaţi sânii, feţele zdrobite, terciuite. Altele fuseseră masacrete în timp ce erau legate de mâini şi de picioare de diversele mobile din casă, Coada unei mături obişnuite străpunsese vaginul uneia, coada unei mături de nuiele ieşea din vaginul alteia…

Mamele fuseseră obligate să asiste la violarea fetelor de zece sau doisprezece ani de câte douăzeci de masculi penismeni, unul după altul; fetele au asistat şi ele la violul mamelor, ba chiar şi la cel bunicelor. Femeile ce au încercat să reziste au fost torturate până la moarte. Nici urmă de milă…

Femeile pe care le-am eliberat erau într-o stare de nedescris… Feţele, ochii lor nu exprimau decât pustiul, neantul, toate erau ca scoase din minţi, Cele cu care era imposibil să schimbi un cuvânt urcau şi coborau, fugeau de colo-colo, gemeau şi repetau iar şi iar aceleaşi cuvinte. Deşi noi înşine eram foarte motivaţi, după ce am văzut consecinţele acestor atrocităţi bestiale, am fost mai decişi ca niciodată să ne batem. Ştiam că războiul nu mai poate fi câştigat, dar era de datoria noastră, o datorie sfântă, să ne batem până la ultima suflare şi ultima picătură de sânge, până la ultimul glonț[88].

VI

ULTIMUL GLONŢ

În răsărit, sfârşitul Germaniei naţional-socialiste se profilează în mod implacabil. Destinul ei groaznic este fapt împlinit, evident. În Apus, aceeaşi înfrângere şi aceeaşi soartă se împlinesc metodic şi ineluctabil, aparent fără sălbăticiile şi atrocităţile apocaliptice din Est, aproape în linişte.

După eşecul devastator al ofensivei din Ardeni, din decembrie 1944, armata germană se retrage şi se grupează în spatele « Zidului de Vest », o linie mai mult imaginară în lungul frontierei occidentale a Reichului. Aici, ca peste tot, Germania nu mai este decât umbra celei de altădată, inferioritatea numerică este considerabilă, la fel ca cea în armament. În aer, Germania este total absentă.

"*Ne-am simţit neputincioşi în faţa superiorităţii materiale incomensurabile a Americanilor, fără de care Englezii şi Ruşii ar fi capitulat de multă vreme…*", arată un ofiţer german[1].

Landserul asediat a rămas însă o adevărată provocare pentru rozătorul de gumă, acel « GI » american sau omologul lui, britanicul « Tommy ». Când cele două tabere se confruntă în număr relativ egal, rezultatul este invariabil acelaşi[2]. Desigur, apărarea propriei patrii a revigorat Armata germană. Totuşi, în cursul bătăliilor mai vechi, din Italia sau din Africa de Nord, deznodământul a fost totdeauna acelaşi. Interogat cu privire la opinia lui în ce priveşte trupele americane, în cadrul luptelor din Africa de Nord, cu care ocazie Armata italiană, aliata Germaniei, s-a predat în mod lamentabil, un Landser prizonier a răspuns fără ocol ofiţerilor americani care îl interogau: "Pentru noi, Americanii sunt ceea ce sunt Italienii pentru voi"[3].

Deşi comandanţii americani s-au străduit să pară indignaţi în faţa aprecierii infanteristului german, panica Aliaţilor în timpul ofensivei din Ardeni a confirmat întru totul judecata limpede a acelui Landser. Unul dintre motivele ce justificau dispreţul soldatului german faţă de cei americani era lipsa de experienţă a acestora de pe urmă. Scenele, zgomotele, contextul luptelor cu care soldatul german se obişnuise de mult, constituiau lucruri teribile pentru majoritatea soldaţilor americani. Iată ce îşi aminteşte un sergent britanic:

> Americanii erau totdeauna în grup compact, în vreme ce noi mergeam pe ambele extremităţi ale şoselei… Pentru a-şi vorbi între ei, Americanii strigau cât îi ţinea gura şi trăgeau în ce se nimerea… Era clar că infanteristului american îi lipsea experienţa, « zgomotul bătăliilor ». Când auzeau împuşcături prin apropiere, Americanii se aruncau pe burtă şi începeau să tragă. Trecând pe lângă o fermă în flăcări, s-a auzit un zgomot ce părea să fie tirul unei mitraliere. Era însă evident că nimeni nu putea fi în acea clădire, din cauza incendiului. Zgomotul respectiv nu putea fi produs decât de muniţia ce ardea. Pentru a înţelege acest lucru, Americanii au avut nevoie de

o bună bucată de timp. Abia apoi s-au ridicat de pe burtă şi au reluat marşul. Pe când ne continuam drumul, am văzut pe cineva, într-o lungă manta germană, ridicându-se în picioare şi venind către noi cu mâinile în aer. Era un bătrân din Volkssturm, de 50 poate 60 de ani, un tip înalt şi slab. Înainte de a fi putut face vreo mişcare, trei Americani a tras trei rafale în bietul om, care a căzut la pământ. Numai Dumnezeu ştie cât de mânioşi am fost pentru acest lucru[4].

Tirul încrucişat al armelor de calibru redus părea groaznic pentru Americani, iar barajele de artilerie ceva terifiant.

”*Efectul schijelor nu se limitează la sfâşierea şi ruperea trupului ci tortureazǎ spiritul la nebunie*”[5] – declară un soldat american îngrozit.

”*Teroarea fizică pură face ravagii când moartea zgomotoasă şi violentă coboră din cer şi te caută din aer, răscolind pământul din jur, rupând şi reducând totul într-un fel de zeamă” – ori asta este*, adăugă alt American, *de-a dreptul « emasculant, jugănitor »*[6].

Un nou sosit american îşi aminteşte şi el:

L-am întrebat pe sergent dacă a fost atins, Mi-a surâs şi mi-a spus că nu. Atâta doar că făcuse pipi în pantaloni. Totdeauna făcea în pantaloni, când bătălia începea – mi-a spus-o chiar el. Apoi totul se aranja. Nu a încercat să se scuze, iar eu, la rândul meu, mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă nici cu mine… ceva cald curgea în lungul piciorului meu… I-am şi spus-o sergentului: « Sergent, şi eu am făcut pipi în pantaloni » … sau ceva în genul ăsta. Mi-a zâmbit şi mi-a spus « Trăiască Războiul »[7].

Obişnuit cu măcelul « curat » şi vărsările de « sânge uscat » de pe scenele de la Hollywood, novicele American mediu era de-a dreptul dezumanizat de scenele groaznice şi neprevăzute ce îl pândeau la tot pasul. Suportând tirul inamic şi loviturile directe, mulţi Americani şi-au văzut prietenii vaporizaţi într-un jet de « pete roşii ». Alţii şi-au văzut camarazii zăcând în lungul drumurilor, soldaţi din care nu rămăsese “decât jumătăţi de trupuri, fesele goale şi picioarele”[8]. Războiul se apropia de sfârşit, dar imaginile şi scenele încă vii, din spiritele lor, făceau că puţini dintre soldaţii americani erau în căutarea acelei *Purple Heart*”, a bravurii adevărate, din toată inima. În plus, după cum a fost cazul şi în 1917, numeroşi soldaţi americani au suferit complexul numit « vid spiritual », de către unuii observatori. Ei îşi puneau anumite întrebări cu privire la motivele pentru care se băteau, contra cui se băteau şi, mai ales, de ce?

În ciuda anilor de propagandă anti-germană şi anti-naţional-socialistă, în ciuda politicii de diabolizare a soldatului german – după cum se întâmplă adesea, trupele din prima linie erau primele ce aruncau ura oficială cât colo. Graţie mărturiilor celor evadaţi sau eliberaţi, a devenit evident că prizonierii de război aliaţi erau trataţi foarte corect de către Germani, care respectau cu stricteţe toate cele prevăzute de către Convenţia de la Geneva. În plus, ceea ce politicienii, politrucii, propagandiştii şi trupele de acoperire considerau simple detalii sau chiar chestiuni triviale, pentru adevăraţii combatanţi se dovedeau a fi preocupări de primă importanţă.

"*Aş vrea să spun ceva despre Germani*", zise un « Tommy » britanic: "*Ei se comportă mai bine decât noi, cu cadavrele inamicilor, pe care le îngroapă corect şi cu multă grijă, echipamentul acestora fiind agăţat pe cruce*"[9].

Nu a surprins pe nimeni "înţelegerile rapide" dintre adversari, cu scopul a face războiul mai suportabil pentru ambele părţi. "*Am menţinut comunicaţii foarte amicale cu Germanii…", mărturisii un American. "Înainte de a bombarda Hombergul, Germanii ne-au comunicat ora exactă a bombardamentului. Înainte de a trage cu tunurile peste Leverkusen, i-am anunţat şi noi pe Germani. Deci toată lumea putea să se adăpostească şi nimeni nu era rănit*"[10]. În numeroase alte ocazii, trupele din prima linie s-au reunit şi amestecat, soldaţii au schimbat între ei amintiri şi brelocuri, ba chiar au încropit relaţii sociale.

De multe ori, soldaţi americani, britanici şi germani s-au regăsit afumaţi binişor în aceleaşi dispute din baruri sau bordele, au stat împreună la coadă pentru a utiliza aceleaşi tualete[11].

Astfel de incidente puneau o faţă foarte umană pe obrazul « răului Hun » al propagandei de război. Aceiaşi factori ce determinaseră atitudinea Aliaţilor în Germania, s-au verificat şi în ce privește atitudinea Germanilor faţă de Aliaţi. Contrar celor de pe Frontul de Est, soldaţii germani erau conştienţi că inamicii din Vest semnaseră Convenţia de la Geneva. În virtutea acestui accord, orice infanterist german avea garanţia că va primi statutul de prizonier de război, în caz că va fi capturat sau că se va preda. Întrucât sfârşitul războiului se apropia, ca şi omologii lor aliaţi, numeroşi « Jerrys » din lungul zidului de Vest nu aveau niciun chef să facă pe eroii. Un soldat german a declarat că "*nu este nici în căutarea unei Cruci de Fier, nici în căutarea unei Cruci de Lemn*". Toată lumea știa că infanteriştii germani considerau că Aliaţii occidentali constituie răul cel mai mic, în comparaţie cu Uniunea Sovietică. Întrucât Armata roşie ocupa în felul ei Germania de Est, numeroşi Germani sperau, în secret, ca Americanii să ocupe ceea ce mai rămânea din Reichul german, înaintea Ruşilor.

Totuşi, în ciuda faptului că războiul din Vest nu s-a caracterizat prin sentinţa implacabilă « luptă sau crapă », ca în Est, mii şi mii de soldaţi şi ofiţeri germani patrioţi s-au angajat să îşi apere patria până la « ultima şansă ». Pe când Americanii şi Englezii împingeau Wehrmachtul în spatele zidului de Vest şi apoi pe Rin, iată ce ne spune un ofiţer englez ce se pregătea să cucerească oraşul Rees, din Renania :

> Nemții fuseseră goniţi din Franţa, Belgia, din Olanda, împinşi către Germania, reîntorşi pe Rin… Iată-i acum înghesuiţi în acest colţ din Rees, obligaţi să lupte stradă cu stradă. Totuşi, ei se bat încă… De acum, inamicul este redus la ultima sută de metri, la punctul extrem Est al cuceririlor sale vestice, unde este în poziţie de forţă, cu tranşee profunde, din beton. Tentativele noastre de apropiere întâmpină un foc foarte puternic. Trebuia să fac un ultim efort cu Compania C, când sosiră patru sau cinci prizonieri, printre care un căpitan, ce părea să fie şef… Pe când studiam harta, a fost condus în fața mea.

Mi-a tras un salut spectaculos, ceva cu Hitler, pe care l-am ignorat… Era un tip arogant, plin de el, unu ce sare în ochi dintr-o dată. Presiunea luptei era clară în punctele de rezistenţă rămase necucerite, de sub ochii săi[12].

În ciuda acestei rezistenţe sălbatice, greutatea masivă a ofensivei aliate măcina încet dar sigur şi făcea una cu noroiul orice rezistenţă germană. ”*Nu putem decât să constatăm că, încet, încet, moralul oamenilor noştri din Vest scade tot mai mult…*”, admise ministrul propagandei Joseph Goebbels. ”*Vreme de săptămâni şi luni, ei au luptat fără întrerupere. Forţa fizică necesară rezistenţei este epuizată*”[13].

Dacă moralul trupelor ”*scădea tot mai mult*”, acela al civililor din Vest se prăbuşise cu totul. După ani și ani de atacuri aeriene, după invazia aliată, unii Germani erau mai mult decât dispuşi să accepte înfrângerea. Contrar coloanelor de refugiaţi din Est, foarte puţini Germani din Vest şi-au abandonat casele lor. În ciuda eforturilor propagandei naziste, legăturile rasiale şi culturale cu Aliaţii occidentali, mai ales cu Americanii, erau prea puternice pentru a inspira aceeaşi frică profundă ca Sovieticii. Greu găseai o familie germană fără o rudă apropiată în Amertica. Mulţi considerau că cei ce au dat lumii pe Mickey Mouse, Shirley Temple, pe Laurel şi Hardy trebuie să aibă în ei o doză de omenie. Unii Germani nu fugeau de Aliaţi, ba chiar se grăbeau să îi întâmpine, cum povesteşte un tânăr dintre ei:

Într-o dimineaţă însorită, un convoi de vehicule traversa câmpul din faţa noastră. Când s-au apropiat, ne-am dat seama că sunt americani. Vehiculele purtau o stea albă pe părţile laterale. În fruntea lor era un jeep. Apoi urmau camioane şi trupe de transport. Tolănit pe canapeaua lui, tipul din jeep ţinea într-o mână un codru de pâine, iar în cealaltă o bucată de brânză. Nu se grăbeau, ba chiar avansau foarte încet… Pe când se apropiară, Garda aruncă armele şi se precipită către Americani. Mama mea alergă peste câmp, drept către coloana americană, iar eu la vreo două sute de metri în spatele ei. Cel din jeep era un sergent american cam borţos. Mama şi-a aruncat braţele în jurul gâtului său, strângându-l de bucurie, de uşurare. Totul se sfârşise[14].

”*Peste tot în Renania, pe care am traversat-o, în aceste prime săptămâni din aprilie 1945, sentimentele poporului german erau fără echivoc*” – aşa raporta corespondentul de război Leonard Mosley.

Războiul nu se terminase. Ei însă ştiau că l-au pierdut şi se angajaseră în salvarea a ce se mai putea din epava ce se scufunda. Masa poporului renunța la naţional-socialism ca la o haină veche, aproape fără durere, hotărîtă să uite şi să lucreze pentru a repara, în colaborare cu învingătorii, lucrurile ce fuseseră distruse… Bărbaţii şi femeile, pe care îi opream în stradă şi îi rugam să ne îndrume, erau serviabili şi politicoşi. Când ne auzeau vorbind nemţeşte se adunau în jurul nostru, ne bombardau cu întrebări: ”Până unde am avansat? Când se va sfârşi războiul? Unde sunt Ruşii”[15].

Întrucât informaţiile din diversele sate şi oraşe arătau că Americanii i-au tratat pe civili corect şi nu i-au jefuit, dorinţa altor Germani de a se preda în mâinile lor devenise evidentă. Unităţile Gărzilor Patriotice fuseseră desfiinţate, drapele albe

atârnau la ferestrele multor case, în numeroase cazuri civilii refuzau să ajute Armata germană.

Iată ce ne spune un prizonier de război britanic: ”*De două ori am văzut un caporal SS îndreptându-se către o casă, pentru a cere apă gospodinei de acolo. Văzându-i uniforma, aceasta i-a trântit uşa în nas, iar caporalul s-a îndepărtat plin de umilinţă*”[16].

Într-o tentativă disperată de a reface rezistenţa compromisă, biroul de propagandă al Doctroului Goebbels a prevenit cetăţenii că ”*aceşti Americani constituiau o armată de luptă, a cărei unică funcţiune era de a se bate; după unităţile de luptători, urmau însă trupele de hahami, din spate, jidănimea care, în toate cazurile, acţiona în mod sălbatic şi necruţător contra populaţiei*”[17]. Din păcate, acest adevăr nu a ieşit la lumină decât după ce au trecut trupele din prima linie.

Contrar sălbăticiei şi aproape al imposibilităţii de a controla cu adevărat Armata roşie, comandanţii militari americani ar fi putut împiedica o mare parte din excesele comise de oamenii lor contra civililor fără de apărare. Totuşi, în numeroase cazuri, aceşti comandanţi nu au mişcat un deget. Dimpotrivă, prin cuvintele şi acţiunile lor, mulţi ofiţeri de rang înalt erau dispuşi să încurajeze atrocităţile.

”*Suntem angajaţi într-un război total şi fiecare membru al poporului german a vrut acest lucru*”, perora generalul american Omar Bradley. ”*Dacă în fruntea Germanilor nu s-ar fi găsit Hitler, atunci ar fi fost un altul, cu aceleaşi idei. Poporul german a vrut războiul şi este hotărît să lupte pentru a guverna lumea întreagă şi a ne impune modul lui de viaţă*”[18].

”*Neamţul este o vită*”, repeta Comandantul suprem aliat Dwight David Eisenhower, un om cunoscut pentru ura lui faţă de tot ce era german. În deplin acord cu Stalin, Roosevelt şi restul jidănimii, Eisenhower preconiza pur şi simplu masacrarea tuturor ofiţerilor germani, a tuturor membrilor Partidului Naţional-Socialist şi Muncitoresc German şi a altora. După acest general american, în ansamblul lor, cel puţin 100 000 de Germani trebuiau neapărat să fie « exterminaţi »[19].

“*În inima, trupul şi spiritul lui… fiecare German este un Hitler!*” – proclama sus şi tare ziarul armatei americane, *Star and Stripes*. “*Hitler este singurul om ce încarnează crezul Germanilor. Să nu vă împrieteniţi cu Hitler. Să nu fraternizaţi cu Germanii. Dacă într-un oraş german vă înclinaţi în faţa unei domnişoare sau dacă mângâiaţi un băieţel blond… de fapt îl omagiaţi pe Hitler şi regimul său sângeros*”[20].

Nimeni nu a fost surprins că aceste idei şi sentimente nutrite de sfera conducătoare americană au răzbit foarte rapid până la bază. Puţin după ce soldaţii din prima linie lăsau în urmă un sat

sau un oraş, pe urmele lor soseau trupele din spate, iar realitatea ocupaţiei devenea limpede. Iată ce scrie, foarte şocat, ziaristul William Stoneman, de la *Chicago Daily News* :

> Trupele din prima linie sunt brutale şi gata să jefuiască proprietatea inamicului. Foarte natural, ele pun mâna pe tot ce găsesc interesant şi pentru că sunt în prima linie nimeni nu zice nimic… Ceea ce jefuiesc însă soldaţii din prima linie este nimic faţă de vandalismul orb şi fără limite al trupelor următoare. Acestea par să distrugă totul, inclusiv cele mai simple instalaţii şi aranjamente ale celor în casele cărora sunt cazate. Astăzi, de pildă, am avut două exemple ale acestui gen de jaf sălbatic, în faţa căruia ochii celor ce acordă o valoare bunurilor materiale se umplu de lacrimi[21].

”*Eram nebuni de bucurie, când au sosit Americanii…*! Spune o femeie. ”*Ceea ce au făcut ei aici a fost însă o totală decepţie, care a dezamăgit întreaga noastră familie*”.

> Au spart totul şi au aruncat afară. Am găsit grămezile lor de gunoaie… Cei din prima linie erau luptători, bărbați ce cunoscuseră războiul. Cei de mai târziu erau niște hahalere, neisprăviți ce voiau să o facă lată, să se laude că făcut războiul… Aveam pe pereţi acuarele originale, tablouri, nu toate încadrate. Şi-au măzgălit numele deasupra… În pivniţă aveam sticle cu cidru şi suc de mere. Când am vrut să luăm o sticlă de acolo, după plecarea lor, am constatat că băuseră totul şi umpluseră sticlele cu urină. În cratiţe şi în alte vase de bucătărie aruncaseră hârtia igienică cu care se şterseseră la fund. Halal civilizație ![22].

In numeroase oraşe, invadatorii deschideau închisorile şi lagărele de concentrare, invitând deţinuţii să li se alăture la bairamul şi chefurile lor. ”*Au deschis lagărele şi au lăsat deţinuţii să plece*”, sublinia Amy Schrott, o tânără germană crescută în New Jersey. ”*Polonezii şi Ruşii jefuiau casele şi ucideau comercianţii, după care violau fetele*”[23].

Când lagărul de prizonieri din Salzwedel fu deschis, o mulţime de toate naţionalităţile inavadă oraşul parcă într-o clipă. Reuşind să îl identifice pe primar, o bandă de Ruşi îl duseră împreună cu soţia şi fiica sa în cimitirul orăşelului. După ce au biciuit primarul pe piatra unui mormânt, brutele dezlănţuite începură să se amuze cu soţia lui, obligată să stea dezbrăcată şi în patru labe. Când un Mongol începu să îi violeze fiica, într-un acces de mânie, tatăl smulse piatra de pe mormânt, apoi se prăbuşi mort[24].

O bună idee despre această anarhie ne este dată de către Christabel Bielenberg, din Furtwangen, care a văzut, cât s-a putut, în timpul unei ieşiri cu bicicleta, în apropierea oraşului:

> În lungul şoselei erau o groază de bețivi: hoarde de muncitori ruşi eliberaţi din lagăre, îmbrăcaţi cu haine furate din magazinele jefuite, urlând şi râzând înainte de a se prăbuşi, beţi turtă. Camioanele enorme, pline cu militari, s-au răspândit peste tot. A fost o nebunie, scene de necrezut… Când am ajuns la Furtwangen, acolo era iadul pe pământ, nu altceva. Toate aparatele de radio fuseseră confiscate şi plasate pe ferestre, cu difuzoarele la maxim, pe toate programele posibile. Pe străzile din Waltzing, Polonezii și Rușii eliberați erau în carnaval. Germanii se țineau în grupuri, speriați, cu banderole albe pe mânecă, în semn că s-au predat. Cât despre Francezi, trupele lor erau

de Marocani… Ăştia sunt « francezii de baltă », care au ocupat regiunea noastră.

Au început violurile. În primele zile au violat în toată valea, de la un capăt la celălalt. Doi bărbaţi au fost ucişi pe când încercau să protejeze femeile. Apoi Marocanii au plecat şi a sosit o altă serie de trupe coloniale franţuzeşti: Goums din Sahara, înalţi, negri, oameni bizari în uniforme gri, precum cămăşile de noapte. Erau teribili. Mai întâi au intrat în Rohrbach şi au furat toate găinile şi iepurii copiilor mei. Câteva zile mai târziu au venit noaptea şi au înconjurat fiecare casă din sat, violând toate fetele şi femeile între 12 şi 80 de ani. Felul lor de a se deplasa, ca pisicile, fără nici un zgomot, era foarte tulburător. Au venit la poartă. Unul dintre ei m-a întrebat: ”Unde îţi este soţul?” I-am spus că este absent. Pe când îi vorbeam, unul m-a luat pe la spate. Trecuse printr-o fereastră, se strecurase până la mine printr-un tavan ce ar fi trebuit să scârţâie cumva… dar eu nu am auzit nici cel mai mic zgomot[25].

Trupele marocane şi alte unităţi coloniale franţuzeşti aveau o reputaţie detestabilă de violatori la scara întregii Germanii şi a Italiei. Soldaţii americani şi britanici nu erau însă nici ei fără reproş. ”*Propria noastră armată şi Armata britanică şi-au avut partea lor de jafuri şi de violuri…*”, admite un sergent american. ”*La rândul nostru, şi noi suntem consideraţi armată de pulărăi,* de *violatori*”[26].

”*Multe familii americane onorabile s-ar îngrozi de ar şti cum se comportă fii lor aici*”, adăugă un alt infanterist american (GI)[27].

”*Ne aşteptam la anarhia rusească*”, spuse un German, ”*am crezut însă că Americanii sunt oameni*”[28].

Din cauza propagandei şi a atitudinii publice a liderilor politici şi militari occidentali, ce perorau continuu că « un bun German este un German mort », precum şi datorită zvonurilor nefondate privind masacrarea prizonierilor americani în spitalele de campanie, fără să mai vorbim de evenimente delicate și controversate, ca acela de la Malmedy, în care zeci de prizonieri americani ar fi fost lichidaţi de către trupele SS, în timpul ofensivei din Ardeni – din toate aceste motive şi din altele încă, un mare număr de Germani capturaţi ori care s-au predat, au fost pur şi simplu împuşcaţi pe loc[29]. « *Nu faceţi niciun prizonier* », era deviza multor unităţi americane. Foştii soldaţi SS, Wehrmacht, Gărzile PatrioticeVolkssturm, ce avuseseră norocul de a nu fi fost ucişi cu ocazia capturării, mureau acum în spatele frontului. Cu ocazia transferului către lagărul de detenţie, sute de prizonieri germani au murit sufocaţi, de foame sau de frig în vagoanele căilor ferate. Alte mii au pierit în lagărele aliate de prizonieri. Iată ce scrie, în aprilie 1945, un martor din Rheinberg:

Un deţinut din Rheinberg avea peste 80 de ani! Altul avea numai 9 ani… Foamea şi setea cronică fiind regimul « normal » din lagăr, ambii muriră de dizenterie. În plus, cerul şi natura dezlănţuită i-a

bombardat săptămână de săptămână cu ploi peste ploi. Cei amputaţi sau degeraţi, cei uzi până la piele vieţuiau în nămol, ca amfibiile. Supuşii acestui regim american de detenţie, erau fericiţi să găsească o palmă de nisip pe care se lungeau fără speranţă… Ajunşi la capătul puterilor, adormeau acolo pe vecie. Alţii alegeau vreo gaură sau altă văgăună unde, la rîndul lor, se prăbuşeau şi ei[30].

Generalul Eisenhower încălca pe față Convenţia de la Geneva. Numai frica de represaliile contra prizonierilor aliaţi din Germania l-a împiedicat pe comandantul suprem american să comită un masacru de proporţii colosale[31].

În ciuda numeroaselor sălbăticii comise pe frontul occidental, acestea nu au fost niciodată pedepsite oficial. Ţinând cont de propaganda sângeroasă, la care fuseseră supuşi vreme de ani și ani, de incitările conducătorilor lor politici şi militari, soldații americani sau englezi se comportau nesperat de bine şi, oricum, mai omeneşte decât ortacii lor sovietici. Sunt cunoscute eforturile scriitorilor mercenari din *Stars and Stripes*, de stabilire a unor paralele favorabile între Armata americană şi Armata roşie, pentru mascarea crimelor acesteia de pe urmă ”*De fapt, între Joe şi Ivan nu-i nicio diferenţă… şi unul şi altul se amuză, nu-şi fac griji*” – Așa măsluiesc adevărul, scribălăii mercenari, cu penița lor infamă. Practic, toți scriu cu aceeași peniță, căreia îi putem spune minciună!

În acest timp, ajunsă sub jugul inamicilor, Germania începu ultima fază a agoniei sale! Foştii soldaţi, oameni fără un ochi sau o mână, lipsiţi uneori de ambele picioare, orbii, surzii mutilaţii ce crezuseră că războiul s-a terminat - pentru ei - descoperiră curând că lucrurile stau altfel. După cum notase un observator, a fost ultima ”adunare a chiorilor, şchiopilor, ologilor, a copiilor şi a bătrânilor”[32]. Iată ce îşi aminteşte Guy Sajer, Landser în vârstă de 18 ani, la data respectivă:

Judecând după cocoaşa lor, după piciorele arcuite şi nesigure, după ridurile abundente, unele din aceste trupe trebuie să fii avut o medie de cel puţin 60 sau 65 de ani. Prezenţa copiilor însă era şi mai de mirare… Efectiv, copiii mergeau alături de aceşti bătrâni terminaţi. Copiii cei mai în vârstă aveau cam 16 ani, cei mai tineri abia dacă aveau treisprezece. Fuseseră îmbrăcaţi cu uniformele uzate ale adulţilor. Armele pe care le purtau erau mai mari decât ei. Aveau un aer pe cât de comic pe atât de oribil. În ochii lor vedeai confuzia începutului de an şcolar… Unii se amuzau. Îşi dădeau aere de adulţi… Am remarcat unele detalii ce ne-au sfâşiat inima, nu alta. Aceşti copii începeau primul act al tragediei vieţii lor. Mulţi dintre ei purtau ghiozdanul în spate, în care mamele lor înghesuiseră de-ale gurii şi câteva haine suplimentare[33].

Majoritatea copiilor din Gărzile Patriotice Volkssturm sau din « *Tineretul hitlerist* », organizaţie similară celei numite « *Boy Scouts* », din America, erau înarmaţi cu arme preistorice, unele inutilizabile, inclusiv puşti calibrul 22, din secolul al XIX-lea. “Uniformele” acestor recruţi erau un amestec bizar de cârpe şi

haine civile, peste care cususeră diverse banderole. Deşi armata nu ducea lipsă de caschete standard, acestea erau prea mari, cădeau pe ochii copiilor, când mergeau sau încercau să tragă cu armele lor[34].

"*Aveam aerul unor ţigani*" îşi aminteşte Siegfried Loesch, când el şi camarazii săi au primit misiunea de a face faţă armatei Roşii[35]. În mod surprinzător însă, moralul lui Loesch şi al celorlalţi tineri a fost foarte bun.

"*Moralul nostru, al tinerilor, era excelent*", continuă Loesch. "*Eram gata să ne batem şi să murim pentru [Hitler]… Fiecare simţea că noi vom fi cei ce vor câştiga războiul, în vreme ce ei sau ele puteau fi consideraţi responsabili*"[36].

Fiind vorba de adolescenţi, lucrul era de înţeles. În acest stadiu tardiv al războiului, puţini dintre cei în vârstă doreau să se bată pentru Führer. Totuşi, doritori sau nu, mulţi au făcut-o. Din cauza capitulării fără condiții, a închisorii ce amenința pe unii, a violurilor ce aşteptau femeile, a morţii iminente a familiilor lor, majoritatea acestora considerau că lupta până la ultima picătură de sânge este nu numai datoria lor supremă ci singura opţiune posibilă. Zvonurile că Roosevelt plănuia să-i cadorisească lui Stalin câteva milioane de sclavi germani i-a dinamizat pe mulţi dintre şovăielnici. După cum scrie un funcţionar, "*aceste informaţii aveau efectul unei bombe, printre unii dintre cei mai fricoşi*"[37]. Erau însă şi incitaţii mai puternice pentru cei şovăielnici, fricoşi sau laşi. Amiralul Karl Dönitz, comandantul suprem al marinei, exprima starea de spirit a tuturor militarilor, când anunţa cele ce urmează:

> Inutil să mai spun că, în situaţia noastră, capitularea înseamnă sinucidere, moarte sigură, ea implicând, mai devreme sau mai târziu, anihilarea a milioane de Germani. Faţă de aceasta, sângele cerut de bătăliile cele mai teribile este de fapt un preţ neînsemnat… Să nu-i uităm, să ne ocupăm de cei ce şovăiesc în datoria lor de fidelitate faţă de Statul naţional-socialist şi de Führer. Aceste persoane nu pot fi influenţate decât prin frică… Toţi cei care, fără un ordin expres din partea Führerului, părăsesc zona lor, atacată de inamic, sau nu se bat până la ultima lor suflare, vor fi consideraţi şi trataţi ca dezertoti[38].

Escadroanele poliţiei militare sau Feldjandarmeriei cutreierau spatele frontului şi făceau justiţie marțială pe loc. Nefericiţii arestaţi de justiţia militară, care nu puteau furniza un ordin scris, pentru a justifica absenţa lor de pe front, erau judecaţi şi împuşcaţi în câteva minute. Nici un fel de scuză nu era valabilă. Comandantul de tancuri Hans von Luck ne spune cum se petreceau aceste lucruri:

> Trimisesem pe unul dintre cei mai buni sergenţi ai mei, şef de pluton anti-tanc, decorat de mai multe ori, la atelierul nostru din spatele frontului, împreună cu alţi doi conducători, pentru a aduce câteva tractoare blindate, trimise acolo pentru a fi reparate. Îi spusesem să se întoarcă cât se poate de repede, întrucât aveam nevoie urgentă de aceste vehicule. Mi-a trimis un cuvânt printr-un mesager, anunţându-mă că nu va veni decât a doua zi dimineaţa. Ceea ce s-a întâmplat atunci, mi-a fost povestit ulterior de către unul dintre piloţi. Cu ochii în lacrimi, abia capabil să vorbească, acesta mi-a spus:

”Seara, eram într-o mică pensiune, după ce ne asigurasem că vehiculele vor fi reparate pe timpul nopţii. Mâncam raţia zilnică, vorbeam de viitor, de misiunile noastre, de tot ce vorbesc soldaţii. Deodată uşa se deschise şi intră un ofiţer de justiţie, cu câţiva soldaţi după el: ”Sunt judecătorul-avocat-şef « X », sub ordinele directe ale mareşalului [Felix] Schoerner. Ce căutaţi voi aici, în vreme ce bravii soldaţi îşi riscă viaţa pe front?”

Şeful meu de pluton a răspuns: “Comandantul de regiment, colonelul von Luck, mi-a ordonat să aduc cât mai repede posibil câteva vehicule blindate ce sunt reparate aici. Repararea lor se face noaptea asta. Ne vom întoarce pe front mâine dimineaţă”.

Judecătorul-avocat-şef: “Unde este ordinal vostru de deplasare?”

Răspuns: “Ordinul mi-a fost dat verbal, de la gură la ureche”.

Judecătorul-avocat-şef: “Suntem la curent. Aşa răspund cei ce se eschivează. În numele Führerului şi sub autoritatea comandantului-şef al Grupului Armatei de centru, mareşalul Schoerner, vă condamn la moarte prin pluton de execuţie, pentru motiv de dezertare dovedită”.

– ”Nu puteţi face asta”, strigă şeful de pluton. Am făcut tot războiul pe front. Priviţi medaliile mele”.

Judecătorul-avocat-şef: ”Acum însă, când este atât de important ca toată lumea să fie pe front, aţi decis să vă eschivaţi, nu-i aşa? Pedeapsa trebuie aplicată”.

Poliţia militară l-a luat pe şeful de pluton şi l-a executat în grădina din spatele pensiunii[39].

Pe fondul peisajului de apocalips, curţile marţiale itinerante deveniră ceva obişnuit. Iată ce spune despre asta un simplu civil:

Mergeam în lungul şoselei ce cotea, ba la stânga, ba la dreapta… Deodată, într-un arbore, la marginea drumului, văzui un spânzurat. Era cu faţa în jos. La câţiva paşi de mine… Pe piept, avea un carton pe care cineva scrisese: « Am fost un laş ». Mi-a fost frică de acest spânzurat. Nu aş fi vrut să-l privesc, dar parcă îmi atrăgea privirea. Spectacolul a fost oribil. Faţa omului era vineţie-neagră, dar mâinile aveau culoarea normală. Mă prinse tremurul şi grăbii pasul, să scap de această imagine. Nu a trecut mult şi am căzut peste alt spânzurat, apoi încă mulți. Restul călătoriei fu un adevărat coşmar… Mi-au trecut prin faţă atâţia şi atîţia morţi. Eram singur pe drum. Deşi asta s-a petrecut ziua în amiaza mare, o zi călduroasă, eu tremuram[40].

NU AM RESPECTAT ORDINUL COMANDANTULUI MEU!—scria pe o pancartă. SUNT UN DEZERTOR!—scria pe alta. AM FOST PREA FRICOS, PENTRU A LUPTA!... IATĂ CUM PLĂTESC CEI LAŞI…

”*Pentru astfel de cazuri, nu era nicio milă*” – murmură un ofiţer al armatei[41]. Moartea ne pândea din faţă, din stânga, din dreapta, de deasupra… Acum însă, moartea venea şi din spate. În disperarea lor, câţiva soldaţi au încercat alte metode, printre care auto-mutilarea, după cum notează Jan Montyn:

Unii soldaţi erau atât de disperaţi încât se împuşcau singuri în picior, în braţe sau chiar în piept. Nu era lucru simplu, căci trebuia curaj şi pentru laşitatea asta. Lucrul acesta era aproape totdeauna descoperit, fie din cauza comportamentului celui în cauză, fie prin natura rănii. Aceste cazuri erau de resortul Feldjandarmeriei. Rana făcută nu avea timp să se vindece… În sfârşit, era şi posibilitatea de a traversa linia frontului. De altfel, în acest scop, Ruşii făceau o intensă propagandă, mai ales noaptea. Megafoanele sovietice alternau cu muzică îndemnurile la dezertare. De obicei, propaganda asta se făcea în germană, alte ori în olandeză. Ruşii păreau să ştie foarte bine cine

sunt cei din tranşeele din faţa lor. În acest sens, fuseseră probabil informaţi de cei ce traversaseră deja linia frontului. Uneori, unii dintre noi erau îndemnaţi de megafoane, cu numele, prenumele şi porecla lor, să dezerteze…

"Lăsaţi baltă războiul. Forţele aliate sunt pe malul Rinului şi pe Oder. Nu are nici un rost să vă mai bateţi. Veniţi între noi. Veţi fi trataţi corect, conform Convenţiei de la Geneva. Veţi avea o hrană bună, un pat curat şi un acoperiş decent peste capetele voastre…" Uneori megafoanele difuzau vocile încântătoare ale unor adevărate sirene, fete ce promiteau marea cu sarea în termeni foarte îmbietori[42].

Ajunşi la disperare, mulţi soldaţi germani încercau să scape de front, fără să înţeleagă însă că nu se puteau adăposti niciunde pe teritoriul Reichului. Iată ce spunea o notă a Serviciului intern de Informaţii, care, deşi secretă, circula peste tot:

Fiecare membru al comunităţii ştie că suntem ameninţaţi de cea mai mare catastrofă naţională şi că acest lucru va avea repercusiuni asupra fiecărei familii, a fiecărui individ. Populaţia suportă cu greu bombardamentele teroriste. Legăturile dintre oameni s-au rupt în mare parte. Zeci de mii dintre cei de pe front nu ştiu dacă părinţii, soţiile şi copiii lor sunt în viaţă, nici unde se află… În cursul ultimilor ani, poporul german a acceptat toate sacrificiile posibile. Acum însă, pentru prima oară, el este obosit, epuizat. Nimeni nu vrea să admită că totul s-a sfârşit…

Pentru prima oară, în acest război, hrana începe să aibă o foarte mare importanţă. Raţiile disponibile îi lasă pe oameni flămânzi. Rezervele de cartofi şi de pâine sunt insuficiente[43].

Practic, ziua cel puţin, nimic nu se mai deplasa pe şosele, nici pe căile ferate, pe cele fluviale sau pe canale. De asemenea, în timpul nopţii se circula foarte puţin, din care cauză foametea se propaga rapid în întregul Reich. Transportul hranei, care altădată necesita câteva ore, cerea acum zile întregi, chiar săptămâni. De multe ori, alimentele ajunse de bine de rău la destinaţie erau avariate, chiar alterate. "*Centrul meu de greutate este… stomacul*", gemea o femeie din Berlin. "*Toate gândurile, sentimentele şi dorinţele mele încep cu hrana*"[44].

Pedalând pe drumurile de ţară şi cerşind din fermă în fermă, Ilse McKee ne dă o bună idee despre cvasi-imposibilitatea de a se alimenta:

În timpul uneia dintre aceste aprovizionări, am fost reperată de un avion sovietic – un model primitiv, aproape inofensiv, credeam eu, până când mitraliorul a început să tragă în mine. Am lăsat imediat bicicleta şi m-am cuibărit într-o groapă, pe marginea drumului. Foarte aproape de mine, gloanţele muşcau din şosea şi ridicau mici nori de praf. Apoi, avionul a plecat. Când am văzut că nu se mai întoarce, am încălecat bicicleta şi am plecat mai departe. După zece minute însă, avionul s-a întors şi scena s-a repetat încă odată. Deşi îmi era frică, nu puteam să cedez. Celui ce îi este foame nu îi pasă prea mult de câteva gloanţe de mitralieră. Acest mizerabil m-a obligat de şapte ori să cobor de pe bicicletă. Când m-am întors eram terminată şi plină de parf. De bine de rău, aveam în traistă un codru de pâine, câţiva cartofi şi două kilograme de făină de culoare gri[45].

În vreme ce, exceptând războiul, foamea constituia principala dificultate a vieţii de zi cu zi, pentru milioane de Germani, setea nu punea nici un fel de probleme. Penuria era aproape totală: carburanţi, haine, medicamente, alimente… Berea era singurul element ce supravieţuise, din întreaga viaţă germană, singurul articol ce încă se găsea din abundenţă. Dintre cele 17 fabrici de bere ale Berlinului, unsprezece continuau să funcţioneze într-un fel sau altul[46]. Situaţia era asemănătoare şi în alte mari centre urbane, în vreme ce mulţi bărbaţi şi femei reuşeau, « prin diverse mijloace », să scape momentan de grija războiului.

"*Profitaţi de război! Pacea va fi teribilă!*", spuneau cheflii, râzând, cu ocazia sărbătorilor ce continuau – deşi Reichul era pe marginea prăpastiei.

"*Către zece seara, sirenele rupseră sărbătoarea noastră*", îşi aminteşte un Berlinez. "*În vreme ce clienţii ezitau iar timpul trecea fără ca cineva să se decidă unde se va refugia, o explozie puternică zgudui întreaga clădire. Fiind prea târziu pentru a pleca undeva, orchestra a continuat să cânte şi mai cu foc; eram prea uniţi în cântec şi în dans, în beţie şi uitare, nu mai ţineam cont de zgomotul exploziilor*[47].

Precum victimele vaporului ce se îneacă, numeroşi Germani erau decişi să trăiască cât mai intens ultimele clipe de viaţă.

> Toată lumea se ţinea de mână şi se balansa în ritmul cântecului… Utilizând coatele şi mergând pe bombeurile celorlalţi, mi-am croit drum cum am putut. Oamenii erau prea fericiţi pentru a ţine cont de o nimica toată – că mergeam pe pantofii lor. Un domn mai în vârstă m-a luat de guler, pentru a mă pupa foarte zgomotos pe obraz. În jurul meu toţi râdeau şi se îmbrăţişau. Chiar şi responsabilul Partidului, ce s-a urcat pe podium, era într-o dispoziţie foarte glorioasă.
>
> « Doamnelor şi Domnilor » – striga el cu o sticlă de vin roşu deasupra capului… "Iată acum un vin Italian. Înţelegeţi dumneavoastră, Axa, valoroşii noştri aliaţi, Mussolini burtă-mare, macaroane, macaroane!"
>
> Oamenii atâta aşteptau… Începură un cântecel nu foarte agreabil pentru Duce: « Dac-așa-ți fu voia, Duce, i-ați cățeaua și ți-o fuce! ». Tot mai rari erau cei capabili să se țină drept. "Astăzi suntem fericiţi, mâine vom fi morţi!", strigau ei[48].

În afară de beţii şi de sărbători, sexul devenise un mod de a uita totul. Înainte de război, Germania fusese cunoscută pentru austeritatea ei în materie de moravuri. Totuşi, pe măsură ce sfârşitul războiului se apropia, ea cunoscu o adevărată revoluţie sexuală.

> O saltea pe podea – asta fu tot. Marika s-a aşezat pe saltea, iar eu pe un scaun. Am acceptat o ţigară, deşi fumam foarte rar. De unde vin, a vrut ea să ştie. Din Olanda. Aveam fraţi, surori? Şase, i-am răspuns. Ea avea numai un frate şi nu ştia dacă mai este în viaţă. Fugise din Riga, unde părinţii ei fuseseră ucişi. Încă nu se împlinise luna de când era aici. O întrebare, ba nu, atâtea întrebări îmi stăteau pe limbă… Dintr-o dată însă, săltă abia perceptibil din umeri şi se culcă pe saltea, cu ochii deschişi. Apoi mumură: "Hai, vino odată!"[49].

Pentru străinii în trecere, sexul devenise o pandemie. Sfârşitul se apropia, dar cei ce se întâlneau pe băncile din parcuri, pe sub porţi sau sub ochii tuturor, în mijlocul ruinelor, nu se mai gândeau la pudoare. Orgiile amoroase izbucneau spontan, mii de

bărbaţi şi de femei uitând de timiditate sau discreţie. Pe când Werner Adamczyk şi alţi unsprezece camarazi epuizaţi intrau în hangarul cu fân, tânărul *Landser* îşi imagina că va petrece ”o excelentă noapte, de somn”.

> Abia aţipisem, când uşa mare a hangarului se deschise larg. M-am ridicat şi am pus mâna pe carabină. ”Ivan n-o să mă prindă fără să trag măcar un foc” – ăsta mi-a fost primul gând. A fost într-adevăr un atac, dar nu din partea lui Ivan ci dinspre femeile de la fermă. Au sărit pe noi, ne-au frecat și pupat, până s-a împlinit firea lucrurilor. O fată şi o femeie cât un elefant căzură peste mine. În penumbra celor câteva becuri din hangar nu am văzut decât că era cam urâțică…
>
> Cu gândul că viaţa lor se va sfârşi, când Ruşii vor ajunge aici, pulsiunea naturală către dragoste le depăşea[50].

Iată ce ne spune Jan Montyn:

> Puţin după miezul nopţii, când sărbătoarea era în toi, Anna m-a tras afară, fără ca nimeni să observe. Am traversat curtea, printre căruţe – ea tot timpul cu degetul pe buze. Ajunși în staulul vitelor, deschise uşa şi mă conduse pe întuneric, ţinându-mă de mână cu nădejde. A, ajuns la o scară, pe care am urcat-o şi ne-am trezit în fân. M-a tras mai departe, într-un colţ, unde fânul era bine bătut şi unde, la lumina oarbă a unei lămpi cu ulei, am văzut pe Hanna şi pe Karin, ce nu avea mult peste treisprezece ani, şi nu o remarcasem cu ocazia sărbătorii.
>
> Nu s-a pronunţat nici un cuvânt. Totul părea aranjat dinainte. Cu multă gingășie, Karin şi Hanna m-au lungit în fânul plin de praf, una mângâindu-mă cu palma peste gură. Anna mi-a tras pantalonii şi s-a suit peste mine, cu genunchii de o parte şi de alta. Apoi a fost rândul Hannei şi al lui Karin, după care Anna s-a servit încă odată. Totul a continuat în timp ce eu, lungit pe spate, cam amorţisem şi abia mai mişcam. Trei perechi de ochi deasupra mea, trei perechi de buze ce trebuiau sărutate. Mâinile treceau de la sâni la pulpele lucitoare, dantela albă, fustele multicolore. Cui aparţinusem? Care-mi îmi fusese amanta? Tânăra Karin privea imobilă, cu ochii ei mari şi luminoşi. A fost prima ei lecţie de dragoste. Cât despre mine, eram la a doua[51].

Odată atins punctul culminant, efectul alcoolului trecea şi el, iar zorii ce urmau anunţau o zi la fel de tristă, ce trebuia înfruntată şi ea. Nici un exces sexual sau bahic nu ne putea face să uităm că ne-am apropiat cu încă o zi de catastrofa finală. Instrucţiunile serviciului intern de informaţii continuau astfel:

> Nimeni nu mai crede că, cu resursele şi posibilităţile actuale, catastrofa mai poate fi evitată. Ultima scânteie de speranţă rezidă într-o minune exterioară, ceva cu adevărat extraordinar… Chiar şi această scânteie de speranţă este pe cale de a se stinge… Mulţi se gândesc să îşi facă de petrecanie. Cererile pentru o fiolă de otravă, un pistolet sau alt mijloc de sinucidere sunt în creştere. În disperare absolută şi în imposibilitatea evitării catastrofei, sinuciderea este la ordinea zilei[52].

”*Sfârşitul oribil este de preferat ororii fără de sfârşit*”— explicau cei ce intenţionau să-şi pună capăt zilelor[53].

Singura persoană din Germania care nu putea abandona, a fost singura poate care nici nu a abandonat – Adolf Hitler:

> Nicio partidă nu este pierdută înaintea fluierului final… Ca şi marele Frederic, ne luptăm cu o coaliţie, iar o coaliţie nu este ceva stabil. Ea există numai prin voinţa unui pumn de oameni. Dacă Churchill ar dispărea, dintr-o dată totul s-ar putea aranja cu viteza fulgerului! Încă putem smulge victoria la sprintul final! Fie ca Providenţa să ne acorde timpul necesar pentru asta. Tot ce trebuie să facem este să refuzăm de a încrucişa braţele![54].

Miracolul pe care Hitler îl cerea cu atâta ardoare păru să se împlinească pe 12 aprilie 1945.

”*Mein Führer, vă felicit! Roosevelt a murit…*” anunţă Goebbels pe Hitler. Telefonul lui Goebbels a înregistrat întregul entuziasm al acestuia. ”*Iată miracolul… minunea pe care o aşteptăm, o paralelă istorică extraordinară. Acesta este momentul decisiv*”[55].

Deşi el însuşi spera că un nou preşedinte american ar putea denunţa alianţa, considerând avansul sovietic în Europa de Vest drept cel mai mare rău, Hitler făcu dovada unei înţelepte atitudini de aşteptare. Cel ce a auzit comentariul Führerului după telefonul lui Goebbels îşi aminteşte: ”*A spus ceva, în genul că, după această remarcabilă turnură a evenimentelor, Armata americană şi Armata roşie ar putea foarte curând să schimbe salve de artilerie peste Cancelaria Reichului*”[56].

Mai târziu, chiar în noaptea aceea, deveni clar că nu s-a produs nicio minune, nici un miracol, alianţa anglo-americano-sovietică fiind intactă. Acest lucru a fost dovedit şi subliniat de bombardamentul englez chiar din acea noapte, când terorismul britanic orb şi cinic s-a năpustit peste ruinele Berlinului. Odată în plus, Adolf Hitler a refuzat să « încrucişeze braţele », să se predea fără condiţii.

În mod evident, pentru epoca de după război, Berlinul era o recompensă politică pe care nici comuniştii nici capitaliştii nu-şi puteau permite să o piardă, dacă voiau să guverneze Europa. Exista posibilitatea ca, în vreme ce armatele aliate se apropiau de capitală, să izbucnească între ele o luptă pentru împărţirea prăzii. Împotriva părerii şefului lor suprem, numeroşi generali germani sperau, în secret, că Americanilor le-ar putea veni mintea la cap; desigur, după cum un ofiţer german a formulat-o cu claritate, nu era vorba de faptul că cineva mai spera în victorie ci de ideea că cu cât Germania va fi mai ocupată de Occident, cu atât va fi mai puţin aservită comunismului[57]. În consecinţă, la jumătatea lui aprilie 1945, Germanii nu mai opuneau decât o rezistenţă de formă pe Frontal Occidental, în vreme ce, pe Frontul de Est, continuau să se bată pe viaţă şi pe moarte.

Pe frontul de Vest, împotriva opiniilor lui Hitler şi ale generalilor acestuia, comandantul suprem Eisenhower nu avea nicio intenţie să captureze Berlinul. De altfel, ordonând oprirea pe Elba, generalul american făcea un important cadou Uniunii Sovietice: Germania centrală şi o mare parte din Europa. Nu numai Churchill fu şocat şi iritat de această decizie ci şi un mare număr de ofiţeri din anturajul lui Eisenhower[58].

“*Am face mai bine să cucerim Berlinul şi să ne îndreptăm către Oder*”, susţinea George Patton, un general American a

cărui atitudine realistă faţă de communism nu era un secret pentru nimeni[59].

Deşi nu îl despărţeau de Berlin decât 96 de kilometri de autostradă liberă, Eisenhower a rămas ferm pe poziţia ce îi fusese ordonată: Berlinul trebuia cucerit de Ruşi!

“*Nicio forţă germană nu ne-ar fi putut opri*”, scuipă dezgustat un ofiţer din banda lui Eisenhower. “*Singurul obstacol între noi şi Berlin era chiar Eisenhower*”[60].

La 16 aprilie, puţin înaintea zorilor, calmul nopţii fu rupt de enormul baraj de artilerie sovietică, ce marca ofensiva finală a războiului. Generalul rus Vasile Chuikov ocupa unul dintre sectoarele acestui mare atac. Iată ce îşi aminteşte acest general:

> Toată valea Oderului se cutremură. Patruzeci de mii de arme deschiseseră focul. Patruzeci de mii! Pe pod era lumină ca în plină zi. O avalanşă de foc se abătu peste înălţimile de la Seelow. Pământul se cabră între ceea ce părea să fie un zid continuu, până la cer, şi el însuşi. Bombardamentul de artilerie, cu toate armele şi mortierele, întărit de bombardierele aeriene, inclusiv cele în picaj, a durat douăzeci şi cinci de minute. Puternice proiectoare luminau pământul, în faţa trupelor[61].

Când bombardamentul încetă, supravieţuitorii ieşiră din găurile fumegânde. Un tânăr german povesteşte oroarea ce a văzut:

> Vacarmul motoarelor şi zgomotul metalic era enorm. Pământul tremura… Deodată, din spate, precum o orgă uriaşă, se ridică ţevăria obuzelor de 88 mm, ce explodau peste noi şi se zdrobeau pe primele care de luptă. Flăcările urcau la cer, schijele obuzelor plouau peste tranşee. Cel puţin şase tancuri ardeau, multe altele aveau să se aprindă. Le vedeam perfect în lumina roșiatică zorilor. Era clar că sunt neputincioase în faţa artileriei grele. Pifanii Armatei roşii ţâşneau din mijlocul conflagraţiei, urcau dealul şi strigau ca nebunii… Am deschis focul cu puştile şi mitralierele. Sute de Ruşi au căzut. Ceilalţi continuau să vină peste noi, urlând fără încetare[62].

”*Iată-i*”, zise Siegfried Losch, tânărul de şaptesprezece ani, ce nu auzise nicio lovitură de tun, nu cunoscuse războiul.

> Bineînţeles, îmi era frică. Ruznacii fugeau în direcţia noastră… Mi-am luat puşca, am ţintit şi am tras în primul Rus pe care l-am văzut în viaţa mea. Nu cred că am tremurat. Am ochit cu atenţie, dar el continua să meargă. Era prea departe, sau nu-i sosise ceasul…
>
> Când am vrut să reîncarc arma, ghiara de extracţie s-a rupt, deci arma mea nu mai făcea doi bani… Unul dintre camarazii mei de companie tocmai fusese atins de o schijă de artilerie. Mi-a dat puşca lui, marca *Enfield*, şi pracă şapte cartuşe. Am utilizat două sau trei puşti de acest gen, cu destul de puţin succes… Apoi, comandantul nostru a fost ucis, şi am primit ordin să ne retragem. Pe când alergam în zig-zag, cum învăţasem la premilitărie, am remarcat că în dreapta şi în stânga gloanţele muşcau pământul. Ceea ce m-a făcut să alerg şi mai repede… În această confuzie, mi-am pierdut toţi prietenii, cu excepţia unui camarad din Potsdam, singurul cu care am rămas în contact. Ne-am decis să continuăm a merge către Berlin, urmând să ne semnalăm existenţa în faţa vreunei organizaţii[63].

La fel ca tânărul Loesch, alţi recruţi curajoşi dar lipsiţi de experiență au fugit cum au putut din faţa zidului de foc. În două zile, enorma Armată sovietică a prins rădăcini pe Oder. Drumul către Berlin nu mai era barat decât de cuiburile de rezistenţă eroică. ”« Grupul nostru » însemna trei oameni…”, îşi aminteşte Olandezul Jan Montyn, cu un surâs pe buze. “Un Danez, de 23 de ani, tot din trupele de marină, un adolescent din Tineretul hitlerist, care nu avea mai mult de cincisprezece ani, şi eu. Trei oameni şi o mitralieră. Eram acolo, cu o teroare mortală în inimi. Ne făceam datoria.

Vreme de o oră şi jumătate nu s-a petrecut absolut nimic. Apoi, au venit Ruşii. La lumina crepusculului, pe măsură ce avansau în lungul lizierei pădurii, păreau o întreagă armată. Erau sute şi sute. Tăcuţi însă. Absolut tăcuţi. Nici un alt sunet ori mişcare decât crengile rupte sub paşii lor, frunzele ce se dădeau într-o parte sau alta. Ba aruncam cu o grenadă de mână, ba trăgeam cu toate armele, scopul nostru fiind să facem cât mai mult zgomot, pentru a nu-i lăsa să înţeleagă că satul este apărat doar de o mitralieră uşoară, doi marinari şi un şcolar în pantaloni scurţi. Era aproape imposibil să îi ducem de nas. Totuşi, s-au retras între arbori şi nu i-am mai văzut. Din când în când, tirurile de mortiere se încrucişau. Mai întâi, câteva lovituri pe lângă, apoi în plin. Am fost aruncat la pământ, cu binoclu cu tot. Nu am mai auzit nimic. M-am ridicat imediat, pentru că nu fusesem rănit. Proiectilul căzuse exact între prietenii mei. Mitraliera devenise o grămăjoară de fiare îndoite. Apoi, totul a devenit foarte calm, ceea ce m-a mirat. Începu să se întunece. La opt şi jumătate, nu am mai putut suporta. Mi-am luat picioarele la spinare[64].

Oricât a fost de teribilă înfrângerea de pe Oder, ea nu s-a transformat într-o debandadă sălbatică, cuiburile de rezistenţă ale ultimilor apărători asigurând retragerea ordonată. De altfel, “*exista o restricţie în retragerea noastră*”, ne spune Jan Montyn, nu ne puteam retrage oricum. “*Puteam fugi cât vream, nu însă prea repede, nici prea departe: Cei prea grăbiţi riscau să se întâlnească cu Feldjandarmeria. Frontiera fatală era în vigoare tot timpul. Cel ce fugea prea repede risca să fie considerat dezertor, în care caz, deşi morţi, spânzuraţii din lungul şoselelor erau dovada vie a ceea ce se putea întâmpla. În faţa noastră se găsea Feldjandarmeria, în spatele nostru erau Ruşii*”[65].

“*Se vedeau mulţi oameni cu decoraţiile lor de război, care fuseseră împuşcaţi, fără să se admită vreo scuză*”, adaugă Siegfried Losch, îngrozit de cele văzute pe drumul Berlinului[66].

Ştirile despre catastrofa de la 80 de kilometri Est nu provocară cine ştie ce reacţie la Berlin. După câte se petrecuseră, catastrofele nu mai însemnau cine ştie ce. “*Nu mai era vorba de exaltare, de grupuri de vorbitori în stradă”, raporta un medic francez. “Nimeni nu mai vorbea de gospodinele la coadă în faţa magazinelor, de bărbaţii ce merg la muncă, de pieţele pline de copiii ce se joacă*”[67].

Învinse şi obosite, trupele se apropiau de capitală. Berlinezii știau că sfârşitul se apropie. Iată ce scria o femeie în jurnalul ei:

Din poarta casei, priveam soldații ce abia îşi târau picioarele. Unii şchiopătau. Bărboşi, cu ochii scobiţi, cocoşaţi sub povara armelor, depăşiţi de evenimente, mergeau tăcuți către capitală. Sunt atât de mizerabili, încât nici nu par oameni. Nu mai putem aştepta nimic de

la ei. În faţa lor, nu putem resimţii decât milă. Mi-au făcut impresia că sunt deja învinşi, chiar prizonieri. Trecând prin faţa noastră ne priveau cu feţele lor inexpresive… N-am vrut să îi mai privesc[68].

Ceea ce era clar pentru această femeie, era la fel de evident pentru toţi Berlinezii. Totuşi, fără alt refugiu decât moartea, faţă cu violul, tortura şi sclavia, mii de bătrâni şi de copii, de femei şi de fete se prgăteau ”să moară în picioare, ca nişte Germani adevăraţi”.

Soldaţi ai Frontului german de Est!

Hoardele inamicului iudeo-bolşevic s-au reunit pentru asaltul de pe urmă. Vor să distrugă Germania, să şteargă poporul nostru de pe faţa pământului. Voi, soldaţii din Est, aţi văzut cu ochii voştri destinul pe care duşmanii îl pregătesc femeilor şi copiilor germani. Persoanele vârstnice, bărbaţii, copiii sunt asasinaţi. Femeile şi fetele germane sunt murdărite, transformate în curve de cazarmă. Ceilalţi sunt expediaţi în Siberia… Dacă în aceste ultime zile şi săptămâni, fiecare soldat din Est îşi face datoria, asaltul final al Asiei ar putea fi făcut praf, după cum invazia inamicilor noştri occidentali ar putea sfârşi prin a eşua. Berlin încă este un oraş german. Viena va redeveni germană iar Europa nu va niciodată rusească!

Ridicaţi-vă pentru a vă apăra casele, soţiile, copiii. Ridicaţi-vă pentru a vă apăra propriul vostru viitor. În această oră gravă, ochii poporului german sunt pe voi, combatanţi din Est, sperând că fermitatea şi ardoarea voastră, braţele voastre vor îneca atacul bolşevic într-o mare de sânge!

Adolf Hitler[69]

VII

O MARE DE SÂNGE

În după amiaza zilei de 24 aprilie 1945, escortat de doi motociclişti şi însoţit de aghiotantul maior Siegfried Knappe, generalul Helmuth Weidling soseşte la Berlin. Datorită situaţiei haotice provocate de ofensiva rusească, regimentul lui Weidling pierduse contactul cu alte unităţi. Generalul spera să rezolve această dificultate cu ajutorul centrului de comunicaţii de sub Cancelaria Reichului.

De-a lungul scurtei lor traversări a Berlinului asediat, cei doi ofiţeri au văzut lucruri cu adevărat incredibile. Iată ce a notat maiorul Knappe:

> Oraşul se găsea sub focul artileriei grele, urcată probabil pe vagoane de cale ferată, undeva la aproximativ 30 Km de Berlin. Pe lângă artilerie, aviaţia rusească bombarda şi ea. Din fericire, focul artileriei nu era foarte concentrat ci împrăştiat, pe toată suprafaţa oraşului. La fiecare câteva minute, un obuz de artilerie grea cădea undeva pe suprafaţa Berlinului.
>
> Fumul şi praful acopereau întregul oraş. Tramvaiele erau paralizate în mijlocul străzilor, cablurile electrice atârnau la pământ. Foarte multe clădiri ardeau, mai ales în zona periferică Est, unde populaţia stătea la coadă pentru pâine sau apă de băut, dintr-o sursă ce încă funcţiona. Din cauza obuzelor de artilerie şi a bombelor aeriene, civilii alergau din adăpost în adăpost. Pentru a evita sporirea panicii, Goebbels refuzase să ordone evacuarea civililor, inclusiv a femeilor şi a copiilor, iar acum soseau în Berlin mii şi mii de refugiaţi din Est. Apărarea Berlinului avea să fie o teribilă operaţiune militară, în cursul căreia vor muri foarte mulţi civili.
>
> Ajunşi în apropierea Cancelariei Reichului pe la orele 18^{00}, am părăsit maşina şi şoferul, dar am păstrat motocicliştii, continuând drumul pe jos. În jurul Cancelariei erau o mulţime de cratere de bombe, arborii de pe bulevarde păreau nişte immense beţe de chibrit arse, înfipte în pământ, trotoarele erau blocate de grămezi peste grămezi de moloz şi dărâmături. Cancelaria Reichului era făcută praf. Ici şi colo, colţuri de zid afumate erau încă în picioare. Imensul hol de la intrare era complet distrus. Singura parte, încă utilizabilă, din fosta Cancelarie, era buncărul subteran, cu toate dependinţele lui. În garajele subterane, de exemplu, am văzut mai multe din automobilele Mercedes-Benz, utilizate cândva de Hitler pentru defilări şi alte manifestări publice. Dinspre garaje, exista o intrare subterană ce conducea la Cartierul general al Führerului, din buncărul acoperit de mai mulţi metri de beton armat. La intrarea în Cartierul general, Garda SS l-a salutat pe generalul Weidling, ce purta Crucea de Fier cu săbii şi frunze de stejar. Această primă gardă era formată din subofiţeri SS. Pe măsura avansării în interiorul buncărului, celelalte servicii de gardă erau formate din ofiţeri de rang tot mai înalt…
>
> Cartierul general al Führerului era situat trei nivele mai jos decât garajul Cancelariei, deja subteran şi el. Weidling era un general cu decoraţii militare impresionante. Totuşi, de mai multe ori am fost opriţi şi percheziţionaţi de serviciile de gardă, înainte de a pătrunde în buncărul Führerului. Foarte respectuoasă, Paza SS ne-a întrebat de unde venim şi care este scopul vizitei noastre. A trebuit să ne legitimăm şi să predăm pistoletele personale.
>
> În final, am fost conduşi către anticamera birourilor generalilor [Hans] Krebs şi [Wilhelm] Burgdorf. Am fost anunţaţi, iar

aghiotantul generalului Burgdorf ne-a întâmpinat şi condus în camera vecină, unde ne aşteptau Krebs şi Burgdorf… Fără să ne lungim, am vorbit cele de cuviinţă şi am stabilit cele necesare. Apoi Krebs se ridică şi spuse că îl va informa pe Führer despre prezenţa în buncăr a generalului Weidling. Asta m-a surprins, întrucât nu venisem pentru a-l vedea pe Hitler, iar acesta, în mod normal, nu avea motiv să mă vadă şi să îmi vorbească.

Când Krebs şi Burgdorf au ieşit din birou, foarte calm, Weidling îmi spuse că ”ceva nu e normal, ei (Krebs şi Burgdorf) se comportă cam bizar”. Cam după zece minute, Burgdorf s-a întors şi ne-a spus că Hitler doreşte să îl vadă pe Weidling. Bineînţeles, eu am rămas în biroul celor doi generali…

Peste douăzeci de minute, Weidling s-a întors şi mi-a spus că Hitler a ordonat să venim la Berlin şi să preluăm comanda Fronturilor de Est şi de Sud ale capitalei[1].

Surprinzătoare în sine, această noutate s-a lămurit curând prin cele pe care Weidling le-a auzit în interiorul buncărului. Epoca de calmă eficacitate a Înaltului Comandament german se terminase. Vreme de ani şi ani, OKW-ul funcţionase ca un mecanism bine uns, cu presiune egală în toţi cilindrii… După cum descoperii însă Weidling, orice discuţie implica acum o doză de tensiune, acuzaţiile reciproce fiind la ordinea zilei.

”*Ce diferenţă între rigoarea superficială cu care se iau acum deciziile, faţă de înaltul profesionalism din anii 1940-1941*” – îşi zise maiorul Knappe[2].

Weidling, Knappe şi alţi vizitatori externi erau frapaţi de atmosfera încărcată şi nefirească ce domnea în buncăr. În acest loc fără de soare, trist, rece şi umed, cu feţele lor palide, apatice şi letargice, locuitorii permanenţi ai buncărului păreau nişte stafii pe coridoarele acestuia, nişte fiinţe dintr-o altă lume sau, după cum a admis chiar unul dintre ei, nişte ”zombi”[3].

”De la 16 ianuarie 1945, când Hitler s-a instalat în adăpostul său de beton, ne-am petrecut tot timpul în interiorul buncărului”, spuse Traudl Junge, una dintre secretarele personale ale cancelarului. ”Este cea de a 96-a zi petrecută la 15 metri sub pământ, sub cinci metri de dale groase de beton, fixate pe ziduri tot de beton, groase de doi metri la baza lor”[4].

Foarte recent, Eva Braun, amanta lui Hitler, se mutase şi ea în buncăr, la fel şi Joseph Goebbels cu numeroasa lui familie. În ciuda lipsei de spaţiu, Martin Bormann, înaltul consilier al lui Hitler era şi el instalat în acelaşi buncăr.

Ceea ce l-a şocat probabil pe Weidling şi pe alţi vizitatori ai buncărului a fost chiar aspectul exterior, impresia pe care o lăsa Adolf Hitler însuşi. Iată ce îşi aminteşte unul dintre ofiţerii de acolo:

Aceia dintre noi care l-au cunoscut în primii ani de război, pe când era un om neobosit şi plin de energie, începând cu 1942, au remarcat că fiecare an calendaristic apăsa pe umerii lui cât cinci ani de viaţă. Către sfârşit, când şi-a sărbătorit ultima aniversare, părea să aibă mai curând 70 de ani, nu 56. Ba chiar aducea cu ceea ce aş putea numi un om *senil din punct de vedere fizic*[5].

Cu ocazia sărbătoririi celei de a 56-a aniversări, la 20 aprilie 1945, mulţi oficiali din toată Germania şi membrii de vază ai

Partidului s-au prezentat ”*pentru a-l saluta pe Führer, pentru a-i strânge mâna şi a-i jura fidelitate*”[6]. Conform celor spuse de Traudl Junge, mulţi din aceşti vizitatori l-au implorat pe Hitler să părăsească Berlinul asediat:

> ”Meine Führer, oraşul va fi curând încercuit. Veţi fi complet izolat de Sud. Nu este încă prea târziu pentru a vă retrage la Berghtesgaden, de unde veţi putea comanda armatele din Sud”.
>
> Hitler scutura din cap şi respingea fără discuţii astfel de sugestii…
>
> ”Nu. Nu pot face asta”, repeta el. ”Dacă aş face-o, aş avea impresia că sunt un lama tibetan ce învârte în vid maşina ce turuie rugăciuni. *Trebuie* să impun decizia aici, la Berlin, să suport soarta acestuia”[7].

Încurajaţi de decizia şefului suprem de a continua lupta, alţii şi alţii i-au jurat credinţă şi fidelitate. ”*Nu îl vom părăsi niciodată la greu, oricare ar fi pericolul…*”, promise Doctorul Goebbels. ”*Dacă Istoria va spune cândva că poporul lui nu şi-a abandonat niciodată şeful suprem, asta va fi deja o victorie*”[8].

Acum însă, odată cu promovarea lui la rangul de comandant al apărării Berlinului, generalul Weidling este chemat să realizeze imposibilul. Misiunea lui nu constă numai în a evita prăbuşirea lui Hitler ci mai ales în prevenirea distrugerii totale a Germaniei. Dispunând de aproximativ 15 000 de soldaţi în zdrenţe şi epuizaţi de luptele neîntrerupte, de dublul acestei cifre în Gărzi Patriotice Volksstrum şi ale Tinerimii hitleriste, rău înarmate şi neinstruite, Weidling trebuie să ţină la distanţă o jumătate de milion de soldaţi sovietici şi încă pe atâta de diverşi rezervişti. Misiunea lui constă nu numai în a-i ţine la distanţă pe aceştia. El trebuie să îi distrugă. Deşi Hitler a ordonat armatelor generalilor Walter Wenck şi Theodor Busse să spargă încercuirea Berlinului, Weidling este pe deplin conştient că acest lucru este imposibil. Departe de a putea salva capitala, aceste trupe nu sunt capabile să împiedice propria lor distrugere.

Traversând Berlinul pe întuneric, către noul lor cartier general, de pe aeroportul Templehof, Weidling şi Knappe sunt pe deplin conştienţi de caracterul disperat al misiunii lor. Înfrângerea totală putea fi amânată câteva zile, cel mult câteva săptămâni, nimeni însă nu mai putea să ferească Berlinul de a deveni o ”imensă zonă de masacru, de exterminare urbană”[9].

”*În acea noapte a început foarte serios bătălia apocaliptică pentru oraşul Berlin*” – scrie maiorul Knappe. ”*A doua zi, trupele de asalt sovietice reuşesc o pătrundere în periferia oraşului*”[10].

”*Locuitori ai Berlinului*”, striga Goebbels la radio, ”*Vă invit să vă bateţi pentru oraşul vostru. Bateţi-vă cu tot ce puteţi. Bateţi-vă pentru dragostea soţiilor voastre, pentru copiii, mamele şi părinţii voştri… Bătălia Berlinului trebuie să devină semnalul ridicării întregului popor la luptă*”[11].

Mobilizaţi de apelul lui Joseph Goebbels, conştienţi că Hitler însuşi împărtăşeşte pe deplin soarta lor, mii de bărbaţi, de femei şi

de copii răspund chemării cum pot: unii conduc căruţele cu muniţie sau hrană către linia frontului, din jurul Berlinului. Din viteza de atac a sovieticilor şi din anarhia apărării Berlinului a rezultat însă un adevărat coşmar logistic. Iată ce ne explică un comandant Volkssturm:

> Aveam 400 de oameni în batalionul meu şi am primit ordin să intrăm pe poziţie în hainele noastre civile. I-am spus şefului local al Partidului că nu puteam accepta responsabilitatea de a conduce oamenii la bătălie fără uniformă militară pe ei. Exact înaintea angajamentului am primit 180 de puşti daneze, nu însă şi muniţia corespunzătoare. De asemenea, am mai primit 4 mitraliere şi 100 de *Panzerfaust*. Niciunul dintre oamenii mei nu fusese instruit în mânuirea mitralierei, nici a acestei arme contra tancurilor. Deşi subordonaţii mei erau gata să îşi apere patria, ei au refuzat să meargă la luptă fără haină militară şi fără instrucţia necesară mânuirii armelor încredinţate. Ce putea face un soldat din Garda Patriotică Volkssturm fără muniţie? Aşadar, oamenii mei s-au întors la casele lor. Ce altceva puteau face[12]?

Deşi numeroşi alţi apărători potenţiali nu au putut lupta din motive similare, alţii au fost decişi să dea o mână de ajutor în orice fel posibil. Femeile şi copii construiau baricade în mijlocul străzilor, unii săpau tranşee anti-tanc. Învăţători, funcționari, profesori, artişti, muzicieni se învârteau în apropierea frontului pentru a ajuta, dar şi pentru a găsi arme, eventual o uniformă, pe câmpul de bătaie. Pe când forţele sovietice se îndreptau din toate părţile către centrul Berlinului, primele lovituri foarte serioase au loc în lungul canalului Teltow, la periferia dinspre Sud. Generalul sovietic Ivan Koniev îşi aminteşte:

> Am sosit la Teltow pe când pregătirea de artilerie era aproape terminată. Trupele noastre erau pe poziţie de asalt şi gata de a intra în oraş. Aveam tancuri, infanteria motorizată şi artileria, care tocmai îşi terminase treaba… Detaşamentele din faţă începuseră traversarea canalului înaintea terminării pregătirii de artilerie. Totul tremura în jur. Întreaga localitate era învăluită de fum. Artileria grea dărâmase casele de dincolo de canal. Pietre, dale de beton, fragmente de lemn, praf şi altele zburau prin aer. Pe o faţadă strâmtă aveam peste 600 de arme de foc pe kilometru, care măcinau totul pe malul de Nord… Unul după celălalt, bombardierele aruncau şi ele tone de bombe de tot felul…
>
> Îmi amintesc cât de mare mi s-a părut oraşul. Am remarcat vechimea clădirilor masive ce umpleau cartierul din faţa noastră, densitatea acestor clădiri. Am notat tot ceea ce putea complica misiunea noastră de a captura Berlinul. Am remarcat canalele, râurile şi râuleţele ce traversau oraşul, venind din diverse direcţii. Multiplicitatea obstacolelor fluviale însemna tot atâtea dificultăţi suplimentare. În faţa noastră se găsea linia de front a oraşului asediat şi pregătit să se apere… Contemplam Berlinul şi îmi spuneam că ocuparea lui va însemna sfârşitul războiului. Cu cât îl vom cuceri mai repede, cu atât mai repede se va sfârşi războiul[13].

Ajuns însă la periferia Berlinului, lui Koniev şi altor Ruşi nu le-a trebuit mult pentru a înţelege că războiul încă nu s-a sfârşit. Iată ce ne spune despre asta un membru al Tinerimii hitleriste, din împrejurimile Oranienburgului:

> Şeful poliţiei noastre ne-a scos din case şi ne-a adunat într-o cazarmă SS… Apoi ne-a împărţit pe companii şi ne-a ataşat la SS sau

la Volkssturm. Mai întâi, am participat la acţiunea din Nord-Estul oraşului. Întrucât trebuia să atacăm în câmp deschis, majoritatea dintre noi au fost ucişi de tirul infanteriei, Au urmat două zile de luptă pe străzile oraşului. În două zile şi două nopţi, Oranienburgul a trecut de patru ori din mână în mână. Apoi Ruşii au început să bombardeze oraşul cu Orga lui Stalin (rachete multiple). Când am vrut să ne oprim şi să ne întoarcem acasă, am fost obligaţi să ne retragem peste canal, împreună cu ceilalţi luptători. Întrucât a refuzat, şeful meu de pluton a fost spânzurat de copacul cel mai apropiat… deşi abia împlinise cincisprezece ani[14].

În jurul Berlinului, apărarea era destul de anemică. Totuși, pe măsură ce Rușii avansau, rezistenţa devenea tot mai dură, obligându-i la diverse soluţii tactice. Iată ce povesteşte un apărător german:

Avioanele zburau deasupra clădirilor şi lansau bombe de calibru redus, sau ciorchini de grenade – pe acoperişurile de unde se bănuia că acţionează apărătorii, ce fusesră reperați. În acelaşi timp avansau şi tancurile, măturând, cu focul lor, totul în jur. După tancuri venea infanteria, treizeci sau patruzeci de soldaţi după fiecare tanc, toţi înarmaţi cu pistoale automate şi mitraliere. După acest prim val de asalt urmau trupele de şoc, care controlau toate casele, în stânga şi în dreapta arterei respective. De îndată ce o clădire sau o pivniţă era controlată, sovieticii lăsau una sau două santinele în faţa intrării. Ruşii făceau cu multă grijă această curăţire, iar casele din care se trăsese asupra lor erau incendiate cu benzină[15].

În cadrul ofensivei lor, sovieticii capturară mai multe lagăre de prizonieri. Prizonierii de război de diferite naţionalităţi sunt eliberaţi. Cei de origine rusă primesc însă o armă şi sunt dirijaţi direct pe front[16].

Pe o stradă dintr-o localitate de la periferia Berlinului, Werner Adamczyk şi alţi artilerişti nervoşi aşteaptă ca pânditorii locali să le localizeze ţintele. Tânărul artilerist german îşi aminteşte:

Am văzut o lungă coadă de femei în faţa unei prăvălii de alimente. Dintr-o dată însă am primit ordin să tragem. Trebuia să tragem trei salve chiar în faţa noastră, la mai puţin de un kilometru. Când am început să tragem cu puştile, femeile ce stăteau la coadă s-au lungit la pământ… După aceste salve, am încărcat ultimul obuz şi am aşteptat…

Apoi a sosit momentul final. Un tanc rus patină în colţul străzii din faţa noastră. Pe când trăgea la întâmplare, turela lui se balansa dintr-o parte în alta. Mi s-a oprit respiraţia când am văzut că unul dintre obuzele sale a explodat în mijlocul femeilor ce stăteau la coadă în faţa magazinului alimentar. Mai multe dintre ele au căzut la pământ. S-a creat panică, au izbucnit strigăte oribile, de durere. Câţiva necunoscuţi, probabil din infanteria noastră, au apărut de undeva şi au tras un «*Panzerschreck*» în tanc. A fost o lovitură în plin. Tancul a explodat şi a luat foc. Schijele tancului au ucis însă şi mai multe dintre femeile din vecinătate.

Câteva clipe mai târziu, a apărut un alt tanc, cu care ocazie puştile noastre ca şi tunul, ce fusese realimentat, au tras toată muniţia disponibilă. Cel puţin două din obuzele noastre au lovit tancul şi l-au aruncat în aer[17].

Tânărul Siegfried Losch făcea parte acum dintr-un grup de trăgători compus din paraşutişti convalescenţi, de pe frontal Italian. Scăpat întreg de pe Oder, tânărul de 17 ani se gândise să

părăsească uniforma şi să se amestece cu civilii. Totuşi, fidelitatea faţă de patrie şi poate frica de Feldjandarmerie i-au dat de gândit şi l-au făcut să amâne decizia de dezertare. Împreună cu camarazii săi. Loesch ajunse curând într-un adăpost de lângă Stadionul Olimpic.

> Nu exista o organizare reală. Fiecare grup lupta cum putea mai bine. Peste tot domnea confuzia. Gărzile patriotice Volkssturm erau îmbrăcate cu mantale şi caschete cehoslovace. Era cât pe-aci să ucid pe unul dintre ei, destul de bătrân. I-am spus să îşi schimbe uniforma, dacă vrea să trăiască. Apoi, erau elevii şcolii Adolf Hitler, un liceu naţional-socialist de elită. Copiii ăştia erau înarmaţi ca nişte *cow-boys*. Fiecare avea mai multe pistoale, unii culeseră armele soldaţilor morţi. Erau foarte motivaţi, îmi amintesc bine. Un tanc T-34 sovietic era la aproximativ 60 de metri de poziţiile noastre şi trăgea din când în când în lungul străzilor. Dintr-o dată am auzit o explozie puternică dinspre acest tanc. Unul dintre elevi îl lovise în plin. Căţărat pe balconul din faţa noastră, ascuns printre ghivecile de flori, a tras un foc de bazooka (*Panzerfaust*) direct în tanc. Elevul nu părea să aibă mai mult de 14 ani[18].

După cum arată aceste incidente şi după cum au descoperit-o rapid şi Sovieticii, Berlinul a fost un adevărat cimitir pentru tancurile lor. *Panzerfaustul* şi vărul mai puternic, *Panzerschrekul*, erau arme simple, foarte eficace pentru distrugerea unui tanc, care puteau fi utilizate aproape fără vreo pregătire. Cărucioare de tot felul, roabe şi londoane serveau pentru aprovizionarea frontului cu muniţia acestor arme, ce semăna cu un fel de franzele. De altfel, străzile strâmte ale Berlinului şi ruinele marginale din pietre şi cărămizi, înalte de câteva etaje, se pretau perfect atacurilor în ambuscadă.

Generalul Wilhelm Mohnke descrie un atac de tancuri asupra uneia dintre poziţiile sale:

> Ruşii au sosit în zori, cu tancurile şi infanteria lor. Manevrau foarte greu tancurile, erau blocaţi de dărâmături, devenind ţinte uşoare în cadrul acestor lupte de stradă. Copiii, bătrânii şi femeile erau înarmaţi cu *bazooka,* şi în disperarea lor eroică, puteau lovi tancurile de la mai puţin de 50 de metri, adesea dintr-o pivniţă… Ruşii aveau nişte foarte străluciţi comandanţi de tancuri, ce învăţaseră să se lupte în stepele deschise şi spaţiile mari, de la ei. În luptele de stradă, de la Stalingrad sau Varşovia, nu se ciocniseră cu civili ostili şi înarmaţi. Şi-au dat seama destul de târziu de eroarea lor, după ce deja pierduseră câteva sute de tancuri.
>
> După acest prim atac frontal, Ruznacii au devenit mai inteligenţi. S-au retras mai în spate şi ne-au bombardat cu artileria, căci aveau tunuri din abundenţă. Nu au mai încercat să ia cu asalt poziţiile noastre[19].

În alte sectoare, comandanţii sovietici îşi înveleau tancurile cu foi de oţel şi saci de ciment, ţinându-le în frâu până ce punctele de rezistenţă erau distruse de artilerie. Un prizonier de război francez observă o astfel de operaţie de pe terasa braseriei Schultheiss:

> Apărătorii barajelor rutiere erau bombardaţi de mortierele grele instalate printre ruinele din vecinătate. Apoi Ruşii au recurs la puştile lor speciale de 75 sau 105 mm, cu care trăgeau de la mai multe sute de metri de baricadă. Deşi erau complet expuşi, cu preţul mai multor răniţi reuşiră să atingă ţinta şi să distrugă baricada, omorând un anumit număr de Germani.

Apoi, vreo sută de gealaţi-infanterişti sovietici s-au lansat urlând către apărătorii rămaşi, deschizând calea şi regrupându-se în colţul străzii din faţa braseriei. Pierderile germane erau şi mai mari din cauza extremei excitări a soldaţilor sovietici, care păreau drogaţi şi foarte rar luau prizonieri. Când am putut părăsii braseria, am dat peste numeroase cadavre germane, civili şi militari[20].

Berlinul fiind încercuit, Sovieticii încercară să rupă ultimele legături ale oraşului cu lumea din afară, în care scop atacară aeroportul Tempelhof. Cu această ocazie, unul dintre apărătorii aeroportului scrise în jurnalul său:

Artileria rusă trage fără întrerupere… Avem mare nevoie de infanterişti, iar ceea ce primim sunt unităţi de urgenţă, foarte pestriţe. În spatele liniilor, civilii încearcă să fugă, trăgând, sub focul inamicului, un mizerabil cărucior sau pachet conţinând tot ce le-a rămas pe lume. Din când în când, răniţii încearcă să se refugieze mai în spate. Majoritatea însă rămân pe loc, de frică să nu fie arestaţi şi spânzuraţi de către curţile marţiale volante. Cu aruncătoarele lor de flăcări, Ruşii îşi croiesc drum arzând casă după casă. Strigătele femeilor şi ale copiilor sunt teribile…

După amiază, artileria noastră s-a retras pe noi poziţii. Urletele şi exploziile Orgăi lui Stalin, strigătele răniţilor, mugetul motoarelor, pârâitul mitralierelor se adaugă norului permanent de fum, mirosului de clor şi de carne arsă. Multe femei au fost ucise în mijlocul străzii, pe când încercau să îşi procure apă de băut. Altele însă, mai ales cele refugiate din Silezia, înarmate cu *bazooka*, abia aşteaptă să se răzbune…

Orele 20^{00}: Încărcate cu ciorchini de infanterişti, tancurile sovietice se îndreaptă spre aeroport, unde au loc lupte violente.

25 aprilie 1945, orele 5^{30}: Alte şi alte atacuri masive de tancuri. Suntem obligaţi să ne retragem… Ofensiva rusă către aeroport este zdrobitoare… lupte grele de stradă, numeroşi morţi printre civili şi animalele domestice. Femeile aleargă din pivniţă în pivniţă. Suntem împinşi către Nord-Vest… Bombardierele ruseşti atacă din greu. Pe zidurile caselor citim: « Clipele dinaintea răsăritului de soare sunt cele mai dificile; ne retragem dar vom reveni şi vom câştiga ». Dezertorii sunt spânzuraţi sau împuşcaţi. Cele văzute în această retragere sunt de neuitat[21].

Ruşii se apropie tot mai mult de aeroport. Generalul Weidling îşi dă seama că nu va mai putea păstra multă vreme acest punct vital. Maiorul Knappe ne spune:

În cursul serii, am intrat în biroul lui Weidling, care discuta cu alţi doi generali despre oportunitatea apărării minuţioase a Berlinului sau, eventual, de a rămâne aici şi a lăsa Ruşii să treacă prin stânga şi prin dreapta, apoi de a-i ataca prin pădurea Grunewald, din Vestul oraşului, şi a-şi croi drum către Aliaţii occidentali, pentru a se preda acestora. Dacă ne hotărîm să apărăm Berlinul în continuare, va trebui să ne deplasăm Cartierul general chiar în centrul oraşului, Ruşii urmând să ocupe aeroportul în cel mult două zile. Weidling decise să rămână în Berlin şi să apere capitala cu orice preţ…

S-a decis deplasarea Cartierului General într-un buncăr anti-aerian de lângă grădina zoologică din Berlin… buncăr puternic fortificat, dispunând de tunuri anti-aeriene pe acoperiş, bine protejat contra bombardamentelor de artilerie…

Am părăsit cu foarte mare grijă Cartierul general, devenit inutilizabil. Trenurile de pe linia ferată, din spatele nostru, erau în flăcări. Trebuia neapărat să trecem pe acolo, pentru a ajunge la *Kubelwagenul* (*jeepul*) şi motocicletele noastre. Am traversat linia

ferată şi ne-am aruncat dintr-un adăpost în altul, ajungând teferi la vehiculele noastre. Pe când conduceam prin Berlin, pământul tremura sub noi, obuzele de artilerie săpând noi cratere la fiecare explozie. Zgomotul era asurzitor iar salturile brazdelor de pământ foarte impresionante. O schijă de obuz găuri unul din pneurile jeepului meu. Pe când şoferul schimba roata, o femeie mi-a oferit o ceaşcă de ceai. Avea aproximativ 45 de ani şi era impresionantă cu veşmintele ei în zdrenţe, părul vâlvoi şi totuşi amabilă… Casa ei era în ruină, fiind distrusă de artilerie. Resturi de bibelouri, veselă, tot felul de cioburi şi bucăţi din viaţa ei zăceau în jur.

– Când vor ajunge Ruşii aici, Herr Major?, mă întrebă ea.

– "În câteva ore", i-am răspuns cinstit. "Cel mult o zi. Veţi fi mai în securitate dacă rămâneţi în pivniţă, într-un subsol"[22].

Ca şi această femeie fără apărare, alte şi alte femei nu aveau de ales, fiind obligate să rămână în pivniţele lor, să aştepte acolo. Contrar bormardamentelor aeriene, ce aveau loc într-un anumit ritm, moartea prin artilerie putea interveni oricând. Viaţa nu era posibilă decât în pământ. În subsoluri cât mai profunde.

"*Cuvântul « Rus » nici măcar nu este rostit. Buzele nu pronunță niciodată acest cuvânt*", mă încredinţă o femeie de 30 de ani. Toate suntem cu gândul la viol, "*dar nicio femeie nu pronunţă acest cuvânt*".

Izbucni o veselie nervoasă. Se povestesc toate cele. Frau « W » urlă: "Mai bine Ruznac pe burtă, decât un American ipocrit cu bisturiul pe creier ! – glumă nu foarte potrivită cu hainele ei de doliu. Fraulein Behn strigă în lungul pivniţei: "Să spunem lucrurilor pe nume: pariez că niciuna de aici nu mai este virgină!" Nimeni nu răspunde. Încep să mă întreb… Probabil fata cea mică a portăresei, care a fost bine supravegheată după pasul greşit al surorii ei mai mari. Desigur şi cea de 18 ani, care doarme într-un colţ, dacă chiar înțeleg ceva de pe obrazul tinerelor fete[23].

Când foamea sau setea îi obligă să iasă la suprafaţă, cei ce trăiesc sub pământ trebuie să facă faţă unor scene incredibile. Aceeaşi femeie continuă:

Mergând spre Sud, înţelegi imediat că te apropii de front. Tunelul căii ferate este blocat. Cei de acolo spun că la cealaltă extremitate, atârnă spânzurat un soldat în chiloţi, cu o pancartă pe piept: « Trădător ». Ei spun că este spânzurat atât de jos încât îi putem atinge gambele. A spus-o unul ce l-a văzut cu ochii lui şi care ia gonit pe băieţii ce se amuzau atingând picioarele mortului.

Artera *BerlinerStrasse* este fantastică, jumătate plină de cratere, jumătate numai baricade. Cozi peste cozi în faţa magazinelor. Bateriile anti-aeriene « *Flak* » trag fără încetare, ţevile tunurilor sunt roşii. Camioanele se deplasează ca vai de lume prin cartierele oraşului. Oameni murdari, noroioşi, bărboşi, cu feţele pline de pansamente în sânge, merg clătinându-se şi sprijinindu-se unul pe altul. Căruţele sunt conduse de bătrâni. Baricadele sunt păzite de cei din Gărzile Patriotice, cu uniformele lor peticite. Feţele blânde ale copiilor abia se văd sub enormele căşti de oţel. Astfel echipaţi, vocile lor subţiri şi înalte sunt penibile. Mici şi firavi, în uniformele lor foarte mari, acești copii sunt printre ultimii apărători ai Germaniei. Nu par să aibă mai mult de cincisprezece ani[24].

"*Nu mai există străzi. Au rămas doar craterele de bombe şi grămezile de moloz printre şirurile de ruine, de o parte şi de alta…", declară vânătoarea de comori Ruth Andreas-Friedrich. "Ne căţărăm pe mormane de ruine şi căutăm prin dărâmături diverse cioburi, traversăm pivniţe necunoscute, ne însuşim cutiile*

şi sacii de spate ai altora. Tirul de obuze trece pe deasupra noastră. Nu-i acordăm nicio atenţie, nu ne deranjăm să căutăm un adăpost. Suntem cuprinşi de o adevărtată febră"[25].

Rita Kuhn era şi ea în căutare de hrană. Fetiţa s-a rătăcit pe când se apropia de brutăria cartierului său.

Credeam că sunt în alt oraş. Totul era străin în jur, copacii îşi pierduseră frunzele. În locul clădirilor din stânga şi din dreapta erau găuri mari, întreaga zonă era devastată… Mergeam privind arborii, în care erau haine rupte. Pe când mă apropiam de brutărie, am dat peste bucăţi de carne omenească. Erau peste tot. Prin arbori, pe balcoane, peste tot bucăţi de haine și carne omenească… Am dat peste o femeie cu ambele picioare smulse… Am mers unde ştiam că este brutăria, dar în locul ei am găsit o groapă enormă. Asta a fost. A lovit-o un obuz. Oamenii nu au avut timp să se adăpostească[26].

Ca şi în cazul acestui nefericit grup, îndată ce se descoperea o sursă de apă sau de hrană, nimic nu-i mai putea reţine pe cei disperaţi.

"*Familii întregi făceau coadă cu rândul, fiecare în schimbul său, ore întregi, după ore întregi…*", scrie un martor. "*La vederea câtrova biftecuri sau a cărnii de porc, chiar şi cea mai firavă dintre bunici îşi păstra locul ei la coadă. Cei care, nu cu mult în urmă alergau în adăposturi de îndată ce trei avioane inamice erau semnalate pe cerul Germaniei centrale, acum stăteau liniştiţi la coadă, ca nişte statui*"[27].

După cum notează maiorul Knappe, "*pe când tocmai treceam prin faţa unei astfel de cozi, un obuz de artilerie a explodat lângă femeile ce stăteau la rând. Fumul începu să se împrăştie şi am văzut că multe femei erau rănite. Cele ce scăpaseră neatinse transportau pe cele moarte sau rănite în curţile clădirilor învecinate. După primele îngrijiri, revenіră la coadă, pentru a nu îşi pierde rândul!"*[28].

Când un obuz cădea pe o astfel de coadă, rănea sau omora o duzină de persoane. Un spectator constată cu stupefacţie că victimele îşi ştergeau pur şi simplu sângele de pe cartelele alimentare, apoi îşi reluau locul la coadă[29]. În vreme ce zgomotul luptelor de stradă se apropia, foarte puţini erau cei ce nu acceptau riscul ieşirii în căutare de apă şi de hrană. Înghesuiţi în pivniţele întunecate, singuri cu gândurile lor, oamenii erau zdrobiţi de teribila anticipare a celor ce aveau să vină.

Eram la adăpost în pivniţa noastră anti-aeriană dar am simţit că luptele de stradă se apropie… Ciocnirile foarte zgomotoase erau de acum în vecinătate. Un puştan din pivniţa noastră avu curajul să privească afară. Ne-a spus că se apropie două tancuri ruseşti, mulţi soldaţi pe jos, tancurile trăgând în direcţia caselor, pe măsură ce înaintau. Un tanc trăgea în casele din stânga, celălalt în cele din dreapta. Apoi puştanul a sărit dintr-o dată din fanta pe care privise, şi aproape imediat casa a fost zguduită de lovitura unui obuz…

Zgomotul s-a depărtat, împuşcăturile au devenit tot mai rare. Eram pe locurile noastre, imobili, fiecare cu propriile sale gânduri. Mă gândeam la soţul meu, marinar, undeva pe mare… Aşteptam în linişte, întrebându-ne în sinea noastră, nu fără teamă, ce va mai urma. Din clipă în clipă ne aşteptam să vedem Armata roşie. Dintr-o dată, uşa fu trântită cu zgomot şi în pragul ei se ivi un soldat. Apoi altul, încă unul şi încă unul… S-au aprins două lanterne şi lumina trecu

peste feţele noastre înfricoşate, de la un capăt la celălalt al pivniţei. « *Alles kaputt !* », strigă una dintre siluete. Alta ne spuse « Komm!… » Ne-am îndreptat trişti către scara pivniţei, apoi am ieşit la lumina zilei. Ai noștri, care se vedeau și ei, nu păreau să aibă mai mult de 16 ani. Soldaţii ce intraseră în pivniţă erau acolo, râzând şi strigând « *Alles kaputt !* ». Ivanii cei teribili sosiseră[30].

După cum descoperiseră compatrioţii lor îngroziţi, din Est, Berlinezii constatară și ei, la rândul lor, că trupele ruseşti de şoc erau departe de a corespunde propagandei şi imaginaţiei, conform cărora care soldatul rus era un monstru setos de sânge. "*Soldaţii din primele trupe erau drăguţi – ne-au servit cu ce aveau ei de mâncare*", declară un adolescent. "*Erau însoţiţi de ofiţeri care vorbeau nemţeşte, şi ne-au sfătuit să stăm liniştiţi, că totul se va sfârşi cu bine*"[31]. Ca şi Germanii din regiunile orientale, Berlinezii au descoperit rapid diferenţa dintre primul val de trupe sovietice şi valul al doilea.

"*Aceştia sunt buni soldaţi, disciplinaţi, absolut convenabili*" explică un ofiţer rus stareţei-doctoriţe dintr-o maternitate. "*Aveţi însă grijă de cei ce vor veni după noi. Aceia sunt nişte porci*"[32].

Fiind avertizate, femeile îngrozite au încercat să ţină pasul cu frontul, fofilându-se din pivniţă în pivniţă, unele murind din cauza bombelor sau a gloanţelor. Multe au încercat să se menţină în faţa ororii ce se profila în spatele lor. Din păcate însă, pentru cele mai multe, era prea târziu.

Cum am ieşit, din culoarul întunecos, m-au și înhăţat. Amândoi aşteptau acolo. Strig, strig, degeaba… Unul mă prinde de mână şi mă trage în lungul coridorului. Acum mă trage şi celălalt, amândoi în acelaşi timp. Unul mă strânge de gât, în aşa fel încât nu mai pot striga… M-au răsturnat la pământ, cu capul în josul scării pivniţei. Simt răceala dalelor sub spatele meu. Ceva metalic îmi cade din buzunarul pardesiului. Nu pot fi decât cheile casei…

Unul dintre ei păzeşte uşa etajului, celălalt îmi smulge sub-veşmintele, jartiera, chiloţii, totul cu aceeaşi violenţă…

Când a sfârşit, dau să mă ridic, clătinându-mă. Celălalt însă se aruncă şi el pe mine. Cu pumnii şi genunchii mă lungeşte din nou pe dalele de ciment. Primul, care pândeşte acum, şuşoteşte: « Repede, repede! »

Dintr-o dată aud destul de aproape voci ruseşti. Cineva deschide uşa din susul scării. Lumina pătrunde până la mine. Sosesc trei Ruşi, al treilea fiind o femeie în uniformă. Mă privesc şi râd. Al doilea a sărit de pe mine, discută cu cei trei. Mă ridic cum pot. Sprijinindu-mă de balustradă, îmi adun lucrurile şi o iau către uşa pivniţei… Ciorapii îmi atârnă peste pantofi, părul ciufulit îmi acoperă faţa, ţin în mână resturile port-jartierei[33].

"*Ceea ce a urmat a fost mai rău decât tot ce ne-am imaginat*", îşi aminteşte Juliane Hartman, o tânără de 19 ani.

Un Rus s-a dus către garaj, iar celălalt a luat-o către casă. Neavând nicio idee despre ceea ce se petrecea, l-am urmat pe acela care a intrat în casă. Mai întâi a închis toate uşile în spatele lui, punând cheile în buzunar. Când am sosit în zona camerelor, deja nu mai eram în largul meu. Am dat să ies pe un balcon, dar el mi-a pus pistolul în

piept şi mi-a zis « *Frau komm*! ». Auzisem deja că se petrec lucruri oribile şi am înţeles imediat ce vrea să însemne acel « Nu încerca să te aperi! ». Deşi elevă în clasa medie superioară, nimeni nu îmi explicase vreodată faptele acestea, de viaţă[34].

Foarte curând, Juliane a aflat totul despre « *faptele de viaţă* », când s-a trezit înconjurată de o hoardă de Mongoli[35].

Ruth Andreas-Friedrich, o comunistă germană, povesteşte:

Au venit şi peste mine, în mijlocul nopţii. O lanternă îmi lumină faţa. Am auzit porunca: « Hai, femeie! ». Am suportat greu putoarea de alcool ordinar. Palma Rusului mi-a acoperit gura.

"Hai femeie, hai!", repeata Rusul. Corpul lui greu căzu peste mine. "Nu, nu", am strigat, pe jumătate sugrumată, încercând să intru cu totul între pernele din jur. Putoarea de alcool era insuportabilă. Masculul gâfâia în urechile mele. "Doamne, Dumnezeule!"[36].

Ca urmare a propriei ei nenorociri, Ruth Andreas-Friedrich încercă să consoleze o tânără prietenă marxistă:

S-a ghemuit pe canapea şi îmi spuse gemând: "Trebuie să ne sinucidem. Asta nu e viaţă". Îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă. Mi-a fost foarte greu să privesc ochii ei umflaţi, trăsăturile ei desfigurate.

Chiar atât de teribil a fost?, am întrebat-o.

Mă privi cu milă. « Şapte! », spuse ea. « Şapte, unul după altul, ca animalele…».

Are 18 ani, şi încă nu ştia nimic despre dragoste. Acum ştie totul. De atâtea şi atâtea ori. Peste şaizeci de ori…

"Cum ne-am putea apăra?", spuse ea impasibilă, aproape indiferentă. "Bat la uşă cu sălbăticie; trag fără niciun motiv: În fiecare noapte alţii, mereu, alţii… Prima oară, când l-au forţat și pe tata să privească, am crezut că voi muri…"

Eram indignată şi eu. De patru ani Goebbels ne-a tot spus că Ruşii ne vor viola. Că vor viola, jefui, asasina, că vor distruge totul.

« Propagandă de atrocităţi », spuneam noi, aşteptând eliberatorii aliaţi[37].

Alţi doi Berlinezi, un avocat şi soţia lui Jidoavcă, aşteptau cu nerăbdare sosirea trupelor sovietice. Iată ce ne spune despre asta un martor:

De luni întregi, cuplul aştepta cu nerăbdare eliberarea Berlinului, petrecând nopţile lângă aparatul de radio şi ascultând emisiunile străine. Apoi, când primii Ruşi au forţat intrarea în pivniţa lor şi au pus laba pe femeie, a fost o întreagă poveste. Împuşcături… Un glonţ ricoşă din perete şi îl răni pe avocat în pulpă. Nevasta lui s-a aruncat pe Ruşi, implorându-i, în germană, să îi ajute. Au ajutat-o, târînd-o pe coridor… Trei Ruşi au trecut peste ea, care continua să strige: "Ascultaţi, eu sunt Jidoavcă! Sunt Jidoavcă! Chiar nu puteți înţelegeţi asta?". Pe când Ruşii au terminat cu ea, soţul ei îşi pierduse tot sângele[38].

Din cauza luptelor de stradă ce se apropiau, trupele germane aproape că asistau la aceste orori, ce se petreceau prin apropiere. "Nopţile erau teribile – femeile fiind violate de soldaţii ruşi, pe străzile ocupate, din apropiere" – îşi aminteşte un tânăr de 16 ani, membru al Tinerimii hitleriste. "*Strigătele erau insuportabile, iar scenele, una mai teribilă ca alta*"[39]. Un tânăr *Landser* adăugă: "*Nu-i deloc agreabil să priveşti o femeie goală şi disperată, alergând pe acoperiş cu o jumătate de duzină de soldaţi după ea, toţi cu baioneta pregătită… apoi să o vezi cum sare, de la cinci sau şase etaje, către o moarte sigură*"[40].

Cei ce au asistat la astfel de scene luptau cu şi mai multă convingere, ba chiar fanatism. Oricât de feroce ar fi devenit însă lupta, nimic sau aproape nimic nu putea împiedica inevitabilul. Niciunde altundeva, acest fapt nu era perceput cu mai multă claritate şi durere decât în buncărul îngropat profund sub Cancelaria Reichului. Traudl Junge îşi aminteşte:

> În buncăr s-a răspândit o foarte profundă nelinişte. În exterior se dezlănţuise un adevărat iad. În timpul zilei, loviturile de tun continuau fără întrerupere, exploziile nu încetau nici noaptea… Închişi în buncăr, încercam să aflăm câte ceva despre bătălia de afară, care ajunsese la paroxism. Auzeam zgomotul tunurilor, al tancurilor noastre? Nimeni nu ştia asta…
>
> Hitler ieşi pentru a vedea ofiţerii ce aşteptau pe culoar. "Domnilor", spuse el, "sfârşitul se apropie. Rămân în Berlin şi mă voi sinucide, când va veni ceasul. Aceia dintre voi care doresc să plece, o pot face. Sunteţi liberi cu toţii. Puteţi pleca"[41].

Când cei prezenţi l-au implorat să zboare către Sud, în Alpi, până nu este prea târziu, Hitler a măturat, cu un gest, toate cuvintele de genul ăsta: "*În acest oraş, am avut dreptul să ordon. Acum trebuie să mă supun ordinelor destinului ! Chiar dacă m-aş putea salva, nu aş face-o. Căpitanul se scufundă împreună cu nava sa! Cum aş putea face apel la armată, pentru această bătălie decisivă a Berlinului, dacă în acelaşi moment m-aş retrage, spre a mă pune la adăpost?*"[42].

Pe când unii dintre cei din buncăr încă sperau într-o minune din partea generalului Wenck, despre care se credea că ar putea sparge încercuirea sovietică şi elibera capitala, Wenck însuşi era conştient că aşa ceva este absolut imposibil.

"*Ideea de a se bate până la Berlin… era total absurdă*", va scrie generalul mai târziu: "*Armata ar fi avut nevoie de săptămâni pentru a recupera şi regăsi forţa necesară luptei. Din oră în oră însă, poziţia noastră era tot mai slabă, iar Ruşii atacau cu forţe zdrobitoare*"[43]. Traudl Junge continuă:

> În afara unei legături radio, pe 26 aprilie eram compet izolaţi de lumea exterioară… Era evident că nu mai dispunem de o armată capabilă să ne salveze… Zgomotul armelor se apropia tot mai mult. Hitler era cam distrat, devenise halucinant… Ochii i se înfundaseră în orbite, era mai palid ca niciodată. Părea să fii renunţat complet la rolul său de şef suprem. Nu se mai ţineau şedinţele zilnice de informare, se renunţase la programul fix, harta nu mai era întinsă pe masa din sala operaţională. Uşile erau larg deschise, totul era vraişte. Nimeni nu se ocupa de nimic. Singura noastră obsesie era momentul sinuciderii lui Hitler, care se apropia.
>
> Goebbels… sosi pentru a discuta cu Hitler planul unei emisiuni radiofonice finale. Poporul trebuia informat că Führerul rămăsese în capitala asediată şi că luase parte personal la apărarea acesteia. Desigur, acest mesaj nu putea da poporului nici măcar o speranţă zadarnică, niciun curaj şi nicio energie nu mai puteau realiza imposibilul. Adevărul era cât se poate de trist: rămăseseră foarte puţini oameni valizi, un mare număr de tineri fiind sacrificaţi în zadar. Führerul renunţase deja[44].

În ciuda sfârşitului ce se apropia cu rapiditate, detaliile situaţiei continuau să sosească. După ce a distrus un tanc sovietic de unul singur, un copilandru epuizat şi stupefiat fu condus în buncăr şi prezentat Führerului.

Un martor a descris această scenă: ”*Cu mare emoţie, Hitler luă o « Cruce de Fier» şi o prinse pe piepul firav al copilului, peste mantaua plină de noroi, de trei ori mai mare ca el. Apoi îi trecu îndelung mâna peste creştet şi îl retrimise în bătălia disperată de pe străzile Berlinului*”[45].

Menghina sovietică se strângea peste centrul Berlinului, lupta devenea tot mai necruţătoare, mai sălbatică. “*Unul dintre cele mai teribile lucruri… este că Ruşii dispuneau de noi şi noi reserve de oameni, pe care îi trimiteau la luptă, odihnindu-i pe cei ce luptaseră deja…*”, scrie maiorul Knappe. “*Soldaţii noştri continuau să se bată continuu, oră după oră, zi după zi, până ce erau ucişi sau grav răniţi*”[46].

“*Pierdusem orice aparenţă omenească*”, povesteşte un soldat german. “*Ochii străluceau în fundul orbitelor, feţele ne erau înnegrite de fumul şi praful din jur*”[47].

“*Praful ruinelor plutea în aer ca o ceaţă deasă…*”, adăugă generalul Weidling, pe când inspecta dispozitivul de apărare. “*Obuzele explodau în jurul nostru. Eram acoperiţi de bucăţi de pietre sfărâmate*”[48].

Deși epuizat, un *Landser* şi-a făcut timp pentru a înregistra cu fidelitate agonia cotidiană:

> Atacurile au continuat toată noaptea. Ruşii încearcă să pătrundă… Semnele rele se înmulţesc, speranţa se dovedeşte deşartă… Nu mai avem aproape nicio cumunicaţie cu alte grupe de luptă, pentru că niciun batalion activ nu mai poate comunica prin radio. Cablurile telefonice sunt distruse aproape imediat ce sunt instalate. Condiţiile fizice sunt indescriptibile, Nu avem niciun moment de răgaz, hrana nu soseşte cu regularitate, aproape că nu mai primim pâine. Datorate tirului neîncetat al artileriei, crizele de nervi se ţin lanţ. Apa trece prin tunele şi prin fluviul Spree, deci trebuie filtrată. Cei ce nu sunt foarte grav răniţi nu sunt primiţi de civili, în pivniţele lor, din cauza numărului mare de soldaţi şi ofiţeri răniţi, care au fost spânzuraţi ca dezertori reali sau imaginari – ocupanţii pivniţelor respective fiind ei înşişi aruncaţi în stradă de către tribunalele marţiale itinerante, ce îi consideră complici ai dezertorilor…
>
> Potsdamer Platz este o colecţie de mormane de ruine, o masă de vehicule distruse, ambulanţe străpunse de gloanţe, cu răniţi în interior. Morţi sunt peste tot, mulţi dintre ei mutilaţi îngrozitor de tancurile şi camioanele ce au trecut pest ei…
>
> La ora crepuscului, violentul bombardament al centrului oraşului este însoţit de atacul simultan al poziţiilor noastre. Ruşii se îndreaptă către Potsdamer Platz , depăşindu-ne prin tunelul paralel[49].

După cum a notat acest Landser în Jurnalul lui, deși îngrozitoare, în cer ca şi pe pământ, bătălia era şi mai teribilă sub pământ. Berlinul era unul dintre cele mai mari oraşe din lume, unul dintre cele mai moderne. Dedesubtul lui era un adevărat labirint de tunele de metro, treceri pentru pietoni şi enorme conducte de canalizare. Cu harta în mână, comandanţii germani

au preluat iniţiativa subterană – cu rezultate devastatoare pentru Ruși. Un general sovietic recunoaşte:

> Trupele noastre capturaseră o parte din centrul rezistenţei şi credeau că au sfârşit cu aceasta, dar inamicul utiliza trecerile subterane şi trimitea grupuri de recunoaştere, sabotori individuali şi trăgători de elită către bazele noastre din spate. Grupurile acestea de mitraliori şi trăgători de elită, lansatori de *Panzerfaust* și de grenade, ieşeau din comunicaţiile subterane, trăgeau în vehiculele motorizate, tancurile şi echipajele noastre, ce se deplasau pe străzile deja capturate, rupându-ne comunicațiile şi provocând situații dificile în spatele frontului propriu-zis[50].

Deşi se temeau de labirintul negru, soldaţii ruși erau obligaţi să coboare în el. Alexander Zhamkov şi un grup de soldați pătrunși în tunelul metroului, au reperat o luminiţă în depărtare.

> Am decis să ne târîm restul drumului. Undeva în zid era o nişă, cu un bec aprins. Am auzit ruseşte. Se simţea miros de tutun şi de carne conservată, pe cale de a fi încălzită. Unul dintre ei a aprins o torţă şi a îndreptat-o către noi, ceilalți fiind în umbră. Ne-am lungit la pământ, continuând să observăm ce se petrece. Drept în faţă, tunelul era sigilat cu un zid de cărămizi şi plăci de oţel în mijloc. Ne-am mai târît câţiva metri. Deodată, gloanţele începură să fluiere în jurul nostru. Am lansat însă câteva *Panzerfaust* şi am reuşit o pătrundere. După 200 de metri am dat peste alt zid[51].

"*Acesta este cel mai teribil mod de luptă posibil*", declară un combatant clandestin."*Nu vezi decât fulgerele de foc venind către tine: aruncătoare de flăcări şi gloanţe trasante*"[52].

În această situaţie de coşmar, civilii îngroziţi agravau şi mai mult situaţia, după cum ne arată un soldat:

> Platformele staţiilor şi sălile de aşteptare semănau cu lagărele militare… Bombele şi obuzele scuturau acoperişul tunelului. Bucăţi de beton se prăbuşeau. Mirosul de praf de puşcă şi fumul persistau în tunel. Trenurile sanitare, ale companiei municipale a căilor ferate subterane, mergeau foarte încet. Deodată o surpriză totală. Apa vine în valuri peste cartierul nostru general de luptă. Strigăte, plânsete, înjurături, oamenii se înghesuie către scările ce duc la suprafaţă, prin puţurile de ventilaţie și peste traversele căii ferate, lăsând copii şi rănitii în spate… Apa urcă peste un metru, înainte de a se retrage cu încetul. Frica şi panica au durat peste o oră. Mulţi s-au înecat. Cauza: din ordinul ne se ştie cui, inginerii dărâmaseră un zid lateral al canalului Landwehr… pentru a inunda tunelul şi a bloca avansul subteran al inamicului…
>
> Către sfârşitul după-amiezii depăşim staţia Potsdam Platz… Obuzele pătrund prin acoperiş. Pierderile de deasupra sunt foarte grele, civili răniţi cu grămada. Fumul pătrunde prin găurile obuzelor. După o foarte puternică explozie de obuz, la intrarea dinspre braseria Pschorr, spectacolul este teribil: o mulțime de bărbaţi, femei şi copii sunt pur şi simplu lipiţi de pereţi[53].

Ca şi cum oroarea nu era suficient de mare, soldatul continuă: "*Curţile marţiale itinerante treceau printre noi*".

> Majoritatea sunt tineri SS… Nu văd nicio decoraţie. Sunt orbi şi fanatici. Speranţa de uşurare şi frica de curţile marţiale revitalizează oamenii. Generalul [Hans] Mummert interzice curţile marţiale itinerante în sectorul apărării. Divizia celui ce poartă cele mai multe Cruci de cavaler şi frunze de stejar nu merită să fie persecutată de

aceşti tineri. Mummert este decis să tragă personal asupra unui astfel de tribunal militar ce-şi bagă nasul în sectorul lui[54].

După cum se vede, aceşti « câini de pază » erau omniprezenţi, asigurându-se că oamenii nu se sperie şi nu se refugiază în spate. "*Oriunde te duci, oriunde te întorci, vezi poliţia militară*", declară un adolescent din Tinerimea hitleristă. "*Chiar şi atunci când Ruşii erau la o sută de metri, poliţia militară încă încerca să controleze oamenii. Cel ce nu avea hârtiile în regulă, mai ales biletul de liberă trecere, era spânzurat ca dezertor*"[55].

Dintre cei 140 de soldaţi ai companiei lui Lothar Ruhl, nu mai rămăsesem decât 12. Cu toate astea, "o patrulă SS m-a arestat și pe mine. Am fost întrebat ce și cum? Eram dezertor?"

M-au obligat să-i urmez și mi-au spus că trădătorii și lașii trebuie împușcați. Dăm peste un ofiţer cu decoraţiile smulse, spânzurat în subterana unui tramvai. Pancarta atârnată la pieptul lui glăsuieşte: « Sunt spânzurat pentru că am fost prea laş spre a face faţă inamicului! ». Câinele de pază adaugă: « Vedeţi asta? Un dezertor agăţat acolo ». Altul spune că nu a fost un dezertor, ci un mesager. Câinele de pază adaugă: « Asta spun toţi! ». Iată-mă ajuns la un punct de adunare SS. Unul dintre şefii noştri de pluton era acolo şi m-a zărit: "Hei, ce vreţi să faceţi omului ăsta? E unul dintre ai noştri? Este mesagerul nostru, pe care îl cunosc foarte bine. Lăsaţi-l în pace, să îşi poată îndeplini misiunea". Până la urmă, m-au lăsat să plec[56].

După unul dintre numeroasele lor contra-atacuri minuscule, trupele germane ocupară temporar un cartier distrus. Despre asta, un martor a scris următoarele:

Cei ce trăiau acolo arboraseră un drapel alb în semn de capitulare. O casă avea drapele albe la toate ferestrele. Nu voi uita niciodată: un SS a venit şi i-a târît afară pe toţi cei dinăuntru. Nu ştiu dacă aceştia erau soldaţi îmbrăcaţi în civil, bătrâni sau Dumnezeu ştie ce. Orice vor fi fost ei, i-a împins pe toţi în mijlocul străzii şi i-a împuşcat[57].

Două grupuri de luptători nu erau deloc deranjate de curţile marţiale itinerante: Tinerimea hitleristă şi bătrânii din Gărzile Patriotice Volkssturm. Fiind adesea domiciliaţi la câteva sute de metri de locul unde se băteau, nicio poliţie militară nu era necesară pentru a aminti acestor oameni soarta ce aşteaptă mamele, soţiile, surorile sau fetele lor, dacă lupta lor va da greş. Un general rus explică:

În timpul luptelor decisive pentru Berlin, ambianţa ce domnea în Gărzile Patriotice Volkssturm poate fi descrisă drept un auto-sacrificu isteric. Aceşti apărători ai celui de al III-lea Reich, inclusiv băieţeii sau puştanii, se credeau personificarea miracolului ultimei speranţe… Înarmaţi cu teribilele lor *Panzerfaust*, oamenii ăștia s-au bătut până la sfârşit, în cadrul acestei ultime etape a războiului, arătând chiar mai mult curaj decât soldaţii germani ce făcuseră întregul râzboi. Erau demoralizaţi însă de înfrângerea apropiată şi de atâţia ani de tensiune[58].

Departe de a apăra cu pasivitate un sector, bătrânii şi puştanii lansau atacuri pe cât de furioase, pe atât de disperate. În consecinţă, au murit cu miile. O unitate a Tinerimii hitleriste, la

începutul luptei, cuprindea cam 5 000 de oameni, Cinci zile mai târziu, ea nu mai număra decât 500[59].

Pe când lupta pentru Berlin se intensifica şi carnajul era tot mai mare, medicii, infirmierii, surorile de caritate contribuiau, peste puterile lor, la efortul general. Un medic îşi aminteşte:

> Amputările se făceau pe o masă de lemn, cu o saltea deasupra. Chirurgii operau fără mânuşi, adesea fără anestezie, cu instrumente abia sterilizate. Totul era defectuos sau lipsea cu desăvârşire. Era imposibil să îţi schimbi hainele. Chiar şi spălatul, pe mâini devenise o problemă. Lămpile cu ulei nu mai funcţionau iar ultimele lumânări se consumaseră. Din fericire, am găsit câteva biciclete echipate cu lămpi electrice, iar pedalele învârtite cu mâna furnizau suficientă lumină pentru mesele de operaţie[60].

Prin sălile negre de fum, pline de sânge şi resturi de cadavre, personalul medical epuizat a suportat un potop de înjurături şi strigăte în germană, rusă, franceză, spaniolă sau olandeză.

"Trăim un coşmar aievea. Am pierdut orice noţiune de oră, de timp…", declară Ernst-Guenther Schenck, stagiar obligat să practice chirurgia, deşi domeniul lui era nutriţia[61].

> Răniţii nu prea grav, soldaţii ce primiseră un glonţ în mână sau picior nu erau autorizaţi să îşi părăsească posturile de luptă. Cei ce ajungeau la noi erau deja pe targă, în general inconştienţi… Mulţi soldaţi răniţi au murit pe masa de operaţie, în suferinţe oribile, plini de sânge, pe când îi operam. Unii dintre ei veniseră din toate părţile Europei, Eram cu mâinile până la coate în măruntaiele lor, printre artere, plini de sânge[62].

Asistenta Doctorului Schenck era o călugăriţă catolică ce arunca la pubelă braţele, gambele, oasele şi măruntaiele[63].

Foarte de mirare, în mijlocul iadului de fum şi flăcări, ce devenise Berlinul, exista încă o altă lume, în contrast bizar şi suprarealist faţă de prima. Pe când mii de bărbaţi şi de femei se luptau şi mureau în stradă, cheflii beţi turtă strigau şi râdeau pe strada vecină. În scurtele perioade de acalmie a vacarmului aproape constant al bătăliei, soldaţii şocaţi auzeau muzică *jazz* şi *polka-polka* la maxim, în zona germană din spate, în vreme ce din zona rusească, din faţă, se auzeau strigătele femeilor violate[64]. Len Carpenter, un prizonier de război englez, ce reuşise să evadeze din închisoare, s-a trezit colindând, aproape în stare de comă, în acest peisaj bizar.

> În mijlocul luptelor, am stat la coadă, pentru porc sărat, până ne-a mitraliat un avion rus. Apoi m-am alăturat Nemţilor ce jefuiau magazinele. Printre alte lucruri inutile, am furat un borcan de dulceaţă şi o maşină de scris. Îmi amintesc băieţii din Tineretul hitlerist, care au defilat după ce au respins Ruşii din gara feroviară Herrenstrasse. Am văzut sosirea primilor Ruşi albi – ce luptau de

partea Nemţilor! Pe când ne-am refugiat într-o pivniţă îmi ziceam: ”*ghinion, pe capul meu – să fiu surprins de Armata roşie în aşa companie selectă*”[65].

Când au sosit Ruşii « coma » lui Carpenter s-a agravat:

Când toate armele au amuţit, am ieşit în stradă, deşi, de departe, auzeam destul de bine strigătele fetelor violate. Un cizmar local, care era comunist, a ieşit în calea Rușilor şi le-a arătat carnetul lui de Partid – la care aceștia nici nu s-au uitat. În schimb, i-a interesat vesta lui de piele, de care l-au uşurat imediat… Aveam asupra mea un ordin imprimat în patru limbi, în care se spunea că sunt prizonier englez. Ruşii însă nu ştiau să citească şi l-au aruncat. M-am alăturat lor şi am jefuit împreună un magazin de încălţăminte, ce avea un stoc frumuşel cu tot ce trebuie. Apoi am dat năvală într-un magazin de vinuri şi băuturi spirtoase, plus în alte locuri[66].

În ultimele zile din aprilie 1945, întreg Berlinul era în mâinile Ruşilor, mai puţin centrul oraşului. Aproape tot ce conţinea capitala căzuse în mâna învingătorilor.

Am simţit ceva bizar, fără să înţeleg ce anume. Ceva intangibil în aer, ameninţător şi diabolic în acelaşi timp. Cei din jur, mă priveau așa… cumva…, nu știu cum. Schimbau ochiade ciudate între ei. Unul, mai solid şi mai galben, ce puţea a alcool, m-a implicat într-o discuţie din care n-am înțeles nimic. Uşurel, m-a împins într-o curte și mi-a arătat două rânduri de ceasuri, pe ambele mâini, până la coate. Mi-a promis unul dintre ele dacă…

M-am refugiat într-un culoar, apoi într-o pivniţă. Credeam că am scăpat de el, când dintr-o dată îl văd gâfâind alături, pofticios, tot în pivniţă[67].

”Pe neaşteptate, m-a trântit în pat. Am strâns din dinţi şi am închis ochii, neştiind ce se petrece. Apoi m-am trezit că îmi sfâşie lenjeria de corp, că dinţii îi tremură involuntar, că a ajuns la chiloţi”[68].

Îi simt degetele pe gură, putoarea groaznică a părului murdar, a tutunului. Deschid ochii. Ai lui se pironesc în ai mei. Cu degetele îmi forțează maxilarele și îşi varsă saliva în gura mea.

Am paralizat, nu alta. De dezgust, de o răceală foarte pronunţată. Şira spinării parcă îmi îngheţase. Vertijul de greaţă m-a pătruns până în ceafă… Alunec, mă cufund între perne, ajung în podea…

Din nou ochi în ochi. Îi văd dinţii galbeni, unu din faţă pe jumătate rupt. Încet, încet, colţurile buzelor i se destind, îi apar mici riduri în jurul ochilor parcă scoşi din minţi, Omul gâfâie, încearcă să zâmbească…

Când m-am sculat, căzusem parcă din altă lume, îmi venea să vomez, mă clătinam în lungul trecerii către baie… Am vomat acolo. Mi-am văzut faţa verde în oglindă, iar în chiuvetă ceea ce am vomat. Nu am îndrăznit să o clătesc, pentru că vomam într-una, iar în căldare era atât de puţină apă[69].

După ce au auzit toate ororile din Est, majoritatea femeilor din Berlin se aşteptau să fie violate odată, poate de două ori…, dar nu de zeci şi de zeci de ori.

Mă simţeam mizerabil, mă dureau toate, umblam ca o raţă şchioapă. Înţelegând de ce, văduva se duse la colţul farmaceutic, pe care îl ascunsese în pod. Se întoarse cu un borcan de vaselină, pe care

mi-l întinse. Ochii ei erau plini de lacrimi. Eram foarte slăbită şi simţeam că ceva îmi urcă în gât.

Mi-a venit în minte cât de norocoasă fusesem, cât de mult mi-a plăcut să fac dragoste. Nu mi se păruse deloc apăsător. Dimpotrivă. Totdeauna fusese o plăcere. Nimeni nu mă forţase. Niciodată nu a trebuit să mă forţez eu însumi. Oricum a fost, totdeauna a fost bine. Ceea ce mă face atât de disperată în acest moment nu este prea multul ci felul cum am fost maltratată, modul cum am reacţionat la durere… În timpul acestor copulaţii silnice am rămas absolut frigidă. Nu putea şi nu trebuia să fie altfel. Doream să rămân insensibilă, moartă, pentru că eram prada unor bestii. În consecinţă, sunt mai curând mulţumită că mă simt rău, că sunt bolnavă. Totuşi sunt aici, plângând cu vasilina în mână, în faţa văduvei, care plânge şi ea[70].

În lungul şi largul Berlinului distrus, învingătorii revendică din plin « prada lor de război ».

”Stăteau la coadă”, murmură femeia. Elvira s-a culcat fără niciun cuvânt. ”Se aşteptau unii pe alţii. Să termine…“ Crede că erau cel puţin douăzeci, dar nu este sigură de asta. Aproape toţi au trecut peste ea. Cealaltă era bolnavă. După al patrulea, au lăsat-o în pace….”

O privesc pe Elvira. Gura îi este umflată, faţa ca de mort, buzele ca o prună vânătă. ”Lasă-mă să văd”, spune femeia distilatorului. Fără un cuvânt, Elvira își desface nasturii cămăşii, combinezonul… Sânii sunt vineţi, urme de dinţi… Nu înţelegeam ce spune. Buzele îi erau umflate. ”M-am rugat tot timpul”, murmură ea. ”M-am rugat: Dragă Doamne, mulţumesc că m-ai îmbătat…” Înainte de a se face coada, ca şi după, penismenii au obligat-o să bea alcool[71].

Se pare că nicio apărare nu era posibilă contra penismenilor sovietici. ”*Multe dintre noi încercaseră să se îmbătrânească*”, declară Hedwig Sass, o femeie cam la patruzeci de ani. ”*Ruşii spuneau într-una: Tî niet bătrână. Tî tânără*”. *Râdeau de noi, de hainele bătrâneşti de ochelarii ce purtam*[72]. O altă femeie adăugă: ”*Cea mai tânără, spuse încetişor o femeie – ştiind că Ivanilor nu le plac femeile menstruate, şi-a îndesat singură o cantitate de bumbac. Asta însă nu i-a servit la nimic. Urlând şi râzând, doi pulărăi sovietici au presărat vata pste tot iar pe fecioara de şaisprezece ani au lungit-o pe canapeaua din bucătărie*”[73].

Aceeaşi femeie continuă:

“Ne-am aşezat în jurul mesei din bucătărie. Toate cu ochii cerniţi, fața galben-verzuie, din cauza lipsei de somn. Abia șoptim. Respirăm cu dificultate… Privim uşa baricadată, rugându-ne la toţi sfinţii să reziste… Auzim zgomot de paşi, pe scară. Voci străine, râsete bestiale… Paralizia ne cuprinde pe toate, ne închide gura. Abia răsuflăm. Mâinile ne tremură, ochii sar din orbite. Din nou linişte. Paşii se depărtează. Una dintre noi spune: De-ar fi numai asta…”

Nu îi răspunde nimeni. Dintr-o dată însă, tânăra refugiată din Konigsberg se aruncă urlând pe masă: ”Nu mai pot , trebuie să se termine…” Ieri seară, a suportat nu știu câți, sus pe acoperiş, unde fusese urmărită de o bandă de pulismeni. Părul îi atârnă peste obraji. Refuză să mănânce sau să bea.

Suntem una lângă alta, ascultăm. Aşteptăm. Auzim împuşcături depărtate, apoi chiar pe strada noastră[74].

Ca şi această fată disperată, multe femei au ales ultima soluţie posibilă. ”*În oraş, nu se vorbeşte decât de asta. Nimeni nu se*

gândeşte la altceva", spune Ruth Andreas-Freidrich. "*Sinuciderea plutește în aer… Femeile se sinucid cu sutele*"[75].

Cele ce nu se sinucid, caută ofiţeri, comisari şi politruci, oameni puternici, oferindu-şi corpul unuia singur, în speranţa că vor scăpa astfel de asalturile brutale, neaşteptate, fără de număr.

Constrânşi de foame şi de sete, Berlinezii ies din gaură de şarpe. Nu le vine să creadă cele văzute pe străzile Berlinului. Pentru cei mai mulţi, este ca şi cum lumea s-a întors în plină sălbăticie. Cărucioarele încărcate cu pradă de război se învârt printre jeepurile şi tancurile, americănești, ale Ruşilor. Tătarii, Uzbecii, Mongolii frig la proţap porci şi boi întregi, cai, vaci, berbeci… Turmele de oi, de capre şi de altele, behăie în aşteptarea sacrificării. Vacarmul victoriei aliate este indescriptibil, demn de tovalul anglo-ruso-american!

"*Mirosul de baligă de vacă şi de cal domneşte pretutindeni*", îşi aminteşte un German.

Putoarea asta insuportabilă nu vine numai de la animale, îşi aminteşte Ruth Andreas-Friedrich:

> Cu gândul să scăpăm de putoare, o luăm către etaj… Mai-mai să cad pe ceva lipicios. "Ăştia habar n-au ce este sobrietatea". Scârbită şi dezgustată de aşa eliberare, îmi duc batista la nas. Andrik este în uşa băii. Se miră şi el, întrebându-se de unde vine această nuanţă specială de putoare foarte puțin eliberatoare…
>
> "Balega bizonilor nu miroase chiar aşa", îngână el depăşit de situaţie şi încercând să rezolve chestiunea în WC-ul de alături. Din păcate, apa nu curge. Nici gazul. Nu funcţionează nici curentul, nici telefonul, nimic. Doar haosul. Acesta, în schimb, este cu adevărat total şi desăvârşit.
>
> Dagmar se întoarce din pivniţă: "Acolo este şi mai şi", spune el trecându-şi degetele prin părul ars şi năclăit. "Un potop, vă spun, un adevărat potop!"[76].

"Curăţatul rahatului sovietic" a devenit ocupaţia principală a celor mai multe dintre *Hausfrau* – gospodinele altădată foarte îngrijite, cochete şi cu nasul subţire. Cu inima cât un purice şi vomând la tot pasul, gospodinele curăță, din toate forţele lor; curăţă rahatul sovietic care este pste tot: în saloane, pe culoare, prin birouri, dormitoare, bucătării[77].

"*Cuceritorii ăştia ar face bine să-şi stăpânească întâi rahatul din ei*", scrie o femeie dezgustată. "*Ăştia se uşurează pe ziduri, oriunde. Urina bălteşte pe coridoare, pe scară… Mi s-a spus că fac la fel şi în apartamentele ce le-au fost puse la dispoziţie…. Într-un colţ al scării, unul dintre aceşti viteji de rahat doarme în balta împuţită pe care şi-a fabricat-o singur*"[78].

Sălbăticiţi şi stupefiaţi, mulţi Nemţi nu mai pot nici ei să menţină aparenţa unei urme de civilizaţie. "*Pe când căutam o intrare prin spate*", declară un martor, "*am întâlnit o femeie cu fusta ridicată, fără nici un complex, uşurându-se în spatele unui*

tufiş fără frunze, din colţul străzii. Ăsta-i un spectacol pe care nu l-am văzut înainte niciodată la Berlin"[79].

Ca haitele de lupi agresivi şi flămânzi, numeroşi Berlinezi redescoperă legea junglei, Iată ce spune Ruth Andreas-Friedrich:

> În faţa noastră, un bou alb paște câteva fire de iarbă uscată. Ochii îi sunt mari, coarnele superbe. Franck şi Jo se privesc. Într-o clipă, animalul este la mijloc…
>
> Cinci minute mai târziu, treaba este gata. Cu mânecile suflecate şi cu cuţite de bucătărie, Franck şi Jo ciopârţesc animalul mort. În firişoare subțiri, sângele se scurge în peluza ce a văzut atâtea, numai asta nu. Dintr-o dată, scăpată parcă dintr-o lume subterană, o gloată de flămânzi zgomotoşi s-a adunat în jurul boului mort. Pivniţa pare să aibă peste o sută de guri, Flămânzii ies de peste tot: femei, bătrâni, copii. Oare sângele animalului i-a atras? Toţi au o cratiţă, un lighean în mână. Strigând şi gesticulând, fiecare smulge o bucată de carne din mâna celuilalt.
>
> « Ficatul este al meu. Strigă unul…»
>
> « Limba este a mea, limba… limba! ». Cinci perechi de mâini trag cu nădejde limba din gâtul boului…
>
> « Ah! », răcni o cucoană înfierbântată, învârtindu-se ca un titirez şi fugind cu coada boului în mâini. Agită coada boului deasupra capului, trofeu demn de zilele ce aveau să vină. Ba chiar veniseră[80].

Un alt observator notă:

> Unul a năvălit în pivniţă cu vestea cea bună: un cal s-a prăbuşit afară. Cât ai clipi din ochi, tot tribul din pivniţă a ieşit în stradă. Bietul cal trăia. Ochii i se învârteau în orbite, pe când cuţitele deja pătrunseseră în carnea vie. La acest spectacol trebuie adăugate exploziile, tirurile de mitraliere din jur. Fiecare îşi tăia un hârtan, de unde putea. Când nevasta filologului încercă să ciupească şi un pic de seu gălbui, unul ce făcea ordine o bătu cu prăselele peste degete: « Hei, hei, rămâi unde eşti! Fiecare cu halca lui! ». Muierea reuşise totuşi să taie o bucată de vreo trei kilograme… Nimeni nu mai ştia ce înseamnă ruşinea[81].

În vremea asta, cuibul de rezistenţă, în care se găsea Berlinul, se strâmta din zi în zi, din oră în oră. Lupta pe viaţă şi pe moarte continua. De frică să nu-şi lovească proprii ciolovеci, foarte apropiaţi, artileriştii sovietici trăgeau tot mai aproape, de parcă tunul putea fi lipit de tâmplă, precum pistolul. Niciunde lupta nu era mai intensă decât în jurul străzilor unde bateriile anti-aeriene germane erau foarte bine fortificate. Un civil îşi aminteşte cele văzute de el în apropierea grădinii zoologice:

> Baricadele erau păzite de Gărzile Patriotice Volkssturm şi de puştani. Ruşii aduseseră tunuri uşoare, pentru a trage asupra unor astfel de obstacole. Cu armele lor, obligau bărbaţii, femeile şi bătrânii capabili de muncă să cureţe cu mâinile molozul, bolovanii, plăcile de oţel şi alte obstacole anti-tanc. Mulţi dintre aceştia au fost ucişi de tirul soldaţilor germani, ce rezistau încă[82].

"*De acum, în buncărul de la Zoo, teroarea morţii impregna totul*", scrie maiorul Knappe. "*În plus, pe lângă cadavrele omeneşti, majoritatea animalelor evadate din grădina zoologică fuseseră ucise și ele. Mirosul acru de fum se combina cu cel al*

cadavrelor în descompunere. Praful roşu al cărămizilor pulverizate plutea peste oraş într-o ceaţă deasă. Străzile pline de cadavre, dărâmături şi cratere de bombe erau absolut pustii”[83].

În vârful platformei, tunurile anti-aeriene fuseră îndreptate în jos şi trăgeau non-stop pe străzile înconjurătoare[84]. Chiar şi aşa, spuse un soldat din buncăr, ”*nu vom putea rezista mult presiunii ruseşti… Va trebui să ne retragem din nou*”[85].

”*Când cele opt tunuri anti-aeriene de 125 mm au tras în Ruşi, am fost noi înşine scuturaţi foarte serios…*”, îşi aminteşte un *Landser* din interiorul turnului anti-aerian Humboldthain. ”*Tirul artileriei contra zidurilor buncărului era foarte puternic. Infanteria lor nu avea nicio şansă de pătrundere. Curajoşii noştri artilerişti erau la post, deşi majoritatea erau auxiliari « Flak », între 14 şi 16 ani. Foarte curajoşi, aceşti copii au continuat să lupte, mulţi dintre ei fiind ucişi sub ochii noştri*[86].

Dintre miile de civili din spatele zidurilor masive, cineva a descris atmosfera ce domnea acolo:

> Practic, nu am văzut lupte reale, dar am auzit multe. Zidurile nu erau suficient de groase pentru a împiedica zgomotul exploziilor să ajungă până la noi. Turnul anti-aerian a devenit foarte repede un spital de urgenţe. Toţi eram obligaţi să dăm o mână de ajutor… Răniţii soseau fără întrerupere. Unii mureau imediat. Echipele de înhumare duceau cadavrele afară. Pentru că nu erau destui oameni, pentru săpatul mormintelor, cadavrele erau depuse în fundul craterelor de obuz şi acoperite cu puţin pământ…
>
> Unii s-au sinucis chiar în turnul anti-aerian. A fost ceva de nedescris. Când bombardamentul s-a apropiat, era clar că Ruşii vor fi curând pe noi. Ştiam ce înseamnă asta. Unele fete au decis să nu aştepte sosirea Ivanilor şi s-au sinucis imediat[87].

Pentru a-l informa pe Hitler de mersul bătăliei, generalul Wiedling şi maiorul Knappe pierdeau mult timp cu deplasarea de la Carierul general la Cancelaria Raichului. Maiorul Knappe îşi aminteşte:

> Toată zona era în ruină… Obuzele de artilerie explodau într-una, cu detunături extrem de brutale. Când ieşeam afară, fumul şi flăcările oraşului săpau în nările şi plămânii mei precum lama unui fierăstrău. Străzile erau pline de dărâmături şi cadavre imposibil de recunoscut. Cadavrele soldaţilor şi civililor ucişi de bombardamentele aeriene şi de obuze erau sub dărâmături, totul fiind acoperit cu o pudră gri-roşiatică, provenită din clădirile distruse. Putoarea morţii era sufocantă… lupte de infanterie la tot pasul…
>
> Drumul către Cancelaria Führerului, cam un kilometru, trebuia făcut din adăpost în adăpost, nu numai sub tirul artileriei, ci şi sub acela al mitralierelor şi carabinelor… Unele din trupele SS ce apărau Cancelaria erau camuflate în faţa buncărului respectiv… Cei o mie de soldaţii SS, ce apărau Cartierul general al Führerului, aveau ochii roşii, nu mai dormiseră de mult cum trebuie, trăiau într-o lume de foc, de fum, de moarte şi de oroare[88].

În buncărul de sub clădire, Ernst-Guenther Schenck era de acum la cea de a şaptea zi de operaţii fără oprire. ”*Pierderile se acumulau fără număr, răniţii soseau de pe străzile învecinate, din luptele ce aveau loc peste trei corpuri de clădiri… Bătălia cea mai înverşunată şi mai turbată se dădea acum în jurul*

Reichstagului", declară chirurgul Schenck. "*Din când în când, răniţii conştienţi, ce puteau vorbi, îmi povesteau bătălia disperată. Cei tineri, mulţi sub 16 ani, erau înspăimântaţi şi străluceau de parcă erau fluorescenţi*[89]. Iată ce spune maiorul Knappe:

> Pentru cei de la Cartierul general al Führerului, noi reprezentam lumea exterioară. De mai multe zile, nimeni nu părăsise buncărul Cancelariei. Cei de acolo erau în securitate, sub mai mulţi metri de beton şi de pământ. Nu ştiau însă ce se petrece afară, că bătălia se dă la mai puţin de un kilometru, că armatele de « salvare » fuseseră oprite. Hitler şi Înaltul Comandament O. K. W. jonglau cu divizii ce nu mai existau, care deveniseră umbra celor de altădată.
>
> De fiecare dată, Martin Bormann era foarte nerăbdător să afle cele ce se petreceau. Era mereu acolo, în marea anticameră din faţa biroului şi a cartierului privat al lui Hitler. De cum soseam, Bormann insista să iau loc pe unul dintre fotoliile de piele verde, servindu-mă cu câteva prăjituri şi rugându-mă să-i vorbesc despre cele de afară[90].

Situaţia era tot mai gravă. Bormann, Goebbels, Hitler şi ceilalţi din buncăr aveau nevoie de informaţii precise asupra proximităţii Ruşilor, pentru ca fiecare să-şi pregătească sfârşitul în felul său. Generalul Weidling şi maiorul Knappe vizitau probabil pentru ultima oară buncărul Cancelariei Reichului. Knappe continuă:

> Buncărul era umed. Motorul ce acționa sistemul de aerisire bâzâia constant… L-am salutat pe Hitler, care s-a îndreptat spre mine. Pe când se apropia, am fost şocat de starea lui. Se opri. Braţui stâng, îndoit, îi tremura. Jumătate din faţa lui părea să fi suferit o pareză. Muşchii acestei părţi a feţei cancelarului nu mai funcţionau, ceea ce nu putea fi decât rezultatul unui atac cerebral. Ambele mâini îi tremurau, un ochi era umflat. Avea aerul unui om mult mai bătrân, cu cel puţin 20 de ani peste cei 56, abia împliniți:
>
> Weidling mă prezentă lui Hitler: "Maiorul Knappe, ofiţerul meu operaţional".
>
> Hitler îmi strânse mâna şi îmi spuse: "Weidling mi-a spus prin ce aţi trecut. Aţi traversat un moment foarte dificil".
>
> Obişnuit să răspund "Jawohl, Herr General", am zis automat "Jawohl, Herr…", apoi dându-mi seama de eroare, m-am corectat repede şi am spus "Jawohl, mein Führer". Hitler surâse imperceptibil, Goebbels se amuză copios iar Weidling săltă din sprâncene, pentru că subordonatul său comisese o eroare socială.
>
> Hitler mi-a spus la revedere, mi-a strâns din nou mâna şi dispăru în direcţia Cartierului general al lui Goebbels. Deşi comportamentul său nu a fost apatic, aparenţa generală nu fusese la înălţime. Hitler ajunsese aproape caricatura fizică a ceea ce fusese în urmă cu câţiva ani. M-am întrebat cum a fost posibil ca într-un interval de numai şase ani, acest idol al generaţiei mele să devină aproape o epavă omenească. Mi-am amintit însă că Hitler era cu adevărat simbolul viu al întregii Germanii – al Germaniei aşa cum ajunsese ea în vremea aceea. În cei şase ani, ţara înfloritoare şi plină de viaţă devenise un morman nesfârşit de ruine, de flăcări şi de fum[91].

Motivul pentru care Weidling venise personal era informarea lui Hitler că soldații nu mai pot rezista mult. A cerut autorizaţia de retragere a garnizoanei. Un alt motiv pentru care generalul venise personal era acela de a-l informa pe şeful suprem să se salveze, până când nu este prea târziu. La prima cerere, Hitler a acordat autorizaţia de retragere cerută de Weidling. În ce priveşte cea de a

doua cerere a generalului, Hitler rămase ferm pe poziţia sa din totdeauna. Mulţi alţii din anturajul său, inclusiv Hans Bauer, pilotul privat al lui Hitler, îl implorau să plece în Sud,

”*Aveam la dispoziţie un prototip Junkers cu şase motoare şi o rază de acţiune de 6 000 de mile*”, îşi aminteşte Bauer. ”*Am fi putut zbura în orice ţară din Orientul Mijlociu, favorabilă Führerului*[92].

La toate aceste rugăminţi şi implorări, răspunsul lui Hitler era acelaşi: ”*Trebuie avut curajul de a înfrunta consecinţele. Destinul o vrea astfel*”[93].

Secretara Cancelarului, Traudl Junge, continuă:

> Buncărul era serios scuturat de bombardamentul fantastic al artileriei ruseşti şi al atacurileor aeriene. Grenadele şi bombele explodau fără întrerupere, ceea ce ne averiza că inamicul poate fi pe noi în câteva ore. În interiorul buncărului nu se desfăşura nicio activitate neobişnuită. Majoritatea conducătorilor ţării erau adunaţi şi nu făceau nimic, aşteptând decizia finală a Führerului. Bormann, totdeauna energic şi foarte metodic, ca și Goebbels, păreau fără vreo sarcină aparentă, imediată… Speranţa în victorie fusese întreţinută până în aceste ultime zile, dar de acum nimeni nu-și mai făcea iluzii… Mi se părea incredibil că, în ciuda celor ştiute şi neştiute, încă mai putem bea şi mânca, încă mai putem dormi, încă mai găsim energia necesară pentru a vorbi[94].

În ciuda tristeţii şi a disperării, numeroase persoane sub pământ, ca şi deasupra, au făcut mai mult decât a mânca şi a dormi. Unii, spune un martor, ”urcau într-un fel de « palmier »”. Doctorul Schenck îşi aminteşte:

> Mulţi beau. Beţia dădea frâu liber inhibiţiilor, libera instinctele primitive, animalice… Din când în când, lăsam un pacient pe masa de operaţie şi luam o pauză de cinci minute, în aer liber, pentru a-mi calma nervii şi a stabiliza mâna ce ţinea bisturiul… Multe din aceste femei sălbăticite, cu ochii roşii, terorizate de violurile rusești și fugite din apartamentele lor din Berlin, se aruncau acum în braţele şi pe saltelele soldaţilor germani din preajmă. Aceştia, nu erau foarte reticenţi. A fost un adevărat şoc să văd un general german învârtindu-se în jurul unei *Blitzmadel* (semnalizatoare), pe jumătate dezbrăcată, între şi peste paturi. Cei mai discreţi se retrăgeau în etajele de sub Cancelarie şi utilizau scaunul dentistului, Doctorul Kunz. Fotoliul avea parcă o atracţie erotică specială. Femeilor mai nărăvaşe le plăcea să fie legate pe acest fotoliu şi să facă dragoste într-o varietate de poziţii inedite… O altă distracţie era sexul în grup, dar asta se petrecea de obicei afară, în colţurile sumbre[95].

Revenită de undeva, Traudl Junge ne spune:

> Orele treceau iar noi deveneam total indiferenţi la orice. Nu ne mai aşteptam să se producă ceva. Ne aşezam, schimbam câteva cuvinte şi fumam. Eram foarte obosită şi simţeam un enorm pustiu în mine. Undeva, într-un colţ, am găsit un pat de campanie şi am dormit o oră. În culoarele şi apartamentele Führerului, era un dute-vino neîncetat, valeţii şi ordonanţele având aerul foarte ocupat. Mi-am spălat faţa cu apă rece, gândind că se apropie ora ceaiului nocturn al Führerului. Când am intrat în biroul lui a întins mâna spre mine şi m-a întrebat: ”V-aţi odihnit un pic, draga mea?”.
>
> Un pic surprinsă de întrebare, am răspuns: ”Da, *mein Führer*”.
>
> ”Foarte bine”, mi-a răspuns Führerul. ”Vă voi dicta ceva în foarte puţin timp”[96].

Ceva mai târziu, Traudl scrise: ”Hitler a vorbit”:

Este fals să se spună că eu s-au altcineva, în Germania, a vrut războiul, în 1939. Războiul a fost dorit şi provocat numai de către politicienii internaţionali, fie de sânge jidovesc, fie agenţi lucrând pentru interesele jidoveşti. După numeroasele mele oferte de dezarmare, posteritatea nu va putea emite nici un fel de blam asupra mea…

După o luptă ce a durat şase ani lungi, care în ciuda destinului şi a eşecurilor va figura cândva, în cărţile de istorie, ca cea mai glorioasă manifestare a voinţei de viaţă a poporului german, nu pot abandona acest oraş care este capitala germană. Întrucât nu mai avem forţe militare suficiente pentru a rezista atacurilor inamicului, dorinţa mea este de a împărţii aceeaşi soartă cu aceea acceptată de milioane şi milioane de Germani…

Poporul şi Forţele armate au dat tot ce s-a putut în această lungă şi dificilă bătălie. Sacrificiul a fost enorm. Încrederea mea a fost însă rău utilizată de numeroase persoane… Nu mi-a fost dat să conduc poporul la victorie… În acest război, eforturile şi scrificiile poporului german au fost atât de mari încât nu pot crede că au fost zadarnice[97].

Pe 30 aprilie 1945, către orele 15^{15}, Adolf Hitler s-a retras în camera sa, şi-a pus pistoletul la tâmplă şi a apăsat pe trăgaci. Alături de el, Eva Braun, cu care tocmai se căsătorise, era şi ea moartă[98].

După ce şi-au otrăvit copiii, Joseph şi Magda Geobbels şi-au luat adio de la cei din buncăr. Un martor care a observat că cei doi soţi se pregăteau să, părăsească buncărul pentru a îndeplini în curtea Cancelariei ultimul lor gest a scris următoarele:

Luând-o către cuierul din camera nu prea mare ce-i servise de birou, Goebbels şi-a pus fularul şi a îmbrăcat mantaua uniformei sale. Apoi a aranjat mânuşile copiilor săi, trăgând fiecare deget în parte. După aceasta, ca un adevărat cavaler, a oferit braţul drept soţiei sale şi amândoi ne-au salutat pe cei trei, care eram de faţă. Fără grabă, aplecându-se uşor unul către celălalt, cei doi se îndreptară către scara ce conducea în curtea Cancelariei[99].

Aflând de moartea lui Hitler, numeroşi Germani doresc să scape din strânsoarea sovietică.

”*Nu voi uita niciodată: eram într-un buncăr, când am aflat moartea lui Hitler. A fost ca şi cum întreaga lume s-a prăbuşit…*” explică un adolescent de 16 ani, membru al Tineretului hitlerist. ”*Moartea lui Adolf Hitler a lăsat un vid absolut în sufletul meu*”.

Mi-a trecut prin cap că jurământul meu nu mai era valabil, întrucât jurasem credinţă lui Hitler… În consecinţă, după moartea lui, jurământul meu era absolut nul. Problema era cum să ies din Berlin, cum să evit de a cădea în mâinile Ruşilor? Berlinul ardea într-un ocean nesfârşit de flăcări. Norii de fum erau oribili. Coloane întregi de oameni încearcau să iasă din Berlin. Am reperat o unitate de tancuri « *Tiger SS* ». Mi-am găsit un loc într-un tanc. Soldaţii m-au luat cu ei[100].

”*Chiar şi pentru un soldat experimentat, Berlinul devenise ceva ireal, fantasmagoric*”, declară un altul, care a fugit atunci. ”*Cea mai mare parte a oraşului era neagră ca noaptea. Luna nu se mai vedea. Rachetele luminoase, exploziile obuzelor, clădirile centrale ce ardeau, toate acestea se vedeau printr-un nor galben-negru de fum, un nor de sulf la joasă înălţime… Noi*

înşine eram nişte excelente ţinte în mişcare, un fel de manechini într-o galerie de tir”[101].

Tânărul Siegfried Losch, care începuse războiul pe Oder, cu o eternitate, de trei luni, în urmă, se amestecă şi el cu cei ce fugeau:

> Podul ce trebuia traversat era sub tirul artileriei. Văzând că un tanc german traversează podul, am fugit pe lângă el, pe partea opusă celei de unde se trăgea cu tunul. De partea cealaltă a podului ne-am reunit cu toţii. Am constatat că nu lipsea nimeni. Ne-am pus pe mers… Mai mulţi soldaţi s-au alăturat grupului nostru… soldaţi de toate gradele şi toate organizaţiile, adică armata (Wehrmacht), trupele SS, armata de aer,Volkssturm, civili în uniformă. Printre noi era chiar şi un general Panzer cu două stele[102].

Când sovieticii au înţeles ce se petrece, fuga s-a transformat în masacru.

> Sub picioarele noastre sunt corpurile celor ce n-au putut merge mai departe de acest pod. Au avut ghinion. Să sperăm că noi vom avea noroc, pentru că într-un minut sau două va fi rândul nostru să forţăm trecerea. Fiecare om din camionul nostru trage cu ce armă are, mitralieră, puşcă, pistol, orice. Camionul ia viteză, forţează trecerea în spaţiul liber. Nu poate merge în linie dreaptă, este vorba mai mult de o cursă cu obstacole, de un adevărat slalom pentru a evita alte camioane, tancuri, maşini de tot felul ce ard pe şoseaua care trversează podul. Trecem peste trupuri ce zac pe caldarâm, sute dintre ele au fost retrase la marginea drumului, pe toată lungimea podului[103].

Deşi majoritatea acestor grupuri sunt rapid distruse – prin bluf, curaj şi noroc unii reuşesc să iasă din încercuire. Odată depărtaţi de capitala în flăcări, coloanele de zdrenţăroşi o iau către Vest, cu speranţa de a ajunge la liniile englezeşti sau americane.

În acest timp, în ciuda morţii conducătorilor lor şi a prăbuşirii rezistenţei organizate, lupta disperată pentru Berlin continuă, mai ales printre elitele SS. ”*Bolşevismul înseamnă sfârşitul vieţii…*” spune un tânăr german. ”*Acesta este motivul luptei teribile pentru Berlin, care nu are loc numai în stradă, ci în fiecare casă, casă după casă, cameră după cameră, etaj după etaj… Fiecare cărămidă este aprig dusputată*”[104].

În loc să se predea şi să fie asasinaţi, majoritatea soldaţilor SS sunt decişi să moară luptând. Din cei trei sute de soldaţi ai unui batalion Waffen SS francez, care a început bătălia Berlinului, numai treizeci mai sunt în picioare. Acelaşi lucru se poate spune despre Balţi, Letoni, Danezi, Olandezi, Români, Elveţieni şi alte unităţi Waffen SS.

”*Aştia continuă să se bată ca tigiri*”, raportă un general rus şefului său, mareşalul Gheorghe Jukov, care sperase să facă din capitala germană ca un cadou lui Stalin, cu ocazia sărbătorii de 1 Mai 1945[105].

”*Am vrea să sfârşim totul până la 1 Mai, pentru a da poporului nostru un motiv în plus, de sărbătoare*”, explica Jukov exasperat, ”*Inamicul, în agonia lui, continuă să se agaţe de*

fiecare clădire, de fiecare pivniţă, tavan sau acoperiş. Forţele sovietice avansează centimetru cu centimetru, casă după casă, clădire după clădire”[106].

La 2 mai 1945, după-amiază, generalul Weidling cedează oficial oraşul. Majoritatea luptătorilor se supun comandantului şi depun armele. Mulţi însă refuză să se supună acestui ordin. Lothar Ruhl îşi aminteşte:

> Din când în când, auzeam împuşcături… Am întrebat cine mai trage. Mi s-a spus: ”Faceţi un tur prin spate… Soldaţii SS se sinucid”. Am zis: ”Nu vreau să văd asta”, dar mi s-a spus din nou: ”Trebuie să priviţi”. Efectiv, soldaţii SS erau acolo şi se împuşcau pe capete. Cei mai mulţi erau străini, Europeni din Vest, dar şi din Est. Din grupul respectiv făceau parte un număr important de Francezi şi de Walloni[107].

”Când în final Ruşii ne-au prins”, continuă Ruhl, ”*eram împărţiţi în diferite coloane de marş… Ruşii nu selecţionau pe nimeni pentru ceva anume; ei spuneau doar, voi rămâneţi aici, ceilalţi mergeţi acolo, bărbaţii aici, voi vă aşezaţi în piaţă… Nimeni nu avea dreptul să rămână în picioare. Dacă totuşi cineva se scula în picioare, Ruşii trăgeau imediat cu gloanţe adevărate, la nivelul capului*[108].

”Noi, prizonierii”, declară un *Landser* obosit, “*aşteptam ceea ce soldaţii aşteaptă totdeauna; aşezaţi şi epuizaţi, aşteptam să vedem ce ne rezervă sfârşitul bătăliei. Eram atât de deprimaţi încât abia vorbeam; unii aţipeau, alţii fumau, toţi aştepam verdictul destinului*”[109].

După zvonurile şi rumorile care circulau, acest ”destin” ne era cunoscut, reducându-se la un singur cuvânt: Siberia. Cu toate acestea, mulți soldaţi supravieţuitori îşi cântăreau şansele de scăpare. Unul dintre aceştia era Johannes Hentschel:

> Începusem să mă consolez. Eram viu. Pe când eram adunaţi lângă ruinele fostei Cancelarii a Reichului… iar un camion se pregătea să ne transporte departe, destinaţie necunoscută dar bănuită, am văzut în aer un spectacol sinistru. Corpurile a şase sau şapte soldaţi germani erau agăţate de lampadare. Toţi fuseseră spânzuraţi. Fiecare avea o pancartă grosolană agăţată de corpul inert: TRĂDĂTOR, DEZERTOR, LAŞ, INAMIC AL POPORULUI !
>
> Toţi erau tineri. Cel mai în vârstă ar fi putut avea 20 de ani, ceilalţi nişte tineri adolescenţi. Jumătate dintre ei purtau banderole Volkssturm, sau uniforme *Hitlerjugend*. Pe când eram împinşi în camion iar Ruşii mă împungeau cu baioneta în fese, l-am atins şi pipăit pe unul dintre aceşti puştani fără de viaţă. Avea aerul aşa, către 16 ani. Albaştri ca porţelanul şi exorbitanţi, globi săi oculari priveau în vid, fără o mişcare. Nu am putut rezista şi am întors privirea[110].

Wilhelm Mohnke era un alt soldat ce părăsea Berlinul pentru sclavia bolşevică. Pe când generalul şi miile de prizonieri descurajaţi mărşăluiau către Est, toţi au fost stupefiaţi de ceea ce le-a fost dat să vadă.

> Traficul fusese foarte redus şi numai în aceeaşi direcţie cu noi. Acum însă, unităţile de susţinere a Armatei roşii veneau coloane după coloane. Coloane! Vorba vine, coloane! Era o hoardă fără de sfârşit, o cavalcadă din altă lume, scenă de film rusesc, o panoramă bizară şi exotică, Asia pătrunsese în mijlocul Europei: mii de căruţe

> cu coviltir, trase de cai şi de boi, soldaţi cocoţaţi ce cântau peste calabalâcul din căruţe. În cizmele lor de paie, mulţi se îmbrăcaseră cu tot felul de haine civile, inclusiv costume ce nu puteau proveni decât din garderobele teatrelor sau ale vreunei Opere… Cei ce remarcau că suntem Germani, ridicau pumnul lor negricios şi trăgeau salve de sictir în aer… Apoi veni rândul unităţilor de femei-soldaţi, mai disciplinate, mergând pe jos… La sfârşit erau trupele de intendenţă, ce păreau scăpate direct din Războiul de Treizeci de Ani[111].

Destinaţi Siberiei, prizonierii germani lăsau în urmă 20 000 de camarazi morţi şi îngropaţi sub dărâmăturile unui loc ce nu semăna cu nimic de pe această lume. ”*Capitala celui de al III-lea Reich era o imensă suprafaţă de clădiri dărâmate, arse, topite, afumate*”, scria unul dintre primii corespondenţi americani de presă la Berlin. ”*Nimic alta decât un deşert de 100 000 de movile de cărămizi sparte şi praf de zidărie. Deasupra lor pluteşte putoarea acră a morţii… Imposibil să exagerezi în descrierea acestei distrugeri… Centrul Berlinului nu seamănă cu nimic din ceea ce omul ar fi putut crea artificial. Străbătând celebra Frankfurter Allee, nu am văzut nicio clădire în care s-ar fi putut instala un chioşc pentru vânzarea cartofilor sau a merelor*”[112].

Ceva mai târziu, un vizitator german adăugă:

> Prima impresie la Berlin, una ce subjugă şi accelerează bătăile inimii, este că nimic omenesc nu mai există în aceste ruine indescriptibile, nici măcar într-o formă necunoscută. Aici, absolut nimic nu mai este omenesc. Apa este poluată şi miroase a cadavre. Oriunde întorci privirea, nu vezi decât formele extraordinare ale ruinelor. Ruine, numai ruine! Casele, străzile, cartierele, totul este în ruină. Civilii ce umblă printre aceşti munţi de ruine sporesc şi mai mult coşmarul. Văzându-i, nu ai deloc sentimentul că ar putea fi vorba de fiinţe omeneşti[113].

Totuşi, minunea există. În acest Berlin apocaliptic încă există oameni vii. Când armele au amuţit, aceşti supravieţuitori incredibili au ieşit din văgăunile lor, încercând să evadeze din coşmar, dar neştiind unde să se ducă.

”*Mulţimea acestor făpturi încearcă cu înfrigurare să-şi croiască drum printre ruine*”, notează Traudl Junge. ”*Bătrâni şi tineri, femei şi copii, bărbaţi transportând mici pachete sau împingând cărucioare ruginite, pline cu te mire ce mărunţişuri – nu vezi nimic altceva. Soldaţii ruşi nu par să acorde multă atenţie acestor fiinţe omeneşti ajunse la capătul disperării*”[114].

Ruth Andreas-Friedrich întregeşte acest tablou:

> Ne aventurăm în craterele bombelor, printre sârmele ghimpate şi baricadele din mobilier, ridicate în grabă. S-a încercat stăvilirea Ruşilor cu ajutorul șifonierelor, a fotoliilor şi canapelelor printre dărâmături. De nu ne-ar podidi plânsul, am putea râde…
>
> Tancurile ciuruite ne blochează drumul. Cu gurile ştirbite, către cer, spectacolul merită văzut. Tinichelele grele şi opresive exprimă o întreagă fatalitate. În stânga şi în dreapta, clădirile sunt complet arse. Dacă asta e totul, Domnul fie cu noi! Avansăm pe tăcute. Greutatea bagajelor ne doboară…
>
> În spatele unei ieşituri din zid se găseşte un bătrân. Pipă în mâna dreaptă, brichetă în stânga. Stă la soare, complet imobil. De ce este atât de imobil? Cum de poate sta nemişcat așa mult? De ce nu mişcă? O muscă imensă urcă pe obrazul lui – una verde, grasă, lucioasă. I-a

> intrat în ochi. Ochii lui… O, Doamne! Chiar din ochi, o zeamă lipicioasă i se scurge pe obraji…
>
> În sfârşit, Castelul de apă se vede în depărtare. Suntem în cimitir. Uşa morgăi este deschisă. Încă odată, aceeaşi putoare fadă, de-a dreptul opresantă… Cadavre, cadavre, cadvre peste cadavre. Printre ele se văd copii, femei, bătrâni foarte în vârstă, aduşi aici cine ştie de unde… Iată sfârşitul atâtor ani de război. Cadavrele au umplut morgile, adulţii, bătrânii se descompun printre ruine[115].

Ca fantomele în cimitir, supravieţuitorii zăpăciţi umblă printre ruine. Zi şi noapte se stă la coadă pentru apă. Învingătorii o ţin într-o orgie de băuturi, violuri, cântece, urlete.

"Roşu în obraz, un Rus se plimbă de colo-colo în lungul cozii noastre şi cântă la acordeon" – declară o femeie terminată, ce a fost violată de zeci de ori. "*Gitler kaputt, Goebbels kaputt, Stalin perfect!*". Apoi râde, lansează un blestem, îşi bate un camarad pe umăr şi ni-l indică, pe ruseşte, cu arătătorul: "*Priviţi-l pe acesta! E un soldat rus ce a mers pe jos de la Moscova până la Berlin! Pantalonii lor sunt plini de orgoliul învingătorilor. Se miră şi ei că au putut ajunge până aici*"[116].

Deşi nu a putut prezenta capitala germană drept cadou lui Stalin, pentru sărbătoarea de 1 Mai, şi în ciuda celor peste 300 000 de victime, mareşalul Jukov este exuberant[117].

> În aceste clipe de intensă bucurie, un puhoi de gânduri îmi traversa spiritul! Revăd bătălia crucială a Moscovei, în care trupele noastre au rezistat până la moarte. Văd Stalingradul în ruine, dar necucerit, gloriosul Leningrad, rezistând lungului blocus al foamei, miile de sate şi oraşe devastate, sacrificiile milioanelor de sovietici care au supravieţuit acestor ani, victoria monumentală de la Kursk… În sfârşit, acum ne-am atins scopul pentru care naţiunea noastră a îndurat aceste sacrificii: zdrobirea completă a Germaniei naţional-socialiste, zdrobirea fascismului, triumful cauzei noastre juste[118].

Totuşi, nimeni nu a fost mai exaltat şi nu a răsuflat mai uşurat decât Stalin. Afară de dictatorul comunist, nimeni nu înţelegea preţul politic al epocii postbelice, pe care acum o avea la picioare. Ba chiar la chimir!

După cum şi-a amintit generalul Hruşciov, "*Stalin a apus: dacă nu l-am fi avut pe Eisenhower, nu am fi reuşit să capturăm Berlinul*"[119].

VIII

INDESCRIPTIBIL

Germanie! Wehrmacht! Camarazi!

Führerul a căzut. Fidel concepţiei sale de protejare a populaţiei Europei de bolşevism, el şi-a dat viaţa şi a avut o moarte de erou. Ne-a părăsit unul dintre cei mai de seamă eroi ai istoriei germane…

Führerul m-a desemnat pentru a-i fi succesor… Asum comanda tuturor serviciilor Wehrmachtului german, cu dorinţa de a continua lupta contra bolşevicilor până ce trupele şi sutele de mii de familii din Germania de Est se vor fi salvat din faţa sclaviei şi a distrugerii. Trebuie să continuăm şi lupta contra Britanicilor şi a Americanilor, câtă vreme aceştia vor încerca să ne împiedice de a lupta contra bolşevicilor… Cei ce se sustrag acum de la datoria lor, condamnând astfel femeile şi copiii Germaniei la moarte sau sclavie, sunt trădători şi laşi…

Soldaţi germani, faceţi-vă datoria voastră. Viaţa poporului nostru depinde de asta!

1 Mai 1945

Karl Dönitz, Mare Amiral [1]

Deşi Hitler a murit iar Berlinul a fost capturat, deşi poporul german este redus la jumătate iar rezistenţa este nu numai inutilă ci aproape imposibilă, lenta agonie a Germaniei continuă. După cum a spus-o foarte clar amiralul Dönitz, încă nu se punea problema înfrângerii totale a Reichului şi a predării fără condiţii, resturile armatei germane sfărâmate trebuind să susţină încă o ultimă bătălie, pentru a permite milioanelor de refugiaţi de pe drumuri să atingă malul Elbei, unde se opriseră Americanii şi Englezii. Din nenorocire, conducătorii aliaţi hotărîseră moartea sau sclavia poporului german, fiind decişi să stopeze, prin toate mijloacele, fuga patetică a femeilor, copiilor şi bătrânilor germani din faţa puhoiului sovietic. Zburând razant cu şoselele, avioanele americane şi englezeşti mitraliau şi bombardau coloanele de refugiaţi, omorând mii şi mii dintre aceştia. Întrucât refugiaţii se împrăştiau prin pădurile şi fermele din preajmă, bombardierele democrate făceau totul praf şi pulbere[2].

Când supravieţuitorii au ajuns totuşi la Elba, deşi soldaţilor germani li se permitea, teoretic, să treacă pe malul occidental al acesteia, armata americană, condusă de generalul Eisenhower, le refuză acest drept atât lor cât şi refugiaţilor civili. Când avioanele sovietice îşi făcură şi ele apariţia, pentru evaluarea și uciderea sclavilor ce refuzau sclavia comunistă, Americanii s-au mulţumit să dea înapoi, pentru a nu fii bombardaţi ei înşişi de către proprii lor aliaţi și complici. S-a ajuns la aceea că 300 000 de refugiaţi cuprinşi de panică s-au aruncat în apele Elbei şi au ajuns cum-necum pe malul de Vest al acesteia. Alte mii şi mii, imposibil de evaluat exact, au rămas pe malul de Est, în voia sorţii[3].

Spre deosebire de forţele americane, armata egleză, condusă de Bernard Montgomery, a permis tuturor Germanilor, militari şi civili, să se refugieze în teritoriul ocupat de ea. Îngrozit de ceea ce

văzuse şi auzise, mareşalul Montgomery a avut curajul unei iniţiative de suflet, pemiţând miilor de femei şi de copii să scape de violul, tortura şi moartea bolşevică.

După cum va scrie Montgomery mai târziu, ”*Deşi rasă bună de luptă, Ruşii nu erau decât nişte barbari asiatici*”[4].

Când refugiaţii nu veneau ei înşişi către Britanici, atunci se duceau aceştia cătrei ei. În primele zile ale lui Mai, oamenii lui Montgomery urcară spre Nordul Germaniei – evident, pentru a-l ocupa, nu pentru a-l face cadou cuiva. Deşi tovarăşii englezi ai lui Stalin s-au ciocnit de opoziţia bărbătească a micilor unităţi SS din jurul Bremei, locuitorii acestei zone au scăpat astfel de riscul ocupării de către Ruşi.

”*Văzându-se scăpaţi de grija unei bătălii peste capetele lor, uşurarea Nemţilor era atât de mare încât destul de repede au început să ne salute în eliberatori”, îşi aminteşte un Tommy*[5].

Foarte curând, trupele lui Montgomery atinseră cel de-al doilea fost mare oraş al Germaniei, Hamburg. Pe când traversa nemulţumit străzile pustii ale oraşului-fantomă Hamburg, aflat în vehicolul său blindat, Richard Brett-Smith notează următoarele:

> Liniştea avea ceva anormal, de-a dreptul bizar. Sosind în acest mare port de pe Elba, vedeam în el un obstacol ce ne-ar fi putut ţine în loc. Ni s-a părut imposibil că am cucerit Hamburgul atât de uşor. Privind în jos apa rece, închisă şi turbulentă a Elbei, am trăit sentimentul bizar ce mă cuprinde de câte ori traversez un pod inamic. Dacă întreaga structură a podului s-ar fi prăbuşit dintr-o dată, asta nu ar fi fost o surpriză pentru mine. Nu s-a produs însă nicio explozie. Eram în mijlocul ultimului obstacol, nu mai aveam nici un râu de traversat… Am auzit multe pocnituri din tocurile cismelor şi bocancilor… În câteva minute Hamburgul, cel mai mare port al Germaniei, a capitulat…
>
> Ghicisem de mult cât de dezorganizat este inamicul, că administraţia lui este în pană… Chiar şi aşa însă, scenele la care asistam erau mai nefireşti decât am fi crezut. Mii de infanterişti, de aviatori din *Luftwaffe*, soldaţi SS, artilerişti anti-tancuri, personal sanitar, oameni din Corpul de Muncă, copii din *Hitlerjugend*, soldaţi din toate unităţile imaginabile se busculau în dezordine. Venind din toate părţile, Wehrmachtul lupta de data asta pentru a se preda, mândria acestei armate se sfărâmase, rezistenţa încetase[6].

”*Alţi soldaţi germani*”, îşi aminteşte un ofiţer canadian, ”*înfometaţi şi disperaţi, erau tolăniţi în lanurile de cereale, la mai puţin de 15 metri de noi, aşteptând momentul potrivit pentru a se ridica, cu mâinile în aer*”[7].

Pentru aceşti *Landseri* ce combătuseră ani şi ani în coşmarul de pe Frontul de Est, actul capitulării, chiar şi în faţa duşmanilor occidentali, era etapa cea mai dificilă şi mai contra naturii, pe care şi-o puteau imagina. Guy Sajer notează.

> Doi dintre ai noştri s-au ridicat cu braţele în aer… Ne întrebam ce se ve întâmpla. Mitralierele Englezilor îi vor secera? Şeful nostru îi va ucide el însuşi, pentru că s-au abandonat aşa, pe mâna inamicului? Nu s-aîntâmplat însă nimic. Bătrânul, ce era mereu lângă mine, m-a luat de braţ şi a şoptit: « Hai! Hai şi noi! ».
>
> Ne-am ridicat împreună. Imediat ne-au urmat alţii… Gura ne era uscată, inima bătea puternic în piept. Am mers către nedemnii învingători…

> Am fost busculaţi violent de soldaţii englezi, cu mutrele lor vindicative. Văzusem însă şi mai şi în propria noastră armată, mai ales în perioada de instrucţie… Brutalitatea cu care ne tratau Englezii era neînsemnată – îşi dădeau aere de vitejie. Am luat-o mai curând ca un semn de relativă bunăvoinţă[8].

După cum declara un German demn de stimă, ”*Într-o epocă de haos total, unii Britanici se străduiau să pară gentlemani*”[9]. Totuşi, incidentele oribile, ce s-au produs, arată că nici Englezii nu scăpaseră întregi la cap din propaganda, sminteala sufletească anti-germană și tăierea cerebrală împrejur.

La 3 mai, bombardierele de vânătoare englezeşti au atacat şi scufundat nava germană de refugiaţi *Cap Arkona*, nu departe de golful Lubek. Printre miile de victime înecate se găseau un mare număr de deţinuţi din lagărele de concentrare din Polonia. Ceva mai târziu, capturând portul Lubek și văzând sutele de cadvre eşuate pe mal sau plutind, Englezii au crezut că este vorba de vreo brutalitate germană – de una din propriile lor invenții propagandistice, cu care tăiaseră împrejur, la creier, sute de milioane de Europeni. Atunci, Mareşalul Erhard Milch, în ţinută militară completă, avansă spre a face act de capitulare oficială pentru întreaga garnizoană germană. Câțiva descreiaraţi englezi au smuls mareşalului bastonul din mână, lovindu-l cu sălbăticie peste cap[10]. Vorbind de gentlemanii englezi, nu trebuie să uităm nimic!

Pe când Britanicii ocupau zona de Nord a Germaniei, Americanii făceau acelaşi lucru în Sud. Majoritatea forţelor americane au fost primite cu drapele albe şi aclamaţii de uşurare din partea populaţiei epuizate de război. Când credeau că au întâlnit apărători germani adevăraţi, de fapt era vorba de cuiburile de rezistenţă ale bătrânilor şi copiilor. Un infanterist american îşi aminteşte: ”*Nu înţelegeam această rezistenţă inutilă în faţa noastră. Războiul se terminase în toată Germania şi Austria. Eram invincibili. Puteam cucerii lumea – eram convinși. Inamicul nu mai avea nimic. Totuşi, el rezista. În anumite locuri rezista chiar cu o vitejie implacabilă*”[11].

Apărătorii ce supravieţuiseră capitulării erau adesea ucişi acolo unde se găseau. Gustave Schutz îşi aminteşte că a întâlnit un astfel de loc, unde o unitate din Serviciul Muncii aruncase în aer câteva tancuri americane.

”*Peste o sută de oameni din Serviciul Muncii erau împuşcaţi şi aranjaţi în rânduri lungi: toţi cu burta umflată şi feţele albastre*”, declară Schutz. ”*Am vomat cu toţii. Deşi nu mâncasem nimic de mai multe zile, totuși am vomat*”[12].

După cele de la Malmedy şi anii de propagandă anti-germană, pătrunzând în lagărele de concentrare şi găsind cadavrele goale şi descărnate, deși vinovată în bună măsură de aceasta, armata americană a căzut în incontrolabila răzbunare a proștilor și turbare

a nătărăilor. Însoţit de generalii Patton şi Bradley, comandantul suprem Eisenhower a vizitat lagărul de prizonieri de la Ohrdruf Nord. Toţi trei au fost dezgustaţi de cele văzute. În morminte superficiale sau căzute la întâmplare, pe aleile superbe, se vedeau cadavrele scheletice ale prizonierilor germani sau jidani, ţigani, comunişti, condamnaţi şi alţii, morți de boală sau de foame!

”*Vreau ca toate unităţile americane, ce nu se găsesc încă pe linia frontului, să vadă acest loc*”, ordonă Eisenhower. *Se spune că soldatul american nu ştie pentru ce se bate. De acum, cel puţin, va şti contra cui se bate*”[13].

”*Am silit locuitorii unui oraş să traverseze lagărul, pentru a vedea*”, spune on ofiţer din Statul-major al generalului Patton. ”*Întorşi acasă, primarul şi soţia lui şi-au deschis venele*”.

”*Ei bine, iată lucrul cel mai încurajator pe care l-am auzit*” – lansă triumfător Eisenhower, care telegrafie imediat ştirea la Washington şi Londra, cerând ca reprezentanţii guvernului şi ai presei să vină imediat, pentru a vedea ororile cu ochii lor”[14].

Ţinând cont de împrejurări, soarta Germanilor ce locuiau în apropierea lagărelor de concentrare era pe cât de tragică, pe atât de previzibilă. Obligând civilii germani să vadă cadavrele celor morţi din cauza propriilor lor bombardamente teroriste, ofiţerii americani şi englezi au forţat bătrânii, femeile şi copii să sape cu degetele şi unghiile mormintele celor în descompunere, să le transporte cadavrele pe braţele lor. Iată ce spune despre asta un martor ocular:

> Toată ziua, bătrânii şi femeile alergau de la grămada de cadavre la groapa comună, cu resturile filiforme ale morţilor pe umerii lor. Când unul dintre ei cădea de epuizare, era bătut cu patul puştii de către soldaţii-călăi abrutizați. Vrând să-şi tragă sufletul, o femeie fu lovită până ce a reînceput să fugă ca o căpiată; era împinsă cu baionetele, în strigătele şi râsetele obscene ale glorioşilor învingători. Când cineva încerca să fugă sau nu se mai scula de jos, atunci era împuşcat[15].

Cei forţaţi să manipuleze cadavrele în descompunere, se îmbolnăveau şi mureau curând.

Învingătorii sufereau parcă de orbul găinilor. De la măria sa Eisenfleaţă, cum îi spuneau unii, şi până la ultimul soldat, nimeni nu vrea să vadă că mii şi mii de morţi zăceau în aceleaşi condiţii în toate oraşele germane. De vreme ce întreaga Germanie era o grămadă de ruine fumegânde şi de morţi, cum ar fi putut face excepţie lagărle de concentrare? Din cauza paraliziei rutiere şi feroviare aproape totale, ca urmare a bombardamentelor teroriste anglo-americane, livrările de hrană, carburanţi, medicamente şi altele deveniseră aproape inexistente în oraşele germane, ca şi în lagărele de concentrare. În consecinţă, mii de deţinuţi din lagăre au murit de tifos, dizenterie, tuberculoză, foame sau neglijenţă, în ultimele săptămâni ale războiului[16]. Împins de un prieten ce voia să ştie dacă a existat cumva o politică deliberată de exterminare a prizonierilor prin foame, unul dintre rarii gardieni, dintr-un alt lagăr, ce a avut norocul să scape cu zile, protestă în felul următor:

”N-a fost deloc aşa, te rog să mă crezi. Nu a fost aşa! Am rămas poate singurul supravieţuitor care poate spune cum s-au petrecut lucrurile. Cine m-ar crede însă?”.

– ”Să fie fost vorba de o minciună?”.

– ”Da şi nu”, a spus el. ”Nu pot vorbi decât de ceea ce am văzut în lagărul meu. Ultimele săptămâni au fost oribile. Nu am mai primit nicio raţie alimentară, nici un medicament. Oamenii erau bolnavi, slăbeau, pierdeau din greutate, menţinerea ordinei devenea tot mai dificilă. În această situaţie, chiar şi ai noştri şi-au pierdut sângele rece. Credeţi însă că gardienii ar fi rămas până la sfârşit, pentru a preda lagărul în bună ordine, dacă ar fii fost astfel de asasini?”[17].

Către sfârşitul lui aprilie 1945, forţele americane de invazie din Bavaria goneau către Munchen. Auzind cele petrecute în alte lagăre ocupate de Americani, mulţi dintre gardienii lagărului de concentrare Dachau au fugit unde au văzut cu ochii. Pentru a menţine disciplina şi a organiza darea în primire, către Aliaţi, în bună ordine, a celor 32 000 de deţinuţi, comandntul lagărului a cerut gardienilor şi soldaţilor de pază să rămână la posturile lor până la sfârşit. La toate intrările în lagăr au fost instalate pancarte mari cu mesajul: « INTRAREA INTERZISĂ. EPIDEMIE DE TIFOS! ». Cum au apărut însă, prima grijă a Americanilor a fost întemnițarea soldaţilor şi gardienilor[18]. A doua zi, când batalionul locotenent-colonelului american Felix Sparks ocupă lagărul Dachau, infanteriştii americani descoperă realitatea provocată de ei înşişi, de către aviaţia lor teroristă. În afara lagărului erau mai multe vagoane cu cadavrele deţinuţilor morţi de tifos sau de foame. În interiorul lagărului, Sparks a găsit “*o cameră plină de cadavre dezbrăcate şi descărnate. Întorcând ochii pentru a privi în curtea închisorii, nu mi-a venit să cred ochilor : am văzut un mare număr de deţinuţi morţi, căzuţi din picioare cu câteva ore înainte de venirea noastră. Întrucât cadavrele se aflau în diverse stadii de descompunere, putoarea morţii era îngrozitoare*”[19].

Incapabil să înțeleagă situaţia, dovedind un remarcabil nivel de tâmpenie, demnul reprezentant al ucigașilor de Piei Roșii şi-a asmuţit trupele contra gardienilor, oameni în jur de 60 de ani, ce se străduiseră până în ultima clipă să limiteze dezastrul şi să păstreze ordinea în lagăr. Căpitanul Leland Loy, pastor al armatei americane, povesteşte:

Un gardian german a venit în fugă spre noi. L-am oprit. Pe când vorbeam cu el, se apropie un infanterist american, care îl apucă de gât, îl întoarse şi îşi goli mmitraliera în el, spunându-i: « Aici mi-erai, fiu de curvă! ». Gardianul era la un metru de noi, iar soldatul american l-a ucis ca un ucigaş, căci asta era. Am strigat « De ce ai făcut asta? Era un prizonier de război! ». M-a privit mirat şi a urlat « Trebuie să-i ucid pe toţi, trebuie să-i ucid! ». Văzându-i ura din ochi şi mitraliera agitându-se în aer, am spus celor din jur: « Lăsaţi-l să plce »[20].

“*Oamenii îi răneau intenţionat pe prizonieri*”, îşi aminteşte un soldat american. “*Un mare număr de gardieni au fost împuşcaţi în picioare, pentru a nu se mai putea deplasa. Apoi erau daţi pe mâna deţinuţilor. Un gardian a fost decapitat cu baioneta. Alţi au fost sfâşiaţi bucată cu bucată*”[21].

Tortura fiind organizată după ştiinţa americană, locotenentul Jack Bushyead a împins 350 de prizonieri spre un zid, a instalat

două mitraliere în faţa lor şi a ordonat complicilor să deschidă focul, Cei încă în viaţă, după prima salvă a mitralierelor, au fost forţaţi să rămână în picioare, în mijlocul abatorului american. Pe când ucigaşi își reîncărcau armele, sosi la faţa locului chirurgul militar Howard Beuchner:

Locotenentul Bushyead era în picioare pe acoperişul unei mici clădiri… Alături de el erau mai mulţi soldaţi cu o mitralieră calibrul 30. În faţa lor se găsea un lung zid din cărămizi de ciment. La picioarele zidului, soldaţii germani zăceau unul peste altul. Unii erau morţi, alţii muribunzi, alţii poate făceau pe morţii. Trei sau patru deţinuţi în haine vărgate, fiecare cu un pistol calibru 45, mergeau în lungul şirului de morţi, trăgând sistematic câte un glonţ în capul fiecăruia dintre ei[22].

”*La extremitatea şirului de soldaţi morţi sau muribunzi*”, continuă Buechner, ”*a avut loc o mică minune*”.

Deţinuţii excitaţi, ce dădeau lovitura de graţie, nu ajunseseră încă în acest punct. Câţiva gardieni, încă în viaţă, fuseseră urcaţi pe tărgi, de către medicii germani. Sub direcţia unui medic german, brancardierii transportau răniţii la spitalul vecin, pentru a fi îngrijiţi.

M-am apropiat de acest ofiţer german şi mi-am oferit ajutorul. El nu a înţeles că şi eu sunt medic, întrucât nu purtam insigna Crucii Roşii. Nu a putut înţelege ce i-am spus, crezând că vreau să-l oblig să-şi abandoneze pacienţii, pentru a fi executaţi a doua oară. M-a îndepărtat cu mâna şi mi-a spus: « Nein! Nein! Nein! »[23].

În ciuda acţiunii curajoase a acestui medic ce şi-a riscat propria-i viaţă, răniţii au fost luaţi de pe tărgi şi asasinaţi, ca toţi ceilalţi Germani din lagăr.

”*Am tras în tot ce mişca*”, se lăuda un infanterist american.

”*Le-am făcut scalpul la batarzii ăştia*”, jubila un altul.

În total, la Dachau, peste cinci sute de soldaţi și gardieni germani au fost asasinaţi cu sânge rece de către Americani. Există dovada că nu a fost vorba de un holocaust al soldăţimii americane înecate în whisky, precum Rușii în votcă. Locotenent-colonelul Sparks a constrâns locuitorii din Dachau să îngroape cu degetele mii de cadavre în putrefacţie, ucigând astfel, prin contaminare, un mare număr dintre ei[24].

Măcelul de la Dachau este doar unul dintre multele masacre comise de trupele americane. El trebuie însă amintit ipocriţilor dătători de lecţii democrate de peste ocean. Germanii nu știau că Americanii fuseseră tăiaţi împrejur la creieri, adică descreieraţi de propaganda jidovească, ce făcea şi desfăcea totul la ei. Tinerii din unităţile, ce se predau, credeau, în mod naiv, că vor fi respectaţi şi trataţi conform Convenției de la Geneva. Locotenentul Hans Woltersdorf era într-un spital militar german, pe când Americanii şi-au făcut apariţia.

Cei ce se puteau ţine pe picioare erau la ferestre şi povesteau celor rămași în paturile lor, ce se petrecea afară. Tocmai atunci soseşte o motocicletă cu ataş, ce transportase un ofiţer şi doi soldaţi Waffen SS. Cei trei şi-au predat armele şi vehicolul lor. Ofiţerul, un tânăr locotenent, a fost imediat înhăţat de trei americani, dus cincizeci de metri mai încolo şi ciuruit de o salvă de mitralieră.

”Aţi mai văzut una ca asta? L-au împuşcat pe locotenent. Ăştia ucid toţi ofiţerii SS!”.

De ce? Trebuie să fie vorba de o eroare. Nu se poate. Văzând asta, camarazii germani din Wehrmacht nu au rămas cu mâinile în sân. Au coborît imediat în birourile administrative ale spitalului şi au distrus documentele şi fişele personale ce arătau care soldaţi aparţin trupelor Waffen SS şi care nu. Au întocmit rapid alte fişe personale, atribuind tuturor celor din SS rangul echivalent din armata obişnuită. Ba chiar le-au făcut rost de uniforme, afectându-i unor unităţi Wehrmacht[25].

Din păcate, stratagemele de acest fel reuşeau foarte rar, căci soldaţii SS aveau tatuată grupa sanguină pe braţul stâng.

”*Încă şi încă*”, ne spune Woltersdorf, ”*Americanii invadează curtea spitalului şi adună grupe peste grupe de oameni, pe care îi obligă să se dezbrace până la talie şi să ridice braţul stâng. Apoi am văzut că mulţi dintre soldaţi au fost împinşi cu patul puştii în camioane*”[26].

Lângă Karlstein, forţele franţuzeşti conduse de generalul Jacques-Philippe Leclerc au capturat un grup de 12 soldaţi francezi din *Waffen SS*. La un moment dat, generalul l-a întrebat ironic pe unul dintre ei, de ce este îmbrăcat în uniformă germană?

”*Păreţi foarte inteligent, domnule general, în uniforma voastră americană*”, răspunse soldatul. Furios, nedemnul general și slugoi american ordonă uciderea imediată a celor doisprezece prizonieri.

”*Toţi cei doisprezece au refuzat să fie legaţi la ochi*”, notează preotul ce a asistat la această scenă. ”*Au înfruntat moartea cu curaj, strigând « Trăiască Franţa »*”[27].

Întrucât elita SS era asasinată automat după ce se preda, orice soldat german pălmuit sau luat la şuturi, de către Americani, se putea considera norocos că era încă în viață. Iată ce scrie un martor ce a văzut un grup de prizonieri duşi pe jos, undeva, mai în spate: “*înainte de a fi înregistraţi şi închişi, prizonierii germani treceau prin mâinile infanteriştilor americani călăi, care îi băteau până la sânge, pentru că aceştia purtau uniforma germană*”[28].

După un tratament relativ normal, din partea Englezilor, Guy Sajer şi alţi *Landseri* au fost transferaţi Americanilor. Cu această ocazie Sajer a notat : “*Înalţi şi grăsuni, Americanii se comportau ca banditii de drumul mare*”.

Aveau un aer decontractat… Uniformele lor erau croite dintr-o stofă molcuţă, ca hainele de golf. Dădeau din fălci, ca rumegătorii. Nu păreau nici fericiţi, nici nefericiţi, de victoria lor. În toate cele, păreau nişte oameni ce-şi îndeplineau atribuţiile într-o stare de consimţământ parţial, fără entuziasm pentru ceea ce făceau. Din rândurile noastre de murdari şi suferinzi, îi priveam cu o oarecare curiozitate… Păreau bogaţi în toate, mai puţin în omenie…

Americanii ne-au umilit cât au putut… Ne-au introdus într-un lagăr cu câteva corturi, în care nu puteau fi cazaţi nici măcar o zecime dintre noi… La centrul administrativ al lagărului, au desfăcut câteva cartoane de conserve, pe care le-au împrăştiat cu şuturile. Flămânzi cum eram, hrana ni s-a părut delicioasă, uitând că mâncăm în ploaia ce transformase pământul într-un adevărat burete…

Din cabinele lor, Americanii ne vedeau, vorbeau despre noi. Ne dispreţuiau, probabil, pentru preocupările noastre elementare. Ne considerau laşi, pentru că acceptam condiţiile captivităţii noastre, impuse de ei înșiși. Desigur, nu semănam cu trupele din filmele ce le fuseseră prezentate înaintea plecării din ţara lor. Le furnizam doar

motive de enervare și furie. Nu aveam aerul Nemților aroganţi, ce le fuseseră prezentaţi. Eram prost hrăniţi, ca vai de noi, tot timpul în ploaie, gata să mâncăm orice conservă neasezonată. Eram nişte morţi încă vii, cu groaza întipărită pe figurile noastre. Ne sprijineam de orice suport solid, pe jumătate adormiţi în picioare. Eram bolnavi şi răniţi. Pentru că nu ni se acorda tratamentul cuvenit, şi nu puteam face altfel. Cu scăfârliile lor de copii bătrâni, Americanii credeau că aşa ne place nouă, să dormim în picioare, în ploaie, fără să fim deranjaţi. Brutali și inconștienți, Americanii nu puteau suporta vederea umilinţelor deprimante, impuse de ei înșiși[29].

În mod ironic şi neaşteptat, soldaţii ruși, ce luptaseră cu bărbăție pe timpul războiului, şi al căror guvern nici măcar nu semnase Convenţia de la Geneva, arătau acum mai multă omenie şi compasiune faţă de soldaţii învinşi. Fără îndoială, trupele de şoc sovietice văzuseră prea mult sânge pe front pentru a mai dori încă. Colonelul Hans von Luck, comandant de tancuri, povesteşte:

Eram acolo, cu mâinile în sus. Din toate părţile, Ruşii veneau către noi, înarmați cu mitraliere. Spre marea mea consternare am văzut că erau Mongoli. În ochii lor oblici strălucea lăcomia, curiozitatea şi ura. Pe când încercau să îmi smulgă ceasul de mână şi Crucea de Cavaler, un tânăr ofiţer a intervenit pe neaşteptate:

– ”Stop, nu-l atinge. El este un « *Geroi* » (erou), ce trebuie respectat”. L-am privit şi am spus atât: « *Spasivo* » (mulţumesc).

Acest tânăr ofiţer rus ne-a dus imediat la postul de comandament al regimentului şi ne-a predat comandantului corpului de tancuri… S-a văzut imediat că tocmai acestui regiment îi cauzasem pierderi grele la Lauban. Acest om robust, ce dădea o primă impresie brutală, şi-a dat una peste pulpă şi a început să râdă:

“Vedeţi”, strigă el, “asta este poezia şi justiţia războiului: aţi tras în tancurile mele, ne-aţi forţat să ne retragem. Drept recompensă aţi ajuns prizonierul meu”.

Luă două pahare, le umplu cu votcă, în stilul rusesc; am ciocnit şi le-am băut împreună. Până la fund. Dintr-un foc[30].

În multe alte cazuri, *Landserii* căzuţi prizonieri în Est au fost trataţi corect, primind hrană, haine, ţigări şi statutul de prizonieri de război. Dacă ar fi fost după soldaţii ruşi, nu ar fi existat nici gulag, nici sclavia din Siberia pentru inamicul învins. Pentru Ivanul de mijloc, faptul de a fi supravieţuit războiului era deja un certificat de nobleţe.

În sfârşit, în ziua de 7 mai 1945, după ce a luptat cât s-a mai putut, amiralul Dönitz a semnat articolele capitulării germane necondiţionate, cel de al III-lea Reich încetând să existe.

”*Cu această semnătură*”, anunţa mareşalul Alfred Jodl pe Aliaţi, ”*poporul german şi forţele armate germane se dau pe mâna învingătorilor… Deocamdată, nu pot decât să îmi exprim speranţa că aceştia se vor comporta cu demnitate*”[31].

Pentru cei decişi să lupte până la moarte, câtă vreme poporul german continua să se bată, capitularea oficială era semn că pot depune armele, cu onoarea intactă. Mulţi dintre ei, precum faimosul as al aviaţiei, Hans-Ulrich Rudel, erau hotărîţi să facă

faţă ignominiei înfrângerii cu toată demnitatea posibilă. Când pilotul colonel Rudel, fără un picior, ateriză cu avionul său pe un aeroport american, pentru a se preda, un gâgă de infanterist se aruncă pe el şi îi puse pistolul la tâmplă, smulgându-i decoraţiile. Rudel închise imediat cabina avionului. Peste câtva timp, când Rudel fu condus în cantina ofiţerilor, prizonierii germani se ridicară şi dădură onorul cu salutul naţional-socialist. Văzând aceasta, comandantul american indignat a cerut linişte şi apoi l-a întrebat pe Rudel dacă ştie englezeşte: ”*Chiar dacă aş şti vorbi englezeşte, răspunse Rudel, suntem în Germania şi aici nu vorbesc decât nemţeşte. Cât priveşte salutul nostru, am primit ordin să salutăm în acest fel. Fiind soldaţi, executăm ordinele. Nu ne batem capul pentru a şti dacă asta vă place sau nu. Soldatul german nu a fost învins pentru că nu a meritat victoria, ci pentru că a fost copleşit de superioritatea voastră materială*”[32].

Unităţilor SS ce capitulau şi care aveau norocul să scape de bădărăniile văcarilor americani şi chiar de execuţie, bandiţii de învingători le rezervau umilinţe mai grele decât moartea. Când, după aproape şase ani de război, un grup de supravieţuitori germani arboră medaliile şi decoraţiile într-un ultim act de mândrie naţională, ei fură asaltaţi de mizerabilii americani în căutare de amintiri… În mod democratic, prizonierii germani fură tâlhăriţi de ultimele vestigii ale vitejiei şi valorii lor de luptători pentru cauza justă a Europei adevărate[33].

În acest timp, pe Frontul de Est, ultimele cuiburi de rezistenţă germană se predau unul după altul. În enclava Curlanda, de la Marea Baltică, 190 000 de soldaţi şi 14 000 de voluntari letoni depun armele[34]. Dpă 70 de zile de luptă disperată şi eroică, garnizoana asediată din Breslau coboară și ea drapelul glorios. Imediat după ce garnizoana s-a predat, femeile din Breslau încep să se întrebe dacă ”viaţa nu a fost mai dulce în cele mai grele zile ale asediului”[35]. O tănără fată îşi aminteşte:

> Violurile au început imediat şi cu multă sălbăticie, de parcă noi, femeile, eram vinovate şi pedepsite pentru rezistenţa garnizoanei din Breslau. Permiteţi-mi să vă spun: eram tânără, frumuşică, plinuţă şi lipsită de experiență. În primele două săptămâni, care au urmat, o sumedenie de Ivani mi-au dat o experienţă pentru toată viaţa. Din fericire, cele mai multe violuri nu durau mai mult de un minut. Mulţi dintre ei spârcâiau în câteva secunde. Se prăbuşeau, gâfâind. Ceea ce mi-a permis să îmi păstrez cumpătul şi să nu înnebunesc a fost dispreţul pentru acești mujici tiranici, urât mirositori, care habar nu aveau să se poarte cu o femeie şi a căror tehnică sexuală se reducea la aceea a iepuroilor din coteţe[36].

În oraşele devastate, Dresda, Chemnitz şi altele, ocupate deja de sovietici, situaţia era absolut aceeaşi.

”*În dimineaţa zilei de 9 mai 1945, trupele ruseşti au invadat oraşul*”, scrie un preot din Goerlitz.

Către amiază, supra-excitaţi de victorie, Ruşii jefuiau toate casele şi violau toate femeile. Majoritatea soldaţilor erau beți, numărul atrocităţilor creştea în ritm alarmant…

Cum se întuneca, străzile răsunau de strigătele fetelor şi femeilor căzute pe mâna Ruşilor. Cam la zece minute interval, câte o grupă de soldaţi invada casa noastră. Fiind îmbrăcat cu sutana ordinului meu preoţesc, încercam să protejez ocupanţii casei, arătând la tot pasul crucea de la gâtul meu… Totul se petrecu cum se petrecu până către orele trei dimineaţa. Începusem să sper că teribila noapte a luat sfârșit. Au apărut însă patru Ruşi beţi, care au început să cotrobăie prin casă, în căutarea a două fete ce se asunseseră într-o cameră, la etajul IV. Au spart totul, ne-au distrus apartamentul, au urcat la etaj, au găsit cele două fete. Pe noi trei ne-au închis într-o cameră. M-am pus în genunchi şi i-am rugat să nu ne brutalizeze. Atunci, unul m-a pus pe scaun şi cu pistolul la cap m-a obligat să privesc în timp ce ceilalţi violau fetele. A fost oribil[37].

”*Nu exista nicio limită, în ce priveşte bestialitatea şi cruzimea acestor trupe*”, repetă un pastor din Milzig. “*Fetele şi femeile erau trase de către soldați – din ascunzişuri, din gropile şi văgăunile unde se adăpostiseră, erau bătute crunt şi apoi violate. Femeile vârstnice ce refuzau să le spună unde sunt ascunse cele tinere erau şi ele bătute şi violate*”[38].

”*Frica este veşnic prezentă*”, adăugă tânăra Regina Shelton. ”*După ce ştirile despre atrocităţi se răspândesc, frica degenerază în panică. Cum ar putea fi altfel, când este vorba de cadavre mutilate aruncate la margine de drum, de o femeie bătută în cuie pe o platformă, cu picioarele depărtate, îndurând violul colectiv și sângerând de moarte? Nu mai vorbim de bolile venerice, cu care aceşti Mongoli bolnavi îşi contaminau victimele*”[39].

”*Asta este pacea la care aspirăm de atâta timp*?” – strigă Elisabeth Losch, dintr-un oraş de lângă Dresda. ”*Când se vor sfârşi toate astea*”?[40].

Pe când violurile atinseseră cote cosmice în Germania, o oroare inimaginabilă s-a produs la Praga. La 5 mai, pe când s-a zvonit că Americanii sunt la 11 kilometri de capitala cehă, locuitorii acesteia se revoltară contra ocupaţiei naziste. Până către seară, garnizoana germană este izolată şi înconjurată[41]. Începe luarea de prizonieri, inclusiv printre numeroşii refugiaţi. Vreme de ani refulată, ura Cehilor contra minorităţii şi a ocupanţilor germani se dezlănţuie în rândul populţiei. Juergen Thorwald scrie următoarele:

Mulţimea Cehilor aştepta în stradă transportul de prizonieri germani, pentru a-i bombarda cu pietre, a-i scuipa şi a-i bate cu bâtele. Femeile germane, copiii şi bărbaţii înfruntară totul cu braţele şi capetele lor, suportară ploaia de lovituri, şuturile şi celelalte, sperând să ajungă mai repede la porţile închisorii. Femeile de orice vârstă erau scoase din grupul lor şi rase pe cap, pictate pe faţă şi pe corp cu tot felul de vopsele. S-au pictat svastici pe fese, pe sâni, pe burtă. Multe fură violate, altele obligate să deschidă gura pentru ca Cehii să le scuipe în voie[42].

La 9 mai, odată cu sfârşitul luptelor, mulţimea îşi îndreaptă atenţia către miile de Germani aflaţi în închisori. ”*Tocmai acum sosesc la închisoare mai multe camioane încărcate cu răniţi germani şi personal medical*”, continuă Thorwald. ”*Răniţii, infirmierele, medicii coborîră din camioane când un grup de bandiţi cehi se aruncară asupra lor. Le-au fost smulse cârjele, bastoanele, bandajele, au fost aruncaţi la pământ, loviţi cu bâtele şi ciocanele până ce nu a mai mişcat nici un German*”[43].

”*Aşa a început epoca cea mai diabolică din istorie*”, murmură Thorwald.

> În stradă, mulţimea aştepta prizonierii ce ieşeau din închisoare… Mulţi erau echipaţi cu ce le picase în mână: smoală fierbinte, unelte de grădinărit, etc. Au pus mâna pe toți Germanii, nu numai pe soldaţii SS. I-au stropit cu benzină, i-au agăţat cu piciorele în sus, și le-au dat foc, asistând la lunga lor agonie. Fumul şi flăcările urcau către picioare, fără să îi ucidă imediat. Alţii au legat bărbaţi şi femei, cu sârmă ghimpată, i-au pus într-un balot de paie, pe care l-au aprins și rostogolit către râul Moldau… I-au bătut pe Germani până nu a mai mişcat unul. Femeilor le-au fost tăite tendoanele călcâielor, au fost dezbrăcate, obligate să ridice baricade. Toți râdeau de suferinţa lor. Multe au fost ucise cu şuturile[44].

”*În unghiul ce dă spre strada Wasser*”, declară Cehul Ludek Pachmann, “*trei cadavre dezbrăcate şi suspendate erau atât de mutilate încât nu puteau fi recunoscute. Gurile lor deveniseră nişte găuri sângeroase, maxilarele şi dinţii erau zdrobiţi… Alte echipe de călăi cehi şi-au târît compatrioţii germani, către prizonierii morți din strada Stefans… Sunt fraţii voştri, pupaţi-i! Cu buzele uscate, Nemţii încă vii erau astfel obligaţi să-şi sărute morţii.*”[45].

Pe când încerca să scape din oraş, Gert Rainer, un soldat german deghizat în preot, a văzut scene ce păreau ieşite de-a dreptul din iad:

> Îngenuncheată, tânăra femeie plângea şi săruta copilul ce-i fusese ucis… Ochii acestuia fuseseră smulşi din orbite. În burtica lui era înfipt ditamai cuțitul. Hainele rupte şi părul dezordonat al femeii arătau că se apărase cu furie. Pierdută în durerea ei, femeia nu a remarcat străinul ce s-a apropiat. Acesta îi şopti că ar face bine să o ştearagă, întrucât este în pericol să fie ucisă ea însăşi.
>
> « Asta şi vreau », strigă ea dintr-o dată. « Nu vreau să mai trăiesc fără micuţul meu Peter! ».
>
> În extazul lor de sadism, Cehii au transformat masacrul în sărbătoare folclorică… Cinci tinere femei fură legate de un cilindru publicitar, frânghiile fiind trecute de mai multe ori în jurul lor. Şapte copii fuseseră legaţi la picioarele lor, pe gura de scurgere în canalizare. O Cehoaică, să tot fii avut vreo 50 de ani, vărsă benzină pe mamele legate. Alţii scuipau femeile, le pălmuiau, le smulgeau părul de pe cap. Apoi, râzând frenetic, cel mai bătrân dintre călăi aprinse un ziar, se învârti în jurul cilindrului publicitar, dând foc femeilor stropite cu benzină. Cât ai clipi, cilindrul publicitar şi cele cinci victime dispărură în flăcările înalte de mai imulţi metri… Înfierbântaţi și isterici, spectatorii nu remarcară că una dintre victimele în flăcări se eliberase, întrucât frânghiile arseseră. Cu o forţă mai puternică decât moartea, ea reuşi să ridice grila metalică de peste gura de scurgere din bordură. Apoi, culcându-se pe burtă,

încercă să protejeze copiii învăluiţi de flăcări, Curând însă femeia zăcea fără viaţă, cu cei şapte copii la pieptul ei.

Între timp, frânghiile s-au ars de tot, celelalte patru femei în flăcări se prăbuşiră şi ele. Ăsta a fost semnalul pentru dansul ucigaşilor în jurul cilindrului publicitar. Toți aplaudau, se bucurau, urletele se auzeau până departe.

În piaţa Wenzel, de fiecare lampadar atârna un soldat german spânzurat. Majoritatea acestora erau răniţi de război [ridicaţi din spitale].

Mulţimea pestriţă sălta într-un picior și făcea cordon în jurul unui loc deschis ce părea un luminiş, cu aspect de arenă, în centrul căreia doi călăi cehi păzeau şi susţineau o femeie germană complet dezbrăcată. În fiecare sân îi fuseseră înfipte andrele, de care atârnau căte o *Cruce de Fier* [cunoscuta medalie germană]. În buric îi fusese înfipt un fier-beton de care atârna un drapel cu svsatică… O altă nemţoaică zăcea imobilă alături de copilul ei, călcat în picioare. Femeia fusese bătută şi schinjuită până la moarte. Prin rana deschisă din craniul ei, creierul femeii se scurgea afară…

Mai mulţi bărbaţi fuseseră târîţi de un camion german confiscat. Fuseseră legaţi de mîini, cu cabluri prinse de șasiul camionului… Un tânăr Ceh urcă la volan. Când camionul a demarat, mulţimea a trecut de la râsete la frenezie de ură… Cei cinci Germani fură târîţi la capătul cablurilor lungi de aproximativ 18 metri. La început, ei au putut să urmeze camionul. Când acesta a atins însă o anumită viteză, le-a fost imposibil să rămână pe picioare. Unul după altul, au căzut cu toţii, fiind târîţi la o viteză din ce în ce mai mare. După câteva tururi, cei cinci Germani erau atât de mutilaţi încât nu mai puteau fi recunoscuţi. Fiecare devenise o masă de carne, sânge şi terciuială. Spectacolul acestui camion al morţii a fost cu adevărat îngrozitor[46].

Pe imensul stadion al sporturilor, mii de Germani fuseseră concentraţi pentru a oferi un divertisment publicului ce râdea şi urla. ”*Sub ochii noștri, aceştia au fost torturaţi de moarte, în toate felurile posibile*”, îşi aminteşte Josephine Waimann. ”*Ceea ce a marcat însă cel mai profund memoria mea este femeia gravidă, al cărei abdomen a fost deschis şi fetusul aruncat, în timp ce mulţimea urla de bucurie. Apoi, persoanele în uniformă ce îi deschiseseră burta i-au vârît un teckel în uterul sfâşiat. Femeia urla îngrozitor… Masacrul de sub ochii mei, din arena sportivă, depăşea probabil ceea ce se petrecea uneori în vechea Romă*”[47].

Ororile din Praga se răspândiră curând în toată Cehoslovacia, mai ales în Sudetland, unde Germanii trăiau de peste şapte secole.

”*Luaţi totul Nemţilor*”, urla preşedintele ceh Eduard Beneş, ”*lăsaţi-le o batistă, să îşi şteargă lacrimile!*”[48].

”Puteţi ucide Germanii, ăsta nu-i un păcat“, striga un preot foarte evlavios, în timpul unei adunări creștineşti[49]. La Bilna, un cronicar scria următoarele:

Bărbaţii şi femeile au fost reuniţi în piaţă, siliţi să se dezbrace la pielea goală şi să meargă în şir indian, fiind bătuţi cu bicele şi cu bâtele de către gloata ce participa la spectacol. Bărbaţii fură obligaţi să meargă în patru labe, unul în spatele celuilalt, precum câinii. În acest timp, erau bătuţi din greu, mulţi dintre ei pierzând controlul vezicii şi al intestinelor, fiecare fiind obligat să lingă excrementele celui din faţa lui. Această tortură a continuat până ce multe dintre victime au murit… Ceea ce s-a petrecut însă cu femeile, pur şi simplu nu poate fi descris, monstruozitatea sadică fiind mult prea enormă pentru a putea fi exprimată în cuvinte[50].

”După înfrângere, când am traversat Cehoslovacia”, îşi aminteşte un German, “am văzut cranii omeneşti pe marginea ferestrelor. Într-o măcelărie, cadavrele de oameni erau suspendate în cârligele pentru carnea de vite”[51].

În sfârşit, până când această furie a trecut, peste 200 000 de Germani au fost masacraţi în Cehoslovacia. Blestemăţii şi torturi similare s-au practicat contra minorităţilor germane din România, Ungaria sau Iugoslavia, ţări în care sute de mii de bărbaţi, femei şi copii au fost masacraţi cu sânge rece. Acest adevărat abator european al nedemnilor câştigători ai războiului, nu a fost îndreptat numai împotriva Germanilor de sânge. De exemplu, în urma căderii Franţei sub jugul democrat al Aliaţilor Anglo-Americani și al ideologiei stângisto-comuniste, peste 100 000 de cetăţeni francezi au fost asasinaţi de către compatrioţii lor, fie din cauza colaborării cu Germanii, fie ca urmare a activităţii lor politice anti-comuniste. În acelaşi fel, răzbunări sângeroase şi crime similare au avut loc şi în alte ţări, în număr însă mult mai mic – cazul Belgiei, Olandei, Danemarcei, Norvegiei, etc.

Pe când pogroamele sângeroase continuă în toată Europa « eliberată », armatele americane şi britanice comit, discret, propriile lor atrocităţi.

Când Aliaţii occidentali au invadat Germania şi Austria, milioane de refugiați sovietici le-au căzut în mâini. Printre cele abordate la Yalta, un subiect la care Stalin ţinea foarte mult a fost exact acela al refugiaţilor politici sovietici, a prizonierilor de război și a celor duşi la muncă forţată în Germania[52], care nu voiau să se întoarcă în Rusia. Printre numeroşii refugiaţi de origine sovietică, Stalin voia neapărat să-l înhaţe pe Andrei Valsov, faimosul general ce sperase să conducă o armată de un million de oameni la eliberarea Rusiei de sub jugul banditesc iudeo-comunist. Pupincurişti, ca todeauna, în faţa lui Stalin, doritori să facă plăcere « Unchiului Joe », senilul Roosevelt şi beţivul Churchill acceptară bucuroși să expedieze în Rusia milioanele de refugiați sovietici, încălcând legile, tratatele internaţionale şi tradiţia europeană. Deşi mai multe repatrieri de prizonieri ruşi au avut loc imediat după Yalta, frica de represalii germane contra propriilor lor prizonieri de război i-a împiedicat o vreme pe Aliaţi să facă mai mult[53]. Odată războiul terminat, riposta germană deveni nulă aşa că începu expedierea masivă şi forţată a refugiaţilor şi prizonierilor ruşi în Rusia.

Soldaţii ruşi capturaţi și cei ce îmbrăcaseră uniforma germană se credeau protejaţi de Convenţia de la Geneva, la adăpost de răzbunarea lui Stalin. Ca şi alţi naivi incurabili, inclusiv din zilele noastre, refugiaţii şi prizonieri ce nu voiau să se întoarcă în Rusia, credeau că aşa numitele democraţii occidentale se bazează pe libertate, pe drepturile omului ! În naivitatea lor, erau siguri că

Aliaţii occidentali îşi vor respecta legile şi îi vor proteja[54]. Deşi numeroşi soldaţi britanici şi americani i-au dispreţuit mai întâi pe prizonierii ruşi, atât ca inamici cât şi ca « trădători » ai patriei lor, după o mai atentă examinare a situaţiei, atitudinea multora dintre ei s-a schimbat radical.

"*Când a început depistarea lor, aveam foarte puţină simpatie pentru aceşti Ruşi în uniformele lor germane, uzate…*", scrie William Sloane Coffin, Jr. – traducătorul mai multor colonei ce interogau prizonierii. "*Coloneii erau nu numai curioși ci şi doritori de a se acoperii pe ei înşişi. De aceea, îi încurajau pe Ruşi să îşi povestească viaţa lor personală. Încet-încet, am ajuns să pricep dilema teribilă în faţa căreia se găseau aceşti oameni şi căreia trebuiau să îi facă faţă*[55].

> Au povestit nu numai cruzimile colectivizării, din anii terizeci, ci şi arestările, împuşcarea şi deportarea sistematică a familiilor. Mulţi dintre ei petrecuseră câţiva ani în închisorile sovietice… Devenisem foarte curios, petreceam seri întregi în lagărul Ruşilor, ascultându-le spusele despre arestări, tortura sovietică şi celelalte… Înţelegându-i pe cei înscriși în Armata lui Vlasov, nu i-am mai putut numi « trădători şi dezertori », cum erau consideraţi oficial. Am înţeles că regimul lui Stalin merita într-adevăr să fie trădat şi dezertat[56].

Iată ce spune unul dintre miile de prizonieri ruși ai Germanilor, unul care se înscrisese în Armata naţională a lui Vlasov:

> Credeţi probabil, căpitane, că ne-am vândut Nemţilor pentru un blid de linte? Spuneţi atunci, de ce guvernul sovietic ne-a abandonat? De ce şi-a abandonat milioanele de prizonieri? Am cunoscut prizonieri de toate naţiile. Ajutaţi de Crucea Roşie, aceștia au primit pachete şi scrisori de acasă. Numai noi, Ruşii, nu au primit nimic. La Kassel am văzut prizonieri negri americani, care şi-au împărţit prăjiturile şi ciocolata cu noi. De ce guvernul sovietic, pe care noi îl consideram al nostru, nu ne-a trimis şi el măcar câţiva biscuţi?... Nu lupteserăm pentru el? Nu luptaserăm pentru ţara noastră? Întrucât Stalin a refuzat să aibă de-a face cu noi, la rândul nostru, şi noi refuzăm să mai avem de-a face cu Stalin![57].

"*Am pierdut, deci rămân un trădător*…" conchise Vlasov, care ar fi putut să se salveze. El a preferat să împărtăşească însă soarta celor ce avuseseră încredere în el. După cum arăta generalul rus temnicerilor lui americani şi englezi, dacă el era un trădător, întrucât ceruse ajutorul unei ţări străine, pentru a-şi elibera patria lui, atunci şi George Washington sau Benjamin Franklin fuseseră trădători, la vremea lor[58].

Încălcând Convenţia de la Geneva şi în ciuda foarte înaltei probabilităţi ca cei repatriaţi să fie uciși, generalul Eisenhower şi alţi înalţi conducători aliaţi au decis ca repatrierea Ruşilor să se efectueze la sânge. Teribilele previziuni cu privire la soarta ce îi aştepta pe aceştia s-au adeverit înainte de sfârşitul războiului.

În iarna 1944-1945, pe când guvernul britanic se pregătea să expedieze, din Anglia, mii de prizonieri sovietici în Rusia, foarte mulţi dintre aceştia au încercat fie să se sinucidă, fie să fugă. Când aceşti sclavi au fost îmbarcaţi pe vaporul englezesc, gealaţi solizi au fost postaţi pe punte, pentru a-i împiedica pe Ruşi să sară peste bord. Când acest vapor a ajuns la Odesa, marinarii britanici

au înţeles ce soartă le este rezervată prizonierilor pe care i-au transportat. De îndată ce prizonierii au fost luaţi în primire de către N.K.V.D., bombardierele sovietice au apărut pe chei, în vreme ce diverse motoare zgomotoase au început să funcţioneze la maxim, pentru a acoperi strigătele şi urletele celor bombardaţi şi împuşcaţi. Apoi, după numai o jumătate de oră, bombardierele au plecat, motoarele s-au oprit şi s-a restabilit calmul[59]. Scenariul similar s-a repetat când fură repatriaţi, tot în mod forţat, alţi 4000 de prizonieri ruşi din Statele Unite[60].

Odată războiul terminat, pentru a evita revolte ruseşti în Europa, autorităţile aliate păstrară secretul mizerabilei operaţiuni pregătite, foarte puţini ofiţeri fiind la curent cu ceea ce urma să se petreacă. În acelaşi timp, serviciile secrete aliate lansează zvonuri false, potrivit cărora prizonierii ruşi urmează să fie transferaţi în lagăre mai arătoase, înainte de a fi eliberaţi[61]. Nu chiar toţi Americanii erau însă nişte porci. Ca traducător, William Sloane Coffin, Jr. ajunsese nu numai să-i respecte pe aceşti oameni, dar chiar să îi stimeze, să simpatizeze cu ei. În noaptea dinaintea repatrierii secrete a lagărului de la Plattling, Ruşii organizară o reprezentare teatrală în onoarea mai multora dintre ofiţerii americani ce îi interogau. Dezgustaţi de propria lor trădare a omeniei, ofiţerii s-au pus pe băute toată noaptea, ordonând lui Coffin să îi înlocuiască[62].

> Pe moment mi-am zis că voi cădea bolnav. De mai multe ori m-am întors către comandantul rus, aşezat lângă mine. Nu era prea târziu. Lagărul era aproape nesupravegheat. Ar fi fost foarte uşor să îl previn. Odată evadaţi, oamenii şi-ar fi putut distruge actele de identitate şi obţine haine normale, de oameni liberi… Nu m-am putut decide să le spun asta. Nu pentru că m-am temut de curtea marţială… Aveam şi eu ordinele mele. Am fost cât pe ce să îi spun când, ajunşi la poartă, comandantul mi-a spus noapte bună… Era cât pe-aci să îi spun… Plecaţi! Ştergeţi-o rapid! Nicio clipă de pierdut! Plecaţi imediat. Nu am făcut-o însă. În loc de asta m-am dus blestemându-l pe commandant că are atâta încredere în mine[63].

A doua zi, în obscuritatea zorilor, tancurile, proiectoarele şi sute de soldaţi americani au înconjurat lagărul. Deşi surprinşi, mulţi Ruşi au reacţionat imediat.

"*În ciuda faptului că existau trei infanterişti americani pentru fiecare Rus*", notează Coffin, "*mulţi Ruşi s-au sinucis. Doi şi-au scos capul pe fereastra spartă şi şi-au tăiat venele jugulare pe ciotul de geam. Altul a luat corzile de piele ale cizmelor, a făcut o buclă la un capăt iar pe celălalt l-a prins de cel de al treilea pat suprapus. Apoi, băgând capul în nodul alunecător, a făcut un salt de pe marginea patului superior, rupându-şi gâtul*[64].

Lovind prizonierii cu patul puştilor, infanteriştii americani au urcat supravieţuitorii în camioanele ce aşteptau şi care au pornit imediat, cu viteză maximă, către zona sovietică[65].

"*Eram deasupra lor, cu puştile în mână, şi ordinele erau de a ucide pe cei ce încearcă să scape din convoiul nostru, declară un ofiţer american, responsabilul unuia dintre grupuri. "Bineînţeles, mulţi dintre Ruşi au riscat moartea, încercând să fugă*"[66].

Ca şi marinarii englezi, Americanii ce au predat încărcătura de oameni călăului Stalin ştiau foarte bine că aceștia sunt expediaţi într-o călătorie fără întoarcere, către cealaltă lume. “*Ştiam bine că îi ducem la moarte. Nimeni nu se îndoia de acest lucru*”, admite un Tommy britanic. “*În noaptea ce a urmat şi a doua zi am remarcat împușcăturile provenind din sectorul rus – care erau acompaniate de cele mai frumoase coruri masculine pe care le-am auzit vreodată. Vocile răsunau pe întinsul câmpiei. Apoi, împuşcăturile erau urmate de enorme aclamaţii*”[67].

Restul Armatei naţionale ruseşti, a lui Vlasov, fu scos în acelaşi fel din lagărele germane şi austriece, pentru a fi predat abatoarelor staliniste. Cei mai mulți dintre aceștia au murit în primele zile după ce au fost predaţi bolşevicilor.

“*Când îi capturăm, îi împuşcăm îndată ce primul cuvânt rusesc inteligibil le iese din gură*”, declară căpitanul Alexandru Soljeniţîn[68].

Un alt grup de « trădători », pe care Stalin ţinea neapărat să îi lichideze, erau Cazacii. Cunoscuţi de mult pentru curajul şi spiritual lor de independenţă, aceştia au fugit cu miile din Rusia, când armata germană şi-a început retragerea ei spre Vest[69]. Iată ce spune despre asta un soldat aliat:

> Ca armată, ei ofereau un spectacol foarte de mirare. Uniforma lor de bază era germană – dar cu căciulile lor căzăceşti, de blană, mustăţile enorme gri-negricioase, cismele până la genunchi, şaretele grosolane, trase de cai, ce purtau întreaga lor avere, inclusiv femeile şi familiile, nu puteai să îi consideri decât Ruşi. Era tabloul viu al Rusiei de la 1812. Cazacii sunt călăreţi celebri, inclusiv astăzi[70].

Ca şi Americanii ce expediaseră armata lui Vlasov, Britanicii erau şi ei doritori să obţină notă mare, la democrație, din partea lui Stalin. Contrar văcarilor americani incapabili de anumite subtilităţi de gândire şi simţire, Englezii şi-au dat seama că lucrurile ar fi mai simple dacă mai întâi i-ar separa pe cei 30 000 de Cazaci, de conducătorii lor. Curând, aceştia au fost invitaţi la o « conferinţă » privind instalarea lor – undeva, în Europa. Cinstiţi şi naivi, de felul lor, conducătorii cazaci au acceptat. Deşi unii dintre ei serviseră în vechea armată imperială rusă, ofiţerii cazaci s-au lăsat foarte uşor înşelaţi de parşivenia englezească[71].

Când i-au invitat pe şefii lor la aşa numita conferinţă, călăii englezi “*şi-au dat cuvântul lor de onoare, de ofiţeri britanici*”, asigurându-i pe Cazaci că “*se vor întoarce chiar în seara respectivă, întrucât merg numai la o conferinţă*[72]. Atât!

Odată decapitată, naţiunea cazacă a fost mult mai uşor împinsă către abatoarele lui Stalin, de către servitorii şi complicii lui englezi, chipurile « gentlemani ». A fost desigur mai uşor, dar nu foarte mult. Când diferitele corpuri de Cazaci, inclusiv femeile şi copiii, au refuzat să urce în camioanele englezeşti, ce urmau să îi transporte în abatoarele lui Stalin, atunci au intrat în funcţiune imbecilii, totdeauna utili, inconştienţii idioţi militari, mercenari în slujba politicienilor tâlhari. Înarmaţi cu puştile și cu baioneta la ţeavă, cu târnăcoape şi cu răngi, soldații englezi, deveniţi călăi, au

intrat în acţiune, spre mai marea glorie a proprietarilor de sclavi – bolşevicii din banda lui Stalin ! "*PREFERĂM MOARTEA NU ÎNTOARCEREA în Uniunea Sovietică…*", se putea citi pe panourile cazace, scrise într-o engleză mediocră. "*Noi, soţii, mamele, fraţii, surorile şi copii ne rugăm pentru salvarea noastră*"[73].

Iată ce scrie despre asta un ofiţer britanic, din Lagărul de Cazaci de la Linz – Austria:

> Îndată ce plutonul s-a apropiat pentru a începe încărcarea, oamenii s-au organizat într-o masă solidă, ghemuiţi, în genunchi, cu braţele unora peste umerii celorlalţi. Pe când cei mai de la margine erau totuşi smulşi, ceilalţi se comprimau într-o masă din ce în ce mai strânsă. Cuprinşi de panică, Cazacii au început să îşi încrucişeze mâinile şi picioarele, într-un efort frenetic de a rezista asaltului soldaţilor. Rezultatul fu o piramidă de fiinţe umane isterice, care urlau şi sub care unii abia mai respirau, Soldaţii au făcut eforturi disperate pentru a diviza această masă şi pentru a salva viaţa celor de dedesubt, în care scop au utilizat târnăcoapele, patul puştilor şi rângile contra mâinilor şi picioarelor Cazacilor, ce se încolăciseră unii cu alţii. Când am reuşit să dezmembrăm acest grup, la baza lui un bărbat şi o femeie muriseră sufocaţi. Toţi aceşti oameni au fost transportaţi cu forţa în camioane[74].

Când o astfel de mulţime disperată era în final supusă, soldații nătângi, idioţi utili și complici ai bolşevicilor, avansau către altă mulţime, alt grup. O mamă cazacă îşi aminteşte scena în care soldații englezi au sărit pe Cazaci cu cuţitele şi cu bâtele:

> S-a iscat mare zarvă. M-am trezit în picioare, peste corpul cuiva. Luptam pentru a nu călca faţa celui de sub mine. Soldaţii înşfăcau oamenii, unul câte unul, şi îi aruncau în camioane ce demarau pline numai pe jumătate. Din toate părţile se auzea şi în toate părţile mulţimea striga: « Pleacă Satană! Cristos a înviat! Doamne, ai milă de noi! ».
>
> Cei înşfăcaţi se luptau cu disperare şi erau bătuţi crunt. Am văzut cum un soldat englez a smuls un copil din braţele mamei sale, vrând să-l arunce într-un camion. Mama însă a apucat copilul de picior şi cei doi au început să tragă în direcţii opuse. Apoi am văzut că mama nu mai ţinea de piciorul copilului care fusese proiectat de oblonul camionului[75].

Ca şi în cazul de mai sus, soldaţii au încercat mai întâi să smulgă copii din braţele mamelor lor. Odată ce copii erau aruncaţi în camion, erau siguri că părinţii vor ceda, urcându-se în camion, după copil. În încăierarea respectivă, unele victime au reuşit să se elibereze şi să fugă. Cei mai mulţi dintre aceştia au fost mitraliaţi. Scăpaţii neatinşi de gloanţe s-au înecat în râul din vecinătate. Cei mai disperaţi au preferat să taie gâtul tuturor celor din familia lor. În cadrul operaţiunii de la Linz, nu mai puţin de şapte sute de oameni, bărbaţi, femei şi copii s-au sinucis sau au fost ucişi de gloanţele şi baionetele « democrate » englezeşti[76].

În final, toată naţiunea cazacă fu dată pe mâna călăilor lui Stalin. În câteva zile, majoritatea cazacilor erau morţi sau închişi în vagoane de vite, cu direcţia unică: Siberia[77].

Desigur, nu toţi ofiţerii englezi sau americani au acceptat să devină ajutorii de călăi ai lui Stalin, însărcinaţi chipurile cu

« repatrierea » sclavilor sovietici, corvoadă infamă cunoscută sub numele de *« Operaţiunea Keelhaul »*. Mulţi se gândeau însă la cariera lor, la steluţele de pe umeri, la avantajele nemeritate, nemuncite, trândăvite, ale celor mai mulți militari și polițai, din toate epocile! Când colonelul britanic Alex Wilkinson primi ordinul de a expedia Cazacii din sectorul său în Rusia, el a răspuns: "*Numai dacă ei înşişi vor să meargă*".

> Mi s-a sugerat că refugiaţii trebuie reuniţi şi urcaţi în trenuri, indiferent că le place sau nu. Atunci am întrebat cum anume trebuie urcaţi în trenuri acești oameni. Mi s-a răspuns că vreo câteva mitraliere le-ar putea băga minţile în cap. La aceasta am răspuns: "Asta nu se va întâmpla, câtă vreme eu voi fi aici"[78].

Când Wilkinson accepta să respecte ordinal "cu condiţia ca trenul să meargă către Vest, NU CĂTRE EST, comandantul său se înfurie.

După cum declară colonelul Wilkinson, "*În cinsprezece zile, după acest schimb de vederi, am fost retrimis în Anglia, cu un raport în care se spunea că îmi lipseşte antrenamentul*"[79].

Un alt ofiţer englez căruia « *îi lipsea antrenament*ul » a fost sir Harold Alexander. Aflat în Italia, mareşalul scria următoarele guvernului său: "*Constrângerea la repatriere implică utilizarea forţei sau împingerea oamenilor la sinucidere… Combinat cu faptul că aceşti nenorociţi sunt trimişi la o moarte aproape sigură acest tratament este în dezacord flagrant cu tradiţiile democraţiei şi justiţiei, aşa cum le cunoaştem noi pe acestea*"[80].

Din nefericire, aceste gesturi curajoase au avut un foarte mic efect asupra livrărilor de oameni către călăii şi abatoarele staliniste. Ca şi colonelul Wilkinson, mareşalul Alexander fu mutat pe altă funcţie, găsindu-se destui porci de ofiţeri care să execute ordinele ruşinoase și demenţiale, ale guvernului britanic, pus în slujba lui Stalin! Totuşi, ca urmare a acestor gesturi curajoase, informaţiile cu privire la ruşinosul trafic guvernamental de sclavi, în plin secol XX , au ajuns la cunoştinţa opiniei publice, guvernele de maimuțoi staliniști fiind obligate să dea dezminţiri.

"*Politica Statelor Unite şi a guvernului britanic nu implică repatrierea forţată a niciunui Rus, contra voinţei acestuia…*" asigură purtătorul de cuvânt, mincinos, al Comandamentului suprem aliat[81].

"*Niciun caz de constrângere nu a ajuns la urechea noastră…*", minţii şi secretarul de Stat american, George C. Marshall. "*Constrângerea acestor oameni, de sub autoritatea noastră, să se întoarcă în Rusia, contra voinţei lor, este contrară tradiției americane*"[82].

Ca întotdeauna, publicul îndobitocit și-a văzut de burtă şi s-a culcat pe ambele urechi. În acest timp, Aliaţii, complici ai lui Stalin, lucrau pe ascuns la îndeplinirea obligaţiilor pe care şi le asumaseră la Yalta. "*Trebuie să SCĂPĂM DE TOŢI, cât mai rapid*" scria beţivul emerit şi scrântitul inveterat Churchill[83].

O altă categorie de Ruşi, pe care Aliaţii occidentali o repatriau erau prizonierii de război căzuţi în mâinile Germanilor. Din cauza

formulei binecunoscute a lui Stalin : « capturarea sau predarea pe câmpul de bataie este egală cu trădarea », puţini din aceşti vechi combatanţi ai Armatei roşii, flămânzi şi în zdrenţe, erau dispuşi să se întoarcă în Rusia, unde, în cel mai bun caz, îi aştepta sclavia şi moartea lentă în Siberia. Chiar şi pentru aceşti viguroşi patrioţi, ce refuzaseră să colaboreze cu Germanii şi rămăseseră în lagăre, unde mâncau scoarţă de copaci, stagiul de zece ani, în Siberia, era obligatoriu[84]. Un gardian rus, mai curios, îl întrebă pe un astfel de repatriat ce făcuse pentru a merita o condamnare de 25 de ani? Nenorocitul prizonier răspunse: « Nimic. Absolut nimic! ».

"*Minţi*", răspundea râzând gardianul din Gulag, cunoscător subtil, şi el, al realităţii sovietice. "*Pentru absolut nimic, pedeapsa este de zece ani*"[85].

Pe lista aproape fără de sfârşit, a lui Stalin, exista încă grupul muncitorilor-sclavi-sovietici, care munciseră în Germania și voiau să rămână acolo. Odată în plus, slugarnicii Anglo-Americani se comportară ca ultimii mizerabili de pe pământ.

"*A trebuit să facem turul fermelor germane, pentru a-i culege pe Ruşii ce lucraseră ca muncitori*" – îşi aminteşte un locotenent britanic. "*Majoritatea erau bătrâni şi femei. Nu înțelegem cum se face că aceşti oameni, ce fuseseră sclavi în uzinele şi fermele germane, cădeau în genunchi în faţa noastră, implorându-ne să le acordăm dreptul de a rămâne în Germania. Toţi plângeau amar şi se jeluiau când le spuneam că vor fi retrimişi în Rusia*"[86].

"*Foarte repede a devenit evident că 99% din aceste persoane nu doreau să se întoarcă în patria lor întrucât: a) se temeau de Partidul communist şi de viaţa pe care o trăiseră în Rusia şi b) viaţa de muncitori-sclavi în Germania hitleristă fusese mult mai omenoasă decât « viaţa de cetățeni sovietici » din Rusia*"[87].

Din cauza contactului acestora cu realitatea naţional-socialistă și umanismul acesteia, cu nivelul ridicat de viaţă şi de libertate din Germania, Stalin se temea, pe bună dreptate, de influenţa contaminantă pe care aceşti sclavi ar fi putut-o avea asupra comunismului din Rusia. În caz că acestor sclavi li s-ar fi permis să rămână în Germania, influența lor era la fel de temută în ce privește Occidentalii în general, nu foarte dezgheţaţi, ba chiar îndobitociți de ideologiile și partidele lor liberalo-comunizante.

În sfârşit, dar nu în ultimul rând, Stalin cerea și întoarcerea emigranţilor « albi » ce lupaseră contra bolșevicilor, între 1917 şi 1922, care fugiseră în Occident, după înfrângerea lor. Printre aceştia, mulți abia se născuseră pe vremea revoluției iudeo-bolșevice. Pupincuriștii aliați erau însă atât de avizi să pupe fundul mustăciosului Stalin, şi să-i accepte toate exigenţele, încât până şi autorităţile sovietice au fost surprinse de uşurinţa cu care acest ultim grup de « trădători » a fost predat de Anglo-Americani pe mâna călăilor bolșevici[88].

Raziile de repatriere silnică continuară în toată Europa, până ce aproximativ cinci milioane de cetăţeni sovietici fură sortiţi morţii, torturii şi sclaviei[89]. Aliaţii se înşelau însă ca ultimii ageamii când sperau că astfel vor obţine bunăvoinţa lui Stalin, care le va da nota

mare la purtare! Lucrurile s-au petrecut exact invers. Pe bună dreptate, Rușii considerau repatrierile forţate ca o trădare, din partea Occidentalilor, a aliaţilor lor naturali. Pentru dictatorul roşu şi ceilalţi lideri sovietici, întregul program de repatriere a Ruşilor, de către Occident, era dovada decadenţei morale anglo-americane, flagrantă umilire din partea acestora prin chiar eforturile lor de a-i pupa cât mai adânc în fund. Până şi lor le era scârbă de scârbele occidentale[90]!

Foarte curios, una dintre cele mai mici naţiuni din Europa, faţă de care Stalin a nutrit cel mai mare respect, de care el era capabil, a fost Liechtenstein, un principat independent de 160 de kilometri pătraţi. Era vorba de o ţărișoară fără armată, cu o poliţie formată din 11 oameni, care a avut curajul şi integritatea mintală şi morală de a face ceea ce Anglia sau Statele Unite nici măcar nu erau capabile să conceapă. Când, foarte nervoşi, bolşevicii au pretins predarea tuturor cetăţenilor sovietici refugiaţi în Liechtenstein, cetăţeni pe care îi acuzau de « crimă contra patriei », Prinţul Franz Iosif al II-lea a cerut, cu politeţe dar fermitate, dovada acestei acuzaţii. Sovieticii însă nu au produs niciun fel de dovadă şi au refuzat să îşi bată capul cu cele câteva mii de refugiaţi ruşi de pe teritoriul mic al acestei ţări de oameni mari – probabil ultimii Europeni întregi și adevăraţi, într-un Stat de drept adevărat ! Un ziarist American îşi aminteşte discuţia pe această temă cu Prinţul Franz Iosif al II-lea: "*L-am întrebat pe prinţ dacă nu s-a temut, la vremea respectivă, de eşecul politicii sale. Mi s-a părut surprins de această întrebare. « Nici gând, explică el »*, *dacă vorbiţi cu fermitate sovieticilor, ei sunt foarte bucuroşi. De altfel, acesta este singurul limbaj pe care îl înţeleg*"[91].

La sfârşit, când lagărele fură golite şi sclavii sovietici predaţi de complicii occidentali călăilor bolşevici, soldaţii anglo-mericani nu doreau decât să uite că au participat la această infamie. Totuşi, mulţi dintre ei au descoperit că nu este chiar aşa de uşor să uiţi o infamie, fie ea chiar guvernamentală.

"*Rolul meu în această afacere mi-a pus pe suflet o vinovăţie de care nu voi putea scăpa toată viaţa*", mărturisi William Sloane Coffin Jr.[92].

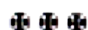
"*Strigătele acestor oameni, încercările de fugă, sinuciderile, în locul trimiterii în Uniunea Sovietică, încă îmi bântuie memoria*", spunea generalul de brigadă Frank L. Howley[93].

"*A fost pur şi simplu inuman*" spune pe şleau un infanterist american[94].

Conştienţi că detaliile sombre ale ruşinoasei *Operaţiuni Keelhaul* vor sfârşi prin a ieşi la lumină, degeneraţi şi corupţi până în măduva măduvei, liderii aliaţi s-au grăbit să lanseze diverse zvonuri, cu speranţa că vor reuşi încă odată să taie împrejur creieruţul timidei şi foarte uşor manipulabilei lor opinii publice. "*Guvernul Statelor Unite a luat o poziţie fermă contra repatrierii forţate şi va continua să se menţină pe această poziţie*" – declara purtătorul de cuvânt al ministerului American de război, după ce majoritatea sclavilor vânduţi lui Stalin erau deja morți !

“*Nu se pune problema ca vreun refugiat, oricare ar fi el, să fie trimis cu forţa în ţara lui, contra voinţei sale*”[95]. În ipocrizia lui înstelată, generalul-călău Eisenhower deschise, şi el, foarte larg, butonul minciunilor americăneşti oficiale: “*evident, asta ar viola principiile umanitare fundamentale, de care noi suntem atât de ataşaţi*”[96]. Alup! – “principii americane”!, spunea atunci aforistul Bulă, care deşi scria de la stânga la dreapta, ca toţi Europenii, ştia că în limbajul democratic, al rechinilor Atlanticului, şi al Mărilor Moarte, se citeşte de la dreapta la stânga!

Pe când se străduia să taie cât mai adânc împrejurul creierului opiniei publice, pe tema falselor principii umanitare americane şi a veritabilei infamii comise prin repatrierea forţată a refugiaţilor ruşi, generalul Eisenhower, după cum vom vedea, comitea alte şi alte crime și infamii incredibile, de pace, în multele lagăre de exterminare, de sub comanda lui.

”*Doamne, mult îi urăsc pe Germani*”, scria Eisenhower soţiei sale, în 1944[97]. După cum coana Eisenhower şi alţi apropiaţi ai generalului ştiau foarte bine, dezgustul acestuia pentru orice lucru sau operă germană era ceva patologic.

În urma capitulării de la 8 mai 1945, comandantul suprem aliat avea sub controlul său peste cinci milioane de soldaţi germani. Flămânzi şi în zdrenţe, aceştia erau duşmanii lui de o viaţă, încă în viaţă[98], ceea ce, evident, era intolerabil pentru democratul american. ”*Păcat că nu am putut ucide mai mulţi*” murmură generalul nesatisfăcut de numărul de morţi al celei mai mari băi de sânge din istoria omenirii[99]. Viteazul general aliat pregăti însă etapa următoare a nimicirii poporului german. Dacă nu a putut ucide mai mulţi germani înarmaţi, în timp de război, ei bine Eisenhower îi va extermina dezarmaţi, în timp de pace! Întrucât Convenţia de la Geneva garanta prozonierilor de război ai naţiunilor semnatare aceeaşi hrană, aceleaşi îngrijiri medicale şi aceleaşi condiţii de cazare ca şi soldaţilor ce i-au făcut prizonieri, întrucât supravegherea acestei Convenţii revenea Crucii Roşii Internaţionale, Eisenhower recurse la acelaşi gen de infamie incalificabilă, ca în cazul refugiaților sovietici. Generalul-călău a recurs la un sistem nemaivăzut de falsificare a realității şi de categorisire infamantă a prizonierilor de război, măsluind calitatea acestora de « prizonieri de război ». În cadrul acestei criminale falsificări eisenhoweriene a statutului prizonierilor de război, soldaţii germani ce se predaseră Armatei americane nu mai figurau ca prizonieri de război, fiind răs-botezaţi *Forţe Inamice Dezarmate* (F. E. D.). Prin această infamie calificată, generalul Eisenhower şi guvernul american au violat în mod flagrant Convenţia de la Geneva, călăul Eisenhower putându-şi satisface setea de sânge german, la adăpost de privirile indiscrete ale lumii exterioare[100]. Cine va șterge această pată de pe obrazul Americii?

Deja înainte de sfârşitul războiului, mii de prizonieri germani muriseră în captivitate americană, de foame sau din neglijenţă administrativă, cei mai mulţi asasinaţi. Pur şi simplu. Iată ce scrie, în aprilie 1945, un supravieţuitor dintr-un lagăr american de prizonieri :

> Fiecare grup de zece (prizonieri) avea dreptul la un spaţiu exterior corespunzând suprafeţei unui salon de talie medie. Am trăit aşa vreme de trei luni, dar fără acoperiş deasupra capului. Soldaţii grav răniţi nu aveau drept decât la o mână de paie. Atunci, a plouat pe Rin zile în şir. Eram în aer liber, fără acoperiş deasupra. Prizonierii mureau ca muştele. Apoi am primit primele raţii alimentare: o felie de pâine pentru zece oameni. Fiecare om a primit o nimica toată din felia pentru zece oameni… Aceasta a durat alte trei luni de zile… Apoi au venit megafoanele: ”Soldaţi germani, mâncaţi domol. Nu aţi mâncat nimic de multă vreme. Astăzi veţi primi porţiile armatei celei mai îndestulate din lume. Dacă nu veţi mânca încet, cât se poate de încet, atunci veţi muri[101].

Când doi membri ai Corpului Medical al Armatei americane au ajuns în unul din lagărele lui Eisenhower, au fost de-a dreptul îngroziţi de cele văzute acolo:

> Spectacolul din spatele gardului de sârmă ghimpată era de o sălbăticie incredibilă. Ghemuiţi şi înghesuiţi unii în alţii pentru a se încălzi, aproape 100 000 de oameni erau în mizerie, slabi, cu privirea pierdută, în uniforme gri-murdare şi noroi până la glezne… Comandantul diviziei germane spuse că prizonierii nu au mâncat nimic de cel puţin două zile, că aprovizionarea cu apă este o problemă majoră, deşi Rinul curge la numai 200 de metri, exact la nivelul cotei de inundaţie [102].

Întrucât Germania capitulase, represaliile contra prizonierilor aliaţi, deţinuţi de Germani, deveniseră imposibile. În aceste condiţii, prizonierii germani din lagărele americane ale morții, mor pe capete. Zeci de mii dintre ei mor de foame şi de sete, alte sute de mii mor din cauza supra-populării, a lipsei de adăposturi, a bolilor. În vârstă de 16 ani la data respectivă, Hugo Stehkamper povesteşte:

> Nu aveam decât un pulover pentru a mă proteja de ploaie şi de frig. Nu exista nici un fel de acoperiş. Eram uzi până la piele. Lagărul nu putea fi numit lagăr pentru că nu aveau nicio instalaţie. Trebuia să facem un efort pentru a merge, pentru a scoate picioarele din noroi…
>
> Nu înţeleg cum de am rezistat în picioare zile întregi, fără să ne aşezăm pe ceva, fără să ne culcăm, mereu în picioare, mereu uzi până la piele. În timpul zilei, ne învârteam în cerc, înghesuiţi unul în altul, pentru a nu pierde căldura şi a ne încălzi unul pe altul. Noaptea o petreceam în picioare, pe locurile noastre, pentru că nu puteam merge şi încercam să ne menţinem treji fredonând diverse cântece. Cei ce nu mai puteau, sau care aveau genunchii mai slabi se prăbuşeau[103].

Iată ce adaugă alt prizonier german, dintr-un lagăr american, lângă Remagen:

> WC-urile constau într-o simplă scândură peste gropile săpate, în general, alături de gardul de sârmă ghimpată. Pentru a dormi, tot ce puteam face se reducea la a scobi cu degetele o gaură în pământ, în care apoi ne înghesuiam împreună, cât mai mulţi… Din cauza bolilor, eram obligaţi să defecăm pe teren. Mulţi dintre noi erau prea slabi pentru a își da jos pantalonii – mai întâi ! Hainele noastre erau

deci infectate, lucru valabil şi pentru nămolul în care trăiam, mergeam, ne aşezam, dormeam. La început nu am avut altă apă, decât aceea de la ploaie…

Trebuia să mergem printre găurile pământului moale, scos cu ocazia scobirii lor… Era uşor să cazi în una dintre aceste gropi, dar mai greu să ieşi. În primăvara aceea, a plouat continuu în lungul Văii Rinului. Ploua cea mai mare parte din zi, iar noi eram fără hrană în acest timp. Apoi primeam un pic din raţia « K ». Graţie cartonului ce însoţea hrana, am putut înţelege că ccea ce primeam corespundea unei zecimi din porţia obişnuită a soldaților americani… M-am plâns comandantului american al lagărului, spunându-i că se încalcă Convenţia de la Geneva. El nu mi-a spus decât atât: "Uitaţi Convenţia de la Geneva. Nu aveţi niciun fel de drepturi!".

În câteva zile, o parte dintre cei intraţi sănătoşi în lagăr, erau deja morţi. Am văzut oamenii noştri târînd cadavre la poarta lagărului. Acolo morții erau aruncați grămadă, unii peste alții, în camioane ce îi duceau undeva[104].

"*Americanii ne tratau ca pe excremente*", își amintește un supravieţuitor din alt lagăr. "*Tot ce era de mâncat se reducea la iarbă*"[105]. În închisoarea lui Hans Woltersdorf, deţinuţii au supravieţuit graţie unei supe zilnice din grăunţele pentru păsări. "*Nu este pentru consumul omenesc*", scria pe saci[106]. Într-un alt lagăr, un tânăr de 17 ani, cu ochii în lacrimi, era zi de zi în vecinătatea gardului de sârmă ghimpată, de unde vedea satul său. Când s-au trezit, într-o dimineaţă, deţinuţii l-au găsit pe tânăr mort, cu corpul balansându-se în sârma ghimpată, unde fusese agăţat de către gardienii americani. Când prizonierii indignaţi au strigat "*Asasinilor! Ucigaşilor!*", comandantul lagărului i-a privat de porţiile lor simbolice de mâncare, vreme de trei zile. "*Pentru noi care eram deja înfometaţi şi care abia ne mişcam din cauza stării de slăbiciune… aceasta însemna moartea", declară unul dintre deţinuţi*[107].

"Civilii din satele şi oraşele învecinate erau împiedicaţi cu armele să aducă mâncare prizonierilor, prin sârma ghimpată de jur-împrejur, arată alt German, care se găsea într-un lagăr lângă Ludwigshafen[108].

Nici hrana, nici capacitatea de cazare corectă nu lipsea Aliaţilor victorioşi. Depozitele americane de alimente erau pline ochi. "*Avem atâtea stocuri de alimente, încât nu le vom putea utiliza niciodată*", anunţă un general american. "Stocurile noastre alimentare se întind cât vezi cu ochii". Aceste rezerve de hrană nu trebuiau să ajungă la prizonierii din lagăre. Dimpotrivă, foametea organizată americănește deveni şi mai severă. "*În afara lagărului, Americanii ardeau hrana pe care nu o puteau mânca ei înşişi", declară Werner Laska, ce cunoscuse foametea organizată în închisoarea sa*[109].

Îngrozită de masacrarea secretă a Germanilor, Crucea Roşie Internaţională, care avea 100 000 de tone de stocuri alimentare în Elveţia, a încercat să intervină, să pună capăt acestei situaţii. Când cele două trenuri încărcate cu alimente au ajuns în lagăre, ele au fost întoarse de către ofiţerii americani[110].

"*Nazişti primesc raţia alimentară a propriei lor medicine*", raportă cu mândrie comandantul închisorii, unuia dintre consilierii politici ai generalului-călău Eisenhower[111].

"*Soldaţii germani nu sunt condamnaţi de drept comun*", protestă un responsabil al Crucii Roşii; "*ei au fost recrutaţi ca soldaţi sub drapel pentru a lupta în armata lor naţională, din motive patriotice. Ei nu puteau refuza acest lucru, după cum nici Americanii nu pot refuza satisfacerea serviciului lor militar*"[112].

Ca şi această persoană, mulţi alţii nu au găsit nicio justificare pentru masacrarea prizonierilor fără apărare, cu atât mai mult că guvernul german ratificase Convenţia de la Geneva, după cum un American a spus-o "foarte bine".

"*Am luat cunoştinţă de câteva cazuri în care Germanii nu au tratat deţinuţi conform regulilor, nici nu au respectat Convenția cu Crucea Roşie*", scrie corespondentul de război Allan Bois, de la *London Express*[113].

"*Chiar şi în momentele lor de cea mai dificilă disperare, Germanii au respectat Convenţia* [dela Geneva], *din multe puncte de vedere*", adăugă un ofiţer american. "*Este adevărat, pe linia frontului au existat atrocităţi – acolo unde pasiunile sunt foarte puternice – dar a fost vorba de simple incidente, nu de o adevărată practică, de o politică oficială; gestiunea vinovată a lagărelor lor, de prizonieri americani, a fost ceva foarte rar*[114].

În ciuda Raportului Crucii Roşii Internaţionale, indicând că 99% din prizonierii de război americani au supravieţuit şi sunt pe cale de a se întoarce în Statele Unite, programul criminal al generalului Eisenhower continuă în ritm susţinut[115]. Generalul George Patton este unul dintre ofiţerii americani care a refuzat să participe la aceste crime. El a liberat chiar un mare număr de prizonieri germani, foarte curând după ce aceştia au fost dezarmaţi[116]. Iată cum explică acest lucru, cunoscutul general american:

> Am insistat asupra necesităţii de a trata în mod corespunzător prizonierii de război, atât în ce priveşte viaţa, cât şi bunurile lor. Declaraţia mea obişnuită era următoarea: "Ucideţi toţi Germanii pe care puteţi, dar nu îi puneţi la zid. Aranjaţi uciderea lor pe când ei se bat. După ce un om s-a predat, el trebuie tratat în conformitate cu regulile războiului, aşa cum voi înşivă speraţi să fiţi trataţi, dacă veţi fii suficient de stupizi pentru a vă preda. Americanii nu trebuie să dea şuturi în gura celor deja prăbuşiţi la pământ"[117].

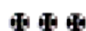
Deşi alţi generali corecţi, precum Omar Bradley şi J. C. H. Lee emiteau ordine pentru eliberarea prizonierilor de război, călăul Eisenhower le anula imediat. Din fericire, în ce priveşte cele două milioane de prizonieri germani, sub autoritate britanică, mareşalul Bernard Montgomery refuză să participe la acest masacru organizat americănește! Puţin după sfârşitul războiului, mareşalul englez eliberă prizonierii germani, mjoritatea fiind trimişi la casele lor[118].

După ce a făcut naveta dintr-un lagăr în altul, caporalul Helmut Liebich a văzut toate ororile lagărelor americane de exterminare. În unul dintre ele, soldățimea americană se amuza

formând șiruri de prizonieri pe care îi forţau să treacă printre două linii de călăi înarmaţi cu bâte şi bastoane, neputând ajunge altfel la derizoria lor porţie de hrană. Într-un alt lagăr, în care erau deținuți cam 5200 de prizonieri germani, Liebich a văzut că între zece şi treizeci de cadavre, erau retrase zilnic. Într-o altă închisoare, se practicau ”*35 de zile de post şi 15 zile fără nici un fel de hrană*”. Puţinul pe care mizerabili deţinuţi îl primeau, era deja hrană alterată. În sfârşit, în iunie 1945, lagărul lui Liebich, de la Rheinberg, trecu sub comandă britanică. Imediat, supravieţuitorii primiră hrană şi adăpost, iar suferinzii de dizenterie, (Liebich cântărea atunci 44 de kilograme) au primit imediat îngrijirea medicală corespunzătoare[119].

”*Aproape o minune, să fii din nou sub un acoperiş, într-un pat adevărat*”, îşi aminteşte un caporal. ”*Eram din nou trataţi ca nişte oameni. Infanteriştii englezi ne-au tratat ca nişte camarazi*”[120].

Totuşi, înainte ca Britanicii să fii preluat controlul lagărului, Liebich notă că buldozerele americane au nivelat partea din interiorul lagărelor, unde scheleticii, încă vii, zăceau în găurile lor[121].

Greu de crezut, dar a existat ceva și mai rău decât tratamentul criminal al prizonierilor de război, de către Statele Unite. Germanii căzuţi pe mâinile Francezilor au suferit mai mult chiar decât cei de pe mâinile *cow-boylor* americani, pe seama cărora, în lipsa unei scuze, circulă cel puțin o explicație, ba chiar una dublă: la ce te poți aștepta din partea fiilor și nepoților de văcari, ucigași ai Pieilor Roșii? Trăind de secole din sclavia Negrilor, Franţa şi-a cerut porţia ei de sclavi germani, din cadrul prăzii aliate de război. Eisenhower i-a transferat imediat 600 000 de robi și roabe din Germania de Est[122].

”*Sper că noi nu vom pierde niciodată un război, murmură un infanterist american, ce privea epavele omeneşti chinuite şi înfometate, selecţionate pentru sclavia franţuzească*[123].

”*Când am ajuns la Namur, pe şapte coloane de front, tocmai avea loc o procesiune creștină, în plină stradă*”, după cum îşi aminteşte sclavul ce făcuse Belgia pe jos. ”*Când creştinii catolici au văzut prizonierii de război, procesiunea s-a încheiat iar credincioşii evlavioşi au început să ne bombardeze cu pietre, baligă de cal şi altele. După Namur, am călătorit în vagoane deschise. La un moment dat, am trecut pe sub un pod, de unde am fost bombardaţi cu traverse de cale ferată, aruncate în vagoanele deschise, pline cu prizonieri. Cu această ocazie au murit destui oameni. Ceva mai încolo, am trecut pe sub un viaduct, cu care ocazie femeile şi-au ridicat fustele şi s-au uşurat peste noi*”[124].

Ajunşi în Franţa, asalturile contra noastră s-au intensificat. ”*Unii ne blestemau, alţii ne scuipau, ne atacau, mai ales femeile*” – scrie Hans von der Heide. ”*Îmi aminteam cu tristețe scenele din primăvara lui 1943, pe când noi conduceam prin Paris coloanele*

de prizonieri americani, ameninţaţi şi insultaţi în acelaşi fel de gloata franţuzească"[125].

La fel ca Americanii, Francezii îşi înfometau şi ei prizonierii. Spre deosebire însă de stăpânii lor de peste ocean, ei îşi exploatau sclavii până la ultima picătură de energie, până ce cădeau morţi. "*I-am văzut pe Francezi bătând prizonierii în stradă, în plin oraş. Aceştia se prăbuşeau din cauza muncii extenuante şi a lipsei de hrană*", notează un martor din Langres. "*Din cauza epuizării, doi sau trei, dintre aceşti prizonieri, mureau în fiecare săptămână*[126].

"*Într-un alt lagăr*", adaugă un martor îngrozit, "*prizonierii nu primeau decât o singură masă pe zi, fiind obligaţi să continue munca. În alte părţi au murit atâţia încât nu au mai fost locuri în cimitir. A trebuit deschis un cimitir special*[127].

Iată ce spune despre asta ziarul *Le Figaro*: "*În anumite lagăre de prizonieri germani… scheletele vii sunt la vedere… iar decesele din cauza sub-alimentării foarte numeroase. Am aflat că prozonierii au fost bătuţi sistematic, în mod sălbatic, mulţi dintre ei fiind utilizaţi, fără echipamentul de protecţie necesar, pentru deminarea unor zone – aceştia fiind condamnaţi la moarte, mai devreme sau mai târziu*"[128].

"*Douăzeci şi cinci la sută dintre prizonieri au murit într-o lună*", declară un sclav german din Buglose[129].

Sclavia Germanilor încăpuţi pe mâna Francezilor, nu s-a limitat la Franţa propriu-zisă, acest lucru fiind valabil şi pentru Anglia. Hrăniţi mai bine şi trataţi cât de cât corespunzător, sute de mii de prozonieri de război din Anglia au fost transformaţi în sclavi. Iată ce scria despre asta istoricul Ralph Keeling Franklin:

> Guvernul englez încasa peste 250 000 000 de dolari anual, graţie muncii sclavilor germani. De altfel, guvernul se intitulează, pe faţă, « proprietarul » prizonierilor – în care calitate îi închiriază pe aceştia intreprinderilor ce au nevoie de mână de lucru, şi care plătesc o chirie pentru aceasta – în general o sumă la nivelul pieţii, adică între 15 şi 20 de dolari pe săptămână. În acelaşi timp, costul întreţinerii sclavilor variază între 10 şi 20 de centime pe zi, fiind vorba de « echipamentul » obişnuit primit de sclavii din timpurile sclaviei de odinioară, sub formă de haine, hrană şi acoperiş[130].

Când prizonierii germani fură folosiţi de către Englezi în cadrul unui proiect vizând celebrarea « Victoriei în Europa », un contra-maistru englez s-a simţit jenat şi a fabricat următoarea butadă; "*Presupun că Boşii se pregătesc ei înşişi să îşi sărbătorească prăbuşirea şi sclavia, ceea ce ar fi totuşi cam mult*"[131].

Crucea Roşie Internaţională protestă şi ea, dar în zadar:

> Statele Unite, Marea Britanie şi Franţa … violează acordurile cu Crucea Roşie Internaţională, pe care le-au semnat solemn în anul 1929. O anchetă condusă de sediul nostru din Geneva a arătat că transferul, către Franţa şi Anglia, al prizonierilor de război germani, capturaţi de armata americană, pentru a fi folosiţi de autorităţile franțuzeşti şi englezeşti, ca sclavi buni de muncă silnică, nu este autorizat de Statutele Crucii Roşii Internaţionale care, în acest domeniu, este autoritatea mondială supremă din lume[132].

În acest timp, prizonierii germani, ce nu erau folosiţi ca mână sclavagistă de lucru, continuau să zacă şi să putrezească în închisorile şi lagărele americane de exterminare a Germanilor. Soldaţii germani care nu au murit de foame sau de boli, au fost adesea ucişi prin însetare, chiar dacă, cum a fost adesea cazul, un mare fluviu curgea la câţiva pași de lagăr. ”Lipsa de apă era mai rea decât orice”, îşi aminteşte George Weiss de perioada când se găsea într-un lagăr pe lângă care curgea Rinul – dicolo de sârma ghimpată. ”Vreme de trei zile şi jumătate nu am avut apă deloc. Am fost obligaţi să bem propria noastră urină. Era oribil, dar ce altceva puteam face? Unii dintre noi se puneau în patru labe, la pământ, şi lingeau umiditatea de pe pietre sau din iarbă. Eu eram atât de slăbit încât mai tot timpul stăteam lungit”[133].

După cum ne spune gardianul american Martin Brech, ”*alţii au încercat în mod dement sau sinucigaş să fugă către Rin, în plină zi, peste câmpia verde, pentru a-şi potoli setea. Toţi au fost seceraţi cu mitraliera*”[134].

Ca şi cum situaţia lor nu era deja destul de groaznică, din cauza politicii de exterminare a guvernelor respective, prizonierii germani erau uneori ţinta ocazională a gardienilor beţi şi sadici, care le pulverizau craniile în cadrul unui fel de tir « sportiv» cu mitraliera[135]. Iată cum continuă Brech: “*Cred că soldaţii, ce nu trecuseră prin luptele războiului, îşi dădeau aere cât sunt ei de viteji, ucigând prizonierii sau civilii*”.

> Pe un deal de deasupra Rinului am întâlnit un căpitan care, cu un pistol de calibrul 45, tocmai ucidea un grup de femei germane. Când l-am întrebat « De ce face asta? » a mormăit « antrenament pe ţinte », şi a continuat să tragă până ce şi-a golit pistolul… Am înţeles că am de-a face cu criminali special aleşi pentru ura lor moralizatoare[136] cu care se gargarisesc atîţia…

Continuând să refuze accesul Crucii Roşii în lagărele sale de exterminare, generalul-gâde Eisenhower își prelucra subordonaţii pentru păstrarea secretului absolut privind crimele săvârşite. ”Ike (Eisenhower) a făcut declaraţia senzaţională că, după încheierea ostilităţilor, important este să prostim opinia publică mondială, indiferent că este vorba de bine sau de rău…”, raportează generalul George Patton. ”După masa de prânz, ne-a vorbit foarte confidenţial despre necesitatea solidarităţii noastre, în caz că vreunul va fi chemat în faţa unui comitet al Congresului”[137], pentru a răspunde de crimele contra prizonierilor.

Pentru a evita ca detaliile oribile să ajungă în lumea exterioară, şi pentru a semăna confuzia în legătură ce cele ce răsuflaseră deja, serviciile speciale, în serviciul crimei, au fabricat contra-zvonuri, conform cărora, chipurile, nici gând să fie vorba de uciderea și torturarea prizonierilor. Comandanţii de lagăre înşişi s-ar fi pregătit să se căsătorească cu nemţoaicele eliberate, ce încercau să se strecoare în lagăre, pe sub sârma ghimpată, pentru a mânca şi a dormi pe blat[138]!

După unele socoteli, peste 800 000 de prizonieri germani au fost exterminați în lagărele americane şi franţuzeşti. ”Foarte probabil, va scrie mai târziu un expert, cifra de un milion este mult mai aproape de realitate. Aşadar, în timp de « pace », au murit de zece ori mai mulţi infanterişti germani decât pe întreg frontul occidental, din timpul războiului[139].

Contrar Aliaţilor ei, chipurile democraţi, Uniunea Sovietică a făcut prea puţine eforturi pentru a ascunde soarta prizonierilor germani din mâinile ei. Pătimind cu sutele de mii prin pădurile şi minele din Siberia, prizonierii germani erau sclavi și atât. Rusia nu făcea niciun efort pentru a ascunde acest lucru. Bărbaţi sau femei, şansele de supravieţuire, pentru sclavii germani din Gulag, erau mai mici decât cele ale sclavilor din lagărele americane sau franţuzeşti. Simpla călătorie în Siberia echivala adesea cu condamnarea la moarte. Puţina hrană pe care sclavii o primeau nu viza decât menţinerea forţei lor de muncă, astfel încât ultima lor picătură de viaţă să poată fi utilizată de către călăi, indiferent că aceştia erau americani, francezi, ruşi sau chiar englezi.

Aşadar, cu Wehrmachtul altădată puternic dar acum dezarmat şi aservit, cu şefii săi morţi sau în aşteptarea proceselor false, pentru false crime de război, bătrânii, femeile şi copiii din Reichul dezmembrat s-au găsit total la discreţia nedemnilor învingători. Din păcate pentru aceşti supravieţuitori, niciodată în istoria lumii omenia, dreptatea, clemenţa, adevărul şi generozitatea nu au fost mai batjocorite de câştigătorii vreunui război.

IX

RĂZBOIUL FĂRĂ DE SFÂRŞIT

Inamicilor Germaniei le-au trebuit şase ani pentru a distruge ceea ce acest popor a construit în două mii de ani. La 8 mai 1945, când luptele au luat sfârşit, Marele Reich german care a fost unul dintre giganţii cei mai moderni ai industriei, este total şi aproape iremediabil distrus. Un ziarist american ce a traversat Germania în ruine ne spune că aceasta nu mai semăna decât cu ”faţa lunii”[1]. Generalul Omar Bradley este de acord cu acest ziarist. După ce a participat el însuşi la distrugerea acestei ţări, admirându-şi isprava, adică epava fumegândă, generalul american îşi asigura compatroţii. ”Pot să vă spun că Germania a fost distrusă total şi complet”[2].

Cele descoperite de Leonard Mosley, la Hanovra, rezumă situaţia tuturor oraşelor germane la sfârşitul războiului. Acest ziarist englez scrie că Hanovra este ”oraşul cel mai sumbru şi mai dezolant pe care l-am văzut vreodată”.

> La opt kilometri de oraş, unde mă aflam, devastarea era groaznică… Hanovra pare o rană a pământului, nu cu oraş. Pe când ne apropiam, căutam semnele familiare cunoscute. Schimbarea rezultată din bombardamente era totală. Nu mai recunoşteam nimic. Străzi întregi dispăruseră. Odată cu ele fuseseră şterse de pe faţa pământului pieţe, parcuri publice, izvoare cristaline – totul era acum plin de cărămizi sparte, pietre şi moloz… Oraşul devenise o imensă rană deschisă[3].

Spre surpriza nu numai a lui Mosley şi a armatelor victorioase, ci chiar şi a supravieţuitorilor, viaţa continua să existe între ruine şi sub grămezile de dărâmături sterile. Precum troglodiţii vârstei de piatră, bărbaţii, femeile şi copii dormeau, mâncau, sufereau şi şuşoteau, plângeau şi mureau sub tonele de beton pulverizat, sub ţevile sfărâmate şi metalul topit. Iată ce nota un învingător ce a văzut Berlinul zilelor de barbarie democrată triumfală:

> Se născuse o nouă rasă de troglodiţi. Periodic, unul sau altul dintre aceştia ieşea de niciunde la picioarele cuiva, între ruinele şi buruienile victorioase… După un timp, cei ce trebuiau să trăiască în mijlocul ruinelor deveneau apatici şi imunizaţi; lucrul era foarte perceptibil la copii, dintre care mulţi erau schilozi veterani – fără o mână, un picior, sau un ochi, la vârsta de şapte, zece sau doisprezece ani. Mutilarea, cu care se mândreau învingătorii, copiii şi-o trăiau cu un calm incredibil, crescând foarte repede. Efectiv, pentru a supravieţui, trebuiau să crească[4].

O altă caracteristică oribilă a oraşelor rase de pe suprafaţa pământului era mirosul insuportabil ce ieşea din aceste ruine. Un martor îşi aminteşte: ”*De peste tot venea un miros de carne în putrefacţie, care amintea supravieţuitorilor că mii de corpuri omeneşti zăceau încă sub rugurile funerare ale ruinelor*”[5].

”*Această groaznică putoare este adesea descrisă ca un « miros dulceag », cuvânt ce mi se pare imprecis şi inadecvat*”, notează o

femeie din Berlin, în jurnalul ei. "*Este un fel de putoare solidă, tangibilă, ceva gros, care nu poate fi inhalat. Putoarea asta îţi taie răsuflarea, îţi întoarce maţele pe dos, este ceva care te respinge de parcă ai fi lovit cu pumnul*"[6].

În contabilitatea lor sinistră, a victimelor raidurilor aeriene şi a bombardamentelor teroriste, Englezii estimează că au asasinat între 300 000 şi 600 000 de civili germani. Unele surse însă au stabilit numai pentru Dresda o cifră între 300 000 şi 400 000, de unde rezultă că estimarea propriilor lor assassinate, de către contabilii morții din Anglia, este ridicol de joasă[7]. Oricare ar fi cifra exactă a acestor asasinate sălbatice şi inexcuzabile, fapt este că foarte puţine familii germane au supravieţuit intacte acestui război. Familiile ce nu au pierdut un părinte, un frate, o soră, mamă sau totul în bloc sunt cu adevărat excepţionle. În numeroase oraşe şi sate, numărul morţilor a depăşit clar pe acela al supravieţuitorilor. Pentru mulţi dintre aceştia, zilele şi chiar orele de după prăbuşirea finală au fost pur şi simplu insuportabile. Neputând trăi într-o lume a morţii, mizeriei şi haosului, mii de oameni au recurs la ultimul gest posibil. Pe când încă traversa o epocă fastă, Lali Horstmann a scris un scenariu ce a fost jucat şi rejucat în toată Germania căzută în sclavia învingătorilor:

> Wilhelm, grădinarul şi pădurarul nostru, s-a sinucis, spânzurându-se de un arbore, în pădure. Mai întâi însă, a tăiat venele de la mâinile soţiei şi ale fiului lor de trei ani, refuzând să își lase familia într-o lume de conflicte şi de dezordine. Aceştia au fost găsiţi la timp şi au putut fi reanimaţi, pe când el era deja ţeapăn şi rece. În ciuda aerului său robust şi dur, Wilhelm a fost un om foarte sensibil… Ieri însă, soldaţi învingători, beţi turtă, i-au răsturnat stupii preţioşi, făcând ținte de tir din ustensilele de stupărit. Familia, cu copil cu tot, a fost scoasă din casa ei. El nu a fost în măsură să reziste la astfel de scene repetate, iar acum este lungit la pământ, sub o pătură[8].

"*În pădurile din jurul Berlinului, mii şi mii de trupuri atârnă spânzurate de arbori şi nimeni nu se deranjează să le scoată din ştreang*", notează un pastor german. Alte "*mii de cadavre sunt cărate în mare de către Elba şi Oder. Nimeni nu bagă asta în seamă*[9].

Pentru Germania, ziua de 8 mai 1945 este cunoscută sub numele de « Ora Zero »: sfârşitul războiului glorios şi începutul viitorului sumbru. Cei mai mulţi credeau că deşi săptămânile şi lunile următoare vor fi foarte dificile, greul greului trecuse. Aceşti oameni se înşelau. Răul răului, sclavia aroganților sângeroși, ipocriți, mincinoși, democrați, urma să vină. Bombardamentele teroriste încetaseră. Războiul contra Germaniei continua însă, pe căi din cele mai parşive. A II-a Conflagraţie mondială a fost războiul cel mai terifiant din Istorie. Ceea ce urma să vină însă, după cum o va scrie curând magazinul *Time*, avea să fie "*Pacea cea mai groaznică din întreaga Istorie*"[10].

Deşi pudoarea şi dezaprobarea publică a aşternut uitarea peste planul Morgenthau pentru Germania, acesta nu a fost niciodată abandonat de către complexatul olog din cărucior, paraliticul preşedinte Franklin Roosevelt. Până la moarte, monstrul de pe cărucior a favorizat în secret această viziune tip « Cartagina », cu privire la Reichul învins. Când succesorul lui Roosevelt, Harry Truman, întâlni pe Stalin şi pe noul premier britanic, Clement Attlee, la Potsdam, în iulie 1945, majoritatea punctelor planului Morgenthau au fost reconfirmate, iar semnătura celor « Trei Mari » bandiţi a marcat prelungirea lor[11], pe timp de pace.

Bineînţeles, declaraţia comună a « Celor Trei » găvărea că "*Aliaţii nu au intenţia să distrugă sau să transforme poporul german într-o turmă de sclavi*"[12].

În ciuda acestei declaraţii ipocrite, destinate păcălirii lumii întregi, pentru Germani era clar că învingătorii nu veniseră ca « liberatori », cu gândul la o pace adevărată. Ei veniseră în calitate de cuceritori lacomi de sânge nevinovat, răzbunători şi hrăpăreţi ca toate bestiile ce au câştigat vreodată un război de cuceriri imperialiste.

Jefuirea Germaniei de către Uniunea Sovietică a început îndată ce Armata Roşie a pătruns în Prusia, în toamna lui 1944. Odată cu sfârşitul războiului, jaful sistematic şi metodic al lui Stalin, în zona de ocupaţie rusească, a devenit un adevărat banditism. Oţelăriile, morile, uzinele, rafinăriile, industria optică, alimentară şi de bunuri de consum, industria grea – totul este demontat şi expediat în Uniunea Sovietică, unde intreprinderile germane sunt remontate. Fabricile şi uzinele care, totuşi, au rămas în Germania, au funcţionat exclusiv în profitul Rusiei. Locomotivele electrice sau cu aburi, materialul rulant, liniile de cale ferată sunt expediate în nesăţioasa Uniune Sovietică[13]. Pe când guvernul sovietic jefuia la scară europeană, soldatul sovietic, penismenul ce înspăimântase toate fustele Vechiului continent, jefuieşte şi el, la modul cel mai meticulos posibil. Iată ce scrie despre asta, o femeie din Silezia:

> Ruşii jefuiau tot ce avea pentru ei o oarecare valoare. De exemplu, maşini de cusut, piane şi pianine, căzi de baie, robinete, aparate electrice, paturi, saltele, covoare, etc. Ce nu puteau lua cu ei era distrus pe loc. Adesea, camioanele cu cele jefuite rămâneau zile întregi în ploaie, astfel că, odată umflate şi putrezite, mobilele, covoarele şi altele erau aruncate printre ruine…
>
> Având nevoie de lemne de foc, Ruşii distrugeau păduri întregi. Uneori însă smulgeau ferestrele, uşile, podelele, cu care se încălzeau între zidurile pustiite. Ca şi Polonezii, Ruşii s-au încălzit inclusiv cu scările şi balustradele clădirilor. Cu timpul, chiar şi acoperişurile caselor au fost arse ca lemne de foc, iar între zidurile rămase fără acoperiş au pătruns buruienile, liliecii, şobolanii, etc. Recoltele rămâneau pe câmp, pământurile fertile ajunseseră adevărate şerpării. În satele înfloritoare ale Reichului era imposibil să găseşti o vacă, un cal sau un porc… Ruşii transportaseră totul la ei în ţară, sau consumaseră pe loc[14].

După cum spune această femeie, ceea ce nu era jefuit era distrus. Ca multe milioane de Germani, la sfârşitul războiului, Regina Shelton se întoarse acasă.

Fuseserăm avertizaţi de cei ce asistaseră la ocupaţia rusească. Ne aşteptam să găsim totul vraişte. Ne aşteptam la orice. Ideea noastră despre acest « orice » nu ne-a pregătit suficient pentru înfruntarea realităţii, care într-adevăr depăşea orice ne-am fi putut imagina. Am fost atât de şocaţi încât mai-mai să leşinăm, când am văzut ce am văzut. Casa noastră părea să fi fost un adevărat câmp de bătaie: excremente şi mezirii de tot felul, mobilă sfărâmată, veselă făcută praf, putoarea ce ne întorcea maţele pe dos şi ne obliga să batem în retragere – resturi de veşminte sfâşiate, cărţi distruse, tablouri smulse de pe pereţi. Acelaşi dezastru în toate camerele, în toată curtea… Putoarea era deosebit de insuportabilă în salonul distrus metodic şi în întregime. Peste tot borcane sparte sau pline cu excremente, deşeuri incerte amestecate cu gloriosul pipi sovietic, pete de urină ce decoloraseră tapiţeria, hârtiile, totul. Totul era de nerecunoscut. Uşile şifonierelor erau smulse din balamale, conţinutul lor fiind amestecat şi făcut una cu mizeriile din jur[15].

Americanii nu au fost mai breji decât colegii lor sovietici. Ei distrugeau mai puţin, dar jefuiau mai mult, fiind mari colecţionari de… « amintiri ».

"*Am « adăpostit » bunurile germane*", spuse un « GI », făcând cu ochiul, pungășește. "*Ruşii le-ar fi furat, pur şi simplu. Noi le conservăm*".

Contrar primitivului aliat sovietic, Statele Unite nu au avut nevoie de fabricile şi uzinele germane. Totuşi, Ralph Franklin Keeling subliniază că Americanii au fost « campionii absoluţi » ai distrugerii capacităţii Reichului de a recupera. Iată cum continuă acest istoric:

Statele Unite s-au ocupat de distrugerea şi dinamitarea uzinelor Reichului cu mai multă fervoare decât Aliaţii din celelalte zone ale Germaniei, motivarea lor fiind diferită de cea a complicilor cu care împărțeau prada. Rusia era interesată să obţină cât mai mult posibil, să facă Germania să producă în contul propriului ei plan cincinal, urmând ca, uşor-uşor, întreg Reichul să fie absorbit de Uunuinea Sovietică. La rândul ei, foarte flămândă şi lacomă, Franţa voia să distrugă Germania pe vecie, să anexeze cât mai mult din teritoriul ei. Anglia a găsit utilizări interesante pentru cea mai mare parte a prăzii germane, dorind să distrugă un concurent comercial, transformându-l în client al produselor britanice. Statele Unite nu au folosit pentru ele uzinele şi fabricile germane, pe care însă le-au distrus, pentru a înlătura concurenţa germană din cadrul comerţului mondial. Suntem decişi să permitem poporului german să subziste, dacă poate, pe o mică suprafaţă de pământ. Pentru nimic în lume nu îi vom permite un comerţ exterior de anvergură[16].

Americanii au dispreţuit mare parte din uzinele şi fabricile germane, dar s-au arătat foarte ahtiaţi după alte comori ale Reichului. Miliarde şi miliarde de dolari, în aur, argint, devize, picturi, sculpturi şi alte inestimabile opere de artă au fost ridicate din ascunzători şi grote, din tunele şi din minele de sare, fiind expediate peste Atlantic. În plus şi poate mult mai păgubitor pentru viitorul Germaniei, Americanii au organizat o adevărată « distrugere mintală » a Reichului, o tăiere cerebrală împrejur – scopul acesteia fiind de a-i face pe Germani să gândească aşa cum au vrut şi vor duşmanii lor şi ai întregii omeniri! În legătură cu formidabilul talent organizatoric german, tone de documente

secrete privind industria, finanţele, ştiinţa şi alte domenii, au fost pur şi simplu furate. Furate în primul rând de către Americani, mai lungi de mână, dar şi de către Francezi sau Englezi, obligaţi să se gudure şi să ţină cont de toanele stăpânului care, din când în când, nu ezita să îi țină la respect, comportându-se cu aceste puteri de mâna a doua precum lei din junglă cu şacalii şi hienele. Sute şi mii de savanţi şi mari oameni de ştiinţă au fost constrânşi să emigreze, vechiul dicton *vae victis* verificându-se mai bine ca niciodată. Cu discreţia de rigoare, acest lucru este admis chiar de o agenţie guvernamentală americană: "Operaţiunea Papier-Clip" a fost o premieră în istorie, cuceritorii inaugurând sângerarea uscată sau albă a puterii inventive a unui întreg popor[17].

După cum arăta magazinul *Life*, "*adevăratul câştig în despăgubiri, al acestui război*", nu au fost uzinele, aurul sau operele de artă ci "*creierele germane, rezultatul cercetării ştiinţifice germane*"[18].

Uniunea Sovietică nu a putut câştiga lozul cel mare în materie de savanţi şi tehnicieni germani, întrucât majoritatea acestora au fugit din calea Ruşilor şi au capitulat în Vest. În schimb, Rusia nu a suferit de penurie în ce priveşte mâna de lucru a sclavilor germani. Pe lângă milioanele de dizidenţi autohtoni, de refugiaţii repatriaţi cu forţa şi de prizonieri din Wehrmacht, alte milioane de civili germani au fost rechiziționaţi şi duşi în Rusia împreună cu fabricile şi uzinele în care lucrau. După cum a dost cazul aproape fără excepţie, celor ce aveau să pătimească ani şi ani de sclavie bolşevică nu li se acordau decât câteva minute pentru a-şi face boceluţa. În toate oraşele şi satele germane au apărut afişe ce anunţau bărbaţii şi femeile valide că trebuie să se reunească în piaţa locală, în caz contrar urmând a fi arestaţi şi executaţi.

"*Strigătele plânsetele şi urletele din piaţă mă vor urmări tot restul vieţii*", îşi aminteşte o femeie îngrozită.

> În mod obligatoriu, cu patul armei, femeile fură puse în rânduri, câte patru. Mamele au fost obligate să-şi părăsească copii. Din toată inima i-am mulţumit lui Dumnezeu că copilul meu murise la Berlin, imediat după naştere… Bietele victime au fost apoi puse în mişcare cu nagaika, knutul rusesc. Vremea era umedă şi friguroasă, ploaia măruntă și vântul pătrundeau până la piele. Străzile erau lunecoase, gleznele se scufundau în bălțile glaciale. Una dintre noi s-a prăbuşit şi nu s-a mai putut ridica. A rămas lungită acolo.
>
> Am mers kilometru după kilometru. Nu aş fi crezut că se poate merge atât de departe, pe jos. Eram foarte indiferentă, nu mă puteam gândi la nimic. Picioarele treceau automat, unul în faţa celuilalt… Din când în când schimbam câte un cuvânt între noi. Semenele mele întru suferinţă avea atâtea pe cap, ochii le erau umflaţi de plâns[19].

Pentru cei mânaţi pe jos către Est, marşul acesta forţat era de fapt un pelerinaj al morţii. Mii şi mii dintre noi au căzut pe drum – morţi de foame, de sete, de boală, de abuzurile soldăţimii ruseşti. "*Marşul acesta ne consuma toate forţele de care*

dispuneam pentru a rămâne în mijlocul trupei ce ne mâna încet dar sigur către Siberia", declară Wolfgang Kasak. "*Auzeam lătratul mitralierelor de fiecare dată când un întârziat era împuşcat… Nu voi uita niciodată împuşcarea unui băiat de 15 ani, chiar în faţa mea. Pur şi simplu, nu mai putea merge. Un soldat rus l-a împuşcat. Băiatul era încă viu când un ofiţer a venit la faţa locului, a scos pistolul şi a tras în urechea puştiului*"[20].

"*O tânără fată a sărit de pe un pod în apă. Soldaţii au tras cu sălbăticie în ea, am văzut cum s-a scufundat*" – îşi aminteşte Anna Schwartz. "*Un tânăr bolnav de inimă, care a sărit în Vistula, a fost ucis. În a patra zi, pur şi simplu nimeni nu mai putea merge. Setea era o tortură teribilă, eram terminaţi, Din cauza mersului, mulţi aveau răni deschise la picioare*"[21].

Cei ce au mers cu trenul, către Siberia, nu au fost mai norocoşi. Iată ce nota un sclav german:

> În fiecare vagon au fost îmbarcate cu forţa 120 de persoane, femeile în vagoanele lor, bărbaţii în ale lor... Foarte murdare, de jos până sus, în vagoane nu găseai o mână de paie. Când ultimul sclav fu împins cu patul puştii, am rămas cu toţii în picioare, ca sardelele… În timpul îmbarcării, Ruşii ne-au tratat ca pe vite, mulţi dintre noi şi-au pierdut minţile. Pentru toată ziua ne dădeau o căldare de apă şi câteva resturi de pâine, pe o foaie de cort murdară. Cel mai rău era noaptea. Stând nemişcaţi, în picioare, puterile ne lăsau, ne sprijineam unii de alţii… Călătoria a durat 28 de zile. Când trenul se oprea, în general noaptea, nu eram lăsaţi în pace. Soldaţii de pază veneau şi băteu în pereţii vagoanelor. Nu am înţeles de ce făceau asta, aproape în fiecare seară. În cursul primelor opt zile să tot fi murit între zece şi cincisprezece oameni. Sub supravegherea soldaţilor, cei rămaşi vii erau obligaţi să care morţii la capătul trenului, unde aceştia erau clădiţi ca lemnele, în vagoane speciale. Din zi în zi, mureau tot mai mulţi.
>
> Situaţia noastră era şi mai gravă, din cauza Polonezilor şi a Lituanienilor, prezenţi în toate vagoanele. Aceştia considerau că sunt mai egali decât noi, că au mai multe drepturi. Ca atare se culcau peste cei mai slabi, ca pe nişte saltele vii, fără să le pese când aceştia strigau că se sufocă sub greutatea lor. Când sosea hrana, o luau cu asalt, lăsându-ne foarte puţină nouă, Germanilor. Încetul cu încetul, foarte mulţi dintre noi au pierit în timpul acestei călătorii a morţii.
>
> Setea era mult mai grea decât foamea. Din cauza respiraţiei noastre, fierăria vagoanelor era umedă. Majoritatea oamenilor recuperau cu degetele murdare această umiditate, pe care apoi o sugeau. Evident, mulţi ne-am îmbolnăvit. Mortalitatea creştea din zi în zi, din care cauză numărul vagoanelor morţilor, de la capătul trenului, sporea şi el[22].

Când trenul a ajuns la destinaţie, era mult mai mult loc în vagoane, întrucât o treime sau chiar jumătate dintre sclavi muriseră pe drum. Acelaşi martor continuă:

> Mizerabilii încă în viaţă erau un fel de cadavre ambulante. Abia coborîţi din vagoane, a trebuit să defilăm prin faţa lor… Eram acoperiţi de un strat gros de praf, de la cap până la picioare, păream nişte stafii oribile. În această stare, care ologi, care şchiopi, Ruşii ne-au condus cu patul armelor pe drumurile din Urali. Populaţia terorizată privea de pe margine trecerea mizerabililor învinşi. Cei ce nu mai puteau merge erau împinşi cu patul armei, apoi lichidaţi.

La un moment dat am ajuns în faţa unei saune-băi, ce s-a deovedit fatală pentru mulţi dintre noi. Întrucât ne era sete, ne-am aruncat în bazinele cu apă murdară şi fiecare a băut până s-a săturat. Imediat însă s-a pornit dizenteria… În final, când am ajuns în lagăr, mai mult de jumătate, dintre cei încă în viaţă, sufereau de febră tifoidă[23].

Abia acum începea moartea… îşi aminteşte Anna Schwartz:

Lagărul nostru cuprindea o mare suprafaţă de pământ, înconjurată cu un gard de sârmă ghimpată, înalt de doi metri. În interiorul acestei suprafeţe, la doi metri de gardul exterior, era încă un gard de sârmă ghimată, tot de doi metri, Nu aveam voie să ne apropiem de aceste garduri. La fiecare colţ, în exteriorul suprafeţei închise, se aflau turnuri de pază, zi şi noapte pline cu soldaţi. Proiectoarele exterioare luminau lagărul toată noaptea… Barăcile în care locuiam erau pline de murdărie, de păduchi, purici şi alte insecte, pe care le distrugeam cum puteam. Ne culcam pe podele şi eram atât de apropiaţi unul de altul încât cel ce vrea să se întoarcă de pe o parte pe alta trebuia să-i scoale pe cei din stânga şi din dreapta lui. În acest fel, ne întorceam toţi odată, iar bolnavii culcaţi între noi gemeau şi delirau…

Aproape toţi sufeream de febră tifoidă şi dizenterie. Mulţi dintre noi au murit, dar noi consideram asta drept singura cale de eliberare din teroare. Morţii erau duşi într-o pivniţă, care nu se golea decât după ce era plină ochi. Între timp, şobolanii se hrăneau cu cadavrele ce se descompuneau destul de repede. Uneori şi lupii îşi astâmpărau foamea cu cadavrele morţilor din această pivniţă.

După trei săptămâni, au venit un fel de medici să ne examineze. Am fost duşi în nişte colibe ce serveau de spital, undeva în afara lagărului. A trebuit să ne dezbrăcăm, apoi, una câte una, intram în sala de consultaţie. Când am deschis uşa, am văzut că mizerabila sală de consultaţie era plină de ofiţeri. Asta ne-a mirat şi ne-a supărat. Unele au plâns din cauza umilinţei. Nu am avut însă încotro. A trebuit să defilăm goale prin faţa lor. Râdeau de pudoarea noastră, de siluetele deformate, de pierderile în greutate. Unii ofiţeri ne ciupeau pielea braţelor sau a picioarelor, pentru a testa fermitatea cărnii de pe noi. Asta se petrecea din trei în trei luni[24].

Femeile din lagărul lui Anna lucrau la o cale ferată, unde erau duse zilnic ”*ca o turmă de animale la muls*”; alţii şi altele lucrau pe ogoare, în uzine, turbiere, la tăiat copaci. Mulţi erau ocnaşi, în fundul minelor, după cum ne spune Ilse Lau:

Când ajungi la 120 de metri sub pământ, te cuprinde un sentiment foarte bizar. În jurul nostru totul era sumbru. Singurul bec electric era în ascensor. Aprindeam lămpile de mineri şi începeam munca… Galeria minei era plină de apă. Dacă din neglijenţă ne depărtam de liniile de fier, pe care împingeam vagoaneții cu cărbuni, atunci intram în apă până la genunchi… Uneori trebuia să lucrăm 16 ore în fundul pământului. În final, după ce terminam munca, nu eram lăsate să urcăm cu ascensorul ci pe picioarele noastre, pe scări, de la o adâncime de 138 de metri. Eram în pragul disperării. Niciodată nu dormeam destul, sufeream permanent de foame[25].

Gertrude Schulz, o altă compatrioată sclavă, adaugă: ”*La mina de cărbuni, în fiecare zi mureau între 15 şi 25 de persoane. La miezul nopţii, cadavrele erau duse pe tărgi, în pădure, şi aruncate într-o groapă comună… Duminica, programul de muncă era redus. Munceam numai până la orele 17^{00}. Apoi, catolicii şi protestanţii se reuneau… pentru serviciul divin. Adesea venea un politruc care striga « Asta nu vă va ajuta cu nimic »*[26].

Adesea, credinţa în cel Atotputernic era diferenţa minimă ce separa pe cei ce supravieţuiseră, graţie ei, de cei care muriseră. Acelaşi efect aveau simplele acte de bunătate ce îţi dădeau forţa razei de speranţă în mijlocul obscurităţii covârşitoare. Pe când Wolfgang Kasak şi camarazii lui mureau de sete, o rusoaică a apărut lângă ei, cu o căldare de apă:

"*Gardienii au gonit-o pe femeie până departe*", declară Kasak. "*Totuşi, căldare după căldare, ea a continuat să ne aducă apă, acolo unde Rușii nu făceau de pază. Acum ştiu că soldaţii ruşi închideau ochii, nu se grăbeau să execute ordinele conform cărora femeia trebuia împiedicată să ne dea apă de băut*"[27].

Siegfried Losch, tânărul sub optsprezece ani, care avusese timp să fie recrut, soldat, veteran, dezertor, prizonier, lucra într-o duminică dimineaţa, pe când o bătrână se apropie de el.

> Hainele ei arătau că este foarte săracă. După cum mergea, suferea probabil de osteoscleroză. Silueta ei era întru totul aidoma cu aceea a vrăjitoarei din *Hansel şi Gretel*. Faţa ei însă era diferită… emana o căldură pe care numai mama ce a suferit o poate da celor din jur. Bătrâna era un exemplu viu al Mamei Rusii. Suferise desigur regimul sovietic, războiul, pierduse probabil unul sau mai mulţi dintre ai ei. Se ducea către biserică. Când fu lângă mine, s-a oprit şi mi-a dat câteva monede… Apoi, cu lacrimi în ochi, a făcut asupra mea o cruce mare, după care şi-a continuat drumul. Nu i-am spus decât *spasiva* (mulţumesc) şi mi-am continuat munca. Restul zilei însă am fost un alt om, pentru că bătrâna s-a îngrijit de mine, vorbindu-mi din tot sufletul ei[28].

Oricât de preţioase erau minunile de acest gen, ele reaminteau o lume ce nu mai exista. "*Veşnic eram chinuiţi de foame…*", îşi aminteşte Erich Gerhardt.

> Aproape totdeauna eram foarte rău trataţi de către gardieni. Pur şi simplu, ajunseserăm schelete ambulante… Din prima până în ultima zi, viaţa noastră era o suferinţă continuă. Ne lamentam la un pas de moarte. Fiind slăbiţi, abia ţinându-ne pe picioare, gardienii ne împingeau permanent cu patul armei, strigându-ne: « puturoşi blestemaţi ». Eram atât de slăbit încât aş fi vrut să fiu ucis pe loc, de loviturile lor[29].

"*Plini de păduchi, veşnic ne era foame şi frig*", spunea un camarad de sclavie. "*Mă rugam lui Dumnezeu să îmi permită să mor în ţara mea natală*"[30].

Mai crud decât şi-ar fi putut el imagina, dacă rugăciunile acestui sclav ar fi fost ascultate şi îndeplinite, permiţându-i-se să se întoarcă în Germania, ar fi putut murii la fel de repede şi în ţara lui natală… Desigur, aceşti sclavi visau să se întoarcă acasă, dar situaţia din fostul Reich diferea foarte puţin, poate chiar deloc, faţă de Siberia. Efectiv, în numeroase cazuri, viaţa în patria învinsă era chiar mai rea decât în Siberia.

Întrucât întreaga infrastructură germană fusese distrusă de război, era sigur că mii şi mii de persoane vor muri de foame

înainte ca şoselele, căile ferate, canalele şi podurile distruse să fie reconstruite. Chiar dacă majoritatea distrugerilor ar fi fost reparate, interzicerea livrărilor de alimente către Germania însemna moartea lentă a cel puţin câtorva sute de mii de persoane. Continuând politica criminală a înaintașilor lor, Harry Truman şi Clement Attlee au permis banditismului de la Yalta şi planului Morgenthau să își urmeze cursul planificat pentru după război, nu numai în Germania.

Nimic nu trebuie intreprins ”*în sensul menţinerii şi întăririi economiei germane, al reabilitării acesteia*”, scria guvernul american generalului Eisenhower. Importul de alimente era interzis. Trupele de ocupaţie nu aveau voie să dea, sau să vândă hrană populaţiei înfometate prin chiar politica oficială a învingătorilor. Capacitatea problematică a Germaniei, de a se hrăni din propriul ei pământ, era substanţial redusă de blocarea procurării seminţelor, a îngrăşămintelor de orice fel, a gazelor, petrolului sau pieselor de schimb pentru maşinile agricole. Pe baza politicii de foamete organizată, se estima că treizeci de milioane de Germani vor crăpa de foame în curând[31]. Deja în plină foamete, către sfârșitul războiului, Nemții supravieţuitori trebuiau să facă faţă foametei organizate de învingători, în timp de pace!

”*Pe picioarele mele foarte slăbite, flămândă şi şchiopătând, m-am întors acasă cu multă dificultate*”, nota în jurnalul ei o femeie din Berlin. ”*Cei cu care m-am încrucişat pe drumul întoarcerii mă priveau cu aceiaşi ochi, din fundul orbitelor, cu aceeaşi foame nepotolită. Mâine voi merge din nou după urzici. Cu foamea în suflet, examinez atent fiecare fir de iarbă verde*”[32].

”*Căutarea hranei de toate zilele ne ajuta să uităm vechile noastre griji*”, adaugă Lali Horstmann. ”*Tot ce contează este prezentul, numai prezentul*”[33].

Pe când orăşenii erau obligaţi să mănânce buruieni de la marginea drumurilor, ţăranilor şi fermierilor li se confiscau orice rezerve de hrană, fiind constrânşi ei înşişi să scobească pământul în cautarea rădăcinilor, sau să culeagă plante comestibile din flora spontană. După cum a notat un martor, ”*bătrânii, femeile şi copiii adunau grăunţele de pe câmp, aducându-le acasă într-o traistă de talia celor cu care femeile casnice fac cumpărăturile familiei*”[34].

Foarte rapid, efectele mortale ale foametei au devenit evidente. Iată ce a scris despre asta un observator:

> Pielea s-a întins pe ei până la os. Hainele atârnă pe ei, picioarele lor sunt scheletice, mâinile le tremură de parcă ar suferi de boala lui Parkinson, muşchii braţelor sunt aproape inexistenţi, pielea lor este plisată, lipsită de elasticitate, încheieturile ies nefiresc din piele. Greutatea femeilor de talie şi construcţie medie a scăzut mult sub 50 de Kg. Adesea, femeile de vârsta procreaţiei, nu cântăresc mai mult de 29 de kilograme[35].

”*Eram flămânzi, flămânzi*”, declară Ilse McKee, ”*prea slabi pentru a desfăşura vreo activitate. Coada în faţa magazinelor ce distribuiau din când în când te miri ce, de-ale gurii, cerea o putere care depăşea forţele noastre*”[36].

Impotriva ordinelor primite, numeroşi soldaţi aliaţi dădeau în secret câte o ciocolată copiilor sau pur şi simplu întorceau spatele când cei mai mari dintre ei şterpeleau o pâine. Alţii însă, bine îndoctrinaţi, respectau cu stricteţe ordinele superiorilor. ”*La tot pasul, Nemţoaicele răscoleau pubelele noastre, cu mâinile până la coate, în căutarea unor resturi alimentare. Adesea erau gonite, îşi aminteşte un pifan american*”[37]. Pentru a evita ca Germanii înfometaţi să recupereze resturile de la masa Americanilor, bucătarii acestora le amestecau cu săpun. A arunca puştanilor, ce se înghesuiau, resturi de pâine sau gumă de mestecat, era ceva amuzant pentru unii soldaţi americani[38].

Pentru numeroase victime, mai ales tineri şi bătrâni, cerşitul se dovedea prea umilitor, mulţi dintre aceştia căzând în apatia finală şi fatală ce precede moartea.

”*Majoritatea copiilor sub zece ani şi persoanele de peste 60 de ani nu vor putea supravieţui iernii acesteia*”, admise un American în octombrie 1945[39].

”*Numărul morţilor la naştere se apropie de numărul celor rămaşi în viaţă, iar o proporţie importantă dintre aceştia de pe urmă mor în câteva zile*”, adăugă un martor al tragediei. ”*Chiar dacă vin pe lume cu o greutate normală, nou-născuţii pierd imediat din greutate şi mor după câtva timp. Adesea, mamele nu pot suporta pierderea de sânge din timpul naşterii şi mor zilele următoare. Mortalitatea infantilă a atins cota oribilă de 90%*”[40].

”*Multe milioane dintre aceşti copii vor muri înainte de a avea hrană suficientă*”, considera un pastor american, călător prin Germania. ”Spitalul pentru copii din Frankfurt a pus deoparte 25% dintre copii. Aceştia vor fi hrăniţi şi menţinuţi în viaţă. Este preferabil să hrăneşti corect 25 % dintre copii şi să îi menţii astfel în viaţă, decât să îi hrăneşti prost pe toţi, câtva timp, după care vor muri toţi de foame”[41].

Corespondentul ziarului *Chicago Daily News*, din Wiesbaden, relatează:

> M-am aşezat lângă o mamă ce îşi privea fata de opt ani, care se juca cu o păpuşă şi o şaretă, singurele ei jucării… Gambele ei erau minuscule iar încheieturile păreau nişte umflături. Braţele ei nu aveau niciun pic de carne, pielea îi era lipită de oase, ochii îi erau înfundaţi în orbite, obosiţi.
>
> – Nu pare deloc bine, am zis eu.
>
> – Şase ani de război, răspunse mama, cu vocea calmă şi monocordă pe care o auzi peste tot. ”Nu a avut noroc. Nici un copil nu a avut noroc. Dinţii ei nu sunt în regulă. Râde şi se joacă, dar oboseşte foarte repede. Niciodată nu a ştiut « ce înseamnă să nu îţi fie foame », spuse mama cu ochii plini de lacrimi.
>
> – Chiar aşa de greu a fost în timpul războiului? , am întrebat-o eu
>
> – Nu chiar aşa de greu, dar nici uşor. Acum însă, se spune că raţia de pâine va fi din nou redusă. Ce vom face noi? Vreme de şase ani am suferit. Ne iubim ţara. Soţul meu a fost ucis – a fost al doilea război, pentru el. Băiatul meu cel mare este prizonier în Franţa. Celălalt băiat a pierdut un picior… Iar acum, Dumnezeu cu mila…
>
> Femeia plângea. Învingătorii i-au lăsat lacrimile… Am dat fetiţei o ciocolată Hersey. A plâns cu ea în mână. Nu îndrăznea să o desfacă. În acel moment nu m-am simţit prea mândru de mine[42].

Când aceste ştiri au ajuns la cunoştinţa publicului, foarte mulţi Americani şi Britanici fură şocaţi şi indignaţi de masacrul secret comis în numele lor. Deja tulburat de faptul că Departamentul de Stat american încerca să disimuleze un raport oficial asupra condiţiilor de viaţă din Germania, senatorul de Mississippi, James Eastland, fu constrâns să admită:

> Există o conspiraţie a tăcerii, care încearcă să ascundă poporului adevărata situaţie din Europa, să falsifice informaţiile despre condiţiile de pe acest continent, mai ales cele privind politica noastră faţă de Germania… Acestea ni se ascund pentru că politica noastră este atât de crudă încât poporul american nu ar aproba-o?
>
> Ce avem de ascuns, Domnule Preşedinte? De ce aceste lucruri trebuie ascunse poporului Statelor Unite? Nu există motiv valabil pentru justificarea acestui secret. Politica noastră este oare una de ură şi de răzbunare, care nu ar putea fi aprobată de poporul american, dacă acesta ar cunoaşte adevărul[43]?

”Da”, răspunse colegul său de Cameră, senatorul Homer Capehart, de Indiana:

> Lucrurile nu mai pot fi ascunse. De exemplu, faptul că politica noastră a fost şi este elaborată de o clică conspiraţionistă. Politica acestui guvern este de a distruge un popor, redus actualmente la mizeria cea mai abjectă. În cadrul acestei politici, Statele Unite se comportă ca o haită de hiene ce se bat pe măruntaiele sângeroase ale cadavrului. Este vorba de o politică bazată pe ura sadică şi fanatică, pe decizia de a distruge poporul german, indiferent de consecinţe…
>
> …Declaraţia de la Potsdam (…) a fost intenţionat concepută cu rea credinţă, sadism şi abilitate diabolică, poporul american fiind prins într-o capcană internaţională mortală… Această administraţie a dus o politică deliberată de foamete organizată, fără nicio distincţie între neputincioşii nevinovaţi şi cei vinovaţi[44].

La fel de indignat, William Henry Chamberlain consideră că politica americană a fost ”*dorinţa sadică de a-i face pe Germani să sufere la maxim, indiferent de responsabilitatea lor în ce priveşte crimele naziste*”[45].

Una dintre vocile cele mai hotărîte, care s-a ridicat contra masacrului ipocrit şi discret a fost aceea a ziaristului jidan, foarte influent, Victor Gollancz. Editor la Londra, problema nu consta, pentru acesta, de a şti cine este « pro-german » sau « anti-sovietic », ci pur şi simplu dacă o persoană sau politica unui guvern mai are ceva comun cu omenia, cu omenirea”[46].

> Adevărul este că înfometăm poporul german… Alţii îşi păstrează şi îşi sporesc confortul, inclusiv noi înşine, în vreme ce Germanilor le lipseşte strictul necesar pentru a trăi. Dacă este vorba de inconfort pentru unii şi suferinţă pentru Germani, atunci aceştia trebuie să sufere; dacă este vorba însă de o alegere între suferinţă pentru unii şi moarte pentru Germani, atunci Germanii trebuie să moară[47].

Gollancz nu era sigur că foametea a fost creată și întreținută intenţionat, fiind înclinat să o considere mai mult rezultatul incompetenţei, al indiferenţei. Alţii erau în dezacord cu această viziune minimalistă, considerând că foametea este rezultatul urmărit de politica exterminaţionistă a puterilor aliate.

Importantul ziar american *Chicago Daily Tribune* scria că, ”*Dimpotrivă, foametea este rezultatul politicii celor « Trei*

Mari ». Ea a fost prevăzută încă de la Yalta, de către Roosevelt, Stalin şi Churchill, programul acesta fiind reconfirmat, în toată brutalitatea lui, de către Truman, Atlee şi Stalin… Intenţia de a ucide prin foame poporul german se realizează fără remuşcări, lucru nemaivăzut în lumea occidentală, de la cucerirea mongolă”[48].

Datorită unor astfel de critici, prinse cu mâţa holocaustică în traistă, guvernele criminale fură nevoite să coafeze fofârlica, în care scop, între altele, au scos-o de la naftalină pe babeta Eleanor Roosevelt, soţia preşedintelui criminal, ce lansase această politică. După o « vizită de lucru » în Germania, coana Eleanor Roosevelt pretindea a nu fi văzut nicio suferinţă mai mare decât ceea ce ea considera « tolerabil ». Generalul Eisenhower, organizatorul și vinovatul direct, pentru această foamete, o scăldă şi el, ca toţi tâlharii de politicieni, spunând că penuria alimentară bântuie în toată Europa, că Germania nu suferă nici mai mult, nici mai puţin decât vecinii ei. “*Deşi subordonaţii mei şi eu însumi credem că o justiţie severă trebuie aplicată contra criminalilor de război…, totuşi nu vom tolera niciun fel de practică inumană sau non-americană contra unor persoane lipsite de apărare*”, perora ipocritul şi setosul de sânge general-gâde, în ale cărui lagăre de exterminare, pe timp de pace, Germanii erau asasinați cu miile în fiecare zi[49].

Anumite popoare au suferit într-adevăr de lipsuri alimentare mai mici sau mai mari. Totuși, numai Germania a fost înfometată cu adevărat. Numeroase ţări europene posedau importante rezerve alimentare, inclusiv Danemarca, ţară de la graniţa de Nord a Germaniei, care nu aştepta decât aprobarea lui Eisenhower pentru a trimite mii de tone de carne excedentară de vită, vecinului ei din Sud[50].

“Anglia nu moare de foame…”, argumenta Robert Conway în *New York News*, “*Franţa o duce mai bine decât Anglia iar Italia şi mai bine decât Franţa*”[51].

Când senatorul Albert Hawkes, din New Jersey, pleda pe lângă preşedintele Truman, pentru a acorda Germaniei permisiunea de a primi colete poştale alimentare private, al doilea criminal de la Casa Albă a scăldat-o sub diverse pretexte, apoi l-a expediat pe senator la plimbare, în următorii termeni:

> Deşi nu vrem să fim foarte cruzi cu Germania, personal nu simt o mare simpatie pentru cei ce au cauzat moartea atâtor oameni prin foame, boală sau asasinat pur şi simplu, peste distrugerile şi morţii din cauza războiului… Cred că nimeni nu trebuie să plătească în locul Germaniei pentru răul pe care l-a făcut ea însăşi… Vom acorda mai multă atenţie ţărilor inamice[52].

Cu timpul, într-adevăr, Germaniei i s-a acordat « mai multă atenţie ». La sfârşitul lui 1945, Englezii au permis Crucii Roşii Internaţionale să pătrundă în zona lor. Apoi, Francezii au făcut la fel. Câteva luni mai târziu, cu un vădit sadism, rea credinţă şi dorinţă de răzbunare, Americanii nu au permis Crucii Roşii decât

să le traverseze zona, pentru a ajunge în sectorul englezesc de ocupaţie[53]. Pentru mii şi mii de Germani, hrana sosea prea târziu.

Foametea făcea ravagii în Germania, insultarea şi murdărirea femeilor germane continua fără întrerupere. În timp ce, contra Nemțoaicelor, violurile brutale şi repetate se ţineau lanţ, trupele ruseşti, americane, englezeşti şi franţuzeşti au descoperit că foamea este un puternic incitant la supuşenie sexuală.

După cum recunoscu un ofiţer american, pe un ton neutru, ”*violul nu reprezintă o problemă pentru poliţia militară pentru că, cu un pic de hrană, o tabletă de ciocolată sau un săpun, violul devine inutil*”[54].

”*Tinerele fete umblă singurele şi se dăruiesc din proprie iniţiativă pentru un pic de mâncare sau un pat…*”, scria publicaţia *London Weekly Review*. ”*Pur şi simplu, ele au un ultim ceva de vânzare, pe care îl vând*”[55].

”*Bacon, salam, ouă, doarme cu tine?”*, spuneau soldaţii ruşi făcând cu ochiul, ştiind că răspunsul obişnuit va fi o şedinţă sexuală de cinci minute, printre dărâmături. ”*Umblam permanent cu ustensile de bucătărie după mine şi imploram toţi dumnezeii pentru a găsi ceva de mâncare*”, recunoscu o tânără. ”Dacă în cartierul meu auzeam expresia « femeie frumoasă », atunci acţionam în consecinţă”[56].

În ciuda decretului lui Eisenhower, care interzicea soldaţilor americani fraternizarea cu inamicul dispreţuit, nimic nu putea reduce libidoul acestora. Ziarista Freda Utley scria că “*nici regulamentele militare, nici propaganda urii din presa americană nu puteau împiedica soldaţii americani să iubească şi să se asocieze cu femeile germane care, deşi obligate de foame să se prostitueze, conservau decenţa și distincția lor înnăscută*”[57].

“*Mă simţeam aproape bolnav din cauza puterii pe care o aveam asupra acestei fete*”, recunoaşte un soldat britanic cam tulburat. “*Dacă îi dădeam o tabletă de ciocolată, aproape că îşi ieşea din minţi. Parcă era sclava mea. Îmi cârpea şosetele, călca lenjeria, aranja o mulţime de lucruri pentru mine. Nu era însă vorba de măritiş, iar ea ştia foarte bine asta. Ştia că acest lucru nu este posibil*”[58].

Cum acest tânăr « Tommy » a spus-o foarte clar, femeile germane disperate, cu copii ce trebuiau hrăniţi, erau constrânse de foame să accepte această servitude la fel de severă ca oricare alta, în lungul istoriei. Cu timpul, anumite victime, mai ales cele ce frecventau ofiţerii, nu numai că au scăpat de foame, dar au ajuns din nou să aprecieze luxul uitat de mult.

“*Ar fi trebuit să vedeţi cele pe care mi le aducea, pentru ca să nu duc lipsă de nimic*”, îşi aminteşte o femeie întreţinută de un ofiţer din subordinea generalului Patton. “*Ciorapi de nailon, cele mai recente discuri, parfumuri, două frigidere şi, bineînţeles,*

ţigări la discreţie, alcool şi benzină pentru maşină… A fost o epocă sălbatică. Şampania curgea în valuri… Când nu eram beţi turtă, atunci făceam dragoste”[59].

Contrar acestei mărturii, destul de puţine erau femeile ce găseau un astfel de paradis. Pentru cele mai multe, hrana era juvăţul prin care intrau într-o sclavie la fel de veche şi necruţătoare precum sfânta curvie jidovească din Biblie. Iată ce scrie Lali Horstmann, care se găsea în zona rusească de ocupaţie:

> M-a anunţat că are nevoie de femei pentru a curăţa cartofi într-un lagăr de soldaţi. A cerut voluntare. Munca le va fi plătită cu supă şi cu cartofi. Tânăra fată, alături de mine, murmură: ”Sora mea a fost răpită sub acelaşi pretext, în urmă cu patru zile, şi de atunci nu s-a mai întors. Una dintre prietenele mele a reuşit să scape şi a povestit ce i s-a întâmplat ei şi altora”.
>
> Când o femeie firavă şi flămândă a ridicat mâna, pentru a-şi oferi serviciile, omul cu dintele de aur nici măcar nu a privit-o. În schimb a ridicat pistolul asupra celei tinere, cu care vorbiseră celelalte. Întrucât ea nu s-a mişcat, a dat un ordin, sau aşa ceva. Doi soldaţi au apărut imediat, alţi patru încadrau şirul de femei, la dreapa şi la stânga, până ce acesta a ajuns în dreptul ei. I-au ordonat și ei să urce în camion. Era în lacrimi. O împingeau cu brutalitate în camion, fiind urmată de celelalte. Toate protestau neputincioase[60].

”Polonezul m-a rechiziționat şi m-a vândut Ruşilor”, mărturisi o altă fată.

> Instalase bordelul în pivniţă, pentru ofiţerii ruşi. M-a tras de păr… A trebuit să-l urmez. Nu m-am putut opune. Am intrat în pivniţă, unde se petreceau cele mai mari blestemăţii: se bea, se fuma, se urla. Trebuia să particip şi eu… Simţeam nevoia să urlu.
>
> Apoi am fost băgată într-o cameră. Uşa s-a închis în spatele meu. Am auzit cum Polonezul s-a înţeles cu Rusul, primind bani de la acesta. Valoarea mea a fost fixată la 800 de zloţi. Rusul mi-a dat și mie 200 de zloţi, pe care mi i-a băgat în buzunar. Nu i-am dat nciun rest. Abia puteam cumpăra ceva de mâncare…
>
> « Patronul » era permanent după mine, urmărindu-mă peste tot. Eram vânată ca o căprioară speriată, venea să mă vadă şi în spălătorie, dacă afla că sunt acolo. Ne certam adesea, dar nu avem cum să scap de el. Trebuia să îmi păstrez munca, pentru că o aveam şi pe mama cu mine. Am făcut-o cât mai rar posibil, dar nu puteam evita totul[61].

Multe femei au îndurat această sclavie numai pentru a mânca. Altele au riscat totul pentru a putea scăpa. Un ziarist american îşi aminteşte:

> Pe când lungul nostru şir de camioane… circula pe strada principală din Brahlstorf, ultimul orăşel ocupat de Ruşi, o tânără blondă ţâşni din mulţimea de Nemţi, ce ne priveau, şi s-a agăţat cu ambele mâini de oblon. A făcut eforturi disperate pentru a se urca în camion, dar nu a putut. După ce a fost târâtă mai multe sute de metri, şi-a dat drumul şi a căzut pe strada pavată. Această scenă este o ilustrație dramatică a stării de teroare în care trăiesc femeile germane[62].

În vara lui 1945, Germania devenise cea mai mare piaţă de sclavi din lume, în cadrul căreia sexul era principala valută, noul mijloc de schimb. Foametea nu fusese evitată, dimpotrivă provocată, iar bolile, corolarul nelipsit al acesteia, pândeau din culise.

”*Există un mod de a muri ce poate fi mai rău decât moartea, pe care însă unele îl amână vreme de luni, chiar de ani*”, comenta un ziarist englez[63].

În plus, faţă de bolile venerice din Occident, Nemţoaicele erau infectate cu o mulţime de maladii necunoscute, inclusiv perfidul sifilis asiatic. ”*Este vorba de o formă virulentă a acestei boli, necunoscută în partea noastră din lume*”, explică soţia unui medic. *Este foarte greu de îngrijit, chiar dacă avem şansa de a dispune de penicilină*”[64].

Graviditatea nedorită era o altă preocupare de temut, nu numai pentru cele ce se vindeau singure, dar şi pentru milioanele de victime ale violurilor. O mulţime de femei însărcinate căutau şi găseau mijlocul de a avorta. Alte mii şi mii trăiau într-o teribilă incertitudine. Iată ce scria o Berlineză în jurnalul ei:

> Calculasem că am două săptămâni de întârziere şi am decis să consult medicul a cărui firmă o văzusem pe casa din colţul străzii. Medicul era o doctoriţă blondă, de anii mei, ce practica într-o cameră pe jumătate goală. Descurcăreaţă, doctoriţa înlocuise geamurile sparte cu negativele filmelor de celuloid, raze « X », pe care se vedea cavitatea toracică omenească. Nu a vrut să vorbim. Trecu direct la examenul ginecologic. După un timp, spuse cu hotărîre: “Nu. Nu văd absolut nimic. Totul este în regulă”.
>
> – Totuşi, am două săptămâni de întârziere. Asta nu mi s-a mai întâmplat!
>
> – Nu fiţi stupidă. Asta se petrece astăzi cu toate femeile. Eu însumi am o întârziere. Din cauza lipsei de hrană. Corpul îşi economiseşte sângele. Încercaţi să puneţi un pic de carne pe şolduri, apoi totul se va aranja.
>
> Mi-a cerut zece mărci, pe care i le-am dat fără să fiu convinsă… În sfârşit, am riscat întrebarea ce îmi stătea pe inimă:
>
> – Femeile însărcinate de Ruşi, nu vin să vă ceară ajutorul?
>
> – Prefer să nu vorbim despre asta, spuse ea sec.
>
> Apoi m-a lăsat să plec[65].

În ce priveşte sarcinile duse la termen şi copiii ce veneau astfel pe lume, lupta era de foarte scurtă durată.

”*Mortalitatea printre sugari şi bebeluşi este foarte ridicată*”, scria o femeie. ”*Pur şi simplu, aceştia mor de foame. Nu avem nimic pentru ei… În general, nu trăiesc mai mult de trei luni – o consolare pentru femeile ce i-au conceput cu un Rus, contra voinţei lor… Mamele lucrează extrem de mult. Foarte rar sunt în măsură să alăpteze copilul*”[66].

După cum arată mărturia de mai sus, femeile ce doreau să hrănească un copil erau obligate la o muncă şi mai abrutizantă, mai obositoare. Practic, după sfârşitul războiului, Germanii tineri sau vârstnici erau constrânşi de învingători să participe la munca de curăţire a ruinelor Reichului devastat. Uneori, celor obligaţi să lucreze li se dădea ceva de mâncare, ”*o bucată de pâine sau vreo zeamă chioară*”, adesea nimic. ”*Începeam lucrul în zori, la şase*

dimineaţa, şi ne întorceam acasă la şase seara", declară o femeie din Silezia. "*Lucram şi duminicile, fără să ni se dea nici plată, nici hrană, pentru ceea ce făceam*"[67].

O altă femeie îşi notă impresiile din capitala distrusă:

> Berlinul este pe cale de curăţare… Printre mormanele de ruine, oamenii îşi trec căldările din mână în mână. Am revenit la epoca piramidelor. Numai că, în loc să construim, curăţăm terenul… În cadrul lucrărilor de terasament, prizonierii germani muncesc ca robii. Părul lor este alb, hainele mizrabile. Aceștia sunt bătrânii din Gărzile Patriotice, Volkssturm. Gemând şi opintindu-se neîncetat, urcă roabele grele în vagoane. Ne privesc cu ochi rugători, încercând să rămână cât mai mult printre noi. La început, nu am înţeles de ce. Alţii însă au înţeles: le dau, pe tăcute, câte o coajă de pâine, lucru strict interzis! Santinela rusească întoarce capul în altă parte. Bieţii de ei! Sunt nebărbieriţi, piperniciţi, câini jigăriţi. Pentru mine, ei nu au întru nimic aerul unor Germani[68].

"*Mama mea, în vârstă de 72 de ani, a fost obligată să muncească pe un munte de mizerii, în afara oraşului*", mărturisea o femeie din Posen. "*Persoanele în vârstă erau duse cu sila şi obligate să separe fierul de sticlă, inclusiv pe ploaie sau ninsoare. Munca era murdară. Bătrânilor le era imposibil să se spele, să* se *schimbe*"[69].

Evident, în aceste condiţii, mii de victime surmenate şi sub-alimentate mureau pe capete. Pentru Germanii învinşi, nicio muncă nu era mizerabilă, degradantă. Femei bine crescute, din clasa superioară, care altădată avuseseră abonamente la teatru, munceau acum, alături de ţărănci, la spălatul lenjeriei soldaţilor ruşi, la curăţatul latrinelor acestora. În zonele americană, britanică şi franceză, copiii şi vârstnicii erau obligaţi să frece podelele, să lustruiască cismele învingătorilor. Anumite munci erau foarte neplăcute – precizează o femeie: "*Din cauza distrugerilor de război, tualetele nu funcţionau, erau foarte murdare. Mizeria trebuia luată cu mâinile, fără nici un fel de scule de curăţat. Excrementele erau duse în curte şi încărcate în căruţele ce se împingeau către gropile de deşeuri. Cel mai oribil era că ne stropeam şi nu aveam apă, să ne spălăm*"[70].

Iată ce adaugă o femeie din zona sovietică:

> A trebuit să spargem pietre, să construim piste de aterizare. În zăpadă sau pe ploaie, de la şase dimineaţa până la nouă seara, am fost obligate să lucrăm în lungul şoselelor. Ruşilor ce le venea vreo poftă, nu le era greu să ne tragă la o parte. Dimineaţa şi seara primeam apă rece şi o bucată de pâine, iar la amiază o zeamă de cartofi striviţi, fierţi necurăţaţi, fără sare. Moarte de oboseală, noaptea dormeam îngrămădite pe pământ, prin ferme sau grajduri. Din când în când eram trezite de gemetele şi plânsetele din camera neagră, care arăta prezenţa unei santinele printre noi[71].

După cum arată această femeie şi multe altele, deşi sexul putea fi cumpărat cu un un pic de mâncare, ţigări sau o bucată de săpun, unii învingători preferau să se servească când voiau, cu ce voiau, acolo unde le venea inspiraţia. "*Dacă unul dorea o femeie anume, venea pe câmp şi o lua*", îşi aminteşte Ilse Breyer, care a lucrat pe o plantaţie de cartofi[72].

”*Foamea le face pe Nemţoaice mai « disponibile »*”, arăta un soldat american. ”*În ciuda acestui lucru, violurile erau foarte răspândite şi însoţite de violenţe suplimentare. Îmi amintesc mai ales de o tânără de optsprezece ani, a cărei faţă fusese pe jumătate zdrobită cu patul puştii, înainte de a fi fost violată de către doi « GI ». Până şi Francezii se plângeau că violurile, jaful, beţia şi distrugerile cauzate de trupele noastre sunt excesive*”[73].

Dacă Germanii ar fi trebuit să înfrunte numai violurile, foametea şi sclavia, situaţia ar fi fost deja teribilă. Învingătorii le pregăteau însă alte şi alte orori, unele atât de sadice şi de diabolice încât par de neconceput pentru mintea normală, a popoarelor europene. După cum arată un observator, soarta de coşmar diabolic a miilor şi miilor de victime zăvorâte în fundul închisorilor învingătorilor era suficientă pentru a-l face pe cel mai pios creștin să se întrebe « dacă Dumnezeu există cu adevărat ». Bisericile creștine nu nimic de spus despre acestea?

X

CULISELE IADULUI

Puţin după victoria Aliaţilor a început vânătoarea de vrăjitoare, epuraţia sau curăţirea ideologică a Germaniei, adică persecutarea cruntă a membrilor Partidului Naţional Socialist Muncitoresc German (NSDAP). Această persecuţie a avut loc de la nivelul guvernamental până în toate intreprinderile şi industriile, ştiinţa, educaţia şi celelalte domenii ale vieţii germane. Totuşi, la început, un număr surprinzător de membrii ai partidului unic, național, socialist și muncitoresc sunt autorizaţi, chiar obligaţi să își ocupe în continuare posturile, să îşi exercite atribuţiile de şefi, pentru a permite o tranziţie cât mai normală posibil. Mai devreme sau mai târziu însă, toţi membrii partidului socialist și muncitoresc, din Germania, vor fi îndepărtaţi nu numai din orice funcţii, ci chiar din viaţa germană de zi cu zi. În teorie, « denazificarea », inventată de învingători, trebuia să fie înlocuirea funcţionarilor ce fuseseră înscrişi în partidul socialist şi naţional german, cu alţi funcţionari din partidele zise « democrate », adică socialiste de nuanţă bolşevico-decadentă, mai mult sau mai puțin liberalo-jidovite, cripto-comuniste sau băgătoare de seamă democrate, puse pe umplut buzunarele. Practic, « denazificarea » a însemnat adesea nu numai o segregaţie sau discriminare ideologică ci şi una etnică, crime și abuzuri incompatibile cu civilizația, culminând cu tortura de tip semit, mascarada judiciară şi, bineînţeles, moartea – cel puțin socială, adică excluderea din societate.

Posedând o relativă cunoaştere a limbii şi a culturii germane, un mare număr de agenţi din serviciile aliate de informaţii, ce veneau în spatele forţelor americane şi englezeşti, erau de fapt vechi refugiaţi jidani, ce părăsiseră Germania în timpul « persecuţiilor » naţional-socialiste din anii treizeci. « Secunzii » americani sau englezi ai acestora nu erau întru nimic mai bine plasaţi din punctul de vedere moral sau al competenţelor de vreun fel sau altul. Aceasta explică cum şi în ce fel s-a ajuns ca Jidanii ce părăsiseră Germania, înainte de sau în 1939, uneori chiar mai târziu, să ajungă acum anchetatori, examinatori şi controlori atoateștiutori ai celor ce contribuiseră, cu câţiva ani mai înainte, la expulzarea lor din sânul poporului german. Altfel spus, dacă regimul hitlerist deiudaizase Germania într-o măsură mai mare sau mai mică, sub numele de « denazificare », regimul iudaic aliat, al învingătorilor, a procedat exact invers, adică a reiudaizat Germania și nu numai! Aşa stând lucrurile, întrucât cei ce expulzaseră Jidanii erau acum interogaţi, judecaţi şi condamnaţi de foştii expulzaţi, se înţelege de ce « denazificarea » nu putea fi în niciun caz un act de justiţie ci unul de răzbunare, de reglare a unor vechi şi întortocheate socoteli.

Generalul american George Patton a fost unul dintre cei ce s-au opus acestui program de răzbunare semită. "*Evident, virusul*

răzbunării semite a început cu Morgenthau şi [Bernard] Baruch, iar răzbunarea este în toi…”, scria generalul Patton în privat. “*Mă opun pe faţă genului ăsta de activităţi de criminali de război. Acest lucru este injust, adică semit… Nu pot crede că Americanii au decăzut în aşa hal*”[1].

Puţin după ocuparea Germaniei, Nemţii adulţi au fost obligaţi să se înscrie la sediile aliate din zona lor, să completeze un lung chestionar cu privire la țâța pe care au supt-o, adică activităţile lor din trecut! Mulţi Nemţi sunt arestaţi cu ocazia completării acestor chestionare incompatibile cu demnitatea omenească, inclusiv democrația sclavagistă, de tip atenian, de exemplu. Totuși, majoritatea sclavilor sunt lăsaţi să se întoarcă acasă, închipuindu-şi că ce a fost mai greu a trecut. Pentru milioane dintre ei, greul ce începea nu s-a terminat nici astăzi!

”*Apoi a început măgăria democrată*”, îşi aminteşte Anna Fest, o femeie ce se înregistrase pe lângă atotputernicii învingători americani, cu şase săptămâni în urmă.

> Când ai în faţă trei sau patru gealaţi înarmaţi ai poliţiei secrete americane, te apucă un sentiment de scârbă, de neputinţă. Am intrat în panică, am plâns de mi s-au uscat lacrimile. Mamei mele nu-i venea să creadă: ”Nu puteţi face asta. S-a înscris în Partid pentru că trebuia să se înscrie. Apoi a spus: ”Voi însă jidănuților, aţi şters-o în altă parte, v-aţi ascuns”. Eu consideram că asta nu are nici un sens, pentru că nu mă simţeam vinovată cu nimic… Aşa s-au petrecut lucrurile cu toată lumea, fără nici un motiv[2].

Puţini Germani adulţi, membri de partid sau fără de partid, au scăpat de loviturile cu patul puştii în uşa lor. Fără să fie nişte « fascişti periculoşi », Freddy şi Lali Horstmann erau în realitate anti-hitlerişti cunoscuţi. Iată ce scrie Lali, care se găsea în zona iudeo-sovietică de ocupaţie:

> ”Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez”, începu el. Pur şi simplu, execut nişte ordine. Până când aţi lucrat pentru Biroul de Afaceri Externe?”
>
> – ”Până în 1933”, răspunse soţul meu.
>
> – ”Atunci nu aveţi de ce vă teme”, declară Androff… ”Nu vă acuzăm de nimic, dar vrem să ne însoţiţi la sediul NKVD, la poliţia secretă, pentru a lua notă, printr-un protocol, de ceea ce ne-aţi spus, şi a vă pune alte câteva întrebări despre funcţionarea Biroului de Afaceri Externe…”
>
> Pe moment, am rămas stupefiaţi. Apoi am intervenit, întrebându-i dacă îmi pot însoţi bărbatul. ”Imposibil”, spuse interpretul zâmbind sovieticește! Inima îmi bătea tot mai puternic. Va fi oare Freddy în stare să răspundă în mod satisfăcător? Va putea oare să reziste emoţiilor? Ce gen de cazare îi vor da ăştia?
>
> – ”Nu vă faceţi griji, soţul dumneavoastră nu are de ce să se teamă”, continuă Androff. ”Va avea o cameră caldă. Totuşi, îi puteţi da o pătură, pentru noapte, dar repede, trebuie să plecăm…”
>
> Exista însă o anumită tensiune. Poliţaiul sovietic nu era în apele lui, parcă se temea de un atac din partea unuia dintre noi. L-am luat de mâini pe el, apoi şi pe interpret, implorându-i să fie buni cu Freddy, repetând rugăminţile mele în agitaţia şi zgomotul paşilor ce îmi înăbuşeau cuvintele. Când s-a deschis uşa, a pătruns vântul rece. Apoi l-am simţit pe Freddy, ce mă îmbrăţişa. Nu l-am mai văzut niciodată[3].

Am fost treziţi de scârţâitul pneurilor, zgomotul motoarelor, vacarmul general, loviturile în obloane. Brutele de intruși ce urlau au pătruns în casă. Americani înarmaţi au ajuns în faţa patului nostru, pe care îl luminau cu lanternele. Niciunul nu vorbea germana. Gesturile lor spuneau limpede : « Îmbrăcarea. Mergeţi cu noi. Imediat! ». Era a patra mea arestare"[4].

Aşa scria Leni Riefenstahl, o tânără şi talentată Nemţoaică, poate cea mai mare cineastă a lumii. Documentarele ei epice – *Triumful voinţei* şi *Olympia* – erau un imn închinat Germaniei, mai ales Partidului Naţional-Socialist al Muncitorilor Germani. Relaţiile ei cu un Hitler admirativ făceau din Leni o ţintă nu tocmai întâmplătoare pentru poliţia secretă americană şi pentru Aliaţi în general. Deşi false, rumorile lăsau să se înţeleagă că seducătoarea şi marea actriţă Leni fusese « Iubita Diavolului », că ea şi Hitler fuseseră adică amanţi[5].

"*Nici soţul meu, nici mama mea, nici vreunul dintre cei trei asistenţi ai mei nu fusese membru al partidului. Nimeni dintre noi nu activase pe plan politic*", declară tânăra femeie intrată pe mâinile zbirilor americani. "Nicio acuzaţie nu fusese formulată contra noastră. Eram însă cu toţii la discreţia bandiților aliaţi, nu beneficiam de niciun fel de protecţie juridică"[6].

Puţin după a patra arestare a lui Leni, a urmat cea de a cincea.

> Jeepul alerga cu toată viteza pe autostradă. Câteva ore mai târziu eram la închisoarea din Salzburg. Acolo, gardiana şefă, o balabustă, m-a împins cu brutalitate în celulă, lovindu-mă atât de tare încât am căzut la pământ. Uşa fu încuiată. Erau încă două femei în celula întunecoasă. Una dintre ele, în genunchi, se mişca pe podea, spunând ceva foarte confuz, până ce, dintr-o dată, începu să urle, să-şi sucească mâinile în mod isteric. Părea că şi-a pierdut minţile. Cealaltă femeie plângea, ghemuită într-un colţ[7].

După cum Leni şi alte femei au descoperit cu rapiditate, procesul de îndobitocire, de tăiere cerebrală împrejur începe imediat după sosirea în închisoarea şabăsgoimilor aliaţi. Când Ernst von Salomon, prietena sa jidoavcă şi ceilalţi prizonieri ajunseră în lagărul american de lângă Munchen, bărbaţii fură imediat închişi într-o cameră de tortură, unde au fost chinuiți şi torturaţi cu toată brutalitatea lor științifică, de către călăii americani. Cu dinţii sparţi şi gura plină de sânge, von Salomon spuse gemând unui zbir ce plescăia *chewing-gum*: « *Nu sunteţi un gentleman* ». Remarca lui provocă râsetele călăilor. "*Nu! Nu!*", urlă gâdele ce părea să fie şeful celorlalţi. "*Suntem de pe Mississippi*". Într-o altă cameră, poliţiştii militari americani violară femeile până n-au mai putut, în timp ce soldaţii pândeau prin ferestre[8]. Unii dintre acești voyeuri se masturbau.

După un tratament atât de sălbatic, disperarea creştea văzând cu ochii în sufletele captivilor înghesuiţi în celule.

"*Oamenii erau acolo, de trei zile în picioare, aşteptând să fie interogaţi*", îşi aminteşte un medic german căruia i se ordonase să trateze prizonierii din zona sovietică. "*De îndată ce ne-au văzut se dezlănţui un haos ce nu mi-a permis nicio reacţie… Pe cât îmi amintesc, întrebările obişnuite, fără de sens, erau repetate la*

infinit: De ce sunt acolo? Pentru cât timp? şi altele asemenea. Pe durata anchetei, nimeni nu avea dreptul să bea apă, nici să mănânce. Am fii vrut să își facem nevoile mai des, nu doar odată pe zi… Mulţi dintre noi suferă în aşa hal de dizenterie încât nu se mai pot scula din pat”[9].

“*Tineri Polonezi îşi băteau joc de noi*”, declară o femeie ce trecuse printr-o celulă din aceeaşi zonă. “*Aruncau cărămizi pe ferestre, pungi de hârtie pline cu nisip şi piei de iepure umplute cu excremente. Nu îndrăzneam să ne mişcăm, nici să rezistăm în vreun fel. Ne ţineam în colţul cel mai îndepărtat, pentru a nu fii atinse, fără să putem evita totdeauna acest lucru… Eram persecutate tot timpul*”[10].

“*Ore întregi m-am învârtit în pat, încercând să uit unde mă aflu*”, îşi aminteşte Leni Riefenstahl. “*Mi-a fost însă imposibil*”.

Femeia ce suferă de tulburări mintale strigă într-una, toată noaptea. Şi mai oribile însă erau strigătele şi urletele bărbaţilor, provenind din curte, unde cei torturaţi urlau ca animalele. Mai târziu am descoperit că o companie SS era « interogată » de gangsterii americani.

Au venit să mă caute a doua zi de dimineaţă, cu care ocazie m-au condus într-o celulă capitonată şi mi-au ordonat să mă dezbrac. Apoi, o femeie a examinat fiecare centimetru pătrat din pielea mea. M-am reîmbrăcat şi am fost condusă în curte, unde numeroşi prizonieri bărbaţi erau în picioare. Eram singura femeie printre ei. A trebuit să ne aliniem în faţa gâdelui american ce vorbea un fel de germană. Prizonierii fiind vigilenţi, am încercat să-i imit. Veni un al doilea American, care vorbea curent germana. Ne-a împins pe mai mulţi într-o grămadă aparte, s-a plantat în faţa noastră şi ne-a luat la întrebări:

– ”Ai fost membru de partid?”

Prizonierul ezită o clipă, apoi spuse: « Da ».

Imediat primi o lovitură violentă în obraz, şi scuipă sânge.

Americanul trecu la următorul:

– ”Aţi fost membru de partid?”

Prizonierul ezita.

– ”Da sau ba".

– ”Da!”

Încasă şi el o lovitură de pumn în plină figură, care îi umplu gura de sânge. Ca şi cel de dinaintea lui, nu a îndrăznit să opună rezistenţă, nici măcar să ridice braţele, pentru a se apăra. Nu făcu nici un gest. Accepta loviturile precum sacii de box.

Aceeaşi întrebare fu adresată următorului:

– ”Ai fost membru de partid?”

Linişte.

– ”Da sau ba”.

– Ba!, urlă acesta, scăpând fără să fie lovit. Apoi nimeni nu a mai recunoscut că ar fi fost membru al Partidului Naţional-Socialist al Muncitorilor Germani. Pe mine nu m-au întrebat asta[11].

După cum arată cazul de mai sus, interogatoriul era doar de formă, fără vreun motiv: Scena părea concepută pentru a forţa victima să spună ce dorea inchizitorul-gâde, indiferent că era adevărat sau fals. Aceste « interogatorii » erau astfel structurate încât prizonierul să sufere, să suporte o durere cât mai mare posibilă. Unul dintre aceşti prizonieri ne explică:

Scopul interogatoriilor nu era de a-i trage de limbă pe oameni cu privire la ceea ce ştiau ei. Asta nu prezenta niciun interes pentru

Americani. Scopul călăilor Americani era stoarcerea de la prizonieri a unor « declaraţii speciale ». Metodele utilizate erau extrem de primitive. Prizonierii erau bătuţi până ce recunoşteau orice, nu numai că au fost membri ai partidului socialist-muncitoresc şi naţional german… De altfel, autorităţile americane socoteau pur şi simplu că, în fond, toată lumea fusesese în acest partid foarte popular. Unii dintre prizonieri mureau în timpul sau după aceste interogatorii, în vreme ce alţii, care recunoscuseră imediat apartenenţa lor la partid, erau trataţi mai cu mânuși[12].

"*Un tânăr politruc American, care ura profund pe Germani, mi-a luat un contra-interogatoriu*", declară Gertrude Schulz. "*Când mi-a pus întrebarea dacă am aparţinut organizaţiei* « *Frauenwerk* » [Serviciul Muncii pentru Femei], *i-am răspuns că nu. La răspunsul meu a devenit atât de furios încât m-a lovit cu o bâtă până ce am devenit toată albastră-neagră. Am primit în jur de 15 lovituri… peste braţul stâng, pe spinare, pe pulpe, până am leşinat. Ca şi în cazul primului interogatoriu, trebuia să semnez încă odată faimosul chestionar*"[13].

"*Cei doi ofiţeri care mi-au luat declaraţia erau vechi Jidani din Germania*", îşi aminteşte Anna Fest, membră a organizaţiei SS pentru femei. În vreme ce câini dresaţi mărâiau pe aproape, unul dintre poliţaii călăi îmi striga întrebările şi acuzaţiile ce mi se aduceau. Dacă răspunsurile mele nu erau pe placul lor "*unul îmi trăgea şuturi în fund iar celălalt mă pălmuia*".

Continuau să susţină că noi [femeile] fuseserăm înarmate, că avuseserăm pistoale. Nu era însă adevărat. Nicio femeie nu fusese înarmată. Nu avusesem niciun pistol. Nu am vrut să spun că am fost înarmate, pentru că nu era adevărat. Nu vream să spun asta numai ca să mă lase în pace. Lucrul cel mai teribil era că bărbaţii, prizonieri germani, asistau şi ei la interogatoriile noastre. A fost o experienţă oribilă, inclusiv pentru ei. Când s-a terminat contra-interogatoriul, mulţi dintre aceştia aveau lacrimi în ochi. Ce ar fi putut face? Absolut nimic. Nu puteau să facă nimic[14].

Fără prea multe surprize, după o astfel de tortură, multe victime semnau orice li se cerea. Unele însă, precum Anna Fest, au încercat să reziste. În general, o astfel de atitudine recalcitrantă era de scurtă durată. Cu ochii vineţi şi oasele sfărâmate, după şocuri electrice pe sâni sau, în cazul bărbaţilor, după ce testicolele le erau zdrobite – numai cei ce au murit sub tortură nu au semnat astfel de false mărturisiri.

Singure, înconjurate de sadismul şi ura jidanilor anchetatori, lipsite de orice drepturi, se înţelege că cele mai multe victime nu aveau decât o singură cale de scăpare: sinuciderea. Totuşi, ca un fel de insule minuscule într-un ocean de mizerii, se produceau şi minuni. Pe când se întorcea cu dificultate, şchiopătând, în celula sa, un ofiţer Wehrmacht îşi amintea insultele, loviturile şi tortura prin care trecuse, gândindu-se la sinucidere.

În semi-obscuritatea de pe culoar am ratat uşa deschisă a celulei mele. Am primit un şut în fund şi m-am trezit întins pe ciment. Pe când mă ridicam, mi-am zis că nu trebuie să accept această umilinţă. M-am lungit în colţul în care dormeam. Ascunsesem o lamă de ras, care mi-ar fi putut servi pentru a-mi deschide venele. Apoi am

deschis Noul Testament şi în Evanghelia după Ioan am găsit aceste cuvinte: "Fără mine, nu puteți face nimic".

Da, puteţi mutila acest biet trup, am zis eu privindu-mi rănile gambelor, ce supurau. Dar pe mine însumi, onoarea mea, imaginea lui Dumnezeu din mine – pe astea nu le puteţi atinge. Fără el, fără Domul şi Mântuitorul nostru, nu puteţi absolut nimic. O forţă nouă urca în mine.

Meditam asupra acestui lucru, care mi se părea o minune. Exact atunci auzii cheia răsucindu-se în broasca uşii celulei. Cu degetul pe buze, în semn de tăcere, intră un tânăr soldat American."Am văzut!", mi-a spus el. "Iată aici nişte cartofi prăjiţi". A scos cartofii din buzunar şi mi i-a dat. Apoi a ieşit, închizând uşa în spatele lui[15].

Oricât a fost de oribilă « denazificarea » în zonele britanică, franceză şi mai ales americană, aceasta nu era aproape nimic faţă de cele ce se petreceau în Polonia, dincolo de zona sovietică. În sutele de lagăre de concentrare poloneze, comandate de o unitate specială numită « Biroul Securităţii de Stat », erau întemnițați mii şi mii de Germani. Printre ei erau bărbaţi şi femei, tineri şi vârstnici, oameni din toate categoriile sociale. Unii erau naţional-socialişti, alţii erau anti-naţional-socialişti, unii aparţinuseră Wehrmachtului sau trupelor SS, alţii fuseseră în Gărzile patriotice Volkssturm, sau în Tineretul hitlerist. Erau arestaţi şi întemniţaţi în calitate de Germani. Organizate şi conduse de către Jidani, cu ajutorul Polonezilor, Cehilor, Ruşilor şi a altor foşti prizonieri din lagărele germane, închisorile erau la fel de rele precum camerele speciale de tortură, în care chinurile erau prelungite cu meşteşug, pentru ca moartea să nu vină prea repede. În aceste închisori, cei blonzi, cu ochi albaştri, trăsături specific ariene, erau primii torturaţi. După ei, urmau cei ce vorbeau germana[16].

Imediat după sosirea lor, prizonierii erau informaţi cu privire la soarta îngrozitoare ce îi aştepta. Iată ce declară Jidanul John Sack, martor al celor petrecute într-un lagăr condus de Shlomo Morel, alt Jidan de 26 de ani:

"Am fost la Auschwitz", proclamă Shlomo, minţindu-i pe Germani ca şi pe sine însuşi, motivându-se şi dându-se drept un fel de « ilegalist », plin de ură contra Nemţilor din jurul lui. "Vreme de şase ani am fost la Auschwitz! M-am jurat că dacă voi ieşi vreodată vă voi face să plătiţi pentru asta – naziştilor". Ochii lui aruncau scântei, dar « naziştii » nu i-au răspuns decât printr-o privire perplexă…

"*Acum veţi cânta cântecul Horst Wessel Lied !*". Nimeni nu cânta. Shlomo, care avea un ditamai pulanul de cauciuc, dădu o lovitură într-un pat, cum fac unii judecători cu ciocanul. "Cântaţi, vă zic!"

"Cu steagurile-n vânt…" începură câţiva Germani…

"Toată lumea", strigă Shlomo.

"Rândurile noastre strânse…"

"Am zis să cânte toată lumea!"…

"Blondu"! Strigă Shlomo celui mai blond, persoana cu ochii cei mai albaştri, acolo… "Am zis să cânţi!". Balansă pulanul şi-l aruncă în capul blondului, care se dădu un pas înapoi

"Camarazii noştri ucişi de comunişti şi de reacţionari…"

"Fiu de curvă!", strigă Shlomo, furios că omul nu cântă şi se mai şi fereşte de loviturile lui. Îl loveşte din nou şi îi spune: "Cântă!"

"Merg în spirit cu noi…"
"Mai tare!"
"Liberaţi străzile pentru Batalioanele brune…"
"Şi mai tare", strigă Shlomo, lovind un alt prizonier care începe să urle…
"Milioane de oameni plini de speranţă…"
"Porci de nazişti!"
"Sunt în căutarea Svasticii…"
"*Schwein*!", strigă Shlomo… Aruncând pulanul de cauciuc, luă de picior un taburet de lemn şi începu să-l pocnească pe German, drept în numele Tatălui. Fără să se gândească, omul ridică braţul să prevină lovitura. Furios că prizonierul se sustrage de la pedeaps democrată, Shlomo strigă încă odată "Fiu de curvă", lovindu-l, pe deasupra, cu taburetul în cap. Omul lăsă braţele în jos iar Shlomo începu să-l lovească ca un turbat, până ce, după un « crac », scaunul se rupse în bucăţi. Blestemând lemnul german de mesteacăn, Shlomo luă alt taburet şi continuă să-l pocnească pe German. Nimeni nu mai cânta, dar Shlomo nu observă asta. Ceilalţi gardieni strigau "Blondul!", "Negrul!", "Cel mic!", "Cel mare". Când fiecare dintre aceşti oameni venea, ei îşi foloseau pulanele lor. Masacrul continuă până la orele unsprezece când, plini de sudoare, călăii-troţionari strigară "Porcilor, ați belit-o!", şi-i lăsară pe Germani singuri.
Unii dintre aceştia erau deja beliţi gata… Shlomo şi subordonaţii lui îi omorâseră[17].

Noaptea următoare fu aidoma. La fel şi cealaltă, apoi încă două. Prizonierii ce au supravieţuit acestui "*comitet democrat de primire în lagăr*" fură aruncaţi în celulele lor.

"*M-au închis împreună cu încă 30 de femei într-o celulă prevăzută pentru o singură persoană*", îşi aminteşte Gerlinde Winkler. "*Spaţiul în care fusesem înghesuite era foarte strâmt, intolerabil, gambele noastre se împletiseră aproape, unele cu altele… Numai femeile bolnave de dizenterie erau autorizate să se uşureze odată pe zi. O găleată fără capac era împinsă în celulă cu următoarea remarcă: « Asta vă trebuie, scroafelor germane ». Putoarea era insuportabilă. Nu ni se permitea deschiderea micii ferăstruici*"[18].

"*Aerul din celule devenea dens, mirosul de excremente domina totul. Era cald ca la Calcutta, tavanul negru de muşte*", scrie John Sack. "*Mă sufoc, zicea fiecare dintre Germani, iar unul dintre ei a luat lama de ras comună şi disperat şi-a tăiat gâtul cu ea*"[19].

În sfârşit, când bieţii prizonieri ieşiră din mormintele lor infernale, intrară direct în interogatorii. Sack continuă:

Până la opt anchetatori, majoritatea jidani, se ţineau în spatele fiecărui German, spunând: "Ai făcut parte din Partidul Naţional-Socialist Muncitoresc German? Uneori, Germanul răspundea: "Da", iar Jidanul striga: "*Der Schwein*! Porcule!" – şi îl lovea până îi rupea o mână, înainte de a-l retrimite în celula sa. În general însă, Germanul răspundea "Nu", la care anchetatorul jidan replica: "Minţi! Ai fost naţional-socialist.
"Nu, nu am fost".
"Minţi! Ştim totul despre tine".
"Ştiţi pe dracu! Nu am fost şi pace!"
"*Lügst*! Minţi" strigau ei, continuând să lovească pe cel în cauză. "Ai face bine să recunoşti! Altfel vei primi o pedeapsă mai mare. Acum ori niciodată! Recunoşti că ai fost în Partidul Naţional-Socialist şi Muncitoresc, NSDAP?

”Nu!”, răspundea adesea Germanul, la care securiştii americani îl snopeau în bătaie şi tortură jidovească până ce omul îşi pierdea cumpătul, începea să plângă şi dintr-o dată striga: ”Da, am fost membru al Partidului Naţional-Socialist şi Muncitoresc German”. Da! Şi ce mai vreţi f-tuvă dumnezeii voştri de bandiţi?

Uneori însă se găsea câte un German care nu recunoştea nici să-l pici cu ceară. Unul dintre aceşti prizonieri, care nu vrea să recunoască ceea ce îi cereau călăii, ce se făceau că-l anchetează, avea cincizeci de ani…

”Aţi fost membru al Partidului Naţional-Socialist şi Muncitoresc German?

”Nu, nu am fost”.

”Câte persoane lucrau pentru tine?”

”În sezonul de vârf cam treizeci şi cinci”.

”Înseamnă că ai fost în Partid, dacă atâţia lucrau pentru tine, deducea călăul american. Apoi ceru portofelul Neamţului, în care găsi un permis de pescuit ştampilat de Asociaţia pescarilor germani. După ce îl examină mai mult de-o groază, îi arătă Germanului: aici se vede ştampila Partidului…

”Nu-i adevărat”, ripostă Germanul, care îşi pierduse braţul stâng în Primul Război mondial şi toate gesturile le făcea cu mâna dreaptă. Văzându-l gesticulând cu dreapta, securistul jidan avu impresia că omul face nobilul salut hitlerist, salutul strămoșilor noștri păgâni, care încă nu fuseseră pociți de către iudeo-creștinism. Îşi ieşii cu totul din fire, deveni foarte violent. Îl apucă pe bietul om de gât şi îl lovi cu capul de zid de peste zece ori, apoi îl aruncă la pământ se urcă cu cismele pe pieptul lui şi făcu de parcă sărea coarda. O jumătate de duzină de alţi călăi, aproape toţi Jidani, urcară omul pe o canapea, îi sfâşiară pantalonul şi îl loviră cu bastoanele de cauciuc dur, apoi cu ţevile de cauciuc umplute cu pietre. Pe fruntea şi braţele jidanilor călăi curgea transpiraţia. Între picioarele bietului prizonier curgea sânge.

”Warst du in der Partei!

”Nein!”

”Warst du in der Partei?

”Nein!”, urla Neamţul – ce a tot urlat până ce unul dintre călăi s-a dus la bucătăria lui Shlomo, de unde a luat o lingură de lemn pentru a umple cu cârpe gura victimei. Începură din nou să îl bată… Cu cât bietul om îi contrazicea mai tare, cu atât călăii jidani îşi ieşeau din minţi de ură[20].

După ce a suferit şapte astfel de anchete democrate americane, aceeaşi victimă fu adusă pentru al optulea interogatoriu.

Din cauza câtorva comoţii cerebrale, prizonierul era pe jumătate inconştient. Nu mai ştia ce vorbeşte. Călăii începură să-l lovească cu pulanele de cauciuc şi bâtele de stejar. Încă susţii că nu ai fost membru al Partidului Naţional-Socialist Muncitoresc German?

”Nu!” Nu am zis că nu am fost în Partid!”

”Nu ai spus asta?”

”Nu!, spuse omul inconştient, după atâtea torturi. ”Niciodată nu am spus asta!”

”Deci ai fost în Partidul Naţional-Socialist al Muncitorilor?”

Călăii încetară să îl mai bată. Răsuflară uşuraţi de parcă se sfârşise calvarul lor. Şi-au aprins câte o ţigară…

”I-aţi boarfele şi mişcă”, spuse prizonierului unul dintre călăi. Acesta se ridică şi era cu mâna pe clanţă când un călău îl lovi peste ceafă cu pulanul de cauciuc. Imediat, omul căzu inconştient la pământ. ”*Aufstehen, du Deutsches Schvein.* Ridică-te, porc de Neamţ”, urlară călăii, până ce omul se ridică, dar căzu din nou. Doi călăi l-au purtat în celulă şi l-au depus într-un colţ al acesteia…

> Binenţeles, călăii băteau şi torturau Germanii pentru un « Da » sau « Nu ». La Glatz, comandantul jidan l-a întrebat pe un poliţist german: "Ai fost înscris în Partid?".
>
> "Bineînţeles! Era obligatoriu!"
>
> "Lungeşte-te" spuse comandantul. Şase săptămâni mai târziu, acest commandant încă biciuia tălpile Neamţului[21].

Tortură se practica şi fără pretextul unui interogatoriu. Iată ce povesteşte Eva Reimann:

> Uşa celulei mele a fost deschisă. Din cauza mirosului din celulă, gardianul ţinea o batistă în faţa nasului. Reuşi să îngâne: "Reimann Eva! Haide! Am fost condusă într-o cameră de la primul etaj.
>
> Apoi mi-a ordonat: Scoate pantofii! I-am scos. Culcă-te! M-am culcat. Călăul a luat un baston de bambus şi a început să mă bată peste talpa picioarelor. Am strigat, am urlat, pentru că era foarte dureros… Bastonul fluiera în aer şi cădea, cădea pe tălpile mele. Una dintre lovituri căzu peste buza inferioară, care mi-a fost ruptă. Buza şi dinţii sângerau din belşug. A început din nou să mă bată la tălpi. Durerea era insuportabilă…
>
> Dintr-o dată, uşa se deschise şi apăru şeful Oficiului, pe nume Sternnagel. Surâzător, ţigară în gură, vorbind nemţeşte, m-a întrebat: "Care este problema? De ce accepţi să fii bătută? N-ai decât să semnezi acest document. Vrei să îți strângem degetele cu uşa până le aplatizăm?..."
>
> Unul dintre călăi m-a ridicat de glezne cam vreo 20 de centimetri de la pământ şi apoi mi-a dat drumul. Eram cu mâinile legate şi capul a lovit destul de tare podeaua de ciment. Am rămas întinsă într-o baltă de sânge. Alt călău a strigat: "Ridică-te" Am încercat. În ciuda unor dureri indescriptibile, am reuşit. Atunci unul dintre călăi îmi puse pistolul pe tâmpla stângă şi îmi zise: "Nu vrei să mărturisești?" I-am răspuns: "Vă rog să mă ucideţi". Da, speram să mă ucidă. Să scap odată de aceste interminabile torturi. L-am implorat: "Vă rog, apăsaţi pe trăgaci"[22].

După ce abia-abia a supravieţuit « interogatoriului », un puștan de paisprezece ani fu transportat la infirmeria lagărului. "*Corpul meu era verde, iar gambele roşii ca focul*", spune copilul. "*Rănile îmi erau acoperite cu hârtie igienică, pe care trebuia să o schimb zilnic. Eram într-un loc ideal pentru a vedea ce se petrece… Toţi pacienţii erau prizonieri torturaţi. Mureau pe capete: în patul lor, la WC, peste tot, Noaptea trebuia să trec peste morţi, lucrul era perfect normal*"[23].

Când aprovizionarea în victime nu ţinea pasul cu sadismul călăilor, se găsea soluţia potrivită. Alte și alte victime soseau din belşug. Iată ce ne spune John Sack:

> Într-o zi, un German în pantaloni negri, culoarea SS-ului, a apărut în închisoarea Lola. Nu departe de primăria oraşului, fusese reperat de către un Polonez, care i-a zis: "Fascistule! Eşti îmbrăcat numai în negru. Imediat germanul a luat-o la sănătoasa, dar Polonezul l-a urmărit mai mult de un kilometru, până la biserica Sfinţii Petru și Pavel, unde a reuşit să îl prindă, să îl placheze pe un mozaic culoarea aurului şi să îl bată bine, înainte de a-l duce la închisoarea Lola. Aici, câteva drăcoaice de gardiene au confiscat corpul delict, adică pantalonul negru al omului și l-au hărţuit cu atâta vigoare democrată încât i-au rupt nu numai pantalonii ci şi tendonul de la un picior. Omul a strigat, s-a văitat dar muierile îndrăcite i-au zis: "Taci fascistule!". Pentru nimic în lume, drăcoaicele nu au vrut să recunoască adevărul: pantalonii prizonierului făceau parte din

uniforma boy-scout, un fel de organizaţie pionierească, a copiilor catolici. "Prizonierul" adus de Polonez la închisoare nu împlinise încă 14 ani. Gardiencele americane, adică jidoavce, nu numai că au reţinut la închisoare copilul, dar au decis pe loc tortura prin foc. Ţinând strâns copilul şi-au stins ţigările pe pielea lui. Apoi, cu ajutorul benzinei, au dat foc frumoaselor lui bucle negre[24].

În lagărele de detenţie mai mari, sute de Germani mureau în fiecare zi.

"Sunteţi nişte porci", striga comandantul şi-i lovea pe Germani cu taburetul, cel mai adesea ucigîndu-i. În zori, vreme de mai multe zile, gardianul jidan număra: "*Eins!, Zwai!, Drei!, Vier*"… Apoi mâna Nemţii în pădure, mult în afara lagărului. La un moment dat striga: "Stop ! Luaţi cazmalele şi lopeţile. Săpaţi!". "Săpaţi", striga gardianul, până ce prizonierii săpau o groapă destul de mare, în care el punea o fotografie a lui Hitler. "Acum plângeţi", spunea gardianul, şi cântaţi «Toţi câinii latră ». Germanii gemeau:

Toţi câinii latră,
Toţi câinii latră,
Numai micuţii hot-dogi nu latră de loc

Atunci gardianul striga: "Dezbrăcarea". Când Nemţii erau dezbrăcaţi, îi lovea şi vărsa îngrăşământ lichid pe ei, sau prindea un broscoi şi nu se lăsa până nu-l îndesa pe gâtul unui German, iar acesta murea[25].

După ani şi ani de persecuţii, complet dereglaţi şi tulburaţi de pierderea celor dragi şi a caselor lor, Germanii deveneau o pradă uşoară pentru călăii din lagărele și armatele aliate. Nicio tortură, nici un sadism, nicio bestialitate nu era prea mare pentru călăii aliaţi din lagăre, când era vorba să îşi bată joc de cei aflați în puterea lor. Unii Nemţi fură constrânşi să umble în patru labe, alţii obligați să îşi consume propriile excremente, sau pe ale altora. Unii au fost înecaţi în WC-uri. Sute dintre ei au fost închişi în clădiri cărora apoi li s-a dat foc, alţii au fost sigilaţi în coşciuge şi îngropaţi de vii[26].

Nu departe de Lamsdorf, femeile germane fură obligate să dezgroape morții dintr-un cimitir polonez, ispravă democrată povestită de John Sack:

Femeile au fost silite să facă asta, din care cauză au suferit teribil. Cadavrele erau precum substanţa neagră din conductele de scurgere. Feţele putreziseră, carnea devenise un fel de clei. Cu mutrele și demenţa lor de psihopaţi, gardienii siliră o nemţoaică să bea urină. Pe alta o obligară să bea sânge, pe o a treia să mănânce excrementele unuia dintre ei. Alteia îi introduseră în vagin o bancnotă de cinci mărci, unsă cu ulei, căreia îi deteră foc. Apoi poruncіră femeilor ce dezgropaseră cadavrele: "Lungiţi-vă printre cadavre!". Neavând încotro, femeile s-au lungit printre cadavre. Gadienii le-au ordonat să îmbrăţişeze, să pupe cadavrele, să facă dragoste cu ele: "Pupaţi-le!", "Drăgăliţi-le!", "Faceţi dragoste cu ei!". Cu ţeava puştilor apăsau pe ceafa femeilor până ce ochii lor, nasul şi buzele li s-au impregnat în substanţa vâscoasă a cadavrelor de polonezi. Femeile ce-şi încleştaseră fălcile şi lipiseră buzele nu puteau striga, dar cele ce urlau au gustat ceva din substanţa respingătoare a cadavrelor în descompunere. În sfârşit, dezbrăcate la piele, murdare, galbene ca lămâia, scuipând, femeile fură lăsate să se ridice dintre cadavrele umede, având încă agăţate pe bărbie, pe degete şi peste tot franjuri de piele descărnată şi urmele licorii cadaverice, ale fibrelor morților pe care îi îmbrăţişaseră. Pe când se întorceau la Lamsdorf, putoarea

insuportabilă le-a însoţit ca un nor invizibil. În închisoare nu funcţiona nciun duş. Cadavrele îngropate și dezgropate erau ale unor foşti bolnavi de tifos exantematic. Zilele următoare, toate cele 64 de femei au murit[27].

Nimeni nu s-a mirat că rata mortalităţii din lagărele de exterminare ale aliaţilor era extrem de mare. Foarte puţine dintre deţinutele lagărului Lamsdorf supravieţuiră. Din cele peste 8000 de femei deținute, numai 1500 au supravieţuit şi s-au putut întoarce[28]… nu la casele lor, care le fuseseră confiscate, ci la viaţa de sclavi, impusă de învingători popoarelor învinse, vândute, trădate, batjocorite. Cine să-și pună problema câţi dintre cei « norocoşi », încă în viaţă, mai puteau fi numiţi oameni?

Când ştirile privind atrocităţile din Polonia începură să transpire în Occidentul el însuşi adormit, oamenilor nu le venea să creadă că astfel de sălbăticii fără nume sunt posibile în secolul XX. După ororile nedovedite și adesea imaginare, din fostele lagăre de concentrare germane, "*nimic de acest gen nu se va mai produce vreodată*" – declarase un senator American care, ceva mai târziu, va da el însuşi seamă de bătăile crunte şi torturile în cadrul cărora "*creieri zdrobiţi ai victimelor zburau până în tavan*"[29].

"*Pentru asta au murit soldaţii noştri?*", întrebă un Englez, membru al Camerei Comunelor[30].

Ipocritul, beţivanul şi psihopatul Winston Churchill găsi de cuviinţă să declare: "*Enorm de mulţi Germani au dispărut cu totul. Nu este imposibil ca o tragedie la scară incredibilă să aibă loc în spatele Cortinei de Fie*r"[31].

Pe când Churchill şi alte cutre bătrâne se prefăceau şocaţi şi surprinşi, vezi Doamne, de atrocităţile sadice din zona sovietică, foarte puţine critici fură exprimate cu privire la "*tragedia la fel de prodigioasă şi incredibilă*" din cele trei « zone » ale puţin demnilor învingători-călăi occidentali.

Printre milioanele de nevinovaţi întemniţaţi şi torturaţi de către zbirii şi călăii anglo-franco-americani erau şi câteva mii de Germani acuzaţi de a fi avut o legătură directă sau indirectă cu aşa-numitele « crime de război », « crime contra păcii », « crime contra omenirii » şi alte sorcova vesela – cam în asta constă, din punctul de vedere al dreptului-drept acuzațiile aduse învinșilor de către învingători! Întrucât foarte setoasele de sânge puteri victorioase cereau neapărat pedepse rapide şi extrem de severe, procurorii aliaţi, certaţi cu justiţia, ba chiar criminali de drumul mare, erau obligaţi să fabrice rechizitoriile şi actele de acuzare cele mai teribile posibil şi cât mai rapid cu putinţă. Din păcate pentru milioanele de acuzaţi nevinovaţi, călăii occidentali aveau ordin să taie în carne vie germană – să spânzure, să împuşte să batjocorească cât mai mulţi Germani !

“*Am fost aruncaţi goi-goluţi, claie peste grămadă, în celule minuscule”,* scria Hans Schmidt, ceva mai târziu. “*Celulele în care trei sau patru persoane erau incarcerate măsurau un metru şi 82 de centimetri pe trei metri, fără ferestre şi fără instalaţii de ventilaţie*”.

Când ne deplasam la tualetă, trebuia să alergăm printre două şiruri de Americani ce ne loveau cu frânghii, cabluri, cozi de mătură, bâte, căldări pline cu de toate, centuri de piele, tocuri de pistoale şi altele care, uneori, ne trânteau la pământ. Craniile, ochii mai ales, abdomenul şi organele genitale erau special vizate de călăii psihopaţi, probabil tăiaţi împrejur! Altfel nu se explică ! Ultimii Americani erau chiar în sala robinetelor – ne-au lovit şi scuipat, pe când ne spălam pe faţă. Apoi ne întorceam în celulele noastre prin aceleaşi culoare ale morţii. Adesea, căldura din celule atingea temperatura incredibilă de aproape 60^0 C, uneori chiar mai mult! În primele trei zile de detenţie democrată, toţi cei din celulă am primit numai o ceaşcă de apă şi o feliuţă de pâine. În aceste prime zile am transpirat din greu. Apoi rezerva de apă din noi a secat. Eram legaţi şi obligaţi să rămânem în picioare, spate în spate, vreme de ceasuri întregi. Asta a fost justiţia americană. Sufeream teribil de sete, de stagnarea circulaţiei sanguine periferice, de mortificarea mâinilor şi picioarelor. Din când în când, se vărsa apă peste radiatoarele încinse – celulele se umpleau de aburi, abia mai respiram. În tot acest timp celulele erau în plin întuneric, mai puţin când călăii americani aprindeau becurile electrice şi intrau peste noi, pentru a pescui vreo victimă. Când se aprindeau becurile, după atâta întuneric, eram obligaţi să închidem ochii.

Setea devenea atroce, buzele ni se fisurau, limba ni se înţepenea în gură, eram apatici, deliram, ne prăbuşeam.

După ce am îndurat mai multe zile această tortură Made in USA, ni s-a dat câte o mică pătură, pentru a ne acoperi goliciunea şi apoi am fost conduşi în curtea exterioară. Pe pământul nu foarte omogenizat, plin de bolovani, pietre mai mici şi zgură, am fost bătuţi zdravăn cu pulanele şi cu bâta, apoi reconduşi în celule, plini de vânătăi şi de sânge. Epuizaţi de aceste torturi, ni se băgau ţigări aprinse în gură şi eram obligaţi să mâncăm trei sau patru dintre ele, timp în care soldaţii-călăi ne loveau peste ochi, urechi, şi alte puncte sensibile. Apoi eram împinşi, chiar lipiţi de radiatoarele electrice încălzite la maxim, astfel că pielea noastră era băşicată peste tot.

Vreme de treisprezece zile şi nopţi am fost torturaţi cu căldura radiatoarelor electrice şi lipsa totală a apei de băut. Când îi imploram pe gardieni să ne dea puţină apă, aceştia râdeau de noi, ne scuipau şi ne pocneau. Dacă leşinam, atunci ne trezeau cu furtunul de apă rece. Peste tot era murdărie şi mizerie, nu ni se dădea voie să ne spălăm, ochii ne erau inflamaţi, sufeream cumplit, leşinam tot timpul.

Cam la fiecare douăzeci de minute, uşile celulelor se deschideau, iar soldaţii-călăi ai Americii ne insultau şi ne loveau. De fiecare dată când se deschideau uşile, eram obligaţi să rămânem stană de piatră, nemişcaţi, cu spatele la uşă. Cât priveşte hrana zilnică, ni se aduceau două farfurii de fiertură ordinară, excesiv de sărată, pipărată şi cu muştar din belşug, care ne producea o sete insuportabilă. Mâncam pe întuneric, direct pe cimentul celulei, setea rămânând cea mai teribilă dintre torturi, din care cauză nici nu puteam dormi.

În aceste condiţii, am fost dus la batjocura justiției, pe care câștigătorii războiuui și călăii lor o numeau « proces »[32].

Pe timpul parodiilor de procese ale nedoveditelor şi adesea imposibilelor crime de război imaginate de creiere certate cu logica, se întrebuinţau toate metodele posibile prin care călăii sperau să obţină ceea ce, în limbajul lor de lemn, numeau « spovedanii » sau « confesiuni ». Doritor să împlice cât mai mulţi înalţi ofiţeri germani în cele petrecute sau nu la Malmedy, falsul anchetator american Harry Thon ordonă sergentului Wehrmacht Willi Schafer să scrie o « spovedanie » falsă, dar compromiţătoare, pe care apoi să jure cu mâna pe cruce:

A doua zi dimineaţă, anchetatorul Thon veni în celula mea, mi-a citit declaraţia şi a rupt-o, după care m-a insultat şi m-a lovit, ameninţându-mă că mă va ucide dacă nu scriu ce doreşte el. Apoi a plecat. S-a întors după câteva minute, cu o cagulă neagră, murdară de sânge, pe care mi-a pus-o pe figură şi apoi m-a condus într-o altă cameră. Ţinând cont de ameninţările lui, cagula neagră trebuia să mă impresioneze… Patru oameni din compania mea mă acuzau, dar mai târziu au recunoscut că era vorba de false acuzaţii. În ciuda acestor presiuni şi procedee, refuzam să mă acuz singur, iar călăul Thon mi-a spus că asta este dovada clară a opiniilor naţional-socialiste, din care cauză moartea mea este sigură. Mi-a spus că nu am nicio şansă contra celor patru martori falşi, sfătuindu-mă, chipurile în sensul propriului meu interes, să scriu declaraţia pe care mi-o cerea, după care voi fi eliberat… L-am refuzat. Am spus călăului neruşinat că deşi memoria mea este foarte bună, nu îmi amintesc nimic despre cele pe care voia neapărat să le scriu şi care, ştiam prea bine, erau pure invenţii – adică nu avuseseră loc niciodată.

Anchetatorul-călău Thon a plecat dar s-a întors aproape imediat, cu locotenentul [William] Perl, care a abuzat [sexual?] de mine şi i-a spus lui Thon că dacă persist să nu scriu ce le trebuie, într-o jumătate de oră mi se va împlini soarta. Locotenentul Perl a fost clar: aveam de ales între a scrie ce doreau ei, şi a fi eliberat, sau a nu scrie şi a fii ucis. Am decis să trăiesc[33] – de eliberare știam că nu încape vorbă.

Iată ce povesteşte Joachim Hoffmann, un alt *Landser* ce fu incapabil să reziste presiunii călăilor deghizaţi în anchetatori:

Când am fost condus la interogatoriu, mi s-a pus o cagulă neagră pe faţă. Soldaţii-călăi ce mă conduceau îmi trăgeau pumni şi şuturi unde se nimerea, iar eu, cu cagula pe faţă, nici nu îi vedeam. De două ori m-am prăbuşit pe scară şi am primit atâtea şuturi încât m-am umplut de vânătăi. Sângele îmi curgea şi pe gură, şi pe nas. La interogatoriu, când am spus aceste lucruri ofiţerilor americani călăi, aceştia mi-au râs în faţă. De altfel, m-au bătut ei înşişi, mai înainte însă punându-mi cagula pe faţă, de fiecare dată când nu puteam răspunde la întrebările lor sau când răspundeam altceva decât doreau ei… Am fost lovit de nu mai ţin minte – şuturi peste şuturi, mai ales în părţile genitale[34].

Natural, după mai multe astfel de interogatorii, chiar şi cei mai puternici sfârşeau prin a se supune şi a semna hârtii prin care se auto-incriminau, acuzând în acelaşi timp pe alţii. ”*Dacă te spovedeşti, vei fii liber*”, i se spuse lui Siegfried Jaenckel, în vârstă atunci de 19 ani.

”*E suficient să spui că ai primit ordin de la superiorii tăi: Dacă nu scri asta, vei fi spânzurat*”[35]. În ciuda torturii fizice şi mintale, tânărul Jaenckel rezistă vreme îndelungată, până când nu a mai putut: ”*Eram lovit continuu, auzeam strigătele şi urletele torturaţilor din celulele vecine. De fiecare dată când eram condus*

la interogatoriu, tremuram de frică… Supus unei astfel de presiuni, până la urmă am cedat, semnând lunga spovedanie falsă pe care călăii-anchetatori mi-au dictat-o"[36].

Departe de a fi cazuri izolate sau extreme, astfel de metode de stoarcere a mărturiilor erau regula generală, nu excepţia. Iată ce scrie cunoscuta autoare Freda Utley, care a aflat aceste orori după ce a vorbit cu juristul american Edward Roden:

> Şuturi peste şuturi, foarte violente, dinţi sparţi, maxilare fracturate, procese simulate, izolare, tortură, scene incredibile, foarte fierbinţi! Anchetatori deghizaţi în preoţi, înfometare, promisiuni de achitare… Judecătorul van Roden a declarat: "Din 139 de cazuri studiate de noi, toţi acuzaţii Germani, cu excepţia a doi, primiseră şuturi peste şuturi în testicole, care au provocat mutilări ireversibile. Acesta a fost modul de acţiune standard al anchetatorilor americani". [Judecătorul Roden] a vorbit de un German căruia i s-au introdus chibrite sub unghii, care apoi au fost aprinse de anchetatori, pentru a-l sili să se spovedească! [Neamţul respectiv] a apărut la proces cu degetele bandajate, dar tribunalul – bătaie de joc a justiţiei – judeca după hârtiile false, nu după mărturiile celor vii, în carne şi oase[37].

În plus, faţă de falsele mărturii obţinute prin tortură, cei ce ar fi putut vorbi în favoarea acuzaţilor, erau sistematic împiedicaţi să o facă. Americanii au plătit indivizi angajați ca « martori », pentru a repeta, în faţa « tribunalelor » caricaturale, minciunile inventate de călăii, torţionarii și bandiții acuzatori[38].

Criticile unor personalităţi ca Freda Utley şi Edward Roden au ajuns la cunoştinţa opiniei publice imbecilizate. Între timp însă, sute şi mii de Germani nevinovaţi fuseseră deja spânzuraţi sau împuşcaţi de către criminalele şi ruşinoasele « tribunale militare americane » şi, în general, aliate. Culmea este că anchetatorii-călăi au îndrăznit chiar să teoretizeze necesitatea metodelor lor criminale: "*Altfel nu am fi reuşit să facem aceste păsărele să ciripească…*", explica foarte savant, de pe poziţiile caricaturii americane de justiţie, colonelul A. H. Rosenfeld – alt Jidan, bineînţeles! "*A fost o şmecherie care a funcţionat perfect. O adevărată minune*"[39].

În acest timp, pe când mascarada judiciară se desfăşoară între zidurile închisorilor şi ale căsăpelniţelor numite « tribunale », o tortură de un gen foarte special este aplicată întregii Germanii învinse. Practic, în cursul primilor ani de după război, Germania cucerită este un vast lagăr de exterminare, pe alocuri mai de temut şi mai eficace decât lagărele Gulagului siberian. Programul de « denazificare » era de fapt o « reeducare penitenciară », tăiere cerebrală împrejur, inventată de Aliaţi, în sensul politicii de non-fraternizare cu foştii inamici. În teorie, « non-fraternizarea » era ceva mai mult decât segregarea rasială a învinşilor de către învingători, asigurându-se astfel nu numai o subjugare rentabilă a Germaniei, din punct de vedere economic şi financiar, ci şi una desăvârşită pe planul pocirii mintale, al tăierii cerebrale împrejur

nu numai a poporului german ci şi a aliaţilor acestuia, din timpul războiului, apoi, treptat, a tuturor popoarelor lumii, a întregii omeniri. Realitatea postbelică a făcut din acest program o încercare deliberată, în bună măsură reuşită, de a umili şi a diaboliza poporul german, de a-i zdrobi acestuia până şi ultimul rest de mândrie şi respect de sine. Iată ce citim într-o mizerabilă, ruşinoasă şi acuzatoare broşură americană oficială, otravă distribuită trupeților inconștienți, ce terorizau și terorizează Germania, Europa, lumea întreagă:

> Armele au tăcut, dar mai sunt multe de făcut… Priviţi-i pe cei din jurul vostru. Oamenii aceştia sunt inamicii de temut… Copiii din jurul cantinelor militare sunt prea politicoşi sau prea fricoşi pentru a cerşi hrană. Ochii lor spun cât sunt de înfometaţi. Bătrânii, femeile ce trag cărucioarele şi împing roabele, fetele cu haine uzate până la firul de aţă… o duc mult mai bine decât mii de Greci, Olandezi sau Polonezi, pe care [altădată] i-au aservit… Zdrenţărosul german ce cară pe spate câteva crengi, pentru a se încălzi, pare nevinovat, dar seamănă foarte bine cu un şobolan prins în cursă[40].

Graţie secolelor de experienţă colonial-sclavagistă, guvernul englez a publicat şi el directive asemănătoare, destinate soldaţilor staţionaţi în ”cea mai sumbră Germanie”:

> Jucaţi-vă rolul de reprezentanţi ai unei puteri cuceritoare. Ţineţi-i pe Nemţi cu botul pe labe. Asta li se cuvine. Ordonaţi! Nu puneţi nicio întrebare! Afişaţi o brutalitate rece, seacă, o atitudine de oameni superiori, cu nasul pe sus. Nu încercaţi să fiţi drăguţi. Asta ar fi considerată o slăbiciune. Refuzaţi orice tentativă de cerere de ajutor, de orice natură – care ar fi o îndrăzneală, chiar o insultă. Nu vă lăsaţi cuceriţi de poveştile femeilor seducătoare, ce pot acţiona sub ordinele cuiva. Nu arătaţi nicio aversiune pentru vreun alt război, dacă Germania încă nu şi-a băgat minţile la cap, dacă încă nu a învăţat ce trebuie să înveţe din războiul abia încheiat[41].

Pe când non-fraternizarea devenise vehicolul oficial pentru deposedarea Germanilor de casele şi de bunurile lor, sau pentru a le refuza accesul în unele magazine sau restaurante, decretele ofereau cuceritorilor dreptul de a abuza, insulta şi maltrata învinşii de fiecare dată când aveau chef[42].

”ÎI DETEST PE GERMANI” – anunţa sloganul foarte democrat de pe biroul unui maior american. Trupeţii americani aplicau în felul lor această directivă a politicii lor oficiale. Iată ce scrie despre asta soldatul american Joseph Halow:

> Îmi amintesc de un Jidan american, traducător, care la volanul jeepului său nu pierdea nicio ocazie de a traversa în plină viteză orice băltoacă, stropind cât mai mulţi Germani cu apa rece şi noroioasă. În una din aceste situaţii am fost alături de el, în maşină. După un derapaj bine calculat, pentru a împroşca cât mai mulţi Germani, pietoni pe un drum de ţară, mi-a surâs şi a recunoscut pe faţă că o făcuse intenţionat, pentru că Germanii o meritau din plin, după cum gândea el. Nu am înţeles acest gen de sentimente și am dezaprobat atitudinea lui, cunoscând grija Nemţilor pentru ţinuta lor de zi cu zi, foarte puţini dintre ei fiind atunci în măsură să îşi cumpere haine noi, sau să le cureţe şi să le repare pe cele vechi[43].

Un « sport » foarte apreciat de soldaţii aliaţi, la volanul unui Jeep, era agăţarea, cu un cârlig lateral, a gleznelor Germanilor ce

circulau aproape de bordură, trântindu-i la pământ, rupându-le picioarele, lovindu-i chiar la cap[44]. Joseph Halow îşi aminteşte însă alt gen de incident, foarte frecvent şi el:

> Eram în faţa hotelului Excelsior, gata de a urca în autobuz, când am remarcat o mulţime adunată în colţul străzii. M-am dus să văd despre ce este vorba. Un soldat american lovea un German, care nu opunea nici un fel de rezistenţă. Germanul se prăbuşi repede pe trotuar, repetând într-una: ”*Aber ich habe nichts getan*” (Nu am făcut nimic). Pifanul american îşi ieşise din minţi, degeaba îl implora Germanul să se oprească. Întrebând un spectator ce se întâmplase, am aflat că Neamţul ofensase o tânără Americană, pe care ar fi numit-o « curvă ».
>
> Germanul căzuse la pământ, nu mai mişca, iar Americanul îi trăgea şuturi peste şuturi, peste tot, mai ales în abdomen şi la cap. Printre spectatori, doi ofiţeri americani asistau cu mândrie la linşarea publică a Germaniei. Am întrebat dacă nimeni nu poate să oprească această sălbăticie tipic americană. Deşi dezgustat, un poliţist german nu îndrăznea să intervină, privind şi el ca toţi ceilalţi. Când i-am spus de la obraz că ar trebui să îi ordone brutei americane să se oprească, poliţistul a ridicat din umeri, fără să spună niciun cuvinţel[45].

Genul acesta de brutalitate grosolană nu trecea neobservat de Germani, nici de Europeni, care, nu întâmplător, consideră că mulți Americani sunt nişte brute mutilate sufleteşte, atinse de idioțenie infantilă, lipsiţi de orice cultură, iar pe plan afectiv cam la nivelul mitralierei, al ghilotinei franţuzeşti sau al toporului din mâna gâdelui. Nu întâmplător, Freda Utley, ziarista americană cu scaun la cap, scria ceea ce scria:

> Îmi amintesc cele spuse de un tânăr German, care fusese soldat în Franţa ocupată de Wehrmacht: ”Ca soldat în Franţa, nu mi-a trecut prin cap să profit de situaţia noastră de cuceritori şi să-i lovesc pe Francezi, aşa cum faceţi voi cu noi. Pe tot cursul războiului, noi am fost disciplinaţi. Ni s-a spus să fim drăguţi, prevenitori şi politicoşi cu Francezii. Am trăit împreună cu ei, fără să îi dăm afară din casele lor, fără să îi aruncăm pe drmuri, cum faceţi voi cu noi. De acum însă, am învăţat lecţia voastră. Voi ne-aţi învăţat că un cuceritor îşi poate permite orice”[46].

Deşi unii soldaţi aliaţi adoptaseră foarte pe larg decretul de non-fraternizare şi spiritul răzbunător al generalului Eisenhower, majoritatea infanteriştilor americani şi englezi au rămas totuși fideli părţii mai bune din fiinţa lor. Peter Fabian, un tânăr ofiţer de artilerie dintr-o divizie britanică, îşi aminteşte de ziua în care o fermieră nemţoaică ”foarte disperată” a făcut apel la el.

> Fugise aproape 13 kilometri, de la ferma ei [până la cazarma britanică]. Îi spuse ofiţerului englez că şi-a opărit copilul, implorându-i ajutorul ca să-l salveze. Am vorbit cu responsabilul nostru medical – o femeie. Am întrebat-o dacă poate să facă ceva. Ea mi-a spus că, desigur, ceva se poate face, dar că nu are nici un mijloc de transport. Atunci, fără autorizaţie, m-am urcat într-un jeep şi am condus doctoriţa şi mama copilului la fermă. L-am găsit pe copil aproape mort. Mama acoperise arsurile copilului cu făină, ceea ce era ultimul lucru de făcut în cazul unor astfel de accidente. Doctoriţa noastră a pierdut două sau trei ore numai pentru a îndepărta făina de pe copil…
>
> A doua zi, luni dimineaţă, am fost la raport în faţa colonelului, care era creştin şi îi detesta pe Germani. El mi-a zis: ”Cum de aţi îndrăznit să vorbiţi cu o Nemţoaică? Nu aveaţi absolut nici un drept să faceţi asta. Nu ştiţi că există o lege pentru acest gen de lucruri? Data viitoare veţi avea probleme”. Asta m-a

scos din sărite şi am răspuns colonelului: ”Ei bine, acum ştiu cum apreciaţi, voi creştini, iubirea aproapelui, de aceea mă tem că poporul nostru are o altă înţelegere pentru acest gen de lucruri”. Colonelul s-a făcut roşu. Un lung moment n-a zis nimic. Apoi mi-a spus: ”Foarte bine, puteţi pleca”. Apoi nu s-a mai vorbit despre asta[47].

Paradisuri minuscule, cum erau ele, micile insule de omenie, de genul acesta, nu puteau îndulci condiţiile materiale teribile din Germania vremii, nici ameliora imensul ocean de suferinţă omenească. Un an după sfârşitul războiului, vechiul Reich încă era o ţară de « troglodiţi », populaţia citadină locuind, foarte problematic, în tot felul de grote. După ce a văzut cu ochii lui condiţiile de viaţă din Hamburg, Victor Gollancz era de-a dreptul îngrozit. Iată ce scria cunoscutul editor jidov, soţiei sale din Anglia:

Într-o cameră trăiesc următorii: un soldat demobilizat, soţia lui (ce aşteaptă un copil) şi mama acesteia, în vârstă de 72 de ani. Ei trăiesc, mănâncă, gătesc, lucrează şi dorm într-o cameră cu un pat, o masă, două scaune, o noptieră şi o minusculă plită pentru gătit… Bătrâna mamă doarme în pat. Pe podeaua cu un covor murdar, fără saltea, doarme soţul şi soţia. Veşmintele acesteia sunt mizerabile… umblă desculţă. Nu au haine pentru copilul ce va veni, nici leagăn, nimic. Oamenii ca ei nu au absolut NIMIC. Grija lor principală este găsirea unui coş sau a unei copăiţe, în care să culce copilul aşteptat. O întreb pe bătrână dacă mănâncă suficient, iar ea îmi răspunde cu un surâs: ”*Nein, nein, ich bin immer hungrig*”, ca şi cum ar fi din cauza lipsei de poftă de mâncare.

Deși pare incredibil, ăsta a fost un adevărat paradis, în comparaţie cu « locuinţa » următoare… o pivniţă, sub ruinele uneia din imensele zone devastate. Pentru lumină şi aer, există o mică fereastră. Pe o măsuţă, arde o candelă cu flacără minusculă… Aerul este atât de gros încât abia zăresc câte ceva, ochelarii aburindu-se într-una, din cauza umezelii… Există un pat, în care doarme un bărbat cu soţia lui. Pe un fel de canapea doarme feciorul lor, mutilat de război, iar la nivelul superior, pe o « saltea », indescriptibil de murdară şi ruptă, doarme sora mutilatului, fiica celor din pat. Pare să aibă cincizeci de ani, dar nu are decât douzeci şi cinci. Fata este o creatură extraordinară, cu un nas enorm, faţă osoasă în ultima fază de emaciere, dinţii din faţă lipsă. Pare estropiată, mâinile îi tremură, presupun că din cauza foamei. Nu există niciun loc liber în pivniţă, iar ei trăiec, mănâncă şi dorm aici. Niciunul nu poate munci: tânărul pentru că este paralizat, tatăl lui pentru că este prea slăbit… Femeia a plâns când Oştirea Săracilor i-a dat câţiva bănuţi[48].

După cum arată Gollancz, Oştirea Săracilor a fost una dintre rarele organizaţii umanitare ce a îndrăznit să combată suferinţa incredibilă, fără să țină seamă de presiunea politică exercitată de Aliaţi. Cu o căldură caracteristică şi o compasiune foarte surprinzătoare, în climatul zdrobitor de ură şi de răzbunare, această organizaţie de binefacere a distribuit hrană și veşminte, încearcând să găsească un acoperiş celor de pe drumuri. Eforturile eroice ale Oştirii Săracilor şi ale personalului său bine organizat şi dispunând de oarecari mijloace financiare nu au fost însă decât o rază de speranţă într-un ocean de crime, minciuni și abuzuri.

Se pare că, numai la Berlin sunt aproximativ 50 000 de orfani, ce încearcă să trăiască cum-necum. După cum scrie un martor, ”*unii dintre ei sunt chiori, fără un picior sau o mână la vârsta de şapte-opt ani; alţii au fost atât de perturbaţi de bombardamente şi de atacul rusesc încât strigă şi tremură îndată ce văd o uniformă, chiar şi a celor din Oştirea Săracilor*”[49].

Ţinând cont de condiţiile sălbatice şi de lipsurile de toate felurile, concurenţa între cuiburile de orfani este foarte puternică, mai ales iarna. ”*Când un camion părăsea un depozit de cărbuni*”, îşi aminteşte un ofiţer britanic, ”*sute de copilaşi fugeau după el pentru a aduna cărbunii căzuţi, unii dintre ei, din când în când, fiind călcaţi în învălmăşeala altor camioane sau vehicule*”[50].

Pe când armata ocupantă se ghiftuie cu cinci feluri de mâncare, păstrăvi, biftec olandez, prăjituri, îngheţată, şampanie, mii de copii înfometaţi sunt fericiţi dacă găsesc un cartof şi o coajă de pâine mucegăită[51]. Christopher Leefe îşi aminteşte un incident de la popota ofiţerească britanică, cu ocazia unei cine:

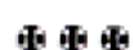
> Eram la jumătatea cinei când a izbucnit o agitaţie teribilă pe culoar, iar servitorul popotei veni cu un puştan, pe care îl trăgea după el. Băieţelul fusese prins furând în camerele noastre. Se fofilase pe burlanul de la streaşină şi intrase pe o fereastră de la etajul patru. Şterpelise câteva brichete şi un ceas. Se pregătea să o şteargă, când a fost prins. Micuţul drăcuşor german era în faţa marilor ofiţeri ai graţioasei majestăţi britanice! Nu avea mai mult de zece ani. Era slab ca o scobitoare, hainele atârnau pe el ca un sac rupt. Când copii sunt înfometaţi, hainele par prea mari pentru ei. Copilul era în faţa comandantului, care l-a întrebat de ce a făcut asta?...
>
> Copilul tăcea, ochii îi sticleau, căuta o scăpare, nu spunea nimic. Era blond, arian pur sânge, neîncrezător, murdar, ciufulit, dar frumos ca un înger. Dintr-o dată, ofiţerul superior se opinti şi îl pălmui pe copil: « Murdărie de *kleine Kraut*! ». Iar o palmă, încă una, şi încă una… Înlemnisem cu toţii. Ar fi putut fi copilul nostru! Dacă am fi pierdut noi războiul? Lacrimile curgeau pe obrajii lui, dar copilul se ţinea drept şi înfrunta ca un haiduc pe ofiţeranul îmbuibat… Cu ochii lui albaştri şi părul ca spicul grâului, copilul avea o atitudine mândră, provocatoare. Nu îl băga în seamă pe sclavul nostru german, care îl dojenea pe nemțește. M-am întrebat “oare câţi din copiii noştri ar fi la fel de curajoşi, într-o astfel de situaţie?”.
>
> Niciunul dintre noi, ofiţerii britanici, nu ne bătusem capul cu soarta copiilor ce se învârteau peste tot şi trăiau cum puteau. Desigur era orfan. Tatăl lui murise pe front, mama putrezea probabil sub ruinele bombardamentelor. Flămând, îşi riscase viaţa escaladând streaşina cazărmii unui regiment britanic de tancuri. Ei şi? Ordinul era să nu simţim niciun pic de milă sau compasiune pentru milioanele de orfani germani, pentru toţi Germanii în general[52].

Copiii ce nu puteau trăi din acest partizanat, mureau şi bună ziua! Cei ce nu mureau de foame sau de frig erau zdrobiţi de zidurile minate, de ruinele din jur și de bombele neexplodate, ce zăceau cu tonele, în toată Germania.

“*Am avut un prieten ce se juca cu o grenadă de mână*”, declara Martha Suentzenich, în vârstă de nouă ani la data respectivă. ”*Când a explodat, i-a suflat capul de pe umeri, iar el sălta ca o găină în sânge, la marginea drumului*”[53].

Trăind de capul lor, orfanii îmbătrâneau repede, fetiţele mult înaintea băieţilor. Ca şi surorile lor mai mari, copiii au descoperit că ar putea avea ce mânca, dacă s-ar vinde!

"Tineretul Germaniei este pe drumuri… pentru că nu are ce mânca acasă", scria *New York Times*. "Fără acoperiş, fără acte, fără cartelă de alimente… aceste grupuri fură de la Germani şi de la persoanele deplasate (PD). Deziluzionaţi, copiii libertini şi bolnavi vagabondează fără vreo ţintă, fără niciun ghid"[54].

Pe când aceste cazuri de conştiinţă începeau să trezească din amorţeală pe soldaţii aliaţi, acelaşi lucru se petrecea cu ziariştii din New York şi alte persoane, ce începeau să dezaprobe regimul de teroare aliată din Germania vremii. În cursul lunilor şi anilor ce urmară, tot mai multe voci, mute până atunci, au început să prindă glas. George Kenan, înalt funcţionar din Departamentul de Stat american, s-a arătat foarte indignat de ceea ce a descoperit în Germania:

> De fiecare dată reveneam cu un sentiment de oroare absolută în faţa spectacolului hoardei compatrioţilor noştri şi a complicilor lor, ce înotau într-un lux indecent şi nemeritat, în mijlocul ruinei unei comunităţi naţionale exterminate în bună măsură. Ce merit aveau aceşti compatrioţi, care habar n-aveau de cele ce se petrecuseră, care participau la tragedia pe care ei înșiși o produceau și în care se complăceau, care locuiau în vilele luxoase rechziţionate de la Gestapo sau de la SS, care se bucurau de privilegiile trecute ale acestora, afişând luxul nătâng şi stupid al marilor suprafeţe negustoreşti. Aceştia provoacă şi întreţin foametea şi mizeria. Ei sunt exemplul viu şi ruşinos al materialismului nostru sec, al mizeriei noastre culturale, de ignoranţi îmbuibaţi, în faţa unui popor eroic ce are nevoie acum de o reorientare spirituală şi intelectuală[55].

La tabloul lui George Kenan, istoricul și compatriotul său, Ralph Keeling Franklin, adăugă următoarele:

> Pe când, în jurul lor, Germanii mor de foame, umblă în zdrenţe şi locuiesc în pivniţe, grote şi peşteri, falşii aristocraţi americani trăiesc într-o bunăstare şi un lux nemeritat, cu care sunt destul de puţin obişnuiţi… Trăiesc în cele mai frumoase case din care i-au gonit pe Germani, se izmenesc în ţoale aristocratice ca parveniții între şapte perne, se îmbuibă cu un regim alimentar de cel puţin trei ori mai bogat decât acela pe care îl permit Germanilor… Când le spunem Nemţilor că slabele raţii alimentare sunt necesare pentru că nu există suficientă hrană, ei consideră că ori îi minţim, ori suntem nişte monştri inumani, ce îşi iau partea leului din aprovizionarea dificilă, în vreme ce copiii lor mor de foame[56].

Una dintre preocupările nemărturisite ale numeroşilor critici ai politicii aliate este că exemplul atroce al democraţiilor occidentale i-ar putea face pe Germani să se arunce în braţele sovietelor. În ciuda aversiunii lor mai vechi faţă de comunism, ţinând cont de abuzurile, de foametea şi mizeria ştiinţific provocate, organizate şi întreţinute de Aliaţii occidentali, Germanii ar putea considera că soluţia comunistă reprezintă un rău mai mic decât teroarea,

dictatura, crimele şi mizeria dorită şi organizată de ocupanţii americani, englezi și francezi ai fostului Reich german.

”*Ceea ce facem noi este distrugerea completă a singurului Stat semi-modern din Europa, astfel încât Rusia îl va putea înghiţi împreună cu alte state*”, avertiza în mod profetic generalul Patton, înainte de a fi pus pe linie moartă de către generalul-gâde Eisenhower[57].

După cum generalul Patton arătase, în ciuda simpatiei pentru Jidanii persecutaţi de naţional-socialismul german, înainte de și pe timpul războiului, tot mai multe voci condamnau acum terorarea jidovească postbelică contra Germanilor, ce nu mai aveau un Stat, al lor, unul adevărat, suveran, cum nu au nici astăzi. Ca și alţi intelectuali, Freda Utley nu era antisemită. Dimpotrivă, era anti-naţional-socialistă și anti-comunistă, dând glas sentimentului milioanelor de oameni conştienţi că Jidanii sar din nou peste cal, că şi-o fac, odată în plus, cu mâna lor. Acesta este mesajul cărţii ei *Costul ridicat al răzbunării*:

Din păcate pentru viitor, faptul că mulţi funcţionari ai guvernului dictatorial militar sunt Jidani, că Morgenthau a dat numele său de Jidan politicii holocaustice a preşedintelui Roosevelt, acestea şi altele au făcut ca prin însăşi poziţiile lor privilegiate de persoane deplasate (PD), numeroşii jidani non-germani au convertit la antisemitism mai mulţi Germani decât toate legile şi propaganda rasială cinstită şi pe faţă a cancelarului Adolf Hitler, căruia lumea începe să îi dea dreptate. Pe timpul naţional-socialiştilor, mulţi Germani, dacă nu majoritatea, simpatizau cu Jidanii şi dezaprobau măsurile severe şi, pe ici pe colo, atrocităţile, se pare, comise contra acestora. Din cele ce mi-au fost declarate de Jidanii germani însăşi, după înfrângerea Germaniei şi ca urmare a ocupaţiei aliate tot mai complete a fostului Reich, fără prejudecăţile antisemite de altă dată, Germanii încep să considere că Hitler avea dreptate – jidănimea mondială fiind cauza mizeriei germane de astăzi, a tratamentului criminal la care Germanii contemporani sunt supuşi de către falsele democraţii victorioase…

Jeanette Wolff, cunoscuta lideră jidoavcă a social-democraţiei… mi-a vorbit despre cât este de grav, pentru Jidanii germani, faptul că politica şi comportamentul numeroşilor Jidani americani, şi a celor din categoria persoanelor deplasate, dau motive legitime şi apă la moara antisemitismului din Germania actuală… Ideile Jeanettei Wolf nu sunt extraordinare, nici excepționale. Devine clar că ura faţă de poporul german face imposibilă orice idee de măsură, justiţie şi compasiune faţă de poporul german, că Jidanii fugiţi din Germania în anii treizeci, sau care niciodată nu au trăit în Germania, sar din nou peste cal. Nu este de mirare că Jidanul-german adevărat, care a rămas în Germnia şi a suferit pe timpul lui Hitler, ai cărui părinţi sau prieteni au fost asasinaţi sau au pierit în lagărele de concentrare, nu resimt nici un fel de ură faţă de poporul german, simţindu-se dimpotrivă Germani şi solidari cu poporul german martirizat de Aliaţi şi în timpul războiului şi după acesta. Vina cade pe Jidanii americani, de origine poloneză sau rusă, pe Jidovii germani care au plecat în exil iar acum se întorc. Ei sunt aceia care vor neapărat să răzbune agonia poporului jidovesc, în cel de al III-lea Reich, să se răzbune contra întregului popor german.

Presupun că explicaţia stă în faptul că Jidanii rămaşi în Germania ştiu din experienţă că poporul german, în ansamblul său, nu este responsabil de niciuna dintre crimele naţional-socialismului, care nu trebuie însă doar afirmate în mod dogmatic ci dovedite prin dezbatere cinstită şi contradictorie, cu argumente și contra-argumente, nu cu vorbe goale și martori mincinoși. Mulţi dintre aceşti Jidani îşi datorează viaţa riscurilor asumate de către Germanii sinceri şi dezinteresaţi, care i-au ascuns şi i-au hrănit, când a fost cazul. Mulţimea

impresionantă a Jidanilor care au trăit în lagărele germane de concentrare, până în ultimele luni şi săptămâni de război, ştie foarte bine că numeroşi Germani au suferit de foame ca şi ei, suportând aceleaşi primejdii şi neajunsuri, întrucât s-au pronunţat contra persecutării Jidanilor ca Jidani[58].

Pe când politica aberantă şi frica de un nou antisemitism motiva foarte multe critici, adevărata compasiune şi caritate creştină faţă de victimele nevinovate silea pe alţii să deschidă gura în mod public, să ia cât de cât atitudine şi să condamne, deşi cam din vârful buzelor, abuzurile, ipocrizia, minciunile şi mai ales crimele comise de aliaţii, orbiţi de victorie, contra poporului german. În mesajul său de Crăciunul 1945, Papa Pius al XII-lea a făcut apel la lumea întreagă pentru a pune capăt « cruzimii inspirate de principiul răului », care la vremea aceea, în mod secret, deşi în văzul lumii, era pe cale de a distruge poporul german[59]. Oricât de puternică va fi fost pledoaria Papei de la Roma, raportul ulterior al lui Herbert Hoover a fost însă mai şocant şi a avut repercusiuni mai importante. După ce a vizitat Germania, fostul preşedinte American a vorbit despre orfanii fără adăpost ce mureau pe capete în Germania, despre bărbaţii şi femeile ce leşinau de foame la locul lor de muncitori-sclavi, despre automobiliştii care se îngrijeau să nu-i calce pe pietonii bolnavi şi epuizaţi, pe când aceştia traversau străzile[60]. Treptat, treptat, au început să iasă tot mai mult la lumină crimele oribile comise de Aliaţii în camerele lor de tortură – care pot fi văzute în fotografii în vreme ce pentru faimoasele alte camere, pe care nu vrem să le numim, nimeni nu a publicat vreo fotografie sau documentaţie tehnică ! Altfel spus: povești de adormit copiii!

În Anglia, unele titluri apăreau cu litere grase: "AMERICANII TORTUREAZĂ PE GERMANI PENTRU A LE STOARCE SPOVEDANII CONVENABILE". "*Îngrijorătoarea şi tulburătoarea realitate privind torturile barbare practicate în numele [pseudo]justiţiei aliate… Bărbaţi sănătoşi, robuşti şi puternici transformaţi în simple epave omeneşti, gata să gângăvească orice falsă spovedanie cerută de procurorii*"[61] americani, de aceeaşi teapă cu comisarii şi politrucii sovietici.

Nevenindu-le să creadă, îngroziţi de crimele comise în numele lor, numeroşi Americani au rămas cu gura ca la dentist! După cum se exprima senatorul Henrick Shipstead, în faţa colegilor săi din Senatul american, atrocităţile aliate contra Germaniei în ansamblul ei, constituie "*Monumentul de ruşine veșnică, al Statelor Unite: acest monument rușinos este Planul Morgenthau, pentru distrugerea poporului de limbă germană*"[62]. De formă şi de ochii lumii, criminalul Henry Morgenthau a fost pus pe linie moartă de către preşedintele Truman. Justiţia însă nu l-a luat niciodată la purecat, pe acest Jidan ce se credea cu trei… emisfere cerebrale! Cine ar fi putut trage la răspundere acest politician, câtă vreme multe din aspectele criminale ale planului său au devenit politică americană oficială, fiind agravate de ruşinoasa înţelegere tâlhărească, semnată de cei « Trei Mari », la Potsdam.

Pe când corul criticilor privind tratamentul sadic al Germaniei creştea din zi în zi, un coşmar de proporţii aproape incredibile creştea în dosul Cortinei de Fier. Aici, în provinciile de mai multe secole ale Prusiei, Pomeraniei şi mai ales Sileziei, seminţele semănate la Yalta şi la Potsdam ajunseseră la rod – rod bogat în rele. Ceea ce ieșise la iveală în această veche provincie germană era, după cum anunţa un istoric american, "*atrocitatea cea mai stupefiantă din întreaga istorie. Era ceva deliberat, brutal şi enorm, era şi a rămas o crimă a Aliaţilor, o crimă britanică, americană şi rusească, Morgenthau, Potsdam*"[63].

A fost, după cum s-a exprimat un episcop American, "*cea mai mare crimă a mileniului*"[64].

XI

CRIMA MILENIULUI

În toată Germania de Est, în cursul primăverii lui 1945, milioane de persoane, îngrozite de Armata roşie, au fugit de Ruşi fără să scape complet de ei. Alte milioane nu s-au putut însă despărţi de casa şi de satul lor, fiind nevoite să facă faţă furtunii pe chiar locurile și în gospodăriile lor. Înfrângerea totală, ce a urmat peste câteva luni, a determinat pe foarte mulţi din aceşti refugiaţi în zdrenţe să se întoarcă în satele lor, socotind că este mai bine să moară acasă, în mijlocul celor dragi, decât să sufere de foame şi să moară pe drumuri, ca cei lipsiţi de un acoperiş. Mizerabilii refugiaţi nu ştiau însă că fostele lor case nu mai sunt ale lor.

În virtutea acordurilor încheiate la Yalta, apoi confirmate şi codificate la Potsdam, Rusia a primit vaste teritorii germane şi poloneze la răsărit. În schimb, Polonia a primit, la Vest, mari întinderi din teritoriul fostului Reich German, între care o mare parte din Prusia, Pomerania şi bogata provincie industrială Silezia. Winston Churchill în persoană a arătat ce implică această deplasare a frontierelor către Vest. Când un responsabil polonez şi-a exprimat îndoiala cu privire la posibilitatea dezrădăcinării atâtor milioane de persoane, cu un gest de inițiat în banditismele lumii, primul ministru britanic a măturat ezitarea neofitului polonez: "*Nu vă bateți capul cu cele cinci milioane de sclavi germani. Asta-i treaba lui Stalin. Nu veţi avea nicio problemă, pentru că aceștia vor înceta de a exista*"[1].

În primăvara lui 1945, Armata roşie era adevăratul ocupant al Germaniei de Est. Totuși, în acest vast teritoriu, miliţiile și armata poloneză erau și ele prezente, nerăbdătoare de a pune laba cât mai rapid pe prada ce le fusese cadorisită la Yalta. Supravieţuitorii ce credeau că au văzut şi îndurat totul sub ocupaţia rusească, descopereau abia acum că au căzut din lac în puț, că Ruşii vor fi înlocuiţi de Polonezi.

"*Săptămânile în cursul cărora Ruşii ocupaseră satul erau nimic faţă de ceea ce înduram acum*", scrie o femeie din Silezia[2].

"*Miliţia poloneză este ceva foarte bizar şi îngrozitor*", adăugă un observator. "Ea nu este compusă din soldaţi sau poliţişti, ci din tot felul de lichele și canalii – tineri murdari, neîngrijiţi, cruzi şi vicleni"[3].

După cum au observat aceşti martori şi alţii încă, groaza răspândită de invadatorii polonezi era mai mare decât aceea a Armatei roşii. Rusul tipic nu nutrea nicio răutate personală faţă de Germanul de rând. Dimpotrivă, secolele de conflicte dintre Germania şi Polonia alimentaseră o tensiune şi o ură durabilă, între cele două ţări şi popoare[4].

"*Ruşii sunt revanşarzi, ranchiunoşi dar altfel decât Polonezii*", observa un ecclesiastic. "*Răutatea miliţiei poloneze este rece şi veninoasă, în vreme ce a Ruşilor este de sânge fierbinte*"[5].

Polonezii ăştia "*sunt permanent beţi şi parcă turbaţi contra Germanilor*", notează Maria Goretti din Silezia.

> Patru polonezi beţi, în frunte cu un al cincelea, care lucrase la mine altădată, au intrat cu forţa în casa parohială, bătând pe cumnata mea şi pe femeia noastră de serviciu. Când am apărut pe scenă, au venit către mine, înjurându-mă de toţi sfinţii şi grijaniile. Unul dintre ei mă apucă de mâini, pentru a nu mă putea apăra, iar ceilalţi m-au lovit cu cu pumnii peste cap şi peste figură. Mi-au tras un pumn așa puternic în bărbie, încât am căzut la pământ. Au urmat şuturile, în care timp m-am deplasat către uşă şi am fugit în curte. Polonezii însă m-au prins din urmă. Au urmat alte şuturi în abdomen, alte înjurături. Căzând pe o piatră ascuţită sau poate din cauza unui blachiu, mi-a fost despicat un obraz. Au continuat să mă lovească şi să mă insulte. Credeam că mi-a sunat ceasul… Asta mi-a fost mulţumirea şi răsplata că în timpul regimului hitlerist i-am protejat pe Polonezi[6].

"În tot satul nu a rămas German care să nu fie bătut cu vreo ocazie sau alta…", spuse o victimă care ştia despre ce vorbeşte. Iată "trei dintre metodele lor, pentru a-i teroriza pe Germani. Pe unul l-au împins la marginea gurii de scurgere a canalizării, pe altul l-au lungit la pământ şi l-au obligat să pască iarbă. Unui al treilea, după ce l-au lungit la pământ, i-au pus o scândură pe burtă şi au început să sară pe ea"[7].

Întrucât mulți miliţieni polonezi veniseră cu femeile şi copiii, nu s-au produs violuri masive[8], ca în cazul Armatei roşii. Totuşi, pentru victimele bătăilor şi torturii, relativa raritate a violurilor, din partea Polonezilor, a scăpat aproape nevăzută. Rând pe rând, toţi sătenii au fost victimele acestor miliţii banditeşti.

"*Nemții erau obligaţi să poarte o banderolă albă pe mânecă, fiind uşor de identificat de către milițienii ce îi rechiziţionau pentru orice tip de muncă sau umilinţă*", nota Regina Shelton. *Cei câţiva Germani din oraş, nu foarte tineri, inapţi pentru serviciul militar, au fost primele victime ale degradării situaţiei în sens terorist. Mai devreme sau mai târziu, sub orice pretext inventat de vreun Polonez[9], oricine putea fi arestat*".

Arestările erau făcute prin surprindere, la baza lor stând casa mai arătoasă, ferma sau intreprinderea mai rentabilă a arestatului. Iată ce işi aminteşte un locuitor din orăşelul Neisse:

> Tocmai ieşisem, după ce mi-am servit supa, când un civil şi un Rus din Komsomol [tineretul communist] veniră către mine… M-au informat că sunt bănuit de a-i fi maltratat Polonezii. Am negat acuzaţia. Rusul, cam de 26 de ani, m-a lovit peste faţă şi a strigat: "Tu, porc de câine german, nu muncit, doar băut şi mâncat, bătut muncitori, umblat la femei". Am negat acuzaţiile, dar Rusul m-a lovit din nou peste faţă. Apoi am fost obligat să merg cu ei, chipurile pentru interogatoriu. M-au coborît în pivniţa şcolii de băieţi, unde patru Ruşi m-au luat în primire şi au început să mă bată. Pierdeam sânge pe nas, gură şi urechi, într-un târziu am leşinat[10].

Iată ce ne spune un ţăran din satul Falkenhain:

> Miliţianul polonez a venit la mine şi mi-a spus: "Omul german zice că ai radio". I-am răspuns, "Germanul spune minciuni". Polonezul a

> început să mă lovească. Mi-a dat câteva şuturi în burtă, m-a arestat şi dus la… comenduirea poloneză. M-a interogat ore în şir, voind să afle unde am ascuns obiectele de valoare. M-au lovit peste cap, peste gură, şuturi fără număr în burtă. Am fost închis într-o celulă atât de mică încât nu puteam sta decât în picioare, sau aşezat pe podea, fără să mă pot lungi pentru a dormi[11].

"*Eram înghesuiţi ca animalele*", declară un prizonier din Trebnitz. "*Puricii şi păduchii mișunau prin cârpele murdare, pe care dormeam. Noaptea eram în aşa hal prada lor încât abia apucam să dormim. Degeaba încercam să îi prindem, întrucât era întuneric în celulă. În fiecare celulă era o căldare – pentru a ne uşura. Putoarea căldării era oribilă. Gardienii şi miliţienii sufereau de plăcerea bolnăvicioasă de a ne chinui, bătându-ne cu pumnii, cu şuturile, lansând câinii pe noi. Se amuzau teribil când unul dintre prizonieri era muşcat de câinii*"[12].

Când au început « interogatoriile », multe şedinţe de tortură au fost consacrate descoperirii locurilor unde Germanii îngropaseră aurul, argintul şi bijuteriile imaginare, din capetele Polonezilor. Toate metodele posibile erau utilizate pentru a-i face pe Germani să sufere: zdrobirea testicolelor, aşchii de oţel înfipte sub unghiile de la mâini şi picioare, fierul înroşit în foc, şuturi şi lovituri violente[13]. Pentru acoperirea urletelor victimelor, care se auzeau în stradă, aparatele de radio şi megafoanele funcţionau la maxim[14]. Supravieţuitorii sadismului călăilor nu aveau altă soluție decât ruga, pentru ca suferinţa lor să ia sfârşit. De cele mai multe ori suferunța nu s-a sfârșit, sute şi sute de victime trebuind să suporte, iară și iară, oroarea torturilor[15].

"*La orele* 10^{00} *au început un nou interogatoriu*", îşi aminteşte un bărbat, bătut şi torturat de mai multe ori până în pragul morţii.

> Mă dezbrăcau şi mă culcau pe o bancă, după care îmi aplicau aproximativ 70 de lovituri de bici. Când încercam să mă scol primeam bice pe faţă şi şuturi în burtă…. La terminarea biciuirii eram din nou întrebat: "Nici acum nu vrei să spui unde ai ascuns obiectele de valoare?" Eu răspundeam : "Nu am ascuns absolut nimic". Atunci începea a doua parte a torturii. Eram culcat şi legat pe burtă, cu gambele îndoite în sus, iar unul dintre călăi începea să îmi zdrobească degetele de la picioare între două ciocane, până ce oasele deveneau o pastă[16].

Când o formă de sălbăticie nu mai funcţiona sau pur şi simplu călăii se plictiseau, atunci treceau la alta[17]. Cu cuţitele şi baionetele, tinerii călăi tăiau svastici în pielea victimelor, care urlau îngrozitor. Când acestea leşinau, erau reanimate cu apă rece, apoi tortura continua[18].

Nimeni nu scăpa de tortură. Infanteriştii ce supravieţuiseră anilor de război, credeau că au văzut toate ororile posibile. Curând ei descoperiră că nu văzuseră totul. Unul dintre aceşti soldaţi povesteşte iadul prin care a trecut după « eliberarea » democrat-populară şi sovietică:

> Împreună cu tata, am fost închişi în aceeaşi celulă… Întâi l-au luat pe tata. Am auzit pe unul strigând: "Jos pantalonii! Lungeşte-te bestie". Auzeam loviturile pe trupul lui, grosolăniile călăilor, urletele și gemetele, înjurăturile etc. Tremuram de indignare. Nu puteam

> suporta ideea că Polonezii îl torturează pe tata, ce avea vârsta respectabilă de 68 de ani. Am mai auzit un geamăt slab, apoi linişte… Uşa s-a deschis şi o voce a strigat: "Hai bestie! Fiu de curvă! Mişcă, vită! Jos pantalonii!" Înainte de a înţelege ce au de gând să îmi facă, cu mutrele lor de brute, cei patru vlăjgani m-au înşfăcat, mi-au tras pantalonii jos şi m-au lungit pe o bancă… Apoi au început a-mi biciui pulpele, fesele, spinarea. Îmi muşcam buzele pentru a nu striga, căci eram decis să nu dau bestiilor satisfacţia de a vedea cât sufăr de pe urma lor. Mă suceam cum puteam, ca un vierme într-o tigaie… Apoi am leşinat[19].

Fără întrerupere, zi şi noapte, sadismul continua. Megafoanele urlau la maxim, acordeoanele cântau. Ăsta era semnul că oroarea este în toi. "*Cum le auzeam, ştiam că tortura reîncepe*"[20].

Nu toate crimele erau comise la secret, între zidurile închisorii. Fără a purta oficial numele de sclavi, cei ce au avut « şansa » de a evita închisorile poloneze asta au fost, și ei, nimic altceva. Mii dintre aceştia au fost închişi în lagărele de muncă forţată, din păduri şi uzine, fiind exploataţi până la ultima picătură de viață din ei. "*La un moment dat, de exemplu, sclavii erau relativ sănătoși, iar peste 14 zile, ajunseseră cadavre*", nota un German din Grottkau. "*Polonezii au râs când au văzut numărul foarte mare de cadavre*"[21].

Sute de oameni mureau zilnic în lagărele de muncă forţată. Alţii, milioane probabil, care se descurcaseră şi rămăseseră în casele lor, au robit la tot felul de munci epuizante, fiind preveniţi cu câteva clipe înainte de a fi duşi cine ştie unde.

"*Orice miliţian polonez… avea dreptul de a aresta Germanii pe stradă, când mergeau la biserică, de exemplu, de a-i ridica şi duce oriunde, pentru a-i sili la muncă*", comunica un observator[22].

"*Încadraţi în lungi coloane de criminali suspecţi, am fost duşi în oraş*", îşi aminteşte Joseph Buhl, un fotograf din Klodebach. "*Ajunși în piaţa centrală a oraşului, totul s-a petrecut ca pe vremea comerţului cu sclavi, din Evul Mediu. Am fost examinaţi ca orice marfă de vânzare*"[23].

Zilele şi săptămânile treceau. Polonezii, bărbaţi, femei şi copii, migrau în Germania orientală, îndepărtându-i pe vechii locuitori ai acesteia, înstăpânindu-se peste casele şi bunurile lor. "*Fiecare casă era obligată să primească mai multe familii*" [de Polonezi], continuă Joseph Buhl. "*Aceștia ocupau cele mai bune camere, însuşindu-și mobilele noastre și chiar hainele de pe noi*"[24].

Deși expropriate sau furate, casele încă erau supuse raidurilor hoţeşti, în orice moment.

După cum scrie o femeie din Liegnitz, "*Germanii erau obligaţi să îşi deschidă dulapurile, şifonierele, sertarele, iar Polonezii se serveau, spunând: « Totul este al nostru ». Dacă îi apuca fantezia să îşi însuşească vreun pat, saltea sau orice altă mobilă, a doua zi un camion se opera în faţa casei şi totul era încărcat în el*"[25].

Joseph Buhl continuă:

> Orice semn german, tot ce amintea Germania trebuia să dispară. Numele de locuri germane fură getbegetnizate, polonizate. Pe stâlpii indicatori apărură inscripţii în poloneză. Dacă primeai vizita cuiva, din altă localitate, acesta nu se putea orienta fără probleme… Şcoala noastră devenise poloneză. Copiilor noștri nu li se permitea să iasă pe stradă. Banditţii, beţivii, « drojdia » poloneză era încurajată să însulte, să lovească Germanii, inclusiv copiii, în orice situaţie, cu orice ocazie, pe drum, de exemplu, către locul sclaviei numită muncă. Germanii nu aveau dreptul să se plângă. Eram la discreţia absolută a drojdiei sociale poloneze[26].

În zona rurală, Polonezii însetaţi de pământ se dezlănţuiră şi ei, confiscând bogatele ferme nemţeşti. Iată ce povesteşte un martor:

> Trei miliţieni apărură la fermă şi spuseră agricultorului: "În cinci minute plecaţi de aici. Casa, pământul şi toate celelalte aparţin unui agricultor polonez!" Apoi rămaseră cu ceasul în mână şi numărară minutele. Dacă, la capătul celor cinci minute, agricultorul şi familia lui nu părăseau ferma, miliţienii polonezi îi atacau cu bâtele şi îi scoteau din curte. Apoi agricultorul polonez se instala şi lua totul în posesiune[27].

Alţi Polonezi, mai prudenţi, furau nu numai fermele, ci și fermierii, ca sclavi pe propriile lor gospodării. "Acum eu sunt proprietarul, iar tu, Hitler ce eşti, la muncă!"— lansă un astfel de uzurpator bietului German, ajuns sclav pe propria sa fermă[28]. În curând, concluzionează Joseph Buhl, "*totul le aparţinea lor…, munca, robia, fiind singurele lucruri pe care nu ni l-au luat*"[29].

"*Luându-şi nasul la purtare în mod incredibil, Polonezii au început să comită tot mai multe excese contra Germanilor"*, declară un agricultor din Pomerania. "*Ne-au gonit noaptea din paturile noastre, ne-au bătut, ne-au purtat zile întregi pe toate coclaurile, ne-au închis. Pe când dormeam, hoardele de Polonezi beţi pătrundeau în casele noastre, familiile germane fiind obligate să plece imediat, să lase totul în urmă, fără să mişte ceva din loc… Condiţiile noastre de viaţă au devenit din ce în ce mai catastrofale*"[30].

După cum concluzionează o femeie din Silezia, "*nicio altă posibilitate nu aveau Nemţii, decât să îşi părăsească pământurile, casele şi bunurile, pentru a muri de foame*[31].

Zeci, sute de mii, foarte mulţi Germani şi-au părăsit chipurile în mod « voluntar » casele şi pământurile, emigrând către Vest, fără vreun obiectiv clar în mintea lor. În ciuda terorii şi a torturii, mulţi dintre ei au făcut faţă acestei situaţii imposibile. Numeroşi Nemți din Germania de Est au demonstrat o tărie de neclintit și au traversat acest uragan apocaliptic, presupunând, poate cam naiv, că în condiţiile respective nu putea să existe un şi mai rău, că situaţia nu putea decât să se amelioreze. Soarta Germanilor fusese decisă, la Potsdam, de cei « Trei Mari » ai secolului XX[32].

Detaliile variau de la o regiune la alta. În ziua şi la ora fatidică însă, nicio eroare nu era posibilă, în materie de hoţie, lăcomie şi

sălbăticie poloneză. Sticlele sparte şi porţile doborîte arătau victimei ce înseamnă democrația proletară: că ferma și casa trebuie părăsite în treizeci, zece sau chiar cinci minute.

"*Cu sânge rece şi cinism, ni se spunea că trebuie să părăsim imediat casa noastră*", îşi aminteşte un German. "*Unii dintre ei întorseseră camerele cu susul în jos. Ne-au spus că fiecare dintre noi poate lua o pătură. Atunci, în mare grabă, am ascuns două perne, într-o pătură. Ofiţerul polonez, ce dirija evacuarea, alerga de colo-colo, pe scara centrală, bătându-şi cismele cu biciuşca. Controlându-ne înainte de a pleca, el descoperi cele două perne şi spuse scurt: « Pe astea le lăsaţi. Nouă, Polonezilor, ne place să punem capul pe perne molcuţe!»*"[33].

"*Am fost stupefiat*", recunoaşte Heinrich Kauf.

> Soţia mea era la pat, din ajun, căci tocmai se născuse fata noastră. Eram la capul ei, nu ştiam ce s-ar putea face. M-am dus să-l văd pe primar, care mi-a spus: "Lasă nevasta în casă şi pleacă cu ceilalţi copii…" Când m-am întors acasă, miliţia poloneză, care deja sosise, mi-a strigat cum m-a văzut: "Pleacă imediat!". Atunci am chemat-o pe vecina mea, Doamna Dumel, cu care am pregătit caii şi căruţele. Împreună cu fetiţa abia născută, mi-am instalat soţia cu pat cu tot într-o căruţă. În marea mea grabă am uitat să iau cele necesare celorlalţi copii[34].

Pe când miliţienii aşteptau cu ceasul în mână, stăpânii casei, în frenezia lor, alergau de colo-colo, încercând să adune puţinul care li se permitea.

"*Mi-au dat numai zece minute*", îşi aminteşte o femeie în vârstă. "*Abia am avut timp să-l cobor în josul scării pe nepotul meu, în vârstă de un an. Când am vrut să urc din nou, în camera mea, pentru a-mi lua paltonul, Polonezii nu m-au mai lăsat, spunându-mi că cele zece minute au trecut*"[35].

"*Mai aveţi şapte minute. Şase minute. Cinci minute. Patru*" – strigau Polonezii nerăbdători[36].

Pentru cei ce depăşeau limita de timp, bicele şi bâtele intrau imediat în funcţiune. Chiar şi atunci când erau deja în stradă, pe drumuri, victimele încă erau percheziţionate[37]. Iată ce povesteşte Isabella von Eck:

> Întrucât aveam 75 de ani, m-au pus în şaretă, cu două femei pe moarte şi două fetiţe, una de zece, cealaltă de 12 ani, ambele suferind de boli venerice. Niciuna dintre noi nu putea merge. În faţa curţii, ofiţerul polonez m-a biciuit, obligându-mă să dezbrac cojocul. Un soldat s-a urcat în şaretă, mi-a rupt hainele de pe mine, cămaşa, până a găsit gentuţa cu bijuteriile. Le-a confiscat imediat. Banii germani, de hârtie, mi i-a aruncat la picioare. Pe timpul acestor percheziţii revoluţionare, bărbații și femeile erau zvântați în bătăi, de parcă le trebuia sângele nostru. Feţele bieţilor oameni erau numai cucuie şi vânătăi, ochii le erau plini de sânge[38].

"*O Poloneză mi-a confiscat ghetele, pe care le păstrasem săptămâni întregi, în picioare, pe când dormeam…*". O altă bunică suspina, lângă mine. *"Părul îmi atârna alandala, căci Ruşii îmi confiscaseră agrafele, acele de păr, pieptenele, totul – pentru balabustele lor… De şase ori mi-au percheziţionat vaginul, anusul, în căutare de bijuterii"*[39].

"*Milițienii polonezi călare îmbrânceau oamenii, îi biciuiau*" – scria un martor dintr-un orăşel de lângă Breslau. "*Locuitorii din Zobten erau aliniaţi în piaţa din faţa primăriei, fiecare cu câteva pachete, conţinând efectele personale. Femeile şi copii jeleau. Figurile bărbaţilor exprimau o profundă disperare. Polonezii pocneau din bice, urlau, comandau, biciuiau oamenii obligaţi să rămână în poziţie de drepţi, în piaţă*"[40].

"*Faţă cu falimentul generaţiilor precedente eram paralizaţi*", murmura Regina Shelton, pentru ea însăşi. "*Aceste generaţii stăpâniseră pământul pe care călcam, îl sfinţiseră cu sudoarea și sângele lor. Cum poate fi dezrădăcinat un popor, dat la o parte, ca o epavă? Cum este posibil aşa ceva? Dintr-o trăsătură de condei, o nouă linie este trasată pe hartă, iar noi ajungem ca frunzele, în bătaia vântului*"[41].

Iată ce spune un martor din Gruenberg: "*Pe când, într-o coloană fără de sfârşit, locuitorii îşi părăseu orăşelul, soldaţii polonezi au năvălit peste ei, i-au lovit şi biciuit cu o turbare demenţială… Lipsiţi de tot ce fusese al lor, deposedaţi de ultimele lor bunuri…, bieţii oameni erau în ploaie şi în bătaia vântului, fără acoperiş deasupra capului, neştiind unde îşi vor putea găsi un nou adăpost*"[42].

Din fermele ţărăneşti, din sate, oraşe, din toată Germania de răsărit a început cel mai mare marş al morţii din Istorie. Mutilați, înfometaţi, bolnavi, slăbiţi, despuiaţi de casele și de hainele lor, milioane de oameni erau sortiţi a crăpa într-o lume ostilă, plină de ură, de fanatism ideologic. In afară de cei valizi, reţinuți ca sclavi, pe propriile lor ferme sau la locurile lor de muncă, în afara femeilor destinate curviei învingătorilor, unsprezece milioane de Germani sunt pe drumuri, fără ţintă precisă, fără să ştie unde, când şi ce anume îi va opri.

"*Prin conduita lor sângeroasă şi barbară, Polonezii ne-au uşurat plecarea din casele noastre*", mărturisea Joseph Buhl. În aceste condiţii, "*plecarea a fost aproape o bucurie*"[43], cel puţin pe moment.

"*Aproape*", dar nu chiar! Pe când lungile coloane de mizerie se îndreptau spre Vest, mulţi dintre mizerabilii deposedaţi ştiau, precum Anna Kientopf, că nu-şi vor mai vedea niciodată casele strămoşeşti. "*Am rămas printre ultimii din coloană, am avansat cel mai încet. Mi-am întors ochii către fermă, pe care o vedeam pentru ultima oară, în acest amurg. Era vechea fermă unde mă născusem, unde părinţii şi bunicii trăiseră şi munciseră, fiind îngropaţi, în cimitir… Oile şi vacile păşteau liniştite… Cine le va mulge oare în seara asta, în zilele următoare*?"[44].

"*Oriunde priveai pe şosele*", nota Isabella von Eck, "*vedeai coloane mizerabile, roabe împinse de femei, încărcate cu bagaje, sugari, bătrâni şi bolnavi printre sarsanalele pe roţi*"[45].

Dacă milioane de refugiaţi fuseseră mânați pe picioarele lor, alte zeci, poate sute de mii de oameni au fost expulzaţi pe căile ferate – ne spune Regina Shelton:

> Mărfarul este gata. Ușile deschise ale vagoanelor ne invită în spaţiul sombru. Trenurile se întind pe kilometri, dincolo de peroane. Multe vagoane sunt pline. Miliţienii umblă printre noi, ne numără într-una, pentru a umple vagoanele la maxim. Puţin le pasă că nu ne vine să urcăm în golul întunecos şi inospitalier al vagoanelor, în al căror spaţiu cavernos, din loc în loc, se vede câte o mână de paie murdare. Odată atinsă cota prevăzută pentru vagon, ni se ordonă să etalăm paiele. Bagajele sunt îngrămădite către pereţi, fiecare familie încearcă să îşi încropească un cuib al ei. Norocoşii au nimerit la capetele vagonului, mai departe de uşă şi de frig.
>
> Apoi, pe peronul aproape gol, nu rămân decât miliţienii, care închid din exterior uşile culisante ale vagoanelor… Trenul se pune în mişcare. Nu avem nicio idee despre destinaţia lui… Mica fereastră din peretele vagonului mă atrage ca un magnet. Ocolind corpurile ghemuite sau lungite, care pe unde, mă urc peste bagaje şi mă apropii de fereastră, pentru a vedea o ultimă oară locurile şi peisajele cunoscute[46].

Peste numărul celor ce călătoresc pe cale terestră, alte zeci de mii de Germani sunt îngrămădiţi pe vaporaşele şi platformele plutitoare care circulă pe râuri şi pe canale.

Refugiaţii sunt asaltaţi şi jefuiţi de bandele de Ruşi, Jidani, Ţigani şi alte « persoane deplasate », ce merg în direcţie opusă. Polonezii ce abia au ocupat satele şi oraşele pe unde trecem, aşteaptă şi ei, în lungul cozilor, pentru a se aproviziona cu ce se nimerește. "*Civilii polonezi erau aliniaţi pe cele două extreme ale drumului, iar refugiaţii ce treceau printre ei erau sistematic loviţi şi despuiaţi de orice*", declară una dintre victime[47].

În multe cazuri, cei închişi în vagoanele pentru animale, erau şi mai vulnerabili – după cum notează Maria Popp:

> Bandele de cheflii atacau trenul. Doi plecau, trei veneau ! Trenul oprea des, permițând bandelor să jefuiască tot ce se putea jefui. Nimeni nu era la adăpost de acești tâlhari. În orice vagon erau cam 70-80 de persoane, fiecare fiind percheziţionată separat, în căutarea oricărui obiect de valoare, a banilor de orice fel. Dacă jefuitorii le găseau pe gustul lor, refugiații trebuiau să cedeze hainele de pe ei, încălţările din picioare. Dacă cineva refuza, era bătut până ceda ce i se cerea… Puţini dintre noi erau capabili să vadă clar, să facă faţă acestor situaţii. Nimeni nu putea, nu îndrăznea să-i ajute pe cei slabi, unii chiar muribunzi… Cârjele erau smulse din mâinile ologilor. Unul dintre aceştia a fost bătut până la moarte. Nu voi uita niciodată strigătele lui[48].

"*În tot timpul călătoriei*", povesteşte unul dintre refugiaţi, "*Polonezii continuau să ne fure, ziua ca şi noaptea. Am văzut un Polonez lovind-o pe stareţă, pentru că aceasta nu voia să îi cedeze singura ei valiză*"[49].

În timp ce unii furau, alţii violau. Multe femei au fost violate de treizeci de ori, sau chiar mai mult, în timpul acestei călătorii. "*Femeile ce au încercat să reziste au fost ucise*", spune un martor îngrozit. "*Un miliţian polonez a luat un copil de picioare şi i-a zdrobit capul de un stâlp, pentru că a plâns pe când el îi viola mama*"[50]. Când se opreau pentru a înnopta, cei ce mergeau pe jos

erau obligaţi să doarmă fie în hangarele goale de pe acolo, fie în pădurile sau locurile virane din apropiere. "*Nici acolo însă, Polonezii nu ne lăsau în pace*", gemu o victimă[51] – se deplasau printre refugiaţi, îi asaltau, îi furau, le violau femeile.

"*Şareta ne-a fost jefuită, pe timpul nopţii, de către Polonezi, care au furat tot ce au dorit*", declară Heinrich Kauf, a cărui soţie născuse în ajun. "*A doua zi ne-am continuat călătoria, reuşind să îmi scot soţia din sat într-o altă şaretă, pe care am tras-o cu mâinile mele. Abia ieşisem din sat când o Poloneză veni şi se înstăpâni pe lenjeria de pat şi salteaua femeii mele lăuze*"[52].

Ca mulţi alţii, Kauf a fost jefuit de toate bunurile lui, inclusiv mijlocul de transport de care dispunea.

Un vagabond scrie următoarele: "*Am văzut o şaretă trasă de şase copii, nu de un cal. O femeie gravidă împingea şi ea, din spate. Bătrânele de şaptezeci de ani trăgeau cu nădejde şaretele de mână. Călugăriţele din Ordinul Milosteniilor erau înhămate la şarete sau căruţe. Veneraţi de credincioşi, preoţii catolici se chinuiau şi ei pe drumuri, printre credincioșii din parohiile lor; trăgeau şi împingeu căruţele, din toate puterile lor*"[53].

Oricât de lent şi de apăsător a fost fiecare kilometru, coloanele de refugiaţi au continuat să avanseze, căci moartea şi nenorocirea îi pândeau pe cei ce întârziau. Bătrânii şi bolnavii erau primii care mureau, iar cadavrele lor scheletice zăceau cu miile la marginea drumului. După aceştia urmau copiii foarte mici şi noii născuţi.

"*Sugarii suferă cel mai mult…*", arată un observator dintr-un tren de refugiaţi. "*Lipsite de lapte, mamele erau incapabile să-și hrănească copiii; văzându-i cum mor, sub ochii lor, înnebuneau de disperare. Astăzi, patru dintre aceste mame au început să urle, nu alta; ieşite din minţi, mamele disperate au fost legate, pentru a le împiedica să îşi facă rău singure, sau să îi zgârie cu unghiile pe cei din jur*"[54].

Cineva scrie în jurnalul său: "*Tinerii căsătoriţi împingeau landouul cu o cutie de carton. Mi-au spus « copilul nostru este în cutie. Îl ducem la groapă. Pe celălalt copil l-am îngropat acum o săptămână. Amândoi au murit de foame » Nu aveam hrană, nici medic, nu avem medicamente*!"[55].

Speranţa refugiaţilor creştea pe măsură ce se apropiau de râurile Oder şi Neisse. Odată ajunşi la râurile ce formau noua graniţă dintre Polonia şi Germania, mulţi refugiaţi credeau că necazurile lor se vor sfârşi. Din păcate, cum au atins aceste ape, bieţii oameni au înţeles că sunt în faţa celei mai grele etape din odiseea lor. Pentru soldaţii şi civilii polonezi din lungul frontierei, asta era ultima şansă de a face rău Germanilor, atât de detestaţi. Niciunul dintre ei nu a pierdut această şansă. Pentru o ultimă oară, puţinul ce rămăsese refugiaţilor fu aruncat la pământ, furat sau distrus. O ultimă oară, femeile au fost trântite la pământ,

percheziţionate minuţios în vagin, unde se credea că ascund obiecte de valoare. O ultimă oară, victimele au fost obligate să meargă în patru labe, să pască iarba, să mănânce excremente. Cei ce ezitau sau refuzau erau ucişi[56].

Oroarea şi haosul acelor zile au fost redate cu mult suflet de către Anna Kientopf:

> A trebuit să trecem printre două rânduri de soldaţi polonezi. Mulţi dintre noi au ieşit din coloană, încercând să se depărteze, cu şaretele şi cu ce le mai rămânea, prin fermele din jur, pe autostradă. Nimeni nu ştia ce ne aşteaptă, dar nu ne puteam gândi decât la ceva rău. Oamenii au refuzat să se supună bandiţilor izolaţi ce încercau să reţină fetele tinere, de exemplu. Mamele îşi luau fetele de gât şi plângeau împreună. Soldaţii au încercat să smulgă fetele cu forţa, dar nu au reuşit. Atunci au început să lovească oamenii cu paturile armelor, cu bicele. Ţipetele celor biciuţi se auzeau până departe…
>
> Soldaţii cu bicele lor veniră şi la grupul nostru. Aveau feţele roşii. Ne-au ordonat să ieşim din coloană, să mergem către fermele din jur. Else şi Hilde Mittag începură să plângă. Le-am spus: « Veniţi. Nu are rost să ne opunem. Ne vor bate până la moarte. Vom încerca să scăpăm mai încolo, cum s-o putea ». Ruşii erau pe aproape – se amuzau şi râdeau cu cinism. I-am implorat să ne ajute. Au săltat din umeri şi ne-au făcut semn că Polonezii sunt şefii. Când totul părea pierdut, am văzut un ofiţer superior polonez. I-am arătat cei trei copii şi l-am întrebat ce putem face… Mi-a răspuns: « Mergeţi pe autostradă ». Ne-am înhămat la şaretă şi am şters-o cât mai repede posibil. Şaretele trase de oameni blocau circulaţia… Din sens contrar veneau camioane cu soldaţi, conduse de Ruşi, care au forţat trecerea printre noi… Am fost din nou oprite… Patru soldaţi polonezi încercau să separe o fată de părinţii ei, care se agăţau cu disperare de copilul lor. Polonezii au lovit părinţii cu paturile armelor, mai ales pe tatăl fetei. Aproape leşinat, polonezii l-au târît pe acesta la marginea drumului şi l-au aruncat în şanţ. Omul a căzut, iar unul dintre Polonezi a tras în el o rafală, cu pistolul mitralieră. S-a făcut o linişte de moarte. Apoi, după câtva timp, nu am mai auzit decât strigătele disperate ale celor două femei, mama şi fata. Ambele s-au aruncat peste omul ce trăgea să moară. Cei patru criminali au dispărut în pădure. În final, când am plecat, nu se mai auzeau decât plânsetele celor două femei. Din respect pentru durerea lor, nimeni nu scotea o vorbă. Curând, plânsetele lor s-au amestecat cu strigătele şi gemetele altora, bătuţi tot pentru separarea fetelor de părinţi…
>
> Nu mai aveam de făcut decât un singur şi unic lucru: să avansăm cât mai mult, să trecem Oderul cât mai curând. Nu era uşor. Mulţimea morţilor de pe marginea drumului arăta primejdia ce ne pândea… Am continuat să avansăm cât am putut de repede. În sfârşit, iată-ne pe podul peste Oder. Eram gata să dăm tot ce mai aveam, numai să ne vedem odată dincolo de noua frontieră. Ţelul nostru imediat era să ne depărtăm de hoţii şi ucigaşii polonezi. Când mai aveam numai şase căruțe în faţa noastră, bariera s-a închis, ziua fiind considerată încheiată.
>
> Ce se va întâmpla acum? Decepţia noastră era imensă, eram la câţiva paşi de bariera pe care nu aveam voie să o traversăm[57].

După încă o noapte teribilă sub ploaia ce nu a contenit o clipă, a doua zi, Anna şi familia ei sau apropiat în continuare de Oder. Dincolo de furt şi de violuri, unii Polonezii încercau să profite de această ultimă ocazie pentru a înhăţa cât mai multe persoane valide – pentru noua sclavie democrat-populară. Iată ce ne mai spune Anna Kientopf:

Familiile erau dislocate fără milă. Cei capabili de muncă erau înşfăcaţi şi duşi nu se ştie unde. Bătrânul Liefke spuse: “Doamne Dumnezeule, amară este viaţa noastră. Am peste 70 de ani. Când mama mea a murit, mi-am zis: va fi foarte dificil de acum încolo. Apoi, Hermann şi Arthur au murit la război, iar eu mi-am zis din nou : va fi şi mai greu! Au venit Ruşii, Mongolii – care ne-au furat totul. Mi-am zis din nou că asta este lovitura cea mai grea dintre toate. Ceea ce îndurăm acum este însă şi mai dificil, simt că nu o voi duce mai mult. Dacă nu ar fi Anna şi cei doi micuţi, m-aş sinucide“[58].

Ne mai putând să îndure tortura zilnică, mulţi refugiaţi s-au sinucis pe noua frontieră, Oder-Neisse. “*Singurul lucru pe care mi l-au lăsat este această frânghie, cu care mă voi spânzura înainte de sfârşitul zilei*” – se jură un bărbat ce nu a mai putut suporta[59].

Înnebuniţi de groază, unii refugiaţi au încercat să evite oroarea de pe pod, traversând râul prin propriile forţe, ceva mai în josul lui. Grănicerii polonezi i-au împuşcat însă pe toţi. “*De ce nu ne duceţi într-un abator, ca pe o turmă de vite, să ne ucideţi acolo pe toţi, cu mitraliera?* – plângea o femeie ajunsă la capătul nervilor[60].

“*Pe când traversam podul, ne-au furat şi ne-au biciuit*”, îşi aminteşte o victimă. “*Copiii urlau, adulţii epuizaţi s-au prăbuşit, unii au murit şi au fost părăsiţi la capătul podului. Alţii au căzut în apele reci ale lui Neisse, Polonezii făcându-se că nu văd nimic. Ne-au condus fără milă dincolo de pod*”[61].

Anna Kientopf continuă:

În acel moment am crezut că greul a trecut. De cealaltă parte a râului erau însă Ruşii, cu șepcile lor verzi, inclusiv Rusoaice în uniformă. Am fost din nou controlaţi, bagajele ne-au fost deschise şi răsturnate. Mulţi au pierdut ultimele obiecte de valoare, pe care le mai posedau. Mie mi-au luat verigheta, pe care, fără să îmi dau seama, o pusesem pe deget, la locul ei. A trebuit să ne adunăm în grabă catrafusele şi să părăsim cât mai repede posibil podul de peste Oder. Ne-au condus fără milă pe terasamentul de alături[62].

Pentru bieţii refugiaţi, primul indiciu că totul merge din rău în şi mai rău fu că ajunşi pe malul de Vest al liniei Oder-Neisse, dădură peste alte zeci de mii de Germani ce încercau să atingă malul de Est al acestei linii. Din cauza protecţiei aproape inexistente de care beneficiau în propria lor ţară învinsă şi distrusă de război, într-o Germanie plină de refugiaţi veniţi de peste tot, bântuită de foamete şi de abuzurile învingătorilor, de violurile galopante şi de sclavia generalizată, numeroşi refugiaţi mai vechi, din Prusia, Pomerania şi Silezia, încercau acum, pe toate căile posibile, să se întoarcă la casele lor – care, desigur, nu mai erau ale lor! Iată ce notează un martor din vremea respectivă:

“Silezienilor ce încercau să-şi facă drum către Est, mulţimea le striga fără încetare: « Faceţi cale întoarsă. N-are niciun rost să mergeţi în fostele voastre case. Nu puteţi traversa Neisse şi, oricum, Polonezii vă vor lua tot ce aveţi. Vă vor fura şi pe voi cum ne-au furat şi pe noi: Apoi vă vor arunca afară din Silezia devenită poloneză. Întoarceţi-vă de unde veniţi »“. Auzind acestea, cei ce doreau să se întoarcă în Silezia fură foarte tulburaţi. Mulţi dintre ei

nu au putut crede ceea ce li s-a spus, continuându-şi drumul pe care apucaseră. Totuşi, alţii s-au întors din drum[63].

La intrarea în orice sat sau oraş, refugiaţii înfometaţi ce mergeau către Vest erau întâmpinaţi de afişe care îi preveneau: "*Refugiaţii nu pot rămâne aici. Ei trebuie să îşi continue drumul*". "*Mergeţi mai departe*!", spuneau alte afişe. "Cât *mai departe, spre Vest*!". "*Foametea face ravagii la Goerlitz… Nu există hrană suficientă… Dacă nu ţineţi cont de acest avertisment, probabil că veţi muri de foame*"[64].

Fără să fie ameninţări, anunţurile de acest fel nu erau cuvinte goale, după cum o indică foarte clar un martor:

Locuitorii din Goerlitz par cadavre ambulante, palizi ca morţii, cu obrajii scobiţi, privirea pierdută… Mulţi refugiaţi sunt incapabili să meargă mai departe, pentru că au ajuns la capătul puterilor şi sunt aproape muribunzi. Şaretele cară continuu cadavrele lor. Într-o căruţă am numărat şaptesptezece coşciuge, unele mari, pentru adulţi, altele mici, pentru copii… Mulţi oameni se prăbuşesc în mijlocul străzii, de foame[65].

Neavând altă posibilitate, cu toate că şi-au pierdut şi speranţa şi forţele, refugiaţii continuă să avanseze către inima Germaniei. Cei ce nu se mai pot mişca, se prăbuşesc şi rămân la marginea drumului[66]. Treptat, pentru cei mai mulţi dintre ei Berlinul devine ultima speranţă. Mulţi cred că dacă mai există vreo speranţă pe lume, aceasta nu poate fi decât la Berlin. Ajunşi însă în fosta capitală, refugiaţii nu găsesc decât ruine fără număr, cadavre în descompunere, schelete ambulante. Singura mâncare disponibilă este iarba fiartă. Ca toate oraşele şi satele Germaniei, Berlinul îşi previne şi el vizitatorii: "Atenţie, stimaţi refugiaţi! Noii sosiţi nu trebuie să se instaleze la Berlin. Orice altă destinaţie este mai bună. Evitaţi să rămâneţi între limitele fostului oraş. Continuaţi drumul către Vest"[67].

Prea puţini luară însă în seamă aceste cuvinte… Totuşi, disciplinaţi cum sunt, unii Germani ţinură cont de ele. Iată însă ce ne spune un ofiţer britanic, prezent într-o gară feroviară din Berlin, în momentul sosirii unui transport din Est:

Trenul era un amestec de vite, de camioane pline cu mărfuri, peste care oamenii se instalaseră care cum! Unii erau culcaţi, alţii agăţaţi de te miri ce. de tampoane, de cozile sistemelor de ventilare, de ţevile radiatoarelor şi alte racorduri din fontă.

Când trenul s-a oprit, un geamăt îndelung s-a auzit de la un capăt la celălalt. Vreme de câteva minute, nimeni nu a mişcat un deget. Plini de groază şi nelinişte, ochii călătorilor clandestini examinau oamenii de pe peron. Apoi, încet, încet, oamenii au început să mişte. Toţi erau paralizaţi de frig şi de durere. Cu feţele lor albastre-violete, copiii păreau morți . Cei ce fuseră agăţaţi de uşi, ferestre sau cine ştie ce, care abia îşi puteau mişca mâinile şi picioarele crispate, făceau exerciţii de dezmorţire. Mulți şchiopătau, picioarele le erau amorţite, mai-mai să se prăbuşească pe peron.

Sosiţii din zilele precedente se străduiau să le facă loc şi îi priveau în tăcere. Foarte curând însă, peronul fu străbătut de un geamăt ce exprima decepţia tuturor. Cu părul lor vâlvoi, plini de funingine şi de tot felul de mizerii, oamenii se simţeau înşelaţi, fără să poată învinui pe cineva. Copiii erau plini de răni și se scărpinau fără încetare, bătrânilor bărboşi abia li se mai vedeau ochii, toţi păreau nişte

toxicomani ce nu simţeau nimic, nu vedeau nimic, nu auzeau nimic. Fiecare individ părea un univers autonom şi integral de disperare şi de mizerie[68].

"*Murdari, cadaverici, cu toată averea într-o boceluţă*", după cum scria un ziarist de la *New York Daily News*, " toți se făceau mici şi parcă se ghemuiau, când cineva se apropia de ei, de parcă se aşteptau să fie bătuţi, furaţi sau şi mai rău[69].

Fiecare tren ce se golea, conţinea aceleaşi orori şi mizerii cu care ne obişnuisem:

Soldaţii Armatei roşii adunară 91 de cadavre din tren, în vreme ce apropiaţii acestora strigau de disperare şi îi plângeau pe cei morţi, deja îngrămădiţi în camioanele americane împrumutate, ce îi conduceau la locul inhumării, într-o groapă comună din apropierea unui lagăr de concentrare… "Multe femei încercau să ascundă bebeluşii morţi pe drum" – spunea un feroviar rus, ajuns responsabil peste căile ferate germane. Percheziţionam cu atenţie bagajele femeilor în lacrimi, pentru a fi siguri că acestea nu duc cu ele cadavrele bebeluşilor[70].

Remorchere şi alte mici ambarcaţiuni soseau la Berlin. După cum a dezvăluit un lucrător al Crucii Roşii, un astfel de vaporaş "*conţinea o tragică încărcătură : 300 de copii morţi de foame pe jumătate, sosiţi dintr-o casă [de orfani] din Pomerania. În vârstă de la 2 la 14 ani, copiii zăceau pe fundul vaporului, imobili, cu semne vizibile de foame cronică, suferind de râie, plini de păduch*i"[71].

Aceşti expulzaţi ai sorţii nu s-au împrăştiat în deşertul ruinelor Berlinului şi n-au prins rădăcini printre ele, pentru a trăi câtva timp şi apoi muri precum cârtiţele. Cei mai mulţi au rămas săptămâni şi luni în gările Berlinului, mii dintre ei murind de foame sau diverse boli[72]. Într-un singur depozit "mureau de epuizare, boală sau lipsă de hrană cam zece pe zi" – protesta responsabilul American Robert Murphy, pe lângă Departamentul de Stat American. "Iată plata, la scară mare, dar nu contra naţional-socialismului, ci contra femeilor, copiilor, săracilor şi infirmilor"[73].

"Un spectacol penibil, dureros şi ruşinos" declară Ernst Bevin, ministrul britanic de Externe, după o vizită la Berlin. "Este cel mai teribil spectacol, care poate fi văzut"[74].

Când toate acestea fură cunoscute în Anglia şi Statele Unite, milioane de oameni de rând au fost şocaţi, dezgustaţi. Deşi foarte revanşarzi şi sângeroşi pe timpul războiului, după proclamarea păcii, Occidentali pierduseră gustul masacrării milioanelor de civili, al femeilor şi copiilor, al inamicului învins.

"Continuă tentativa deliberată de exterminare a milioane de Germani, prin exproprierea locuinţelor, privarea de hrană, agonia lentă şi moartea", avertiză influentul filosof britanic Bertrand Russel, în ziarul *Times*, din Londra. "Nu este vorba de un act de război. Totul de desfăşoară în cadrul unei politici deliberate, chipurile de « pace »"[75].

"*Amploarea acestui abator uman şi condiţiile în care sunt asasinaţi milioanele de oameni, sunt fără precedent în istorie*",

declară Anne O'Hare Mc-Cormick, în ziarul *New York Times*. ”*Văzând aceste orori cu proprii lor ochi, nimeni nu poate nega că este vorba de o crimă calificată şi deliberată contra omenirii*”[76].

Austin J. App, un universitar american se arată la fel de indignat:

> Fiecare ar putea trimite o scrisoare preşedintelui Truman şi o alta către senatorii noştri, implorându-i să nu facă din Statele Unite partenerul celei mai mari atrocități de masă din întreaga istorie? Calificarea de cea mai mare atrocitate de masă, înregistrată vreodată de istorie, nu este o simplă retorică şi nu revine la ignorarea istoriei. Dimpotrivă. Acesta este adevărul laconic, lapidar, strict.
>
> A decupa trei sau patru provincii dintr-o ţară, a jefui şi despuia nouă milioane de oameni de casele şi de fermele lor, vacile şi mobilele lor, ba chiar şi de hainele de pe ei, a-i expulza apoi ”de pe pământul lor, pe care l-au locuit vreme de 700 de ani”, fără nicio deosebire ”între vinovaţi şi nevinovaţi”… a-i izgoni ca pe nişte intruşi indezirabili, la dracu în praznic, fără protecţie, înfometaţi, fără acoperiş, reprezintă o atât de enormă atrocitate încât istoria nu a înregistrat alta mai mare[77].

Aceste proteste şi presiunea asupra conducătorilor occidentali erau semne încurajatoare, arătând că martirizarea și diabolizarea Germaniei, foametea, suferințele fără număr, genocidul impus unui întreg popor aveau să se sfârşească. Din păcate, în momentul când au fost cât de cât cunoscute, ororile şi crimele contra omenirii, comise de aliaţi, mai ales în timp de pace, erau, în bună măsură, un fapt împlinit. Morții nu puteau fi înviați. Dintre cele unsprezece milioane de expulzaţi şi de aruncaţi pe drumuri din Prusia, Pomerania şi Silezia, se estimează că cel puţin două milioane muriseră deja, majoritatea femei şi copii. La fel de oribil, dar mai puţin cunoscut, este faptul că peste un milion de Germani au pierit cu ocazia expulzărilor, abuzurilor şi curăţirii etnice din ţări precum Ungaria, România, Iugoslavia sau Bulgaria. Între altele, se estimează că patru milioane de Germani din Germania au fost deportaţi ca sclavi ai comunismului, în Rusia, şansele lor de supravieţuire fiind mult mai mici decât cele ale sclavilor rămași în spaţiul german[78].

După cum era de aşteptat, ipocriţii conducători occidentali, Winston Churchill şi alţi organizatori şi făptuitori ai acestui genocid, au mimat o surprindere demnă de feciorelnicia de bordel – mai ales când acţiunile lor teroriste au ieşit la iveală, de exemplu în Germania de Est. Chiar şi atunci însă, aceşti ipocriţi criminali, curve bătrâne și înrăite, au continuat să ascundă opiniei publice foametea deliberată şi teroarea generalizată organizate de ei în restul Reichului german dezmembrat, înrobit şi martirizat, și el, chiar dacă mai cu perdea !

Nu s-a spus nimic, de exemplu, despre miile şi miile de camere de tortură din penitenciarele aliate din toată Germania, plus Polonia şi celelalte ţări ale Imperiului sovietic, din Europa de Est. Nu s-a spus nimic despre masacrarea, sub diverse pretexte, a zecilor de mii de membri ai partidului naţional şi socialist german, a trupelor SS, mai ales în ruşinoasele lagăre de exterminare, conduse de generalul-gâde Eisenhower. Practic, considerând

realitatea în ansamblul ei, mult mai mulţi Germani au murit, probabil, în primii doi ani de « pace mincinoasă », de după 1945, decât în toţi cei aproape şase ani de război[79]. Nu întâmplător, magazinul *Times* vorbea pe faţă de “pacea cea mai groaznică, oribilă şi terifiantă din întreaga istorie”. Totuşi, ceea ce magazinul american a uitat să sublinieze este că înaintea celei mai groaznice, oribile şi terifiante păci din istorie a avut loc războiul cel mai groaznic, oribil şi terifiant pe care l-a traversat omenirea.

Ca şi psihopatul, înrăitul şi beţivanul Winston Churchill, alte personalităţi, ce jucaseră un rol important în organizarea genocidului și atrocităţilor aliate, au început să se distanţeze de acestea. Când? Când detaliile infamiilor lor au început să iasă la lumină. Când opinia publică a aflat amănuntele distrugerii Dresdei, când s-a făcut lumină în privința bombardamentelor teroriste aliate. De exemplu, comandantul R. A. F., mareșalul-măcelar și călău Arthur Harris a început să jelească spunând că el executase « ordinele primite » de « sus ». Nemții executaseră și ei ordine, primite tot de « sus ». Până şi toboşarul-apostol al violurilor sovietice, infamul infamilor şi infamiilor aliate, tovarăşul jidan Ilya Ehrenburg, cel mai virulent dintre politrucii şi comisarii aliaţi, a avut tupeul şi obrăznicia specifică, tribului de Khazari, de a juca rolul mironosițelor, al Precuratei din bordelul curvelor aliate patentate.

> M-am temut că după crimele comise de invadatori în ţara noastră, ostaşii Armatei roşii ar putea fi tentaţi să regleze ei înşişi anumite socoteli. În zeci şi zeci de articole am continuat să susţin că nu trebuie să cedăm în faţa spiritului de răzbunare, pentru că noi suntem sovietici, nu fascişti… Au existat, bineînţeles, cazuri de violenţă şi de jafuri, căci în orice armată există criminali, huligani şi beţivi. Agenţii noştri au luat însă măsuri contra exceselor… patrulele noastre au protejat populaţia… iar cazurile izolate de excese comise în oraşele din Prusia orientală au suscitat indignarea generală… Inima mea era plină de milă [pentru victimele germane], sentimentele de răzbunare mi-au fost absolut străine[80].

În ciuda acestor proteste şi tentative ridicole de a pune cât mai mult timp şi spaţiu posibil între actele lor criminale şi ei înşişi, Ehrenburg şi alţi politruci şi criminali contra omenirii, dintre aliaţi, nu aveau, de fapt, de ce să se teamă. În spatele lor, armate de zeloşi nătângi, de toate naţiile, polemişti, ziarişti, cineaşti, istorici şi alte specii şi subspecii, de infami intelectualoizi, s-au consacrat până astăzi mascării și disimulării crimelor aliate de război. Nu este de mirare că niciunul dintre marii criminali aliaţi de război, sau dintre cei de mâna a doua sau a treia, nu a fost niciodată ameninţat cu vreun proces pentru crimele comise. Dimpotrivă! Autorii aliaţi ai atrocităţilor de la Nemmersdorf, Dresda, Dachau şi mii de alte locuri au fost protejaţi pe tăcute, crimele lor fiind muşamalizate, în vreme ce, la extremitatea superioară, a super-infamilor printre infami, generalul-gâde

Eisenhower devenea preşedintele Statelor Unite, iar teroriştii şi criminalii, de război şi de pace, englezi sau americani, au fost chipurile « înnobilaţi », promovaţi cavaleri britanici, purtători de tinichele pe piepturile lor de călăi degeneraţi. Popoarele mai modeste, fără pretenţii la ordinul jartierelor doamnelor violate şi al pruncilor ucişi în burţile mamelor, au o vorbă ce trebuie amintită: nu poţi face din căcat bici, şi să şi pocnească! Nu falsa pudoare trebuie evitată! Nu pronunțarea cuvântului « căcat » este o rușine. Rușinea omenirii ce se crede civilizată constă în faptul că, de peste șaptezeci de ani, suportă minciunile și propagnda, adică exact « căcatul » cu care popoarele au fost și încă sunt tăiate cerebralicește împrejur. Noblețea lorzilor britanici a ieșit foarte șifonată din războiul mondial și pacea banditească de după acesta ! Nu este de mirare că Imperiul bitanic a dispărut, ca și cel francez, că Anglia ca și Franța, sunt pe cale de a deveni colonii pakistaneze, nigeriene, marocane sau algeriene! Nu cumva o merită?

În acest timp, pe când adevărata justiţie şi vocile conştiinţei omenirii erau înecate de valurile de minciuni ale adulatorilor, scriitoraşilor, cacademicienilor şi altor mercenari ai minciunii, inclusiv printre clericii diverselor religii creştine şi necreştine, o mare parte a atenţiei opiniei publice mondiale era dirijată către Nürnberg, unde nedemii învingători « judecau » nefericiţii învinşi. În oraşul care altădată admirase un socialism naţional dintre cele mai apreciate vreodată de un popor, conducătorii germani fură acuzaţi, « judecaţi » şi condamnaţi pe nedrept, încălcându-se regulile celei mai elementare justiţii, care dăinuiau în Europa, cel puţin, de peste două mii de ani. Pseudo-justiţia aliată de la Nürnberg a însemnat un regres de peste două milenii, o recădere în barbarie, de pe urma căreia omenirea încă nu şi-a revenit. Acolo, la Nurembeg, au fost spânzuraţi nişte oameni, chipurile pentru a fi planificat un război de agresiune… pentru a fi dus un război criminal… pentru crime contra păcii şi a omenirii, pentru crime imaginare şi, mai ales, neprevăzute de legile omenirii, la data respectivă… Putem presupune că sentinţele criminale respective au fost pronunţate în mod solemn, cu o voce impasibilă, învingătorii dovedind reale capacităţi de actorie supra-realistă. Nu de omenie! Actoria este una, realitatea istorică alta. În general, viaţa nu este şi nu poate fi un joc – cu sau fără scenă. Cu atât mai puţin viaţa istorică, viaţa popoarelor.

La o bună distanţă de aceste triste evenimente, Austin J. App şi alţii ca el au privit cu indignare mascarada pseudo-judiciară şi infamo-criminală, a nedemnilor câştigători ai războiului şi uzurpatori ai păcii postbelice. O astfel de sinistră comedie tragică s-a jucat pe scena de la Nürnberg.

Nemţii au de ce să se simtă vinovaţi în faţa lui Dumnezeu. Ei nu au însă nici un motiv de a se simţii vinovaţi în faţa celor « Trei Mari ». Germanul care se simte vinovat în faţa Aliaţilor nu poate fi decât un imbecil. La rândul lor, Americanii ce cred că Nemții trebuie să se simtă vinovați în fața lor sunt niște scelerați[81].

E P I L O G :

DESPRE ÎNVINGĂTORI ŞI DESPRE VICTIME

Încet, încet, precum particulele planetei atomizate și dispersate, printr-o explozie cosmică, ce revin, cu timpul, către centrul lor firesc de gravitaţie, Germania revine și ea la matcă. La un an, doi, chiar zece după război, prizonierii, sclavii germani ai secolului XX, fac primii paşi pe lungul drum al întoarcerii. Contrar oceanului de mizerie şi de frică ce s-a revărsat către exterior, în 1945, acum, pe calea întoarcerii, abia se văd câteva firicele de omenire martirizată, scheletică, fantomatică, zdrobită. Între timp, multe milioane de Germani au pierit în sclavie, în captivitate. Mulţi dintre ei în coloniile de sclavi ale Angliei sau ale Franţei. La fel de mulţi în lagărele de exterminare ale călăului Eisenhower. Și mai mulţi însă, incredibil de mulţi, în vastul sistem penitenciar al Gulagului sovietic. Dintre cei aproape 100 000 de infanterişti germani, conduşi pe jos de la Stalingrad până în Siberia, nici măcar 5000 nu şi-au revăzut patria. În anumite lagăre din Siberia, rata mortalităţii era de şaptezeci, optzeci şi chiar nouăzeci la sută. Deşi rata de supravieţuire a fost mai înaltă în Occident, violenţa fizică şi psihio-mintală occidentală a fost dusă dincolo de orice extremă imaginabilă. Când sclavii germani, deţinuţi în Est sau în Vest, au aflat zvonul iminentei suspendări a condamnării lor la o moarte lentă, cei mai mulţi au rămas stupefiaţi, nu le-a venit să creadă:

”Am rămas unde eram, ca bătută în cuie. Nu am spus absolut nimic” când, în 1947, am aflat ceva despre eliberarea mea iminentă, din închisoarea americană. ”Nu mai ştiu cum m-am întors în celulă, cum n-am știut nici de ce m-au închis! Ajunsă însă în interior, m-am aruncat în pat şi am jelit oribil”[1].

Iată ce scrie un German, sclav în Rusia:

> Ziua de 12 iulie 1949 este o dată pe care nu o voi uita niciodată. Speranţele noastre fuseseră adesea înşelate. De data asta însă, era adevărat. Urma să fim eliberaţi, să ne întoarcem în Germania… Normal, eram încântaţi şi excitaţi de gândul că o mie dintre noi urmau să fie eliberaţi. Ne-a fost imposibil să dormim. Totuşi, în sinea noastră eram sceptici, întrucât adesea fuseserăm decepţionaţi. Aceia dintre noi care se aflau în spitale au fost transportaţi la gară cu camioanele; ceilalţi însă, care şi ei urmau să fie eliberaţi, au fost obligaţi să meargă pe jos, escortaţi de militari înarmaţi. Practic, aceştia au fost conduşi la gară ca o turmă de vite, împinşi şi bătuţi de soldaţi cu patul armelor. Voia bună a oamenilor a dispărut repede, majoritatea crezând că le-a sunat ceasul. În minusculele vagoane de marfă, ce urmau să ne conducă spre casă, am fost înghesuiţi câte patruzeci şi cinci de oameni. Fiecare a primit o bucată de pâine şi una de marmeladă – raţia pe trei zile. Apoi vagoanele au fost închise şi zăvorâte din exterior[2].

În mod tragic şi potrivit unui scenariu similar celui al expulzaţilor din Germania de Est, ultima parte a călătoriei a fost adesea cea mai ucigătoare. Pentru mulţi dintre prizonierii germani

bolnavi, sub-alimentaţi şi epuizaţi din Gulagul sovietic, efortul fizic al unei astfel de repatrieri a fost prea mare.

"*În cursul celor trei săptămâni de călătorie au murit 53 de oameni, care au fost aruncaţi din tren…*", după cum îşi aminteşte un amputat. "*Aproape toţi eram bolnavi, suferеam teribil de diaree*"[3].

"*Cel mai bun prieten pe care-l aveam, originar din oraşul meu natal, a murit de insolaţie*", ne spune un repatriat. "*După ce supravieţuieşti atâtor suferinţe şi dificultăţi, este o adevărată tragedie să mori pe drumul întoarcerii acasă*"[4].

În mod şocant şi ipocrit, aceste trenuri ale morţii erau adesea împodobite cu crengi de brad, tabloul lui Stalin şi drapelul bolşevic: MĂREŢULE STALIN ! SCUMP PĂRINTE ! MULŢUMIM FIERBINTE, PENTRU BLIDUL DE LINTE![5]. Odată atinsă zona rusească a Germaniei, încărcătura agonizantă a fost descărcată. Iată ce îşi aminteşte o infirmieră din Berlin, care a întâmpinat un astfel de transport:

> Aproape toţi cei 800 sau 900 de repatriaţi erau bolnavi sau infirmi. Practic, toţi erau invalizi. Cei 40 sau 50 îngrămădiţi în vagoanele foarte mici, de pe drumul returului, practic toți bolnavi, au fost obligaţi să doarmă alături de morţi. Nu i-am numărat, dar sunt sigură că am găsit peste 25 de cadavre. Ceilalţi au fost duşi imediat la spital. I-am întrebat pe mai mulţi dintre repatriaţi dacă santinelele ruseşti sau personalul lor medical a încercat măcar să îngrijească bolnavii pe timpul călătoriei de întoarcere. Toţi au răspuns « Nu! ». Între repatriaţi am întâlnit un singur om sănătos …, un adolescent de 17 ani[6].

Foarte natural, unii dintre cei ce supravieţuiseră anilor de sclavie bolşevică, erau dispuşi să mai întârzie câtva timp în zona sovietică. Majoritatea însă au continuat imediat călătoria către zonele americană, britanică sau franţuzească. Tânărul Siegfried Losch a fost unul dintre aceştia:

> Trenul ne-a transportat până la aproximativ trei kilometri de zona britanică. De acolo, a trebuit să mergem pe jos. Deşi eram bolnavi, pe măsură ce ne apropiam de frontieră, viteza deplasării noastre sporea simțitor. După câte văzusem, ştiam însă că orice ofiţer rus putea să ne retrimită de unde veneam…
>
> Ajunşi la frontieră, soldaţii ruşi ne-au numărat din nou. Apoi au ridicat bariera şi am trecut în Germania de Vest. A fost o uşurare pentru toţi. Ne-am îmbăţişat unii pe alţii, mulţi dintre noi plângeau de bucurie…
>
> Nu auzisem de organizaţia de binefacere « Armata Săracilor ». Militanţii acesteia erau la frontieră, cu un camion plin de alimente pentru noi. Ne-am pus în coloană, un singur rând, pe una din laturile camionului. Am fost surprins de rapiditatea cu care mulţimea repatriaţilor a putut fi organizată. Apoi, fiecare a primit câte o ceaşcă de ciocolată cu lapte şi un sandviş. Un sandviş adevărat, cu pâine de calitate şi un cârnat tăiat felii în interior… Cârnatul a fost cu adevărat ceva de vis…
>
> Cu lacrimi în ochi şi cu foarte politicosul, la tot pasul, « vă rugăm, pe aici…», am fost invitaţi la bordul unor autobuze, marca *Mercedes*. În interiorul lor era cald… Aerul cald din autobuzele încălzite completa în mod fericit primirea mai mult decât călduroasă. Ne-am simţit cu toţii foarte bine… ERAM LA NOI ACASĂ!!! Eram în Germania![7].

"*Ne-au dus cu o maşină normală, la gară, nu cu camioanele*", îşi aminteşte Anna Fest, după ce ea şi un prieten au fost, în sfârşit, eliberaţi. De către Americani! După doi ani de sclavie – pentru crima de a fi Germani. "*Călăii și torționarii americani deveniseră*

drăguţi. Umblau pe vârful picioarelor. Nu ne venea să credem. Ne-au cumpărat bilete de tren. Eram pe locurile noastre. Nu ne păzea nimeni. Părea că lumea redevenise lume. Totuşi, păţiţi cum eram, ne era frică. Nu ne puteam deplasa prin aleea centrală a vagonului, fără să ne ţinem de ceva. N-am îndrăznit să ne manifestăm prea mult. Știam că Germanii nu au dreptul la niciun fel de manifestare cu adevărat liberă. Eram aşezaţi. Stăteam cuminți. Un cuplu mizerabil. Plângeam într-una”[8].

După cum ne putem imagina, genul ăsta de regăsiri consta în experienţe ca de pe o altă planetă. Toată lumea, mamele, soţiile, copiii pierduseră de mult orice speranţă. În consecinţă, apariţia bruscă şi neaşteptată a supravieţuitorilor, bărbaţi sau femei, era ca şi cum fantomele ieşeau din morminte. După ce trăise ororile războiului şi sclavia învingătorilor, Guy Sajer găsi că prăpastia dintre trecut și present este aproape de netrecut.

Eram la opt kilometri de casă, de sfârşitul călătoriei, de locul unde începuse totul. Ziua era splendidă, ar fi trebuit să fiu împins de bucurie pe drumul ce mă apropia de incredibila realitate, etapă cu etapă. Neliniştea îmi stătea însă în gât, abia respiram… Dintr-o dată, corpul meu epuizat fu invadat de o sudoare ca de gheaţă. Disperarea cu care veneam din Siberia a fost parcă violată de o realitate pe care aproape o uitasem – realitate pe punctul de a reînvia, de a se reimpune, ca şi cum crimele Aliaţilor şi Siberia n-ar fi existat. Tranziţia era prea brutală… Mă învârteam ca o navă fără cârmă. Totuşi, avansam către întâlnirea atât de dorită şi de aşteptată, de care însă, dintr-o dată, acum îmi era teamă.

Când un avion traversă câmpia însorită, la joasă înălţime, am plonjat dintr-o dată în groapa de pe cealaltă parte a drumului. Avionul ambală o clipă deasupra mea, apoi dispăru precum venise. M-am ridicat alături de trunchiul unui măr, fără să înţeleg prea bine ce se petrecuse. Mă simţeam terminat. Priveam pierdut iarba strivită de corpul meu, care se redresa la fel de tăcută ca mine… Deși nu prea înaltă, mi-a amintit stepa familiară. M-am culcat din nou în iarbă. Zorii zilei se vedeau în vârful spicelor mai înalte. Curând a trebuit să închid ochii, lumina devenise orbitoare. Am reuşit să mă calmez și am adormit…

Când m-am trezit, am început pregătirile pentru sfârşitul călătoriei. Somnul durase câteva ore. Soarele se culca după deal. Am ajuns pe înserate. Era preferabil, faţă de strălucirea zilei. Ideea de a-mi întâlni propria familie îmi dădea o nelinişte confuză. Nu vream să dau faţă cu vreun cunoscut… Am ajuns către sfârşitul zilei. Eram acolo unde mi-o dorisem atâta… Coboram strada ca şi cum plecasem în ajun. Mi-am impus să merg cât mai încet. Totuşi, fiecare pas răsuna ca la defilare, parcă ar fi fost pas de paradă… Din colţul străzii, mi-am văzut casa. Inima îmi bătea atât de repede. Mă durea pieptul.

Iată că cineva apare în colţul străzii. O femeie măruntică, cu un palton uzat pe umeri. Până și paltonul îmi este familiar. Îl cunosc foarte bine… Mama merge la lăptăreasa vecină, o fermieră pe care, de asemenea, o cunosc. De fapt, în același timp, merge către mine. Am crezut că mă voi prăbuşi. Coboară liniştită, pe mijlocul străzii… Inima mi se contracta atât de puternic încât nici azi nu înţeleg cum de am rezistat. Mama trecu prin faţa mea. M-am sprijinit de un zid, pentru a-mi păstra echilibrul. Un gust amar, ca de sânge, îmi umplu gura. Ştiam că se va întoarce în câteva minute, pe acelaşi drum. Aş fi vrut să fug, dar nu mă puteam mişca. Minutele treceau… eu tot acolo, stană de piatră.

Iat-o că reapare. Vine spre mine, din sens opus. În obscuritatea ce s-a așternut, pare mai întunecată, mai sumbră. Se apropie din ce în ce. Nu îndrăzneam să mişc, mă temeam că o sperii. Totul devenise insuportabil. Mi-am adunat întregul curaj. Îndrăzni să vorbesc…

S-a oprit dintr-o dată. Am făcut câţiva paşi spre ea şi mi-am dat seama că este pe punctul să cadă, Laptele putea să cadă la pământ. L-am luat în mâinile mele tremurânde[9].

"*Această experienţă părea mai curând vis, decât realitate*", declară Siegfried Knappe, pe când se apropia de casa soţiei sale Lilo, după aproape cinci ani de la sfârşitul războiului.

Când a deschis uşa şi m-a văzut, expresia ei a fost la fel de incredulă ca aceea a mamei. Credeam că inima mi se va opri în piept, din cauza supraexcitării. Am intrat şi am căzut unul în braţele celuilalt. Faptul de a o simţii în braţe îmi tăia răsuflarea. Simţeam că mă prăbuşesc. Ne agăţam unul de celălalt. Amândoi sughiţând în lacrimi.

Apoi i-am văzut pe Klaus şi pe Alexandru, în spatele ei, amândoi în picioare. Am îngenuncheat în faţa lui Klaus şi i-am spus: « Bună ziua Klaus! ». El a înţeles cine sunt şi, cu toată timiditatea, m-a lăsat să îl îmbrăţişez. Lilo a îngenuncheat alături de Alexandru, care avea patru ani, şi i-a spus: « Acesta este Tata! ». I-am spus şi eu: « Bună ziua, Alexandru ». El m-a privit şi a zis: « Uite că mă cunoaşte! ». Lilo şi eu însumi ne-am privit şi am râs, dar am dat imediat în lacrimi. Ne cramponam, ne agăţam unul de altul, de parcă nimic nu ne mai putea despărţi de acum încolo[10].

Din păcate, nu toate regăsirile au fost la fel de fericite. Mulţi soldaţi au revenit șchiopătând sau de-a dreptul ologi, alții nu au găsit decât ruine, decât mormintele celor iubiţi, adesea nici măcar asta – fără să mai vorbim de alte şi alte surprise groaznice.

"*Aveam mica mea căsuţă*", îşi aminteşte un *Landser*, revenit după ani şi ani. "*Eram bucuros să o ştiu în picioare! Când am sunat la uşă, s-au prezentat mai mulţi Americani, noii prieteni ai soţiei mele. M-au întrebat ce doresc*".

După ani de aşteptare, fără niciun cuvânt, niciun semn, multe femei, ca şi aceasta, au abandonat întregul lor trecut[11]. Mii şi mii dintre ele au căzut în prostituţie sau concubinaj, pentru a evita foametea şi a supravieţui. Reveniţi la casele lor, soţii s-au găsit în faţa atâtor situaţii banale – după război ! Fostele soţii erau văcsuite cu smacurile Americii… Mulţi au pedepsit infidelitatea cu moartea, apoi sau sinucis[12].

"*Aţi devenit curve neruşinate… toate…*", strigă un soldat soţiei sale berlineze. "*Aţi pierdut orice urmă de puritate şi de curăţenie. Sunteţi nişte târfe!*"[13].

Ca şi infanteristul de mai sus, mii şi mii de alţi *Landseri* nu erau pregătiţi să facă faţă adevărurilor dezagreabile ale înfrângerii şi ocupaţiei democrate! În anul 1946, numai la Berlin s-au pronunţat peste 25 000 de divorţuri[14].

În ciuda epidemiei de divorţuri, foarte mulţi soţi erau însă decişi să se reunească şi să înfrunte viaţa împreună. Unele femei nu s-au limitat să încrucişeze braţele şi să-şi aştepte soţii, ci au plecat în căutarea lor. Renate Hofmann este una dintre acestea. După o teribilă odisee, peste jumătate din Germania, femeia a sârşit prin a regăsi urma soţului, într-un spital din Munchen.

Nu se vedea niciun medic. Nimeni nu mă prevenise despre arsurile soţului – pentru a fi pregătită. Privind drept înainte, am intrat pe uşă şi văzui un pat, chiar în faţa mea. În pat se afla cineva. Ar fi trebuit să fie soţul meu. Din păcate, el a remarcat ezitarea mea de o clipă. Cineva ar fi trebuit să mă informeze despre gravitatea arsurilor, astfel încât soţul meu să nu remarce că nu l-am recunoscut.

Am căzut unul în braţele celuilalt. Am vorbit îndelung şi mi-am dat seama că avea aceeaşi voce, nimic nu se schimbase. Soţul meu şi-a părăsit patul şi a îmbrăcat un halat. Avea acelaşi fel de a merge, aceleaşi mişcări, aceeaşi siluetă. Şocul însă persista, pentru că faţa nu mai era aceeaşi. Faţa lui dispăruse[15].

Oricât de amară fu reuniunea, Renate îşi regăsi liniştea. "*Eram din nou o familie*", suspină femeia recunoscătoare[16]. Din păcate, multe femei, ce au regăsit pe cei dragi în viață, au realizat cu întârziere că ar fi fost mai bine să îi descopere morţi. Abia respirând, refuzând să accepte dezastrul, Regina Shelton intră dintr-o dată în taverna satului, sperând să îşi regăsească tatăl.

Am văzut un personaj singuratic, îmbrăcat în ceva ce semăna vag cu o uniformă rusească. Alături de un godin de faianţă, era la masa în jurul căreia se reuneau amicii la o halbă de bere şi o partidă de cărţi. Era aşezat. Nu mişca. M-a frapat paralizia lui. Din când în când, curentul uşor ce pătrundea prin fereastra deschisă îl făcea să tremure, de parcă ar fi fost un vânt glacial. Alt semn de viaţă era scurgerea continuă, în colţul ochiului – scurgere ce trasa o linie strălucitoate în lungul nasului, unindu-se cu saliva ce se scurgea din gura pe jumătate deschisă. Complet chel, capul îi atârna pe piept, mâinile între picioarele întinse. La intervale regulate, de pe barba lui cădea o picătură la pământ, exact între picioare. Dacă nu ar fi această picătură regulată şi, din când în când, tremuratul, ar semăna cu o statuie acoperită ici şi colo de cârpe desperecheate… Ochii înfundaţi străluceau cu febrilitate în cavităţile lor. Păreau de sticlă, fără de viaţă. Ca sperietoarea atârnată în bătaia soarelui, vântului şi a ploii, silueta lui nu are nicio culoare, pielea şi cârpele se amestecă într-un gri albicios, precum cenuşa de fag.

Cuvintele de întâmpinare mi-au îngheţat pe buze. Ce poţi spune unui om plecat dintre oameni, unuia căruia instinctul, nu decizia conştientă, i-a dus vestigiile trupeşti acolo unde fusese cândva om întreg? Revenise aici ca porumbel călător la punctul de plecare – de unde plecase către regiuni de dincolo de coşmar. Într-o totală şi iraţionlă răsturnare a gândurilor mele anterioare, rămân pe vârful picioarelor alături de el. Mă surprinde gândul că nu aş mai vrea ca acest om să îmi fie tată…

La fel de absenţi, ceilalţi neputincioşi sunt înghesuiţi în bucătărie, neştiind cum să-l abordeze pe acest intrus dintr-o altă lume, care nu dă niciun semn că ştie unde se află, că îi cunoaşte. Mia m-a înnebunit aproape. Nu știe cum ar putea face faţă creaturii respingătoare, ce este soţul ei… Starea ei evidentă, de înfometată cronică, sfârşeşte prin a pune în funcţiune spiritul practic al Miei: îi aduce un bol cu supă aburindă. Abia acum însă constată întreaga oroare: "Soțul nu mai poate mânca. Ar trebuit să-i vedeţi faţa, cum se cufunda în supă şi o aspira, fără să folosească lingura. A continuat să încerce a o bea astfel, chiar şi atunci când s-a redresat. A fost teribil"![17].

"*Doamne, Dumnezeule! Oare poate fi şi mai rău*?", se întrebă Rith Andreas-Friedrich, din Berlin.

Uneori, în plină stradă, mizeria este atât de mare încât abia te mai poţi ţine pe picioare. Printre Americanii inteligenţi şi grăsuni, în uniformele lor de ocupanţi bine hrăniţi, soldaţii germani derutaţi și în

> zdrenţe par nişte delicvenţi capturaţi. Sunt prizonieri de război. Cine ştie de când, de unde? Abia se ţin pe picioare. Când îi vezi, îţi vine să priveşti în altă parte. Ruşinea şi aspectul lor mizerabil te învăluie şi pe tine… Îşi târăsc picioarele de parcă ar fi nişte fantome sărite de pe fix. Unii sunt amputaţi, alţii sunt mutilați, bolnavi, abandonaţi, pierduţi. Unul, cu barba gri şi uniforma în zdrenţe, îşi sprijină fruntea de un zid ce abia se ţine şi el pe verticală. Îşi prinde capul între mâini şi plânge în linişte. Trecătorii se opresc. Timizi şi respectuoşi, formează un cerc în jurul lui. El însă nu îi vede[18].

Faţă de situaţia groaznică a patriei lor, milioane de disperaţi au încercat să scape cumva. Mii de tinere necăsătorite au ales calea căsătoriei de formă, părăsind Germania cu soţii lor britanici sau americani. Alte mii de tineri germani s-au înscris în Legiunea străină franceză, emigrând apoi legal sau ilegal în Canada, America de Sud, Statele Unite. Pe când foarte mulţi tineri sănătoşi părăsesc Germania distrusă de război, prizonierii epuizaţi, invalizi şi bolnavi continuă să se întoarcă.

Iată ce îşi aminteşte unul dintre aceşti prizonieri repatriaţi: "*Peste tot vedeai femei şi copii muncind în haine peticite, examinând cărămizile, căutând printre ruine orice putea fi reutilizat. Am continuat călătoria cu trenul, privind şirul nesfârşit de orașe, sate, uzine distruse. Cele văzute mi-au tăiat respiraţia… Viitorul? O întreagă problemă. Fuseserăm fideli şi devotaţi Germaniei adevărate. Învingătorii sortiseră însă morții Germania noastră iubită. Trebuia să găsim un nou sens vieţilor noastre amputate – de război ca și de pace. Fiecare dintre noi trebuia să lupte singur pentru el şi familia lui, fără să se poată întrajutora cu alţi camarazi, să se susţină reciproc*"[19].

Dârzenia acestor inimi disperate dar hotărîte a permis poporului german să îşi reconstruiască patria. Către sfârşitul anilor patruzeci, Aliaţii occidentali începură să deschidă ochii, să înţeleagă sensul adevărat al războiului. Ruptura inevitabilă dintre Uniunea Sovietică şi Occident devenise o prăpastie. Tot mai interesați de o Germanie puternică între ei şi Armata roşie, Americanii şi Englezii își înţeleg nu numai crima dar şi prostia de care au dat dovadă, încercând să distrugă inamicul învins. Deşi mândrul popor german, de altădată, nu va mai fi decât vasalul degradat de către învingători, cu care aproape ne-am obișnuit, schimbarea de atitudine a Aliaţilor occidentali avea să permită acestora să îşi tragă sufletul, să scape de distrugerea totală, de ştergerea dintre popoarele lumii. Graţie geniului şi hărniciei lor, Germanii nu aveau nevoie de altceva, pentru a reconstrui totul.

Cu o voinţă şi o energie fără precedent, Germanii s-au pus pe treabă, într-un ritm trepidant, angajaţi parcă în a pune cât mai multe cărămizi peste cărămizi şi mortar peste mortar, între ei şi coşmarul nemeritatei înfrângeri care a fost verdictul destinului. Pe când bătrânii, copiii şi infirmii lucrau cu aceeaşi ardoare ca toţi ceilalţi, o mare parte din dificultăţile şi greutatea refacerii apăsa pe femei – căci milioanele de bărbaţi, morţi pe front sau în sclavia înfrângerii, nu puteau fi înviaţi.

"*Aţi văzut vreodată ceva asemănător? Nemţoaicele astea sunt nişte femei minunate*", spunea un martor american[20].

"*Credeam că numai în China, femeile se pot înhăma la astfel de munci*", adăugă un camarad. "*Nu mi-am imaginat niciodată că Albii pot lucra în felul ăsta. Le admir curajul, priceperea şi vrednicia*"[21].

Ruinele oraşelor dispar ca prin farmec. În locul lor apar noi şi monumentale construcţii. Producţia fermelor este în creştere. "*Germanii fac tot ce se poate face, ajutându-se enorm între ei*", nota un vizitator foarte mirat. "*Adesea vacile sunt înhămate la căruţe, femeile conduc vacile, copiii ţin coarnele plugului*"[22].

Mutaţi de colo colo, pe întinsul Germaniei, Hans Woltersdorf şi alţi prizonieri de război contemplau spectacolul refacerii care începuse:

> Oamenii ne făceau semne discrete. În ochii lor citeam voinţa intactă de a birui toate greutăţile. Presiunile de tot felul, bolile inevitabile nu reușeau să-i doboare. Păreau terminaţi, din punct de vedere fizic şi mintal. Totuşi evitau medicii şi spitalele. În ciuda realizărilor supraomeneşti din timpul celor doisprezece ani glorioși, munceau cu aceeaşi ardoare şi disciplină, fiecare punând umărul la miracolul economic de sub ochii noştri…
>
> Până mai ieri, aceşti oameni înfruntaseră inamicii, care încălcaseră legile scrise şi nescrise ale războiului, care duseseră un război terrorist contra caselor lor, a bucătăriilor, scaunelor şi paturilor lor. Din această cauză, noapte de noapte, ei se refugiaseră în pivniţe, unde adesea au fost îngropaţi de vii, arşi, asfixiaţi, ucişi de bombe şi de schije, traversând iadul sovieto-anglo-american, crimele bestiale și fără de număr, ale inamicilor fanatici, perverși, îndobitociţi şi laşi. Multe dintre aceste crime nu le vom cunoaşte niciodată, pentru că victimele au dus cu ele, în mormânt, atâtea şi atâtea din cele indurate. Acum însă, aceşti supravieţuitori erau în picioare, la datorie, toţi pentru unul, unul pentru toţi, gata să muncească, să ajute, să se supună disciplinii muncii, să spere! Unii chiar păreau să fi acceptat ideea cu care învingătorii se străduiseră să îi îndoctrineze, aceea că ei înşişi sunt de vină pentru toate cele întâmplate[23].

După cum obsevă Hans Woltersdorf şi după cum o vor recunoaşte mai târziu trupele de ocupaţie, în anii de după război, nicio urmă de ură sau de spirit de răzbunare nu părea să persiste în inimile şi spiritele învinşilor[24]. Fără să se lamenteze pe tema dezastrului apocaliptic de pe capul lor, lupta lor eroică, pentru supravieţuire, nu le lăsa nicio rezervă de timp şi de energie pentru a tăia firul în patru, a face dizertaţii despre ceea ce ar fi trebuit sau ar fi putut să fie.

Noua deviză a Germaniei renăscute din ruinele războiului a devenit "*Uitaţi trecutul! Numai viitorul contează*"[25].

În mod paradoxal, pe când învinşii nu aveau nici timpul nici dispoziţia sufletească necesară pentru a privi în urmă, învingătorii s-au apucat să facă chiar ei acest lucru. Vechea propagandă contra Germaniei, vechile încercări de îndoctrinare şi pocire spirituală a întregii Europe, ba chiar a lumii, au fost reluate şi continuate,

după război, la o cu totul altă scară şi cu totul alte mijloace. Mii şi mii de cărţi, zeci de mii de articole în toate limbile, toate ziarele lumii, mii şi mii de filme, de conferinţe şi alte instrumente propagandistice de tăiere cerebrală împrejur au fost consacrate monstruoasei încercări de îndoctrinare spirituală şi pocire mintală, a tuturor popoarelor, nu numai a Germanilor. Cei mai mizerabili politruci, cei mai borfași dintre istoricii mercenari, mii şi mii de ziarişti, profesori, preoţi, alţi și alți vătafi şi arendaşi de opinie publică murdăresc hârtia şi lumea lui Dumnezeu, insultă adevărul, omenirea şi zeii din cer cu minciunile lor, niciodată dovedite cu mijloacele ştiinţei nepărtinitoare, ale bunei credinţe, ale corectidunii intelectuale. Ultimii inculţi, hoţii de diplome şi de titluri universitare, ultimii analfabeţi sau alfabrutizaţi din diversele guverne, ultimii cârnaţi de politicieni agăţaţi de vreun fotoliu parlamentar ne freacă creierii de peste şaptezeci de ani cu minciuna gogonată că Partidul Naţional Socialist German şi în general Nemţii, numai ei ar fi vinovaţi, singurii vinovați ai războiului, că ei şi numai ei au comis atrocităţi bestiale – că Americanii, Englezii şi, bineînţeles, tovarăşii lor Sovietici, au fost și au rămas nişte îngeri, din care curge pacea ca lumina din soare! Potrivit acestor toboşari ai minciunii, potrivit acestor hahami ce ambiţionează să taie, cerebralicește, întreaga omenire împrejur, adică să jidovească ceea ce iudeo-creştinismul încă nu a reuşit, singurii criminali de război ar fi Germanii. Numai Germanii! Vinovăţia germană ar fi ceva absolut « unic », învingătorii lor fiind, cum am spus, nişte îngeri ! Îngeri cu steaua roşie în frunte! Steaua lui Stalin! Cei ce au lansat şi susţinut cu violenţă această teză, pe care încă o impun cu baionetele și cu legi scelerate, sunt exact aceia care nici măcar nu au văzut cum arată un câmp de luptă. Aproape toţi cei ce au adoptat ukazul sau dogma culpabilităţii unice a Germanilor au avut un interes personal sau de grup, pentru a susţine această aberaţie. Interesul acesta a fost și este politic, financiar, propagandistic. Prin el s-a perpetuat ficţiunea « Războiului Bun » a « Cruciadei în Europa », pentru a pune capăt răului absolut! Minciuni și fraze! Fraze și minciuni! Din 1945 încoace, învingătorii scuipă omenirea cu frazele și cu minciunile lor, ucigând alte și alte milioane de oameni, în alte și alte părți ale lumii!

Evident, pentru cei ce au luptat în acest război, aceste minciuni nu au avut și nu puteau să aibă vreun efect. Departe de a fi plini de ură faţă de foştii inamici, mulţi dintre soldaţii şi aviatorii aliaţi, cei care efectiv au luptat pe pământ sau au bombardat din aer, au fost printre cei mai puţini vindicativi, printre cei mai indulgenţi. După ce au luptat contra Germanilor, soldaţii aliaţi au trăit alături de ei, au mâncat şi au băut în rând cu Germanii, uneori au făcut curte Nemţoaicelor, s-au îndrăgostit de ele… Nimic de mirare că foarte mulţi dintre aceşti soldaţi au ajuns să îi înţeleagă pe Germani, să se identifice cu ei. Mulţi fură şocaţi să constate că foştii lor inamici nu erau diferiţi de ei! Din păcate pentru ei, şi mai ales pentru ţările lor, cei mai mulţi Englezi şi Americani au

înţeles prea târziu acest lucru. Ruşinaţi de a fi suportat ani şi ani propaganda sadică şi însetată de sânge nemţesc, ruşinaţi de a se fi lăsat manipulaţi şi orbiţi cu atâta uşurinţă, mulţi Americani, Englezi, Francezi şi chiar Ruşi, de ce nu [!] au înţeles că nici naţional-socialiştii germani, nici Germanii în general nu au avut şi nu puteau avea monopolul criminalităţii – culpabilitatea neputând avea sensul « unic », cu care politrucii încă vor să descreiereze omenirea.

Printre adversarii vinovăţiei unice de război s-a înscris şi cunoscuta ziaristă americană, Freda Utley. "*O atrocitate încetează de a fi atrocitate când este comisă pentru o « cauză bună », cum este a noastră?*" – întreba percutanta ziaristă în cartea ei publicată în 1949 – *Costul ridicat al Răzbunării*.

> Consideram că a sosit timpul să încetăm de a vorbi de vinovăţia germană. Nu există crimă comisă de Germani, pe care să nu o fii comis şi Aliaţii. Am arătat asta cu ocazia bombardamentelor de distrugere, dar şi cu ocazia exproprierii masive şi a expulzării din casele lor a douăsprezece milioane de Germani, pentru vina de a fi Germani. Am arătat foametea impusă Germanilor în primii ani ai ocupaţiei, transformarea în sclavi a prizonierilor de război, lagărele de concentrare sovietice, jaful practicat de Americani şi de Ruşi… Faţă de violurile, asasinatele, jaful Ruşilor şi al Americanilor, de după sfârşitul războiului, faţă de teroarea, sclavia, foametea şi tâlhăria organizată din zona orientală, faţă de genocidul practicat de Polonezi şi de Cehi, crimele de război şi crimele contra omenirii, comise de Germanii condamnaţi şi executaţi la Nürnberg sunt minore, atât ca amploare cât şi ca intensitate[26].

J. F. C. Fuller este pe deplin de acord cu acestea. Comandantul general britanic arăta că "*Vreme de cincizeci sau de o sută de ani, poate chiar mai mult, oraşele în ruină ale Germaniei vor fi adevăratele monumente ale barbariei cuceritorilor lor*"[27].

Un alt Englez, membru al unui echipaj terrorist R. A. F., exprimă în termeni simpli dar profunzi gândul a mii şi mii de soldaţi şi de aviatori aliaţi, asupra căruia, fără îndoială, ei au meditat întreg restul vieţii lor: "*Dacă Germanii ar fi câştigat războiul, ar fi trebuit oare ca noi să fim judecaţi şi condamnaţi pentru crime de război?... Gândul acesta nu mă părăseşte niciodată*".

Cele mai multe dintre gândurile de acest fel au rămas însă strict private. De altfel, declaraţiile publice ale Fredei Utley, ale generalului Fuller şi ale altor cătorva curajoşi au fost înecate de furtuna de voci, de glasurile celor ce aveau și au un interes, personal sau de grup, să mintă, să falsifice istoria! Majoritatea încă furioasă a imbecililor, politrucilor şi profitorilor de război fabrică legi scelerate, guiţând de peste şaptezeci de ani aceleaşi inepţii:

– "Nemții au găsit exact ceea ce au meritat".
– "Ştiam că ne batem contra unei filosofii inumane…"
– "Noi am devenit o forţă de represalii…"
– "Totdeauna am spus că un bun German este un German mort. Asta spun în continuare!"

Pentru liniştea sufletească a celor ce spun astfel de prăpăstii ca şi pentru a celor ce i-ar putea imita, nu putem decât să ne exprimăm speranţa că ei nu au văzut niciodată un copil urlând ca o torţă vie, pe o stradă în flăcări, că nu au văzut niciodată un om silit să îşi bea propria urină pentru a nu muri de sete, lângă râul ce curge alături de închisoare, că nu au auzit niciodată strigătele sub tortură ale celor cărora li s-au zdrobit testiculele, că nu au auzit niciodată gemetele unei femei în sânge ce îşi imploră călăul să o ucidă, în vreme ce altele stau la coadă, aşteptându-şi rândul la tăierea sânilor, spintecarea în lungime şi alte torturi demente… Sperăm că aceşti oameni nu au văzut şi nu au auzit niciodată astfel de lucruri. Numai aşa putem înţelege cum pot repeata, ca nişte papagali, acelaşi refren standard: « Nemții au găsit ceea ce au căutat…», fără să ucidă în ei ultima picătură de omenie.

Nu există avalanşă de ură sălbatică şi pretins moralizatoare care să poată şterge amintirile celor ce au văzut şi auzit astfel de lucruri. Ba chiar mai rău. Nimic nu poate şterge amintirile şi coşmarurile celor ce nu numai că auziseră astfel de lucruri, ci chiar le săvârşiseră efectiv. Că a fost în proza discordantă şi profundă a Americanului Kurt Vonnegut sau în tulburătoarele şi obsedantele scrieri ale Rusului Alexandru Soljeniţîn – pentru viitorul omenirii, cu ajutorul lui Dumnezeu, aceşti oameni şi alte suflete curajoase au făcut faţă trecutului lor, iar la sfârşit, fiecare s-a dovedit capabil de milă, compasiune şi chiar remuşcare.

> Surprinzătoarea şi bizara stare de spirit ce ne-a căzut pe cap, după ce tunurile au tăcut, era un fel de vagă obscenitate, ceva în genul gustului neplăcut ce persistă în gură după o faptă monstruoasă. Dezlănţuiserăm puteri ce ne depăşeau înţelegerea. Sub mâinile noastre, ţări întregi au fost reduse la starea de deşeuri, de ruine. Cu alte cuvinte, mâinile noastre sunt murdare. Inutil să spunem că am făcut ce trebuia făcut. Că acesta era singurul lucru pe care l-am fi putut face. Ştim că am făcut ceea ce am făcut. Este deja destul. Inamicilor le-am întors de o sută de ori răul pe care ni l-au făcut. Astfel însă am pierdut ceva din propria noastră integritate. Am pierdut ceva în mod irevocabil.
>
> Făcusem acest război dar nu eram mândri de asta. Dimpotrivă. Învingători şi învinşi eram tot una. Eram una cu mulţimea tăcută în mişcare…. cu bătrânele răscolind printre ruine, cu cadavrele zidite precum stivele de lemne… Ochii teribili ai Nemţilor ne urmăreau din fundul orbitelor. Mormintele albe, crucile negre şi melancolia ne învăluiau inimile. Toţi eram una. Toţi eram aceeaşi oribilă oroare pe care o ştim, pe care am făcut-o să fie ceea ce este. Pe care noi înşine am făcut-o… Închizând această carte încercaţi să faceţi faţă acestui sentiment. Asta am făcut şi noi[28].

❖ ❖ ❖